

LAZARUS

LARS KEPLER

Lazarus

Kriminalroman

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Av Lars Kepler har utgivits:

I serien om Joona Linna:

Hypnotisören 2009

Paganinikontraktet 2010

Eldvittnet 2011

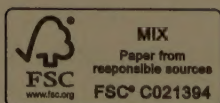
Sandmannen 2012

Stalker 2014

Kaninjägaren 2016

Fristående:

Playground 2015

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-014269-8

Fjärde tryckningen

Copyright © Lars Kepler 2018

ScandBook, EU 2019

Prolog

LJUSET FRÅN DEN vita himlen blottlägger världen i dess mest nakna grymhet, så som den måste ha framstått för Lazarus utanför grottan.

Golvet av räfflat stål vibrerar under prästens fötter. Han håller sig i relingen med ena handen och parerar samtidigt gungningen med käppen.

Det grå havet rör sig sömnigt som en buktande tältduk.

Färjan vinschas fram med hjälp av dubbla stålvajrar kopplade mellan de båda öarna. De lyfts drypande upp ur vattnet och försvinner ner igen bakom båten.

Färjkarlen bromsar, svallvågorna stänker upp i skummande stötar och landgången hasar rasslande över betongbryggan.

Prästen vinglar till när fören går emot fendrarna; tunga dunsar ekar genom skrovet.

Han är här för att besöka den pensionerade kyrkvaktmästaren Erland Lind eftersom han inte svarar i telefon och inte heller kom på adventsmässan i Länna kyrka som han alltid brukar göra.

Erland bor kvar i kyrkvaktmästarbostaden bakom Högmarsö kapell som hör till pastoratet. Han har blivit dement, men får fortfarande betalt för att klippa gräset och sanda när det är halt.

Prästen går på den slingrande grusvägen och känner stumheten i ansiktet av den kalla luften. Inga människor syns till, men strax före kapellet hörs det skrikande ljudet från en slipmaskin i varvets torrdocka.

Nu minns han inte längre vilka bibelord han twittrade i morse, han hade tänkt säga något om dem till Erland.

Mot de dystra åkerplättarna och skogsranden ser det nästan ut som om det vita kapellet är byggt av snö.

Eftersom gudstjänstlokalen är stängd vintertid går prästen rakt upp till den låga vaktmästarbostaden och knackar på dörren med käppens böjda grepp, väntar och stiger sedan in.

– Erland?

Ingen är hemma. Han stampar av skorna och ser sig omkring. Köket är stökigt. Prästen tar upp påsen med kanelbullar och ställer den på bordet bredvid en aluminiumform med gamla matresster: sprucket potatismos, torkad sås och två grånade köttbullar.

Slipmaskinen nere vid vattnet tystnar.

Prästen går ut, känner på dörren till kapellet och tittar sedan in i det öppna garaget.

En jordig spade ligger slängd på golvet. Rostiga råttfällor fyller en svart plasthink.

Med käppen lyfter han på plastskynket över snöslungan, men stannar till när han hör ett avlägset råmande.

Han går ut igen, fram till ruinen efter det gamla krematoriet mot skogsbrynet. I det höga ogräset står ugnen kvar med sotig skorstensstock.

Prästen fortsätter runt en trave lastpallar och kan inte låta bli att se sig om över axeln.

Ända sedan han klev ombord på linfärjan har han haft en olycksbådande känsla.

Ljuset saknar all vänlighet i dag.

Det märkliga ljudet hörs igen, närmare, som en kalv instängd i en låda av stål.

Han stannar och står tyst.

Allt är stilla, andetagen ryker ur hans mun.

Marken är jordig och upptrampad bakom komposten. En säck med matjord står lutad mot ett träd.

Prästen börjar gå mot komposten men stannar framför ett metallrör i marken. Det sticker upp en halvmeter, markerar kanske tomtgränsen.

Han stöder sig på käppen, blickar in i skogen och ser en stig täckt av barr och kottar som blåst ner.

Vinden går genom grantopparna, en avlägsen kråka hörs.

Prästen vänder tillbaka, hör det underliga råmandet bakom sig och börjar gå fortare. Han passerar krematorieugnen och boningshuset, ser sig över axeln igen och känner att han bara vill komma hem till prästgården och sätta sig framför brasan med en deckare och ett glas whisky.

EN SMUTSIG POLISBIL kör bort från Oslos centrala delar på den yttre ringvägen. Ogräset under vägräcket skälver till i vinddraget och en luftfylld plastpåse rullar svävande i diket.

Karen Stange och Mats Lystad svarade på kommunikationscentralens utalarmering trots att klockan var för mycket.

Det var egentligen dags för dem att åka hem för kvällen, men nu är de på väg till området Tveita.

Ett tiotal boende i ett höghus har klagat på en fruktansvärd stank. Fastighetsskötaren åkte dit tidigare för att kontrollera sopkärlen, men de var rena. Det visade sig att lukten kom från en lägenhet på elfte våningen. Lågmäld sång hördes inifrån bostaden, men ägaren som heter Vidar Hovland vägrade att öppna dörren.

Polisbilen passerar låg industribebyggelse.

Bakom taggtrådsstängsel syns sopcontainrar, lastbilar och saltdepåer inför vintern.

Höghusen på Nåkkves vei ser ut som om en väldig trappa av betong har vält på sidan och gått i tre delar.

Framför en skåpbil med texten Mortens Låsservice AS står en man i grå overall och vinkar mot dem. Deras strålkastare lyser upp honom och skuggan från hans höjda hand når flera våningar upp på fasaden bakom.

Karen svänger in till kanten och stannar mjukt, lägger i parkeringsbromsen, stoppar motorn och lämnar bilen tillsammans med Mats.

Himlen är redan på väg att sluta sig inför natten. Luften är

kall. Det känns som om det skulle kunna börja snöa.

De båda poliserna skakar hand med låssmeden. Han är slät-rakad men grå om kinderna, platt över bröstkorgen och rör sig skakigt och nervöst.

– Svensk polis fick ett larmsamtal från kyrkogården – man hade funnit trehundra nergrävda kroppar, skämtar han nästan ljudlöst och ler sedan mot marken.

Den kraftige fastighetsskötaren sitter kvar i sin pickup och röker.

– Antagligen har gubben glömt en soppåse med fiskrester i hallen, muttrar han och svänger upp bildörren.

– Det är vad vi hoppas på, svarar Karen.

– Jag bankade på dörren och gormade genom brevlådan att jag skulle ringa polisen, säger han och knäpper iväg cigaretten.

– Du gjorde rätt i att kontakta oss, svarar Mats.

Två gånger på fyrtio år har man hittat döda människor här, en på parkeringsplatsen och en i sin lägenhet.

De båda poliserna och låssmeden följer fastighetsskötaren in i porten och möts genast av den kväljande lukten.

Alla försöker låta bli att andas genom näsan när de går in i hissen.

Dörrarna sluter sig och de känner trycket under fötterna när de dras uppåt.

– Våning elva är en favorit, muttrar fastighetsskötaren. Vi hade en tuff vräkning förra året och 2013 totalförstördes en lägenhet i en brand.

– På svenska brandsläckare står det att de måste testas tre dagar före eldsvådan, säger låssmeden tyst.

När de kliver ut möts de av en så fruktansvärd stank att alla får något desperat i blicken.

Låssmeden håller för sin näsa och mun.

Karen kämpar emot när magen stöter till. Det är som ett provande skalv innan diafragman får panik och pressar upp maginnehållet genom strupen.

Fastighetsskötaren drar upp tröjan över munnen och näsan och pekar ut lägenheten med den andra handen.

Karen går fram, lägger örat mot dörren och lyssnar. Det är tyst där inne. Hon ringer på dörrklockan.

Signalens mjuka melodi klingar ut.

Plötsligt hörs en svag röst från lägenheten. Det är en man som sjunger eller reciterar någonting.

Karen bultar på dörren och mannen tystnar, men börjar sedan om, alldeles försiktigt.

– Vi går in, säger Mats.

Låssmeden fortsätter fram till dörren, ställer ner sin tunga väska på golvet och öppnar dragkedjan.

– Hör ni? frågar han.

– Ja, svarar Karen.

Dörren till en annan lägenhet öppnas av en liten flicka med ljust tovtigt hår och trötta ringar under ögonen.

– Gå in med dig igen, säger Karen.

– Jag vill titta, ler flickan.

– Är din mamma eller pappa hemma?

– Jag vet inte, säger hon och stänger snabbt.

Istället för att använda dyrkpistol borrar låssmeden upp hela låset. Glänsande metallspån vrider sig och faller till golvet. Han plockar ut de upphettade delarna av cylindern och lägger dem i sin väska, lirkar ut bommen och backar sedan undan.

– Vänta här, säger Mats till fastighetsskötaren och låssmeden.

Karen drar sitt vapen samtidigt som Mats svänger upp dörren och ropar in i lägenheten.

– Det är polisen! Vi kommer in!

Karen tittar till på pistolen i sin bleka hand. I några sekunder blir hon främmande för den svarta metallen, de sammanfogade delarna, pipan, slutstycket, kolven.

– Karen?

Hon möter Mats blick, vänder sig mot lägenheten, höjer pistolen och går in med handen för munnen.

Hon ser inga soppåsar i hallen.

Stanken måste komma från badrummet eller köket.

Det enda som hörs är kängornas sulor mot plastgolvet och hennes egen andhämtning.

Hon går förbi en smal hallspegel och in i vardagsrummet, säkrar hastigt hörnen och blickar ut över kaoset. Teven har vräcks ner på golvet, blomkrukor med ormbunkar har gått i kras, bäddsoffan med stora filter står snett, en av sittdynorna är uppskuren och golvlampan ligger ner.

Hon vänder vapnet mot gången till badrum och kök, släpper förbi Mats och följer sedan efter honom.

Det knastrar under kängorna av krossat glas.

En vägglampa är tänd, små partiklar av damm svävar i skenet.

Hon stannar till och lyssnar.

Mats öppnar dörren till badrummet och sänker pistolen efter en stund. Karen försöker se in, men dörrbladet skuggar ljuset. Det enda hon kan urskilja är ett smutsigt duschdraperi. Hon tar ett steg närmare, lutar sig fram och petar till dörren så att en strimma ljus glider över våtrumstapeten.

Handfatet är blodigt.

Karen ryser till och sekunden efter hör hon en röst bakom sig. Det är en gammal man som talar dämpat. Hon blir så rädd att hon kvider till när hon svänger runt och siktar med pistolen genom korridoren.

Det är ingen där.

Fylld av adrenalin återvänder hon till vardagsrummet, hör ett skratt och riktar vapnet mot soffan.

Det är fullt möjligt att gömma sig bakom den.

Karen förstår att Mats försöker säga något till henne, men hon lyckas inte ta in hans ord.

Pulsen dånar i huvudet.

Hon går långsamt framåt, lägger fingret på avtryckaren, känner att hon skakar och ger stöd med den andra handen.

I nästa sekund förstår hon att rösten kommer från musik-

anläggningen, precis när den gamle mannen börjar sjunga.

Karen fortsätter runt soffan, sänker sedan vapnet och betraktar de dammiga sladdarna och en platt chipspåse.

– Okej, viskar hon för sig själv.

På stereobänkens lock ligger ett fodral till en cd-skiva från Institutet för språk och folkminnen. Samma lilla sekvens av upptagningen är fångad i en loop och spelas upp gång på gång. En gammal man berättar något på en svårbegriplig dialekt, skrattar till och sjunger sedan – *här är bröllop i våra gårdar, med tomma tallrikar och spruckna skålar* – innan han tystnar.

Mats står i dörröppningen och vinkar åt henne att komma, vill att de fortsätter till köket.

Det är nästan mörkt ute nu, gardinerna darrar lite i värmen från radiatorn.

Karen följer efter sin kollega i gången, vinglar till, tar stöd med handen som håller i pistolen mot väggen.

Luften ångar av latrin och kadaver, den är så mättad att ögonen tåras.

Hon hör att Mats andas i korta, grunda andetag och hon koncentrerar sig på att inte låta illamåendet överväldiga henne.

Hon följer honom in i köket och stannar.

På linoleumgolvet ligger en naken människa med för stort huvud och utspänd mage.

En gravid kvinna med svullen, blågrå penis.

Golvet gungar till under henne och synfältet drar ihop sig.

Mats jämrar sig ljust och stöder sig mot frysboxen.

Karen upprepar för sig själv att det bara är chocken. Hon förstår att den döde är en man, men den utspända magen och sårade låren fick henne att tänka på en födande kvinna.

Hon känner hur händerna skakar när hon hölstrar vapnet.

Kroppen befinner sig i långt framskriden förruttnelse, stora delar ser lösa och blöta ut.

Mats går över golvet och kräks i diskhon så att det skvätter upp på kaffebyggaren.

Huvudet på den döde är som en svartnad pumpa fasttryckt direkt på axlarna, käken är helt avbruten och svalget och adamsäpplet har pressats ut genom den abnorma munnen av gaserna inifrån.

Det har varit ett slagsmål, tänker Karen. Han har skadats, brutit käken, slagit huvudet i golvet och dött.

Mats kräks igen och spottar slem.

Sången börjar om i vardagsrummet.

Karens blick söker sig åter till magen, de särade låren och mannens könsorgan.

Mats är svettig och vit i ansiktet. Hon tänker att hon ska gå fram och hjälpa honom ut när någon griper tag om hennes ben, hon skriker till av rädsla och börjar famla efter pistolen när hon ser att det är flickan från grannlägenheten som kommit in.

– Lilla vän, du kan inte vara här, flämtar hon.

– Det är roligt, säger flickan och ser på henne med mörka ögon.

Karen känner hur hennes ben darrar när hon för med sig barnet genom lägenheten och ut i trapphuset igen.

– Ingen får komma in här, säger hon till fastighetsskötaren.

– Jag öppnade bara ett fönster, svarar han.

Karen vill egentligen inte återvända till lägenheten, vet redan att hon kommer att drömma om det här, att hon kommer att vakna på nätterna och se den skrevande mannen framför sig.

När hon kommer in i köket stänger Mats av kranen över diskhon och tittar på henne med glansiga ögon.

– Är vi klara? frågar hon.

– Ja, jag vill bara titta i frysboxen, säger han och pekar på de blodiga handavtrycken kring handtaget.

Han torkar sig om munnen, öppnar locket och lutar sig fram.

Karen ser hur hans huvud tycks stötas upp och munnen öppnas utan ett ljud.

Han vinglar bakåt och locket smäller igen så att en kaffekopp klirrar till på köksbordet.

– Vad är det? frågar hon och närmar sig frysboxen.

Mats håller sig i kanten till diskbänken, drar omkull en blom-spruta av plast och ser på henne. Hans pupiller har dragit ihop sig som små droppar av tusch och ansiktet är underligt vitt.

– Titta inte, viskar han.

– Jag måste få veta vad som finns i frysen, säger hon och hör samtidigt rädslan i sin egen röst.

– Gud i himmelen, titta inte...

2

Valerias handelsträdgård i Nacka utanför Stockholm

SKYMNINGEN KOMMER LÅNGSAMT och mörkret blir synligt först när de tre växthusen börjar skina som lanternor av rispapper.

Det är egentligen då man inser att det har blivit kväll.

Valeria de Castro har sitt lockiga hår samlat i en hästsvans. Stövlarna är leriga och den röda täckjackan är smutsig och spänner över axlarna.

Hennes andetag ryker och luften har fått en krispig doft av frost.

Hon är färdig för dagen och drar av sig arbetshandskarna medan hon fortsätter till huset.

På övervåningen tappar hon upp ett bad och lägger de smutsiga kläderna i tvättkorgen.

När hon vänder sig mot spegeln ser hon att hon har en stor smutsfläck i pannan och en rispa på kinden från björnbärs-snåren.

Hon tänker att hon måste hinna göra något åt håret och ler snett åt sig själv för att hon ser så glad ut.

Hon för undan duschdraperiet så långt det går, tar stöd mot den kaklade väggen med handen och kliver ner i badkaret. Vattnet är så hett att hon väntar en stund innan hon sjunker ner med hela kroppen.

Hon lutar bakhuvudet mot kanten, sluter ögonen och lyssnar på de glesa dropparna som släpper från kranen.

Joona ska komma i kväll.

De har bråkat, det var så dumt, hon var sårad, men det var

bara ett missförstånd och de redde ut det som vuxna människor.

Hon öppnar ögonen och ser vattnets reflexer i taket. Ringarna från dropparna slår ut i snabba cirklar.

Duschdraperiet har glidit ut på stängen igen så att hon inte längre kan se badrumsdörren och låset.

Det skvalpar mjukt när hon lägger upp en fot på kanten.

Hon blundar och fortsätter att tänka på Joona, märker att hon är på väg att somna och sätter sig upp.

Valeria har blivit så varm att hon måste lämna badet. Hon ställer sig upp och låter vattnet rinna från kroppen, försöker se dörren via spegeln, men glaset är täckt av imma.

Försiktigt kliver hon ur badkaret och ner på det hala golvet, tar ett badlakan och torkar sig.

Hon puttär upp badrumsdörren, väntar en kort stund och blickar ut i gången.

Skuggorna över tapeterna ligger stilla.

Det är alldeles tyst.

Hon är inte en rädd människa, men tiden i fängelset har gjort henne vaksam i vissa situationer.

Hon lämnar badrummet och går med ångande kropp genom den svala gången och in i sovrummet. Det är inte helt mörkt ännu, linjer av genomlysta moln ligger fortfarande över himlen.

Hon tar ett par rena trosor från byrån och drar på sig dem, öppnar garderoben, lyfter ut sin gula klänning och lägger den på sängen.

Någonting skramlar till på undervåningen.

Valerias rörelser tvärstannar.

Hon andas inte, står bara helt stilla och lyssnar.

Vad kan det ha varit?

Joona ska komma på besök om bara någon timme och hon har förberett en kryddig lammgryta med färsk koriander.

Valeria tar ett steg mot fönstret och börjar dra ner rullgardinen när hon ser att det står en människa bredvid växthuset.

Hon ryggar tillbaka och tappar greppet om snöret så att rullgardinen far upp med en smäll.

Det rasslar när snöret snor in sig.

Hastigt släcker hon sänglampan och närmar sig fönstret igen.

Det är ingen där ute.

Hon är nästan säker på att hon såg en man stå helt stilla i det mörka skogsbrynet.

Han var smal som ett skelett och blickade upp mot henne.

Växthusens rutor glänser av kondens. Det finns ingen där. Hon kan inte tillåta sig att vara mörkrädd, det går bara inte.

Valeria säger sig att det bara var en kund eller leverantör som försvann när han såg henne naken i fönstret.

Det händer ganska ofta att hon får besök efter stängning.

Hon sträcker sig efter mobilen men ser att den är urladdad.

Hastigt sveper hon in sig i den långa, röda morgonrocken och börjar gå nerför trappan. Efter bara några steg känner hon att det blåser kyligt kring anklarna. Hon fortsätter ner och ser att ytterdörren står vidöppen.

– Hallå? ropar hon lågt.

Gamla höstlöv ligger över hallmattan, de har blåst ända in på brädgolvet. Valeria sätter sina bara fötter i gummistövlarna, tar ner den stora ficklampan från hatthyllan och går ut.

Hon följer stigen ner mot växthuset, känner på dörrarna och lyser med ficklampan in bland raderna av plantor.

De mörka bladen blir ljusgröna i skenet. Skuggorna och speglingarna glider ut över glasväggarna.

Valeria rundar växthuset som ligger längst bort. Skogsbrynet är svart. Det kalla gräset frasar under hennes tyngd när hon går.

– Kan jag hjälpa till med något? säger hon högt och lyser mot träden.

I ljuset blir stammarna bleka och grå. Längre in bland träden sluter sig bara mörkret. Valeria går förbi sin gamla skottkärra och känner lukten av rost. Hon flyttar försiktigt ficklampans ljuskägla från stam till stam.

Det halvhöga gräset tycks vara orört. Hon fortsätter att lysa mot träden. Djupare in mellan stammarna ser hon någonting på marken. Det ser ut som en grå filt över en stock.

Skenet från ficklampan blir svagare, hon skakar på den, återfår lite ljus och fortsätter närmare.

Hon håller undan en gren, känner hjärtat slå hårdare och ficklampan darra i handen.

Det ser nästan ut som om det är en kropp som ligger under filten, en hopkrupen människa som saknar den ena eller kanske båda armarna.

Hon måste dra undan tyget och titta.

Det är alldeles stilla i skogen.

En torr gren bryts under hennes stövel och plötsligt fylls hela skogsbrynet av vitt ljus. Det strålar bakifrån och rör sig åt sidan så att de långsmala skuggorna från träden glider tillsammans med hennes över marken.

3

JOONA LINNA LÅTER bilen rulla långsamt in mot det yttersta växthuset. Den smala och spruckna asfaltsvägen är kantad av högt gräs och snårig skog.

Ena handen vilar på ratten.

Han har ett tankfullt ansikte och en ensam blick, grå som havsis.

Joona klipper sig kort eftersom det blonda håret börjar stå åt alla håll så fort han väntar för länge.

Han är lång och muskulös på ett sätt som man bara kan bli av decennier av hård träning, när alla muskelgrupper, senor och ligament samverkar.

Han är klädd i mörkgrå kavaj. Den vita skjortan är öppen i halsen.

En bukett röda rosor ligger inslagna på passagerarplatsen bredvid honom.

Innan Joona Linna började på polishögskolan var han militär, ingick i Särskilda operationsgruppen och kvalificerade sig för en spetsutbildning i Nederländerna i okonventionell närstrid, innovativa vapen och urban gerillakrigsföring.

Sedan Joona blev kommissarie på Rikskriminalpolisen har han löst fler komplicerade mordfall än någon annan i Skandinavien.

När han dömdes till fängelse i fyra år var det många som tyckte att rättsprocessen vid Stockholms tingsrätt var orättvis.

Joona överklagade inte domen. Han hade vetat vad han riskerade för att försöka rädda en vän.

I höstas omvandlades Joonas fängelsestraff till samhällstjänst

som närpolis på Norrmalm i Stockholm. Han lånar en av myndighetens övernattningslägenheter på Rörstrandsgatan, mitt emot Filadelfiakyrkan. Om bara några veckor ska han återgå i tjänst som kriminalkommissarie och få tillbaka sitt rum på polisens högkvarter.

Joona svänger runt och stannar, kliver ur bilen och blir stående i mörkret i den svala luften.

Lamporna är tända i Valerias lilla hus och ytterdörren står vidöppen.

Ljuset från köksfönstret sprider sig över hängbjörkarnas nakna rankor och det frostiga gräset.

Det knakar till från skogen och han vänder sig runt. Ett svagt sken rör sig mellan stammarna och löv frasar av steg som närmar sig.

Joona knäpper försiktigt upp spännet till hölstret med ena handen.

Han flyttar sig åt sidan när han ser Valeria komma ut ur skogen med en ficklampa i handen. Hon är klädd i en röd morgonrock och gummistövlar. Hennes kinder är bleka och håret blött.

– Vad gör du i skogen? frågar han.

Hon ger honom en underlig blick, som om hennes tankar är långt borta.

– Jag tittar bara till växthusen, säger hon.

– I morgonrock?

– Du är för tidig, invänder hon.

– Jag vet, det är oartigt, jag försökte köra långsamt, säger han och hämtar buketten.

Hon tackar, ser på honom med sina stora, mörkbruna ögon och ber honom följa med upp till huset.

Köket doftar av spiskummin och lagerblad och Joona säger något om att han är hungrig, men ändrar sig och försöker förklara att han vet att han är tidig, att det inte är någon brådska att äta för hans del.

- Det är klart om en halvtimme, ler hon.
- Perfekt.

Valeria lägger blommorna på bordet och går fram till grytan. Hon lyfter locket och rör om, tar på sig läsglasögon och tittar i kokboken innan hon stryker ner hackad persilja och koriander från skärbrädan.

- Du sover väl över? undrar hon.
- Om det går bra.
- Jag menar, så att du kan dricka lite vin, säger hon rodnande.
- Jag förstod det.
- Du förstod det, säger hon och härmar hans finska accent med ett snett leende.

- Jo.

Hon tar fram två glas ur överskåpet, öppnar en flaska vin och håller upp.

- Jag har bäddat i gästrummet och lagt fram handduk och tandborste.

- Tack, säger Joona och tar emot glaset.

De skålar tyst, smakar på vinet och ser på varandra.

- Det här fick man inte göra på Kumla, säger han.

Valeria tittar på rosornas snitt, sätter dem i en vas på bordet och blir sedan allvarlig.

- Jag säger det direkt, börjar hon och drar åt skärpet i den gamla morgonrocken. Förlåt för att jag reagerade som jag gjorde.

- Du har redan sagt förlåt, svarar Joona.

- Jag ville göra det ansikte mot ansikte... jag betedde mig dumt och omoget när jag förstod att du fortfarande var polis.

- Du trodde att jag hade ljugit, men jag...

- Det var inte bara det, avbryter hon och rodnar sedan.

- Alla gillar väl poliser?

- Ja, svarar hon och håller tillbaka leendet så att hakspetsen blir skrynklig.

Hon rör om i grytan igen, lägger på locket och sänker värmen en aning.

– Säg om jag kan göra någonting.

– Nej, det är bara att . . . jag hade tänkt fixa håret och sminka mig innan du kom, så jag passar på och gör det nu, säger hon.

– Okej.

– Vill du vänta här eller följa med upp?

– Jag följer med, ler Joona.

De tar med sig vinglasen till övervåningen och fortsätter in i sovrummet. En gul klänning ligger på den bäddade sängen.

– Du kan sitta i fåtöljen, mumlar Valeria.

– Tack, säger han och sätter sig.

– Du behöver inte titta nu.

Han vänder bort blicken när hon tar av sig morgonrocken, drar på sig den gula klänningen och börjar knäppa de små knapparna från midjan och uppåt.

– Det är inte ofta jag har klänning på mig, vissa sommardagar när man åker till city ungefär, säger hon mot sin spegelbild.

– Otroligt vacker.

– Sluta titta, ler hon medan hon knäpper de sista knapparna över bröstet.

– Jag kan inte, svarar han.

Hon går närmare spegeln och börjar fästa upp det fuktiga håret i nacken med hårnålar.

Joona betraktar hennes långa hals när hon lutar sig fram och lägger på lite läppstift.

Hon sätter sig på sängen och börjar ta på sig ett par örhängen från nattduksbordet när hon stannar upp och möter hans blick.

– Jag tror egentligen att min reaktion beror på den där gången i Mörby centrum . . . jag skäms fortfarande, säger hon lågt. Jag orkar inte ens tänka på vad du trodde om mig.

– Det var ett av de första tillslagen jag hade på Stockholms-piketen, svarar han och slår ner blicken.

– Jag var en missbrukare, en narkoman.

– Man går olika vägar, det är så det är, svarar han och ser henne i ögonen.

– Men du blev ledsen, säger hon. Jag såg ju det... och jag minns att jag försökte bemöta det med en sorts förakt.

– Du vet, jag hade bara bilden av dig från gymnasiet... du svarade inte på några brev, jag gjorde lumpen och hamnade utomlands.

– Och jag hamnade på Hinseberg.

– Valeria...

– Nej, men det är bara så värdelöst, så jävla omoget att göra alla dåliga val man kan göra... Och nu höll jag på att förstöra för oss igen.

– Du var inte beredd på att jag skulle kunna fortsätta som polis, säger han stilla.

– Vet du ens varför jag satt i fängelse?

– Jag har läst domen och det är inte värre saker än vad jag har gjort.

– Okej, bara du vet att jag inte är en duktig flicka.

– Det är du visst, invänder han.

Valeria dröjer kvar med blicken på honom, som om det finns mer att se, som om det fanns någonting dolt som skulle avslöja sig snart.

– Joona, säger hon allvarligt. Jag vet att du bär på en känsla av att det är farligt att vara ihop med dig, att du utsätter dem du bryr dig om för fara.

– Nej, viskar han.

– Du har haft det svårt väldigt länge, men det står inte skrivet i stjärnorna att det alltid måste vara så.

JOONA ÄTER EN sista portion trots att han redan är mätt och Valeria stryker en brödbit över tallrikens botten. De sitter vid köksbordet och har flyttat vassen med rosor till diskbänken för att de ska kunna se varandra.

– Kommer du ihåg att vi gick en paddlingskurs ihop, frågar Valeria och håller upp det sista från vinflaskan i Joonas glas.

– Jag tänker ganska ofta på den sommaren.

Det var högsommar och de två bestämde att de skulle sova över på en liten ö som de hade sett. Den låg i en vik och var inte mycket större än en dubbelsäng, med mjukt gräs, en klippa och fem träd.

Valeria stryker bort läppstift från kanten till sitt glas.

– Vem vet om våra liv hade blivit helt annorlunda om det inte börjat åska, säger hon utan att se på honom.

– Jag var otroligt kär i dig på gymnasiet, säger han och tänker att det har sköljt över honom igen.

– Det gick nog aldrig över för mig, säger hon.

Han lägger sin hand över hennes och hon ser på honom med glittrande ögon innan hon tar en till bit bröd.

Joona torkar munnen på servetten och lutar sig bakåt så att det knastrar i ryggstödet.

– Och Lumi? frågar Valeria. Har hon det bra i Paris?

– Vi pratade i lördags, hon var glad, skulle på en fest på Perottin, som är ett galleri som jag borde känna till... och jag började fråga om det skulle bli sent och hur hon skulle komma hem.

- En orolig pappa, konstaterar Valeria roat.
- Hon sa att hon antagligen skulle ta en taxi och då blev jag kanske lite jobbig och förklarade att hon måste sitta direkt bakom föraren i bilen och använda bilbälte.
- Okej, ler Valeria.
- Jag märkte att hon ville avsluta samtalet men jag kunde inte låta bli att säga till henne att fotografera förarens taxikort och skicka bilden till mig och så vidare.
- Hon skickade ingen bild - eller hur?
- Nej, skrattar han.
- Ungdomar tycker om omtankar, men inte misstankar... inte misstro.
- Jag vet det egentligen, men det bara kommer, jag har svårt att sluta tänka som en polis.
- De sitter kvar vid bordet, dricker upp det sista i glasen, pratar om handelsträdgården och hennes båda söner.
- Mörkret är alldeles tungt mot köksfönstret när Joona tackar för maten och börjar duka av.
- Vill du att jag visar gästrummet? säger hon skyggt.
- De reser sig upp och Joona slår huvudet i lampan så att det klingar till metalliskt. Tillsammans går de uppför den knakande trappan till det smala rummet med den djupa fönsternischen.
- Fint, säger han och stannar strax bakom henne.
- Hon vänder sig om och hamnar oväntat nära honom, flyttar sig bakåt och gör en konstig handrörelse mot garderoben.
- Det finns extra kuddar... och filter där om du skulle frysa.
- Tack.
- Men du kan förstås sova i min säng om du vill, viskar hon och tar hans hand och drar honom med sig.
- På tröskeln till hennes sovrum vänder hon sig om, ställer sig på tå och kysser honom. Han besvarar kyssen, lägger armarna om henne och lyfter henne nästan från golvet.
- Ska vi göra ett tält med täcket? viskar han.
- Det gjorde vi alltid, ler hon och känner hjärtat slå snabbare.

Hon knäpper upp hans skjorta och stryker av den över hans axlar, tar tag om hans överarmar med sina händer och ser på honom.

– Konstigt... jag kommer ihåg din kropp, men du var bara en lång pojke då, hade inte en massa muskler och ärr.

Han knäpper upp hennes klänning, kysser henne på munnen och på halsen under ena örat och betraktar henne igen.

Hon är slank och bröstet är små.

Han minns hennes mörka bröstvårtor.

Nu är båda axlarna tatuerade och armarna muskulösa och fulla av rivsår från taggiga buskar.

– Valeria... hur kan du vara så vacker, säger han.

Hon drar ner trosorna, låter dem falla på golvet och kliver ur. Könshåret är svart och smålockigt.

Med darrande händer börjar hon knäppa upp hans byxor, men förstår inte riktigt hur låsningen på skärpet fungerar och lyckas bara dra åt det hårdare.

– Förlåt, fnissar Valeria.

Hon rodnar om kinderna och tvingar sig själv att inte titta för mycket när han tar av sig byxorna.

Tillsammans lyfter de det stora täcket över sig, sätter sig i sängen under det, skrattar lite, ser på varandra i det dova ljuset och börjar kyssas igen.

De välter ner på sidan, får undan täcket och känner sig som tonåringar och ändå inte. De är främmande, men samtidigt underligt bekanta.

Hon suckar när han kysser hennes hals och mun, sjunker ner på rygg, möter hans intensiva, grå ögon och känner ett språng av vild lycka i hjärtat.

Han kysser hennes bröst och suger försiktigt på en bröstvärta. Hon trycker hans huvud mot sig och han hör hennes hjärta slå snabbt.

– Kom, viskar hon, drar honom uppåt och sårar på låren när han lägger sig över henne.

Joona kan inte sluta titta på henne, de allvarliga ögonen, den halvöppna munnen, halsgropen, halsen och skuggan av nyckelbenet.

Valeria drar honom till sig och känner hur hård han är när han glider in i henne.

Hon sjunker ner i bäddmadrassen av hans tyngd, det stramar i ljumskarna när hennes ben pressas isär.

Han känner hennes kramande, oljiga värme och flämtar till när han vänder i rörelsen.

Hon öppnar ögonen och ser hans ansiktes ömtålighet, hans åtrå.

Böljande rör hon sig mot honom och det svaga ljuset rinner över bröstet, magen, höfterna.

Hon andas snabbare och lyfter höfterna, lutar huvudet bakåt och blundar.

Täcket faller ner på golvet.

Vattnet i glaset på sängbordet gungar och kastar gång på gång en reflex runt i en elliptisk bana i taket.

DET ÄR SÖNDAG och den tidiga vinterdagen är så mörk att det känns som om solen redan har gått ner. Joona har sovit över två nätter, men börjar jobba som vanligt på måndagen.

Valeria sitter vid skrivbordet uppe i sovrummet och går igenom några offerter i sin laptop när ljudet av en bil hörs.

Hon tittar ut genom fönstret och ser att Joona lägger spaden i skottkärran och vinkar mot en vit Jaguar som närmar sig på grusvägen.

Joona försöker gestikulera åt Nålen att stanna men han kör rakt över de uppradade hyacinterna i plastkrukor. Det knäpper till när krukorna går sönder och fuktig jord spritter åt sidorna under däcken. Bilen stannar med ena hjulet uppe på den höga kantstenen.

Valeria står kvar i fönstret och ser en lång man med pilotglasögon klättra ut ur den lutande bilen. Han bär vit läkarrock under sin oknäppta duffel. Den smala näsan är bucklig och håret grått och kortsnaggat.

Nålen är professor i rättsmedicin vid Karolinska institutet och en av de ledande experterna på rättsmedicin i Europa.

Joona skakar hand med sin gamle vän och tycker att han ser blekare ut än vanligt.

– Du borde ha halsduk, säger Joona och försöker stänga Nålens krage.

– Jag fick adressen hit av Anja, säger Nålen utan att le tillbaka. Jag måste...

Han avbryter sig tvärt när han ser Valeria komma nerför trappan.

– Vad är det som har hänt? frågar Joona.

Nålens smala läppar är färglösa och blicken jagad.

– Jag måste prata med dig i enrum.

Valeria fortsätter fram till dem och sträcker ut handen mot den långa mannen.

– Det här är Valeria, säger Joona.

– Professor Nils Åhlén, svarar Nålen formellt.

– Trevligt, ler Valeria.

– Jag behöver prata med Nålen, förklarar Joona. Kan vi gå in och sätta oss i köket?

– Det är klart, säger hon och följer dem upp till huset.

– Jag är ledsen att behöva störa på en söndag, säger Nålen.

– Det är absolut ingen fara, jag sitter och jobbar lite till på övervåningen, förklarar Valeria och fortsätter mot trappan.

– Kom inte ner, jag säger till när vi är klara, säger Joona efter henne.

– Okej.

Joona visar Nålen in i köket och ber honom att sätta sig. Elden knastrar bakom luckorna i vedspisen.

– Vill du ha en kopp kaffe?

– Nej, tack... jag ska inte...

Han tystnar och sjunker ner på en stol.

– Hur mår du egentligen?

– Det är ingenting med mig, svarar Nålen besvärat.

– Men vad är det som har hänt?

Nålen möter inte hans blick utan stryker bara med handen över bordsskivan.

– Jag har ju nära kontakt med mina kollegor i Norge, börjar han långsamt. Och jag fick precis ett samtal från Folkehelseinstituttet... deras avdelning för rättspatologi och klinisk rättsmedicin ligger ju där nuförtiden.

– Jag vet.

Nålen sväljer hårt, tar av sig glasögonen, gör ett halvhjärtat försök att putsa dem och sätter sedan på dem igen.

– Joona, jag sitter här, men jag vet inte hur jag ska kunna förklara... jag menar, utan att du...

– Säg vad som har hänt.

Joona fyller ett glas med vatten och ställer det framför Nålen.

– Som jag förstår det så har Kripas tagit över förundersökningen om ett misstänkt dråp från Oslopolisen... man har hittat en död man i en lägenhet. Allt tydde på ett vanligt fyllebråk, men när de öppnade offrets frysbox hittades kroppsdelar från ett stort antal människor... infrysta i olika stadier av nedbrytning... De arbetar efter teorin att den döde var en tidigare okänd gravskändare... möjligen har han ägnat sig åt nekrofil och kannibalism... men han har i vilket fall som helst rest runt som antikhandlare på mässor och auktioner och passat på att öppna lokala gravar och tagit med sig troféer.

Nålen dricker en klunk och stryker bort vatten från överläppen med ett darrande finger.

– Vad har det med oss att göra?

– Jag vill inte att du ska bli upprörd nu, säger Nålen och möter för första gången Joonas blick. Han hade Summas kranium i frysen.

– Min Summa?

Joona tar stöd mot diskbänken och råkar välta den tomma vinflaskan, men märker inte ens att den faller och slamrar ner i vasken med glas och porslin. Det dånar i hans öron när minnesbilderna av hustrun störtar genom honom.

– Är du säker? viskar han och blickar ut genom fönstret mot växthusen.

Nålen petar upp glasögonen på näsan och berättar att polisen försökt matcha dna från kroppsdelarna i frysboxen med Europols, Finlands och de skandinaviska ländernas polisregister.

– De hittade Summas tandkort... och eftersom jag skrev dödsintyget ringde de till mig.

– Jag förstår, säger Joona och sätter sig på stolen mitt emot sin vän.

– Alla resehandlingar fanns hemma hos honom... i mitten av november var han på en gårdsauktion i Gällivare... det är inte långt ifrån Summas gravplats.

– Är du säker på det här? upprepar Joona.

– Ja.

– Får jag se på bilderna.

– Nej, viskar Nålen.

– Det är ingen fara, säger Joona och ser Nålen i ögonen.

– Gör det inte.

Men Joona har redan öppnat hans väska och tagit ut mappen från Kripos. Han lägger fram fotografi efter fotografi på köksbordet.

Den första bilden är tagen rakt ner i den öppna frysboxen. En grå barnfot sticker upp ur en frostig klump av vit is. En skeletterad ryggrad anas bredvid ett skäggigt ansikte och en blodig tunga.

Joona bläddrar förbi fotografier på de tinade kroppsdelarna på en bänk av stål. Ett utskuret hjärta i långt framskriden föruttnelse, underben som kapats vid knäskålen, ett helt spädbarn, tre rena kranier, tänder och en hel bål med bröst och armar.

Plötsligt kommer Valeria in i köket och ställer två gamla kaffekoppar på diskbänken.

– För helvete, ryter Joona och försöker dölja bilderna trots att han förstår att hon sett dem.

– Förlåt, mumlar hon och skyndar ut.

Han reser sig, tar stöd mot väggen med ena handen, blickar ut mot växthuset och tittar sedan på bilderna igen.

Summas kranium.

Det är bara en tillfällighet, säger han till sig själv. Gravskändaren visste inte vem hon var. Det framgår inte av minnesstenen och finns inte i några register.

- Vad vet vi om gärningsmannen? frågar han och hör Valeria gå uppför trappan.
- Ingenting, de har inga spår.
- Och offret?
- Allt tyder på ett lägenhetsbråk, han hade höga halter alkohol i blodet när han dog.
- Är det inte konstigt att polisen inte har några spår efter den andre?
- Vad tänker du? Joona, vad är det egentligen du tänker på nu? frågar Nålen med spänd röst.

VALERIA SITTER FRAMFÖR datorn på övervåningen när Joona kommer upp och knackar på dörren.

Hon vänder sig mot honom och det bleka ljuset genom det spröjsade fönstret ger hennes hår ett kastanjerött skimmer.

– Nålen har åkt, säger Joona dämpat. Förlåt för att jag blev arg, jag ville inte att du skulle behöva se det där.

– Jag är inte känslig, svarar hon. Du vet, jag har sett döda många gånger.

– Men det där var mer än likdelar . . . det är personligt, säger Joona och tystnar sedan.

Det finns en familjegrav i Stockholm med namnen Summa Linna och Lumi Linna på stenen, men i urnorna under marken ligger inte askan efter dem. Joonas hustrus och dotters död fingerades och de levde i själva verket på hemlig ort under nya identiteter i många år.

– Vi går ner i köket och värmer soppan, säger Valeria efter en stund.

– Va?

Hon omfamnar honom, han lägger sina armar runt henne och vilar kinden mot hennes huvud.

– Vi går och äter, upprepar hon tyst.

När de kommer ner i köket tar hon soppan som de förberedde tidigare ur kylskåpet. Hon ställer grytan på spisen och vrider på plattan, men när hon tänder lampan i köksfläkten går Joona fram och släcker den.

– Vad är det som har hänt? frågar Valeria.

– Summas grav har blivit vandaliserad och...

Joona tystnar, vänder bort ansiktet och hon ser att han torkar tårar från kinderna.

– Man får gråta, säger hon försiktigt.

– Jag vet faktiskt inte varför det här gör mig så upprörd... en man har grävt upp hennes grav och tagit med sig kraniet till Oslo.

– Gud, viskar hon.

Han ställer sig vid sidan av fönstret och blickar ut mot växthusen och skogen. Valeria ser att han har dragit för gardinerna i vardagsrummet och lagt en kökskniv på den gamla skänken.

– Du vet att Jurek Walter är död, säger hon allvarligt.

– Ja, viskar Joona och drar för gardinerna i köksfönstret.

– Vill du prata om honom?

– Jag orkar inte det, säger han med naken röst och vänder sig mot henne.

– Okej, svarar hon samlat. Men du behöver inte skydda mig, jag klarar av att lyssna, jag lovar... Jag vet ju vad du gjorde för att rädda Summa och Lumi, så jag förstår att han var fruktansvärd.

– Han var värre än vad någon kan föreställa sig... han gräver ur en människas inre... och man blir tom.

– Men det är över nu, viskar Valeria och försöker röra vid honom. Du kan känna dig trygg, han är död.

Joona nickar.

– Det var bara påminnelsen... det var som om han andades på mig när jag fick veta det här om Summas grav.

Joona går tillbaka till fönstret och kikar ut genom gardinlipan. Valeria tittar på hans ryggtavla i dunklet i köket.

När de sätter sig vid köksbordet ber hon honom fortsätta berätta om Jurek Walter. Joona lägger händerna mot bordskivan för att få dem att sluta darra och säger lågt:

– Hans diagnos var... ospecificerad schizofreni, kaotiskt tänkande och akuta psykotiska tillstånd med bisarra och

mycket våldsamma inslag, men det betyder ingenting... han var aldrig schizofren... det enda diagnosen säger något om är psykiatrikern som gjorde bedömningen, det visar bara hur rädd han blev.

– Var han en gravskändare?

– Nej, säger Joona.

– Där ser du, säger hon och försöker le.

– Jurek Walter skulle aldrig bry sig om troféer, säger han med tung röst. Han var inte pervers... men han hade en passion för att förstöra människor, inte döda dem, inte tortera dem... han skulle inte ha tvekat, men för att förstå honom måste man veta att han ville förstöra sina offers inre, släcka deras livsgnista...

Joona försöker förklara att Jurek ville ta allt ifrån sina offer och sedan se på när de fortsatte leva – gick till jobbet, åt sin mat, satt framför teven – fram till det ohyggliga ögonblicket när de insåg att de redan var döda.

Nu sitter de i mörkret medan Joona berättar om Jurek Walter. Trots att han var norra Europas värsta seriemördare genom tiderna är han okänd för allmänheten eftersom alla akter som rör honom är sekretessbelagda.

Joona beskriver hur han tillsammans med sin kollega Samuel Mendel kom Jurek Walter på spåren.

De började turas om att hålla vakt om nätterna utanför en kvinnas bostad. Hennes båda barn hade försvunnit under omständigheter som påminde om andra vittnesmål.

Man sa att det var som om de hade slukats av jorden.

Mönstret som hade framträtt var att alldeles för många av de som försvunnit de senaste åren tillhörde familjer där även andra personer saknades.

Joona tystnar och Valeria ser att han lägger ihop sina händer i ett försök att hålla dem stilla. Hon har kokat te och fyllt två muggar som hon ställer på bordet innan hon sätter sig och väntar på att han ska orka fortsätta.

– Det hade töat ett par veckor, säger han. Men snöat under

dagen... och nu låg det ett nytt snötäcke över det gamla...

Joona har aldrig talat med någon om dessa sista timmar, när Samuel hade kommit för att avlösa honom.

En smal man stod i det mörka skogsbrynet och stirrade upp mot fönstret där kvinnan vars barn hade försvunnit låg och sov.

Mannens lugna ansikte var magert och rynkigt.

Joona tänkte att själva anblicken av huset matade mannen med ett njutningsfullt lugn, som om han redan släpade in sitt offer i skogen.

Den smala gestalten gjorde ingenting annat än att titta innan han vände sig bort och försvann.

– Du tänker på när du såg honom första gången, säger Valeria och lägger handen över hans.

Joona tittar upp och förstår att han tystnat, nickar och berättar att han och Samuel lämnade bilen och följde efter de färska fotspåren.

– Vi sprang längs ett gammalt järnvägsspår in i Lill-Jansskogen...

Men i mörkret mellan granarna tappade de bort mannens spår, plötsligt fanns de inte längre och de började gå tillbaka.

När de följde järnvägen såg de att den smale mannen hade lämnat rälsen och fortsatt rakt in i skogen.

Eftersom marken under det nya snötäcket var blöt hade spåren efter hans skor svartnat. För en halvtimme sedan var de vita och omöjliga att upptäcka i det svaga ljuset, men nu var de mörka som granit.

De hade kommit långt in i skogen när de hörde ett kvidande jämrande.

Det lät som ensam gråt från helvetet.

Mellan trädstammarna såg de mannen som de förföljt. Marken var svart av uppgrävd jord runt en grund grav. En utmärglad och smutsig kvinna försökte hela tiden komma ut ur kistan. Hon kämpade gråtande, men varje gång hon var på väg upp tryckte mannen ner henne igen.

De drog sina vapen och störtade fram, fick ner mannen på mage, låste hans armar och fötter.

Samuel grät medan han talade med larmcentralen.

Joona hjälpte kvinnan ur kistan och svepte in henne i sin jacka. Han höll om henne och förklarade att hjälp var på väg när han plötsligt såg en rörelse mellan träden. Granruskor gungade och snö föll dovt till marken.

– Någon hade stått där och tittat på oss, säger han lågt.

Den femtioåriga kvinnan levde trots att hon hade legat i kistan i nästan två år. Jurek Walter hade då och då kommit dit, öppnat graven och gett henne vatten och föda. Hon hade blivit blind, var mycket undernärmd och hade förlorat tänderna. Musklerna var förtvinade, liggsåren hade deformerat henne, händerna och fötterna var förfrysningsskadade.

Först trodde man bara att hon var traumatiserad, men sedan visade det sig att hon hade ådragit sig svåra hjärnskador.

Stora delar av skogen spärrades av redan på natten. På morgonen markerade en kriminalsökhund en plats bara tvåhundra meter från kvinnans grav. Man grävde upp kvarlevorna efter en man och en pojke som låg nertryckta i en blå tunna av plast. Det visade sig senare att de grävts ner fyra år tidigare, men inte levt många timmar i tunnan trots lufttillförseln genom ett rör.

Joona ser att Valeria är omskakad, hon har förlorat all färg i ansiktet och håller ena handen över munnen.

Hon tänker på Joonas beskrivning av den första gången han såg Jurek Walter, när han stod där i snön under fönstret till nästa offer. Det påminner henne om mannen hon såg i fredags i skogsbrynet bredvid växthuset. Hon borde antagligen berätta om det för Joona, men vill inte att han ska börja inbilla sig att Jurek trots allt lever.

EN ÅKLAGARE TOG över ansvaret för förundersökningen sedan Jurek gripits, men Joona och Samuel ledde förhören från häkttningsbeslutet och fram till huvudförhandlingen.

– Det är svårt att förstå, men Jurek Walter tog sig in i huvudet på alla som kom tillräckligt nära, berättar Joona och möter Valerias blick. Det var ingenting övernaturligt, det var bara en sorts iskall kunskap om mänsklig svaghet... han ruckade på någonting fundamentalt som gjorde att man förlorade förmågan till självförsvar.

Jurek Walter erkände ingenting under hela häktningstiden. Han påstod inte heller att han var oskyldig, utan ägnade sig mest åt en filosofisk dekonstruktion av begreppen straff och brott.

– Jag förstod egentligen först under slutförhandlingarna att Jureks plan var att få mig eller Samuel att säga att det fanns en möjlighet att han var oskyldig... att han i själva verket hade råkat hitta graven och försökt hjälpa kvinnan upp när han blev gripen av oss.

En kväll när Joona och Samuel löptränade tillsammans ställde Samuel den hypotetiska frågan om vad som hade hänt om någon annan än Jurek hade befunnit sig vid graven när de kom dit.

– Jag kan inte låta bli att tänka på det här, sa Samuel. Att oavsett vem som hade stått där när vi kom fram så skulle han ha blivit åtalad för gärningen.

Det var sant att det saknades konkret bevisning, att det

snarare var omständigheterna vid gripandet och den totala bristen på förklaringar som drev åtalet.

Joona visste att Jurek var farlig, men hade ännu ingen aning om vilken nivå av farlighet det rörde sig om.

Samuel Mendel började dra sig undan, han orkade inte mer, stod inte ut med att vara i Jureks närhet, hävdade att han kände sig nersmutsad, att hans själ blev förgiftad.

– Trots att jag inte vill det så säger jag saker som antyder att han skulle kunna vara oskyldig, erkände Samuel.

– Han är skyldig... Men jag tror att han har en medhjälpare, svarade Joona.

– Allting pekar på en ensam galning som...

– Han var inte ensam vid graven när vi kom, avbröt Joona.

– Jo, det var han, det där är bara hans manipulationer, för att det skulle kunna innebära att du såg den riktiga förövaren fly in i skogen.

Joona har många gånger tänkt på det sista samtalet han hade med Jurek innan slutförhandlingarna började.

Jurek Walter satt på en stol i det hårdbevakade förhörssrummet med det rynkiga ansiktet vänt mot golvet.

– För mig saknar det betydelse om jag blir oskyldigt dömd, sa han. Jag är inte rädd för någonting, inte för smärta... inte för ensamhet eller tristess. Hovrätten kommer att gå på åklagarens linje... och min skuld kommer att betraktas som styrkt bortom varje rimligt tvivel.

– Du vägrar att försvara dig, sa Joona.

– Jag vägrar att uppehålla mig vid teknikaliteter eftersom det egentligen är samma sak att gräva upp en grav och att ösa igen den.

Joona förstod givetvis att han bearbetades, att Jurek Walter behövde ha honom på sin sida för att bli frikänd. Det var därför han försökte så ett frö av tvivel. Joona visste vad Jurek höll på med, men kunde samtidigt inte bortse ifrån att det faktiskt fanns en spricka i åtalet.

– Han trodde att han hade vunnit över dig på sin sida, säger Valeria med rädsla i rösten.

– Jag tror han såg det som ett löfte.

Under slutförhandlingarna kallades Joona in som vittne för att berätta om gripandet.

– Kan det inte vara så att Jurek Walter i själva verket försökte rädda kvinnan i graven? frågade försvararen.

En inre kraft att hålla med honom knuffade Joona mot kanten. I rimlighetens namn fanns det ju en sådan möjlighet. Joona började nicka till svar, men stoppade sig själv och tvingade sig att återvända till det exakta minnet av den ohyggliga scenen i skogsdungen när Jurek Walter utan minsta aggression knuffade ner kvinnan i kistan varje gång hon försökte kravla upp.

– Nej... det var han som höll henne fången i graven, det är han som har dödat dem alla, svarade Joona.

Efter överläggningen meddelade hovrättens ordförande att Jurek Walter dömdes till sluten rättspsykiatrisk vård med extraordinära regler kring utskrivningsprövningen.

Påföljden såg inte ut att beröra Jurek Walter på något sätt trots att den i praktiken innebar livslång isolering.

Men innan salen utrymdes vände sig Jurek Walter om mot Joona. Hela hans ansikte var täckt av smala rynkor och de ljusa ögonen underligt tomma.

– Nu kommer Samuel Mendels båda söner att försvinna, sa Jurek stillsamt. Och Samuels hustru Rebecka kommer att försvinna. Men... Nej, lyssna på mig, Joona Linna. Polisen kommer att leta och när polisen ger upp så kommer Samuel fortsätta, men när han till slut förstår att han inte kommer att återse sin familj så tar han sitt eget liv...

Ljuset gick genom lövverken i parken utanför och fick hans smala gestalt att darra av genomskinliga skuggor.

– Och din lilla dotter, fortsatte Jurek Walter och såg ner på sina naglar.

– Akta dig, sa Joona.

– Lumi kommer att försvinna, viskade Jurek. Och Summa kommer att försvinna. Och när du har förstått att du aldrig kommer att hitta dem... Så hänger du dig.

Han lyfte blicken och såg rakt in i Joonas ögon. Ett lugn låg plötsligt över hans rynkiga ansikte, som om hans förutsägelse redan hade slagit in.

– Jag trampar ner dig i marken, sa han lågt.

Joona går fram till gardinerna och blickar ut i mörkret och ser björkarnas hängande grenar skaka i blåsten.

– Du har berättat väldigt lite om din vän Samuel, säger Valeria.

– Jag har försökt, men...

– Det var inte ditt fel att hans familj försvann.

Joona sätter sig igen och ser på henne med blanka ögon.

– Jag satt hemma vid köksbordet med Summa och Lumi... vi hade gjort spaghetti och köttbullar när Samuel ringde... han var så upprörd att det tog en stund innan jag förstod att Rebecka och barnen inte befann sig i huset på Dalarö dit de rest bara några timmar tidigare... han hade redan varit i kontakt med sjukhus och polis... han försökte samla sig, försökte andas lugnare, men rösten bröts ändå när han bad mig kontrollera så att Jurek Walter inte hade rymt.

– Det hade han inte, säger Valeria andlöst.

– Nej, han var kvar i sin cell.

Alla spår efter Rebecka och barnen slutade på grusvägen bara fem meter framför den övergivna bilen. Polisens hundar fick ingen vittring. Man genomsökte skogarna, vägarna, husen och vattnen under två månader. När både polis och frivilliga hade gett upp fortsatte Samuel och Joona på egen hand utan att en enda gång nämna vad de var rädda för.

– Jurek Walter hade en medhjälpare, det var han som tog dem, säger Valeria.

– Ja.

– Och nu var det din tur.

Under denna tid bevakade Joona sin familj, följde med dem överallt, men insåg förstås att det inte skulle räcka i längden.

Samuel slutade leta och återgick i tjänst ungefär ett år efter familjens försvinnande, han uthärdade tre veckor av att ha gett upp hoppet innan han åkte till sommarhuset, gick ner på stranden där hans pojkar brukade bada och sköt sig själv i huvudet med tjänstepistolen.

Joona försökte tala med Summa om att fly, om att börja nya liv, men hon kunde inte förstå hur farlig Jurek Walter var.

Först försökte han hitta utvägar för dem tillsammans. De skulle kunna byta identiteter och leva i tysthet i något avlägset land.

Han ringde sin gamle löjtnant över en krypterad linje, men egentligen visste han att ingenting skulle vara tillräckligt. Nya och skyddade identiteter är inte säkra. De erbjuder bara ett försprång i bästa fall.

– Varför flydde ni inte tillsammans? viskar Valeria.

– Jag hade gjort vad som helst för att få göra det, men...

När Joona hade insett vad som måste göras blev det som en besatthet. Han började utarbeta en plan som skulle rädda dem alla tre.

Det fanns något som var viktigare än att han skulle få vara tillsammans med Summa och Lumi.

Deras liv var viktigare.

Om han rymde eller försvann ihop med dem vore det en direkt uppmaning till Jureks medhjälpare att börja leta.

Och om man letar hittar man alltid människor som gömmer sig, det visste Joona.

De fick inte leta, tänkte han. Det var det enda sättet att inte bli hittad.

Det fanns bara en lösning: Jurek Walter och hans skugga måste tro att Summa och Lumi var döda. Han skulle arrangera en bilolycka och få det att se ut som om de omkom.

– Men ni tre, utbrister Valeria. Ni tre hade kunnat låtsas att du också var med i bilen, det hade jag gjort.

– Jurek skulle aldrig ha trott på det... Det var min ensamhet som lurade honom, att jag levde ensam år efter år efter år... Ingen människa skulle klara av det, att inte ens efter tio år vaggas in i en falsk trygghet och ge efter för frestelsen att träffa sin familj.

– Men du trodde att du var iakttagen av skuggan hela den tiden.

– Det var jag, säger Joona tomt.

– Det vet vi nu, men du hade inte sett någon?

– Nej.

Nu när allting är över sedan flera år vet Joona att han gjorde rätt. De betalade alla ett högt pris, men det räddade Summas och Lumis liv.

– Jureks tvillingbror Igor hjälpte honom hela tiden, säger Joona. Det var hemskt... han hade inget eget liv, var en psykiskt traumatiserad människa som bara levde för att lyda Jurek.

Joona tystnar och tänker på att Igors magra rygg var täckt av ärr efter årtal av misshandel med rakstrigeln.

När Jurek rymde efter fjorton års isolering fortsatte han sin plan som om ingenting hade hänt.

Många förlorade sina liv under de fruktansvärda dagarna som Jurek Walter var fri.

– Men både Jurek och hans bror är döda nu, påminner Valeria.

– Ja.

Joona tänker på när han sköt brodern med tre skott i hjärtat på nära håll. Kulorna gick rakt igenom kroppen och Igor föll baklänges ner i grustaget. Trots att Joona visste att tvillingbrodern var död hasade han utför den branta slänten för att vara absolut säker.

Saga Bauer sköt Jurek Walter och såg hans kropp föras med av ett vattendrag och spolat ut i havet.

När Joona äntligen återförenades med sin hustru Summa var hon döende i cancer. Han tog med sig henne och dottern Lumi till ett hus i Nattavaara. Den lilla familjen fick ett halvår tillsammans. När Summa dog begravde de henne på hennes mormors barndomsmark uppe i Purnu.

Men det var först ett år senare som Joona vågade tro på att det verkligen var över när Saga hittade resterna av Jureks kropp och både fingeravtryck och dna-matchningen var total.

Det var som om Joona kunde börja andas igen.

Sorgen och såren kommer alltid att finnas kvar och Saga Bauer har inte varit sig lik sedan hon infiltrerade Jurek Walter. Hon har blivit mörkare inombords och ibland tänker Joona att det är som om Saga försöker springa ifrån sitt eget öde.

SAGA BAUER SPRINGER i högt tempo på Skansbron genom de fuktiga skuggorna från de högre broarna.

Tunga bilar passerar henne dundrande.

Hon närmar sig slutet på bron och tar ut stegen.

Hennes sportjacka är mörk av svett över bröstet.

Nästan varje dag springer hon till gamla Enskede efter jobbet och hämtar sin halvsyster Pellerina på skolan.

Saga har återupptagit umgänget med sin pappa efter ett uppehåll sedan tonåren. Även om de stora missförstånden är utredda har Saga svårt att bara gå in i rollen som dotter igen. Kanske kommer de aldrig att hitta tillbaka till varandra på riktigt.

Saga ökar tempot genom den ekande viadukten under Nynäsvägen och järnvägsspåren.

Hon är muskulös som en balettdansös och vacker på ett uppseendeväckande sätt. Det långa blonda håret är fullt av flätor i färggranna band och ögonen överkligt blå.

Saga Bauer är operativ kommissarie på Sveriges säkerhetspolis, men under hösten har hennes chef tvingat henne att skriva rapporter och delta i stela möten om ett framgångsrikt polisiärt utbyte mellan Sverige och USA. För att undvika öppen konflikt och intern kritik kom man överens om att beskriva samarbetet som ovanligt lyckat och har från varsitt håll tvingat Saga Bauer och Special Agent López att bli vänner på Facebook.

Saga passerar den dystra sporthallen, fortsätter in i den gamla trädgårdsstaden och sprintar den sista biten fram till Enskede skola.

Damm ryker från gruset på fotbollsplanen och svävar genom det höga stängslet.

Trots att Pellerina är tolv år får hon inte gå hem på egen hand efter skolan. Hon måste stanna på eftermiddagsverksamheten tills hon blir hämtad.

Pellerina har Downs syndrom och föddes med Fallots tetrad – en kombination av fyra olika hjärtfel som tillsammans hindrar blodet från att nå lungorna. Man la in en shunt när hon var fyra veckor gammal och genomförde en omfattande hjärtoperation när hon var nästan ett år.

Hon har inlärningssvårigheter men kan med hjälp av specialpedagoger gå på en vanlig skola.

Pulsen sjunker och andhämtningen lugnar sig när Saga går runt huvudbyggnaden och närmar sig fritidsklubben Mellis. Hon ser sin lillasyster genom fönstret på markplanet. Pellerina ser glad ut, hoppar och skrattar tillsammans med två andra flickor.

Saga drar upp ytterdörren, går in genom ett kapprum, tar av sig skorna vid den tejpade gränsen, fortsätter in i fritidslokalen och hör musik från dans- och yogasalen och stannar i dörröppningen.

En rosa sjal hänger över en lampa. Basrytmen från dansmusiken får det att skallra i ett fönster med snöflingor av papper.

Saga känner igen Anna och Fredrika från systemns klass, de är båda huvudet längre än Pellerina.

De är alla barfota. Deras korviga strumpor ligger i dammet under en stol. De står på en rad mitt på golvet, räknar in, vickar på höfterna, tar ett steg fram, klappar i händerna och snurrar runt.

Pellerina dansar leende och märker inte snoret som hänger från näsan. Saga ser att hon är duktig, hon har lärt sig alla stegen, men är lite för ivrig, vickar mer än de andra två på höfterna.

Anna stänger av musiken. Hon är andfådd, stryker en hårslinga bakom ena örat och klappar i händerna.

Saga står kvar i dörrglipan och ser hur de båda flickorna byter blickar över Pellerinas huvud och Fredrika gör en debil min så att Anna börjar skratta.

– Varför skrattar ni? frågar Pellerina flämtande och tar på sig de kraftiga glasögonen.

– Vi skrattar för att du är så duktig och snygg, säger Fredrika och kväver en fnissning.

– Ni är också duktiga och snygga, ler Pellerina.

– Men inte lika snygga som du, säger Anna.

– Jo, skrattar Pellerina.

– Du borde satsa på en solokarriär, säger Fredrika.

– Vad är det? frågar Pellerina och petar upp glasögonen på näsan.

– Att det kanske blir bättre om vi filmar dig när du dansar ensam...

Fredrika tystnar tvärt när Saga kommer in i danssalen. Pellerina springer fram och kramar henne.

– Har ni roligt? frågar Saga lugnt.

– Vi övar dans, svarar Pellerina.

– Går det bra?

– Jättebra!

– Anna? säger Saga och ser på flickan. Går det bra?

– Ja, säger hon och sneglar på Fredrika.

– Fredrika?

– Ja.

– Jag ser att ni är snälla tjejer, säger hon. Fortsätt med det.

Saga väntar i kapprummet medan Pellerina kramar specialpedagogen flera gånger innan hon krånglar på sig vinteroverallen och samlar ihop sina teckningar i en påse.

– De är coolast i klassen, förklarar Pellerina när de går hand i hand över skolgården.

– Men om de vill få dig att göra konstiga saker så ska du säga nej, säger Saga medan de går hemåt.

– Jag är en stor tjej.

- Du vet att jag är orolig av mig, förklarar Saga och får en klump i halsen.

Hon håller Pellerina i handen och tänker på flickorna som gjorde grimaser över systemns huvud. Kanske tänkte de filma Pellerina på ett förlöjligande vis och sprida klippet.

Efteråt heter det alltid att det var en oskyldig lek som gick överstyr, men alla vet när de är stygga. Den mörka elektriciteten fyller rummet och man väljer att fortsätta.

PELLERINA OCH HENNES pappa bor i ett klarrött, putsat stenhus med rött tegeltak på Björkvägen i Gamla Enskede.

De åldrade äppelträden och gräsmattan glittrar av små iskristaller.

Medan Saga stänger grinden springer Pellerina fram och ringer på dörrklockan.

Lars-Erik Bauer har på sig manchesterbyxor och en skrynklig skjorta som är uppknäppt i halsen. Han borde ha klippt sig för en månad sedan men det rufsiga, gråsprängda håret får honom att se sympatiskt excentrisk ut. Varje gång Saga möter sin pappa tänker hon på hur gammal han har blivit.

– Kom in, säger han och hjälper Pellerina ur overallen. Saga, det hade varit roligt om du ville stanna på middag.

– Jag hinner inte, svarar Saga automatiskt.

Pellerinas tjocka glasögon är vita av imma. Hon tar av sig dem och klampar uppför trappan till sitt rum.

– Jag ska göra makaronipudding, det vet jag att du gillar.

– När jag var liten gjorde jag det.

– Säg vad du vill ha – jag åker och handlar, säger pappan.

– Sluta, ler hon. Det spelar ingen roll, jag äter vad som helst, det blir jättebra med makaronipudding.

Lars-Erik ser uppriktigt glad ut över att hon vill komma in en stund. Han tar hennes jacka, hänger upp den och ber henne stiga på.

– Jag är rädd för att två tjejer på Mellis inte är riktigt snälla, säger Saga.

– På vilket sätt? frågar pappan.

– Jag vet inte, jag känner det bara, de gjorde miner.

– Pellerina brukar hantera det mesta jättebra på egen hand, men jag ska prata med henne, säger han innan de går uppför trappan till systemns rum.

Lars-Erik är kardiolog och har köpt en professionell EKG-apparat för att ha en kontinuerlig övervakning av Pellerinas hjärta eftersom hennes hjärtfel kan återuppträffa.

Saga tittar på systemns nya teckningar medan pappan kopplar på elektroderna på hennes bål. Det bleka ärrät efter operationen löper vertikalt över bröstbenet.

– Jag börjar med maten, säger Lars-Erik och lämnar dem.

– Jag har ett dumt hjärta, suckar Pellerina och tar på sig glasögonen igen.

– Du har det bästa hjärtat i världen, säger Saga.

– Jag är ett hjärtebarn, ler hon.

– Ja, det är du och du är den finaste lillasystemen i hela världen.

– Du är finast, du ser precis ut som Elsa, viskar Pellerina och rör vid Sagas långa hår.

Vanligtvis blir Saga irriterad när hon jämförs med Disney-prinsessor, men hon tycker om att Pellerina ser sig själv och Saga som de två systrarna i *Frost*.

– Saga? ropar Lars-Erik nerifrån trappan. Vill du komma en stund?

– Jag är snart tillbaka, Anna, säger hon och klappar systemen på kinden.

– Okej, Elsa.

Lars-Erik står vid arbetsbänken och hackar purjolök när Saga kommer ner. På köksbordet ligger ett paket. Det är inslaget i aluminiumfolie och har ett pappershjärta tejpat ovanpå med texten "Till min älskade dotter, Saga".

– Presentpapperet var slut, säger han urskuldande.

– Jag vill inte ha presenter, pappa.

– Det är ingenting, det är bara en liten sak.

Saga river av folien och knycklar ihop den till en blank boll som hon lägger bredvid den blommiga papperslådan.

– Öppna, säger Lars-Erik och ler brett.

Skyddad av träull ligger en gammaldags tomte av porslin. Han är klädd i skogsgröna kläder, har ganska stränga ögon, rosiga kinder och en nöjd liten mun.

I famnen håller han en stor grötkittel.

Det är hennes tomte.

Den togs fram varje jul och kitteln fylldes med rosa och gula karameller.

– Jag har letat efter den... hur länge som helst, berättar Lars-Erik. Och i dag gick jag bara in i en antikaffär i Solna och där var han.

Saga minns hur hennes mamma en gång när hon var arg på pappan tog tomten och slängde den i golvet så att den gick i bitar.

– Tack, pappa, säger hon och ställer ner asken på bordet.

När hon kommer upp till Pellerina igen ser hon att hjärtfrekvensen har stegrats som om systemen precis hade sprungit. Pellerina stirrar i sin telefon med öppen mun och skräckslagen blick.

– Vad är det som händer? frågar Saga med rädd röst.

– Ingen får se, ingen får se, säger systemen och trycker telefonen till bröstet.

– Pappa, ropar Saga.

– Man får inte!

– Det är ingen fara, vännen, säger Saga. Säg bara vad du har tittat på.

– Nej.

Lars-Erik skyndar uppför trappan och kommer in i hennes rum.

– Berätta för pappa, säger Saga.

– Nej, skriker Pellerina.

– Vad är det, Pellerina? Jag håller på med maten, säger han uppfordrande.

- Det är någonting i telefonen, förklarar Saga.
- Visa mig, säger Lars-Erik och håller ut handen.
- Man får inte det, gråter Pellerina.
- Vem säger det? frågar han.
- Det står i mejlet.
- Jag är din pappa och jag får titta på det.

Hon lämnar telefonen till honom och han öppnar och läser med rynkade ögonbryn.

- Men gumman, ler han och sänker mobilen. Det här är inte på riktigt, det förstår du väl?

- Jag måste skicka vidare, annars...
- Nej, det måste du inte, vi skickar inga dumma mejl i den här familjen, bestämmer Lars-Erik.
- Är det ett kedjebrev? frågar Saga.
- Ja, det är jättedumt, svarar han och vänder sig till Pellerina igen. Jag tar bort det nu.

- Nej, snälla, vädjar hon, men Lars-Erik har redan raderat det.
- Nu är det borta, säger han och ger henne telefonen igen.
Nu glömmer vi det.

- Jag har också fått kedjemejl, säger Saga.
- Men kom de till dig?
- Vilka?
- Clownflickorna, viskar Pellerina och petar upp glasögonen på näsan.

- Det är inte på riktigt, det är påhittat, säger pappan. Det är bara ett barn som har hittat på allting för att skrämmas.

Efter att Lars-Erik tagit bort elektroderna och stängt av EKG-mätaren bär Saga sin lillasyster nerför trapporna och lägger henne i soffan framför teven. Hon bäddar om henne med en pläd och sätter på filmen *Frost* som vanligt.

Det har mörknat ute. Saga går in i köket för att hjälpa sin pappa med maten. Han har precis hållt grädde, ägg och riven ost över makaronerna. Hon tar ett par kladdiga grytlappar och ställer in gratängen i ugnen.

– Vad stod det i kedjebrevet? frågar hon lågt.

– För att undgå förbannelsen måste man skicka vidare mejlet till tre andra personer, suckar han. Annars kommer clownflickorna när man sover och sticker ut ögonen på en ungefär.

– Jag förstår att hon blev rädd, säger Saga.

Hon går ut och tittar till Pellerina som har somnat. Saga tar av henne glasögonen och lägger dem på soffbordet.

– Hon sover, säger Saga när hon kommer ut i köket igen.

– Jag väcker henne till maten, det är alltid samma sak, hon blir jättetrött av skolan.

– Jag måste gå, säger hon.

– Du hinner inte äta? frågar han.

– Nej.

Han följer henne till hallen och räcker henne jackan.

– Glöm inte tomten, påminner han.

– Den får stanna här, säger Saga och öppnar dörren.

Lars-Erik står kvar i dörröppningen. Ljuset faller över hans fårade ansikte och rufsiga hår.

– Jag trodde att du skulle bli glad för den, säger han stilla.

– Det fungerar inte så, förklarar hon och går.

KLOCKAN ÄR TRE och den vita himlen har redan börjat mörkna.

Joona har aldrig haft något emot yttre tjänst, men efter Nålens besök känns det som om världen har trätt in i en farligare fas.

Han går utmed gjutjärnsstängslet mot Adolf Fredriks kyrka och ser ett svartklätt sällskap kring en öppen grav. De omgivande gravstenarna är vandaliserade och täckta av hakkors.

När Joona har passerat Olof Palmes gata märker han att någon vinkar bakom glaset inne på en thailändsk restaurang.

En berusad kvinna har rest sig från bordet och stirrar på honom.

När han närmar sig henne spottar hon på fönstret rakt mot honom.

Han fortsätter upp till Hötorget, där handeln av frukt och grönsaker pågår som vanligt. Tankarna vandrar hela tiden till gravskändaren i Oslo. Så fort han återfår Summas kranium från Norge ska han åka upp och begrava det tillsammans med resten av hennes kvarlevor. Han vet ännu inte om han ska berätta för sin dotter Lumi om det som hänt. Hon skulle bli fruktansvärt upprörd.

Joona har precis passerat Konserthuset när han hör en man skrika någonting med aggressiv och berusad röst. En glasflaska krossas. Joona vänder sig om och ser grönt splitter fara ut mellan bilarna.

En grupp människor håller avstånd till en drogpåverkad

man. Mannen är orakad och det blonda håret står ut i en tova från bakhuvudet. Han är klädd i en sliten skinnjacka och jeans som är mörka av urin kring skrevet och ner längs ena benet.

Mannen har inga skor eller strumpor på sig och Joona ser att han har skadat ena foten och trampat ut blod på trottoaren.

Mannen svär efter en kvinna som skyndar bort och står sedan stilla med högdragen min och pekar med ett finger på människorna omkring sig som om det vore av största betydelse.

– En, två, tre, fyra... fem, sex, sju...

Joona närmar sig och ser att det står en liten flicka strax bakom den förvirrade mannen. Hennes smutsiga ansikte är stressat och hon är på väg att börja gråta. Hon har bara en rosa träningsoverall på sig i kylan.

– Kan vi inte åka hem nu? frågar hon och drar mannen försiktigt i jackan.

– En... två... tre...

Han kommer av sig och tar tag i en stolpe för att inte falla. Hans blick är drogad, pupillerna är minimala och snor rinner från den smala näsan.

– Behöver du hjälp? frågar Joona.

– Ja, snälla, mumlar mannen.

– Vad kan jag göra?

– Skjut dem jag pekar på.

– Är du beväpnad?

– Jag pekar bara på alla som...

– Sluta med det, avbryter Joona lugnt.

– Okej, okej, svarar mannen.

– Är du beväpnad?

Mannen pekar på en man som stannat till och en kvinna som passerar med en barnvagn.

– Pappa, vädjar flickan.

– Bli inte rädd nu, säger Joona till henne. Men jag måste undersöka om din pappa har något vapen.

– Han behöver bara vila, viskar hon.

Joona säger åt mannen att lägga händerna bakom nacken och han gör som Joona säger. Men när han släpper stolpen förlorar han balansen och vinglar bakåt, in i skuggan mot den blå fasaden.

– Vad har du tagit för droger?

– Bara lite ketamin och speed.

Joona sätter sig på huk vid flickan. Pappan har börjat peka diskret på olika människor igen.

– Hur gammal är du?

– Sex och ett halvt.

– Tror du att du skulle kunna ta hand om en nalle?

– Vadå?

Joona öppnar sin väska och tar upp gosedjuret. Inför julen har polisen utrustats med nallar som de kan ge till alla de barn som far illa eller blir vittnen till våld. Ofta blir det den enda julklappen i missbrukarfamiljer.

Flickan stirrar på den lilla nallen med randig tröja och stort rött hjärta på bröstet.

– Vill du ta hand om den? ler Joona.

– Nej, viskar hon och ser skyggt på honom.

– Du får den om du vill, förklarar Joona.

– Får jag den?

– Men den vill gärna ha ett namn, säger Joona och räcker över nallen till henne.

– Sonja, säger flickan och trycker nallen mot sin hals.

– Vad fint.

– Som min mamma hette, förklarar hon.

– Vi måste köra din pappa till sjukhuset – finns det någon du kan bo hos så länge?

Barnet nickar och viskar någonting i nallens öra.

– Mormor.

Joona ringer en ambulans och kontaktar sedan en bekant på socialtjänsten och ber henne hämta flickan och köra henne till den angivna adressen.

Han har precis förklarat allting för flickan när en polisbil anländer till platsen. Det blå ljuset blinkar över asfalten.

Två uniformerade kollegor kommer ut ur bilen och nickar mot Joona.

– Joona Linna? Din chef kontaktade mig över Rakel, säger den ene.

– Carlos?

– Han bad dig svara i telefon.

Joona tar upp telefonen och ser att Carlos Eliasson – chefen för den nationella operativa polisen – ringer trots att ingenting hörs.

– Joona, svarar han.

– Jag är ledsen om jag stör mitt i ditt arbete, men detta är högprioriterat, säger Carlos. En tysk kommissarie, Clara Fischer på BKA, vill komma i kontakt med dig så fort som möjligt.

– Varför då?

– Jag har lovat att du ska hjälpa dem med en förundersökning... Polisen i Rostock har ett dödsfall på en camping, sannolikt dråp... Offret heter Fabian Dissinger... Han är en serievåldtäktsman som alldeles nyligen släppts från en rättspsykiatrisk säkerhetsavdelning i Köln.

– Jag avtjänar en villkorlig dom, jag har yttre tjänst i väntan på att...

– Hon frågade specifikt efter dig, avbryter Carlos.

I STRÅLANDE SOLSKEN kör Joona förbi blekgröna åkrar och stora stenhus med asfalterade uppfarter med cyklar och bilar.

Planet från Stockholm landade på Rostock-Laages flygplats för en timme sedan, Joona hyrde en BMW och tog sedan Autobahn 19 norrut.

Han vet fortfarande inte varför kommissarie Clara Fischer har begärt hjälp just från honom. De har aldrig varit i kontakt tidigare och mannen som hittades död på campingen förekommer inte i någon av Joonas förundersökningar.

Clara Fischer preciserade inte vad hon trodde att Joona skulle kunna bidra med, men eftersom Sveriges och Tysklands polismyndigheter har ett långtgående samarbete gav Carlos klartecken.

Under flygresan hann Joona läsa tre av de gamla förundersökningarna från Bundeskriminalamt rörande mordoffret.

Fabian Dissinger var dömd för tjugotre aggressiva våldtäkter på både män och kvinnor i Tyskland, Polen och Italien. Enligt den rättspsykiatriska bedömningen hade han en antisocial personlighetsstörning med sadistiska böjelser och inslag av psykopati.

Joona svänger brant till vänster och in i ett skogsparti. En lerig motocrossbana syns i en glänta på höger sida och sedan är det bara skog igen tills han når Ostseecamp Rostocker Heide.

Joona parkerar strax utanför polisens avspärrningar och går fram till gruppen av tyska poliser som väntar på honom.

Vintersolen lyser i kablarna och parabolantennerna på husvagnarnas tak.

Den tyska kommissarien Clara Fischer är en lång kvinna med stolt och lätt sårat utseende. Blicken i de mörkbruna ögonen tycks skärpas när hon ser Joona komma gående. Hennes korta, smålockiga hår har vitnat vid tinningarna. Hon är klädd i en svart skinnjacka som går ner över höfterna och bär svarta läderstövlar med låga klackar som blivit alldeles grå av lera från den våta marken.

Clara iakttar Joona dröjande, som om minsta skiftning i hans ansikte är av stor betydelse.

– Tack för att du kom med så kort varsel, säger hon utan att släppa honom med blicken medan hon skakar hand med honom.

– Jag gillar campingar...

– Trevligt.

– Men jag undrar ändå varför jag är här, avslutar han.

– Det beror inte på att Fabian Dissingers död är en stor förlust för Tyskland, svarar Clara Fischer och pekar mot en uppställningsplats.

De börjar gå på en av de asfalterade vägarna som löper genom campingen. Vinterluften är kall och solens vita strålar blinkar genom nakna trädkronor.

– Jag menar inte att han fick vad han förtjänade, men om jag hade haft någonting att säga till om så skulle han ha suttit kvar i sin cell för evigt, säger hon lugnt.

– Så kan det kännas.

De passerar duschbarackerna och en liten kiosk. Utanför avspärrningarna står några campare och fotograferar brottsplatsen med sina mobiler. De röda och vita plastbanden skälver i vinden.

– Så kan det kännas, upprepar Clara och sneglar på honom. Jag vet att några kollegor i Berlin vägrade jobba med ett fall förra veckan... Man hittade en känd pedofil dränkt i ett dike vid en skola... jag kan förstå dem när man samtidigt lägger ner förundersökningen av ett rånmord på en ung kvinna i Spandau.

En tom ölburk rullar över en sandig plan med återvinnings-

kärl, krossat glas glittrar i solskenet och cellplast från ett stort emballage ligger fastkilat mellan två containrar.

Joona och Clara fortsätter under tystnad genom gruppen av äldre husvagnar som står igenbommade för säsongen.

Två uniformerade poliser vaktar den inre avspärrningen. De hälsar på Clara med respektfyllda ansikten.

– En Cabby 58 från 2005, säger hon och nickar mot husvagnen. Det här är den absolut billigaste husvagnen på hela campingen. Den har varit uthyrd till Dissinger i två månader och fyra dagar.

Joona tittar på den kantiga husvagnen som står uppallad på lättbetongblock. Rödbrun rost har runnit nerför väggen från den krokiga antennen på taket.

Två kriminaltekniker i vita overaller jobbar kring ett tältbord på grusplanen och spatlar med siffror är nertryckta i marken för att markera fyndplatserna. En sotig aluminiumkastrull är fylld med regnvatten och döda flugor.

– Jag antar att du inte har hunnit titta på rapporterna som vi skickade över.

– Inte alla.

Hon ler glädjefullt.

– Inte alla, upprepar hon. Vi har hittat stora mängder våldspornografi i datorn... så jag tror att vi kan gissa att elva år av psykiatrisk vård inte gjorde honom frisk i huvudet. Han var inlåst, medicinerad och gick på sparlåga... men väntade hela tiden på att få fortsätta.

– Så fungerar vissa, svarar Joona enkelt.

En lång tekniker i vit skyddsoverall lämnar husvagnen för att ge dem plats och säger någonting till Clara som Joona inte uppfattar.

De kliver upp på den trappformade pallen framför den öppna dörren.

Clara iakttar honom hela tiden ogenerat. Det är som om hon är på vippen att ställa en fråga, men håller tillbaka den.

Stegplattor av halvt genomskinlig plast ligger på de kork-

färgade mattorna. Golvet i husvagnen knakar under deras tyngd.

På en rundsoffa med ljusblått urblekt mönster ligger en brun kavaj med trådslitna slag och blodfläckade ärmar.

– Någon borde ha hört slagsmålet, säger Clara dämpat.

Glasrör för biologiska prover och påsar med tillvaratagna föremål – kaffekoppar, ölglas, bestick, tandborstar och cigarettfimpar – har radats upp på spisens glasskiva över diskhon och brännarna.

– Dissinger tog emot en besökare i husvagnen, han hade nog tänkt sig det gamla vanliga, men tiden hade sprungit ifrån honom, han var svagare nu, äldre... och vädret slog om och vinden vände och han misshandlades till döds av den person han försökte våldta.

Solljus flödar in genom smutsstrimmiga fönster och gräddgula, fläckiga gardiner. Rester av trasiga spindelnät darrar i fönsterkarmarna av vinddraget från den öppna dörren.

– Det var två ungdomar som hittade honom... Några dagar tidigare hade han tydligen sagt till en av dem att han ville bjuda på en drink.

– Jag talar gärna med ungdomarna, säger Joonas och betraktar blodet på ett rundat hörn till ett skåp.

– De är ganska skärrade, men om de inte hade kommit för sent för drinken hade de antagligen mått långt sämre än vad de gör nu.

Dubbelsängen är blodig och ena läslampan i gaveln har lossnat och hänger i sina kablar. Någon har dragits ner från den nakna bäddmadrassen, knuffats tillbaka, försökt undkomma och hasat efter ena vägen.

– Hans anhöriga står inte direkt på kö för att arrangera begravningen så jag lät honom hänga kvar tills du var här, avslutar Clara med en gest mot den slutna dörren till toaletten.

– Tack.

JOONA ÖPPNAR SKJUTDÖRREN till toaletten. En kraftig man med bar överkropp är hängd från ett överskåp mellan kassettoaletten och handfatet. Fötterna når ner till golvet, men båda benen är brutna vid knäna och har inte kunnat ge något stöd.

Han har en ståltråd kring halsen. Den har skurit in genom köttet minst fem centimeter precis under adamsäpplet.

Blod har runnit nerför det håriga bröstet och den tjocka magen till jeansen.

– Ni är säkra på identifieringen?

– Hundra procent, säger Clara och ser återigen ingående på Joona.

Mannens ansikte är krossat, det finns inte mycket som påminner om anletsdrag.

Händerna utefter sidorna är svarta av likfläckar.

– Han måste ha fått många fiender efter rättegången, säger Joona tankfullt. Har ni...

– Hämnd är statistiskt sett ett ovanligt motiv, klipper Clara av.

Joona låter blicken gå över väggarna kring liket. Den döde har uppenbarligen kämpat länge för att inte kvävas. Han har gungat fram och tillbaka så att han spräckt handfatet när han försökt lossa ståltråden. Trots att det här räknas som en ofullständig hängning eftersom den dödes fötter nått golvet, är Joona säker på att de kommer att hitta frakturer på tungbenet och sköldbruskets övre horn.

– Jag följer hypotesen att han lockat hit en grabb som hamnat snett, ungdomsvård, rån, prostitution, steroider, Rohypnol, fortsätter Clara och tar på sig ett par vita latexhandskar.

– Det var inget slagsmål, säger Joona.

– Inte?

– Han borde ha kunnat försvara sig bra, men hans knogar är oskadda, säger Joona.

– Vi ska ta kroppen till rättsmedicin nu när du har sett den, muttrar hon.

– Han har inga värjningsskador heller, fortsätter Joona.

– Det är klart han har, säger hon och vänder på den dödes armar för att titta.

– Han har inte försvarat sig, upprepar Joona lugnt.

Clara Fischer suckar, släpper armarna och ser genomträngande på Joona.

– Hur kan du veta så mycket?

– Vad gör jag här? frågar Joona.

– Det är vad jag tänkte fråga dig, säger Clara och tar upp en plastficka ur sin väska och visar en mobiltelefon av gammal modell.

– En telefon, säger han.

– En telefon, som vi hittade mellan sittdynorna i soffan... den tillhörde Fabian Dissinger, säger hon och öppnar mobilen genom plasten. Två dagar innan han dog ringde han det här numret – känner du igen det?

– Det är mitt, säger Joona.

– Ett av de sista samtalen i hans liv gick till din privata telefon.

Joona tar upp sin mobil och ser att han missade samtalet.

– Berätta vad du vet, säger Clara.

– Nu vet jag varför du ville att jag skulle komma hit.

– Du ska förklara för mig varför han ringde dig, förtydligar hon otåligt.

Joona skakar på huvudet.

– Fabian Dissinger förekommer inte i några av mina utredningar.

– Säg bara sanningen, säger Clara irriterat.

– Jag har ingen aning.

Hon blåser bort ett hårstrå från munnen.

– Du har ingen aning, men någon koppling måste det finnas, envisas hon.

– Ja, nickar Joona, tar ett steg närmare den hängde mannen och iakttar hans ögon.

Det ena är försvunnet i blågrå svullnad och mosigt rött kött, men det andra ögat är öppet och på bindehinnan syns tydligt ett antal punktformade blödningar.

Han förstår att Clara Fischer väntade med att berätta om telefonen för att se om han skulle hamna ur balans på plats, tillräckligt för att avslöja en förbindelse som han annars skulle förneka.

– Ge mig någonting, säger hon och stirrar på honom.

Trots den kalla luften i vagnen har små runda svettpärlor samlats på hennes överläpp.

– Jag vill gärna vara med under obduktionen, svarar Joona.

– Du säger att det inte var ett slagsmål.

– Våldet var ensidigt... och nästan okontrollerat aggressivt, men med inslag av militära tekniker.

– Du var militär, ingick i Särskilda operationsgruppen innan du blev polis.

De flyttar sig bort från toaletten när två tekniker kommer in och vecklar upp en licksäck på golvet, fäster papperspåsar kring offrets händer och sedan hjälps åt att kapa snaran och lyfta ner den stora, oböjliga kroppen.

Teknikerna suckar av den dödes tyngd och ger varandra korta anvisningar när de bär honom med fötterna före genom den smala toalettdörren. Joona får en skymt av Fabian Dissingers breda rygg och håriga axlar när de lägger honom i säcken.

– Vänta, vänd på honom, säger Joona och närmar sig teknikerna.

– Könnten Sie bitte die Leiche auf den Bauch wenden, säger Clara med neutral röst.

Teknikerna stirrar på dem, men öppnar säcken igen, vänder på kroppen och ger plats åt Joona och Clara att komma fram.

Joona känner hur hjärtat slår snabbare när han tittar på offrets ländrygg: huden från skulderbladens underkant ner över svanken är onaturligt strimmig, som om han legat på en vassmatta.

– Vad har hänt med hans rygg? viskar Clara.

Joona bryr sig inte om skyddshandskar, han sätter sig på huk och känner försiktigt med fingertopparna över de horisontala ärren, de hundratals parallella ränderna efter sår som blött och slutit sig gång på gång.

– Jag vet att du är en legendarisk kommissarie, säger Clara sakta. Men du har också en fängelsedom bakom dig, du är villkorligt frigiven och jag kommer att gripa dig och ta in dig för förhör om du inte förklarar hur...

Joona reser sig upp, tränger sig förbi henne och råkar dra ner några DUO-påsar med glas och askfat när han tar stöd med handen på spisen och fortsätter genom dörren och ut i solskenet.

– Jag har dig, Joona – eller hur? säger Clara och kommer efter honom.

Han svarar inte, går bara rakt över den grusiga planen, knufar undan en tekniker som står och petar på sin telefon och tar sig ut genom grinden.

– Stoppa honom, säger Clara utan kraft bakom hans rygg.

Joona passerar två uniformerade poliser och han vet att han kommer att skada dem som försöker hindra honom.

Det är uppenbart att de ser samma sak i hans ansikte eftersom de försiktigt backar undan.

Den döde i husvagnen bär spår av prygel.

Jurek Walters tvillingbror hade liknande ärr på sin rygg. I årtal hade han blivit piskad med en rakstrigel, en grov läderrem som används för den yttersta slipningen av en rakkniv.

Joona är ännu inte säker på vad dessa likheter innebär, men det är utan tvekan ett meddelande till honom.

Han springer mot parkeringsplatsen, sätter sig i bilen och vänder runt så att lera skvätter upp över bildörren.

Medan han kör ut från campingplatsen ringer han Kripos i Norge. Han måste få veta hur ryggen såg ut på gravskändaren som hittades död i Oslo, mannen som hade Summas kranium i sin frysbox.

JOONA TOG EN taxi från flygplatsen direkt till Karolinska institutets avdelning för rättsmedicin utanför Stockholm.

Elektriska adventsljusstakar står i fönstren till den röda tegelbyggnaden och i de kala buskarna hänger svarta nypon täckta av frost.

Joona har inte tagit sin medicin i dag eftersom den ger honom en känsla av att förlora sin yttersta skärpa.

Till följd av en olycka för många år sedan har Joona en sorts klustermigrän. Ibland slås han ut fullständigt under några minuter och ibland sveper den bara förbi som ett oväder. Det enda som hittills visat sig hjälpa är det förebyggande epilepsiläkemedlet Topiramat.

Joona går in genom entrédörrarna och svänger vänster i korridoren och möter den åldrade städaren med sin vagn.

– Hur är det med Cindy? frågar Joona.

– Hon mår mycket bättre nu, ler mannen.

Joona vet inte hur många gånger under sin tjänst som polis som han har stått i den här korridoren i väntan på Nålens resultat.

I dag är det lite annorlunda eftersom kropparna de ska analysera bara finns på fotografier.

Gravskändaren i Oslo hade inte samma spår av prygel över ryggen som sexförbrytaren i Rostock. Men strax före sin död hade han fått fem hårda rapp av ett bälte eller en strigel.

Fabian Dissinger hade misshandlats under lång tid, legat stilla på mage och tagit emot rappen rakt från sidan.

Såren har läkt, öppnats av nya slag och läkt igen.

Lamporna är tända i den stora obduktionssalen.

Saga sitter på huk med ryggen mot den kaklade väggen och Nålen står upp i sin läkarrock och vrider sina smala händer.

– Kripos har skickat bilderna, jag fick dem i bilen hit och har vidarebefordrat dem till er, förklarar Joona.

– Tack, säger Nålen.

– Får man ingen kram? frågar Saga och ställer sig upp.

Hennes blonda hår är flätat och som vanligt bär hon bleka jeans och en jacka från boxningsklubben.

– Du ser glad ut, säger han och går fram och kramar henne.

– Det är jag nog, svarar hon.

Han tar ett steg tillbaka och ser henne i ögonen. Hon håller kvar ena handen på hans överarm en liten stund.

– Trots att du dejtar en polis.

– Randy, ler hon.

Nålen öppnar sin dator, hittar mejlen och klickar på bilagorna. De tre samlas framför skärmen medan Nålen visar bilderna från de båda brottsplatserna.

– Vad handlar det här om? frågar Saga till slut. Båda är miss-handlade till döds, det rör sig om mycket grovt våld, över-våld... ingen av dem har försvarat sig nämnvärt... och båda har piskats över ryggen.

– På samma sätt som Jureks bror, säger Joona.

– Det kan man diskutera, säger hon.

– Fabian Dissinger har absolut samma slags ärr som Jurek Walters tvillingbror hade... broderns var förstås mycket värre, långt äldre och...

– Då är de inte samma, avbryter hon.

– Båda offren hade direkta kopplingar till mig, säger Joona.

– Ja, svarar hon.

– Vi vet att alla säger att Jurek Walter är död, säger Joona efter en stund. Men jag har tänkt att... kanske gäller det motsatta.

- Sluta nu, säger Saga med spänd röst.
- Joona, säger Nålen och petar upprört upp glasögonen. Vi har en kropp, vi har hundra procentig dna-matchning ...
- Jag vill bara gå igenom bevisen igen, avbryter Joona. Jag måste ta reda på ifall det finns en teoretisk möjlighet att han fortfarande lever och ...
- Det gör det inte, avbryter Nålen.
- Saga skakar på huvudet och börjar gå mot dörren.
- Vänta, det här berör dig också, säger Joona mot hennes rygg.
- Jag tar fram materialet, säger Nålen och håller upp händerna. Vi gör det på ditt sätt.
- Ni är för fan galna, muttrar Saga och återvänder in i salen.
- Nålen låser upp sitt dokumentskåp och tar ut pärmen med rapporterna och fotografierna rörande Jurek Walters död. I kylen hämtar han en förseglad burk där ett finger flyter i formalin. Glaset förstorar fingret en aning. Små vita partiklar yr runt det svullna fingret, blekt som is.
- Allt vi har som bevis på att Jurek är död är ett finger, säger Joona.
- Det var en hel jävla bål, svarar Saga med höjd röst. Hjärta, lungor, lever, njurar, tarmar ...
- Saga, lyssna nu, säger Joona. Jag vill bara att vi gör det här ihop, att vi går igenom det vi vet tillsammans. Antingen lugnar det oss igen eller ...
- Jag sköt honom, jag dödade honom, avbryter Saga. Han hade kunnat döda mig, jag får aldrig veta varför han avstod, men jag sköt honom i halsen, i armen, i bröstet ...
- Lugna ner dig, säger Nålen och drar fram en kontorsstol till henne.
- Saga sätter sig, håller för ansiktet en stund, sänker sedan sina händer och drar efter andan.
- Jurek Walter dog den där natten, fortsätter hon med sprucken röst. Jag vet inte hur många gånger jag har gått igenom

allting i mitt huvud... hur tungt det var att springa i den djupa snön, hur återskenet från nödraketen gnistrade i de små kristallerna... Jag såg honom tydligt och jag sköt honom med min Glock 17. Det första skottet tog i halsen, det andra i armen... jag fortsatte framåt och sköt honom med tre skott i bröstet. Jag träffade varje jävla gång och jag såg blodet skvätta från utgångshålen över snön bakom honom.

– Jag vet, men...

– Jag kunde för fan inte rå för att han föll i forsen, men jag sköt ner i vattnet och såg ett moln av blod kring honom, jag följde efter och sköt och sköt tills kroppen försvann med strömmarna.

– Alla gjorde vad de skulle, mer än så, säger Nålen sakta. Polisen gick ner med dykare samma natt och i gryningen följde man kanten med sökhundar mer än tio kilometer nerströms.

– De borde ha hittat kroppen, svarar Joona dämpat.

Han vet att Saga fortsatte leta på egen hand. Antagligen blev letandet på något sätt hennes långa väg tillbaka, hennes privata metod att bearbeta händelserna. Hon har beskrivit hur hon följde vattendraget till utloppet nära Hysingsvik, ritade upp en sektor på kartan och avsökte skärgården systematiskt enligt ett rutsystem. Hon studerade havsströmmarna och tog sig ut till varenda ö och kobbe längs en hundra kilometer lång kuststräcka, talade med boende och sommargäster, med yrkesfiskare, färjeanställda och oceanografer.

– Jag hittade honom, viskar Saga och ser på honom med rödsprängda ögon. För satan, Joona, jag hittade honom.

Han har hört henne berätta om hur hon efter ett års sökande mötte en man på den oländiga nordsidan av Högmarsö. Han var en pensionerad kyrkvaktmästare som gick och samlade drivved efter stränderna. Hon pratade med honom och fick veta att han hade hittat en död man i strandbrynet fem månader tidigare.

Saga hade följt med honom till öns bebyggda del. Bakom

ett sockervitt kapell låg vaktmästarbostaden och det gamla krematoriet.

– Jureks kropp hade följt med de djupa strömmarna och spolats iland under stormarna som vi hade i slutet av den vintern, säger Saga utan att släppa Joona med blicken.

– Det stämmer, säger Nålen. Förstår du, Joona? Allt stämmer. Han är död.

– Det enda som fanns kvar av Jurek Walter var hans bål och ena arm, fortsätter Saga. Kyrkvaktmästaren berättade att han hade fraktat den uppsvällda kroppen på skottkärran genom skogen och lagt den på golvet i redskapsskjulet bakom kapellet. Men hans hund hade blivit som galen av lukten så han fick ta kroppen till det gamla krematoriet.

– Varför ringde han inte polisen? frågar Joona.

– Jag vet inte, han brände sprit och fuskade med bidrag, säger hon. Kanske hade han redan börjat bli dement... Men han tog ändå några bilder på kroppen med mobilen om polisen skulle komma och fråga... och så sparade han fingret längst in i kylskåpet.

Nålen tar fram en utskriven bild ur pärmen och ger den till Joona.

Han tar emot fotografiet och vinklar det så att blänket från lysrören i obduktionssalens tak glider undan från motivet.

På cementgolvet intill en röd gräsklippare ligger en pösig överkropp utan huvud. En pöl av vatten har vidgats under den. Det lösa lagret av vitnat skinn har hasat ner från bröstet och tre uppluckrade ingångshål lyser som jordiga kratrar.

– Det är Jurek, det där är mina träffar, säger Saga som har rest sig upp och ställt sig bredvid honom för att se på fotografiet.

MED LUGNA RÖRELSER lägger Nålen upp kopiorna av det skannade fingeravtrycket, daktningsblanketten från Jurek Walters gripande och laboratoriesvaret.

– Matchningen är absolut eftersom vi har både dna och fingeravtryck... inte ens enäggstvillingar har samma fingeravtryck, förklarar han.

– Jag tvivlar inte på att det är Jurek Walters finger, säger Joona dämpat.

– Det klipptes av från en redan död kropp, betonar Nålen.

– Joona, han är död, hör du vad han säger? frågar Saga och torkar tårarna från kinderna.

– Det räcker med en död kroppsdel, svarar Joona. Fingret kan ha klippts från en avhuggen hand som legat i bräckt vatten lika länge som kroppen.

– Men för helvete, stönar hon.

– Rent teoretiskt, envisas Joona.

– Nålen, du måste förklara för honom att det inte går.

Nålen petar upp pilotglasögonen igen och ser på Joona.

– Du menar att han skulle hugga av sig sin hand för att kunna...

Han tystnar och möter Joonas blick.

– Låt säga att Jurek har en osannolik tur och faktiskt överlever skotten, att han simmar med strömmen, tar sig upp på land och överlever, säger Joona allvarligt.

– Skotten var dödliga, protesterar Saga.

– Jurek började som barnsoldat, säger Joona. Smärta är ointressant för honom, han skulle bränna igen såren och amputera sin egen arm om det behövdes.

– Joona, du förstår väl själv att det här är omöjligt, säger Nålen trött.

– Det är bara omöjligt om det är omöjligt.

– Vi lyssnar, säger Saga och sjunker ner på stolen igen.

Joonas ansikte är stelt och blekt.

– Jurek hittar en man med ungefär samma fysik, samma ålder, säger han. Han skjuter honom på det sätt som du sköt... och sedan avlägsnar han huvudet på den döde och lägger resten av kroppen i blöt någonstans efter kusten... han kan ha haft den i en bur eller en sump.

– Tillsammans med sin egen hand, säger Nålen lågt.

– Det här vore ingenting konstigt för honom, han förvarade människor i gravar, tittade till dem ibland.

– I så fall måste han ha samarbetat med vaktmästaren som Saga träffade.

– Jurek kan få människor att lyda.

Droppar faller från en tappkran och blinkar till mot golvbrunnens galler.

Joona ser på Nålen och Saga. Hans ljusgrå ögon är nästan svarta och hans ansikte är täckt av svettpärlor.

– Har jag rätt i att det finns en teoretisk möjlighet att Jurek fortfarande lever? viskar han.

– Joona, vädjar Nålen, men nickar sedan till svar.

– Fast det är bara skit, det här räcker inte, det är för fan ingenting, utbrister Saga och sveper ner fotografierna och rapporterna på golvet.

– Jag säger inte att jag tror att han lever, försöker Joona.

– Bra, Joona, för det hade känts lite konstigt, säger hon upprört. Eftersom jag sköt honom och hittade kroppen.

– Det är faktiskt bara ett finger.

– Joona har rätt i teorin, säger Nålen.

– Okej, vad fan, säger Saga och sätter sig på kontorsstolen. Ni har rätt i teorin, men hur ni än vrider och vänder på det så finns det ingen logik i själva utgångspunkten. Vad fan finns det för skäl för Jurek att piska och döda två perversa jävla förbrytare i Norge och Tyskland?

– Det låter inte som Jurek Walter, instämmer Nålen.

Joona blundar och ögonlocken darrar medan han samlar sig för att orka fortsätta resonemanget.

– Jurek hade tre sorters offer, börjar han och öppnar ögonen. De riktiga offren, de primära var dem han inte dödade själv, som Samuel Mendel.

– Det var därför det var så svårt att hitta ett mönster, säger Nålen.

– Den andra kategorin var de personer han tog från de primära offren, människor som gjorde deras liv meningsfulla.

– Barn, hustrur, syskon, föräldrar, vänner.

– Jurek ville inte döda dem heller, som individer saknade de betydelse för honom.

– Det var därför han hade dem inlåsta eller nergrävda i kistor och tunnor, nickar Nålen.

– Den tredje kategorin var bara personer som råkade stå i vägen för honom... och dem ville han egentligen inte heller döda, han gjorde det bara för att det var praktiskt, för att avlägsna hinder.

– Så egentligen var han inte ute efter att döda? säger Saga.

– Han fick inte ut någonting av själva dödandet, det fanns ingen sexuell aspekt, det handlade inte om dominans, utan bara om hans personliga rättsprocess... han ville att den första kategorin, de primära offren, skulle brytas ner och välja döden framför livet.

Han blickar ner på golvet med bilderna av den halvt upplösta torson, piskade ryggar och laboratorierapporterna.

– Nu har vi två offer utan någon koppling till varandra som pryglats på ett sätt som i alla fall påminner om Jureks bror. Det

ena offret hade Summas kranium i sin frysbox, det andra hade försökt kontakta mig.

– Det kan inte vara en tillfällighet, säger Saga lågt. Men mordet stämmer inte med Jurek Walters persona.

– Jag håller med, jag håller absolut med, jag tror inte heller att det är Jurek, men kanske försöker någon säga något till mig och kanske har den personen en koppling till honom, säger Joona.

– Tänk om det finns fler offer, säger Saga och möter hans blick.

STELLAN RAGNARSON ÄR en gänglig man med snälla ögon och något osäkert, vädjande i leendet. Han började stubba håret när det blev för tunt för att se pojkaktigt ut.

I kväll är han klädd i sina blanka, svarta träningsbyxor och en ljusgrå urtvättad hoodie med New York Rangers emblem.

Han tar ut ett halvt kilo lövbiff ur kylskåpet, river av plasten och stälper ner köttet i en stor matskål i rostfritt stål.

Marika sitter vid klaffbordet med sin telefon och en chokladkaka.

Hon är fem år yngre än han och jobbar på bensinmacken vid E65 mitt emot ICA Kvantum.

– Du skämmer bort tysken, säger hon och bryter av tre rutor choklad.

– Jag är rik som ett troll, svarar han och ställer matskålen på golvet under köksfönstret.

– I dag är du det.

Stellan ler när den stora hunden slukar köttet genom att knycka till med nacken. Rollof är en ståtlig rottweiler, självsäker och lugn. Han kuperades som valp eftersom han hade svansen upprullad över ryggen.

Stellan är arbetslös, men fick in lite pengar på V75 i går och överraskade Marika genom att köpa en ros till henne.

De sätter sig i soffan och äter varma mackor med rökt skinka och senap och tittar på teveserien *Stranger Things*.

Marikas telefon ringer precis när de har ätit färdigt. Hon tittar på displayen och säger att det är hennes syster igen.

– Ta det, säger han och reser sig. Jag går upp och spelar lite innan jag tar en vända med Rollof.

– Halloj syrran, svarar Marika leende och puttar upp kudden bakom ryggen.

Stellan tar ut en burk öl från kylskåpet och går uppför trappan mot datorn.

För ett halvår sedan började han söka sig till The Deep Web, det osynliga nätet som sägs vara femtusen gånger större än det vanliga nätet.

Även om man inte har studerat mjukvaruprogrammering och internetprotokoll är de flesta medvetna om att varje dator och telefon har en individuell ip-adress på internet. En sifferkombination som gör att användaren kan identifieras och spåras geografiskt.

Stellan lockades av Darknet, som är en del av The Deep Web där serverna utan ip-adresser finns. Det är där huvudparten av den riktigt farliga handeln och utväxlingen sker: vapen, droger, våldtäkter, beställningsmord, slavhandel och organstölder.

Men efter det som hände för elva dagar sedan slutade han helt med det mörka nätet. Han bröt alla kontakter och försökte ta bort programvaran utan att lyckas.

Det gör ingenting, säger han sig.

Han går ändå inte ut på det mörka nätet längre, håller bara på med spel online.

Han har börjat älska spelet Battlefield.

Det är intensivt, men bara en lek.

Man hittar en grupp som man ska utföra ett militärt uppdrag ihop med, man pratar mest om uppdraget, men det är ändå roligt att lära känna nya människor som kan befinna sig var som helst i världen.

Stellan ställer ifrån sig ölburken på skrivbordet och sätter ett plåster över den lilla kameranlinsen på datorskärmen innan han tar på sig hörlurarna med mikrofonen och börjar.

Deras uppdrag i spelet är att likvidera en terroristledare i ett nedgången residens i Damaskus.

De har fått satellitbilder på byggnaden och flugits in med helikopter från basen.

Stellan släpper kontrollen med ena handen och försöker öppna ölburken, men hinner inte innan han måste fortsätta spela.

De forcerar en bakdörr och går in som två stridspar. Stellan och hans backup som kallar sig Straw springer i en pelargång utmed en atriumgård med sprucket marmorgolv och rostig militär utrustning bland torkade palmer.

– Ta det lugnt nu, säger Stellan i voice chatten.

– Jag kan ta täten om du fegar ur, svarar Straw och rapar tyst.

– Du har inte ens sett vakterna – eller hur? säger Stellan lågt.

Vakternas cigaretter syns bara svagt i det mörka hörnet. När de drar in lyser glöden upp deras automatvapen.

Straw suckar i Stellans hörlurar och går sedan rakt fram och skjuter terroristledarens vakter. Den hårda automatelden ekar genom pelargången och ut mellan väggarna.

– Fuck, du kan inte göra så innan vi har koll på gården, säger Stellan och lägger handen på ölburken igen.

Han försöker böja upp ringen när Straws avatar släntrar ut på innergården med vapnet hängande intill höften.

– Behöver du hjälp med ölburken? frågar han.

Stellan sliter av sig hörlurarna och reser sig så att stolen välter bakom honom. Han stirrar på skärmen, ser att plåstret täcker kameralinsen och hör sedan en röst från hörlurarna som ligger på skrivbordet bredvid kontrollen.

– Sätt dig igen, ropar Straw.

Stellan går fram och rycker ur lurarna, tvångsavslutar datorn och drar ut sladden, försöker förstå hur någon kunde se honom medan han bär datorn till garderoben och stänger dörren.

Han går fram till fönstret och tittar ut på den mörka gatan. Där står en parkerad bil med immiga rutor. Stellan släpper ner

persiennerna med en smäll, reser stolen från golvet och sätter sig med bultande hjärta.

– Vad är det som händer? viskar han för sig själv.

Han stoppar ner kontrollen och hörlurarna i skrivbordslådan och känner hur mycket hans händer darrar.

Han tänker att det här måste ha någonting att göra med det som hände för elva dagar sedan.

– Fan också, fan också...

Även om han studerade ip i två år på fängelset förstår han nu hur dum han var när han gav sig ut på Darknet. Det existerar ingen säkerhet, det finns alltid personer som kan överlista systemet.

Men innan det som hände för elva dagar sedan var han besatt av att ta sig dit, lockelsen var oemotståndlig.

Han gick alldeles för långt innan han insåg att han var ute på för djupt vatten, att det rörde sig om en helt annan division än han kunnat föreställa sig. Vissa människor på Darknet var gränslösa, livsfarliga. I realtid hade han sett två män skjuta en pojke som satt framför sin dator. Blod skvätte över Star Wars-planschen och den påsiga masken med Trumps ansikte som låg på golvet.

Stellan läste en massa om riskerna, om att de som kopplar upp sig till browsern Vidalia blir delaktiga i all verksamhet på det mörka nätet.

Men mjukvaran Tor är till för att skydda användaren så att man inte ska kunna spåras.

Det rör sig om mixkaskader.

Ett reläsystem gör så att ens signaler skickas via en sekvens av proxyservrar i en slumpmässig bana mellan datorer i hela världen.

Det är inte så att Stellan helt förstår detta, men som han tolkade informationen skulle mjukvaran ge honom tillgång till internets mörkaste delar utan att han själv skulle kunna avslöjas eller spåras.

STELLAN RESER SIG på svaga ben, för undan persiennerna och tittar ut på gatan igen. Bilen är borta. Han går ner till undervåningen och drar ut kabeln till routern i vardagsrummet. Marika sitter i soffan framför teven och klappar med handen bredvid sig när hon får syn på honom.

– Jag måste ut med Rollof, säger han tonlöst.

Hon gör en tillgjort sur min.

– Du väljer alltid tysken först.

– Han behöver motion, han är en stor hund.

– Vad är det? Du ser dålig ut, säger hon.

– Det är bara... vi kan inte använda internet längre.

– Varför inte?

– Vi måste byta nätverk, vi har fått ett virus som kommer att förstöra allting om vi går ut på nätet.

– Men jag måste koppla upp mig.

– Nu?

– Ja, jag ska betala räkningar och...

– Åk hem till din syster och låna hennes dator, avbryter han.

Marika skakar på huvudet.

– Det här känns helt sjukt.

– Jag ringer supporten när jag har varit ute med Rollof.

– Så här kan det inte få vara, mumlar Marika.

Stellan går till hallen och så fort han tar ner kopplet och de silvriga länkarna klirrar mot varandra kommer Rollof lufsande.

Det är en stilla och regnig vinterkväll i södra Sverige. Åkrarna ligger bruna och kala.

Stellan och Rollof går som vanligt längs E65:an. Enstaka tunga fordon passerar med dundrande däck. Stellan kan inte låta bli att se sig över axeln med jämna mellanrum, men han är ensam.

Tunn dimma hänger över kolonilotterna på andra sidan den stora vägen. Rollof travar bredvid med jämn andhämtning.

Det är rått, mörkt och kallt. De svänger till höger på Aulinalgatan och går längs den gulnade gräsytan med det stora industriområdet till vänster. Den väldiga parkeringsplatsen är nästan tom vid denna tid.

Stellan är medveten om att han inte tänker helt klart, att han kanske beter sig irrationellt, men han har bestämt sig för att bränna ner verkstaden. Om han bränner ner den kan han få ut lite försäkringspengar, flytta från Ystad och byta internetleverantör och all elektronisk utrustning.

Det lyser i ett av de gamla växthusen längre fram. Rollof lystrar, skäller och morrar mot de täta buskarna på en ödetomt.

– Vad är det? frågar Stellan lågt.

Kopplet stramar kring hundens kraftiga nacke och får hans andning att låta kvävd. Rollof är pålitlig, men kan bli jobbig när han möter andra hanhundar.

– Inget bråk nu, Rollof, varnar Stellan och drar med sig honom bort.

Den andra hunden skäller inte tillbaka men några grenar kommer i gungning framför växthuset.

Stellan ryser över hela ryggen. Han inbillade sig plötsligt att han såg någon stå där inne.

Han går in i det stora industriområdet. Gatorna är helt tomma och det är beckmörkt mellan gatlyktorna. Hans skugga blir lång och hinner försvinna i mörkret innan han når fram till nästa ljuskrets. Hans steg ekar mellan fasaderna av tegel och korrugerad plåt.

Det är inte lätt för någon med ett kriminellt förflutet att ta sig fram på arbetsmarknaden i Sverige. Stellan dömdes för ett dubbelmord när han var tjugo år.

Sedan han kom ut har han haft ett fåtal ströjobb, gått på en massa kurser, försökt vidareutbilda sig, men mest av allt hankat sig fram på bidrag.

Det rastlösa strövandet genom Darknet, tjuvtittandet på andras aktiviteter, mynnade ut i en gammal fantasi. Redan i fängelset pratade han om att skaffa sig några flickor och låta dem dra in pengar. Han hade läst om det, tänkt på det, räknat på riskerna och bestämt sig för att hitta de bästa metoderna för att lyckas.

Det var den här tanken som hade grepp om honom när han gick in på det mörka nätet. Han annonserade på ett par av marknaderna att han ville köpa tre flickor, men fick inga svar.

När han preciserade annonserna och förklarade att han skulle ha flickorna i burar och sälja dem sexuellt började han plötsligt få svar. Många var provocerande och andra försökte skrämma bort honom. Flera svar var tillsynes seriösa, men verkade vara kopplade till organiserad brottslighet när han gjorde efterforskningar.

Stellan vet inte varför han inte kunde sluta tänka på att ha dem i burar. Kanske var det insikten om att det faktiskt skulle kunna realiseras.

För tio år sedan ärvde han en gammal industribyggnad som han försökt hyra ut i olika omgångar. I väntan på fler svar från marknaderna på det mörka nätet murade han en mycket kraftig innervägg i den bortersta delen av den långsmala byggnaden. Utan att mäta golvytan är det omöjligt att upptäcka lönnrummet trots att det rymmer fem burar med sängar, dusch, toalett och pentry med kylskåp.

Stellan var nästan klar med ombyggnaden när han fick kontakt med Andersson.

Han förstod inte hur farlig han var – gud i himlen.

Andersson intresserade sig för hans verksamhet och var beredd att leverera fem unga kvinnor från Rumänien.

Erbjudandet var perfekt in i varje detalj. Det var fulländat –

som om Stellan hade fått ett insidertips på travbanan.

Men samtidigt utgick det ett komprimerat allvar från Andersson som fick Stellan att krypa ihop av rädsla.

Han kontrollerade återigen programvaran Tor.

Om han var försiktig skulle han inte kunna spåras, informationen skickades mellan oräkneliga relänoder och var krypterad hela vägen fram till mottagaren.

Affären var lite för stor för honom.

Men om han lyckades bygga upp en kundkrets så skulle han tjäna massor.

Stellan var uppfylld av tanken på de inlåsta flickorna. Ändå visste han egentligen inte vad han skulle göra med dem.

Han ville inte våldta dem, ville inte slå dem. Han fantiserade om att de skulle bli så nedbrutna att de gick med på allting utan motstånd.

Andersson fick honom att berätta för mycket om sin bakgrund och ställde invecklade frågor om lojalitet.

Han kände sig provocerad av detta och skapade en sorts trojansk häst i form av en pdf-bilaga för att skaffa sig ett övertag.

I och med att bilagan öppnades hade Andersson avslöjat sin exakta position.

Nu visste Andersson att han visste.

Stellan hade hans adress.

Don't fuck with me, hade han tänk

Anderssons respons var lika snabb som oväntad.

– Du skulle inte ha gjort detta, skrev han. Det enda sättet för dig att återupprätta förtroendet är att filma dig själv när du skär av dig båda hälsenorna.

Det var för elva dagar sedan.

Stellan låtsades att han trodde att det var ett skämt, men förstod att Andersson var en galen person.

Utan att göra för stor sak av det försökte han dra sig ur avtalet, förklarade att det hade uppstått problem och att affären måste läggas på is.

– Det är för sent för det, svarade Andersson.

– Vad menar du?

– Jag kommer snart och hälsar på...

– Andersson, jag ber så mycket om ursäkt, skrev Stellan. Det var inte meningen att...

Han avbröt sig när fläkten i hans dator började gå på högvarv.

– Jag äger dig, svarade Andersson.

I nästa sekund slocknade skärmen framför Stellan. Det blev mörkt i rummet. Datorn startade om, det rasslade från hårddisken, skärmen blinkade till, förbindelsen återvände och plötsligt var Stellan synlig på skärmen.

Andersson fjärrstyrde hans dator och hade aktiverat kameran och såg honom sitta vid sitt skrivbord i bar överkropp med kaffemugg intill tangentbordet.

Med bultande hjärta lämnade Stellan det mörka nätet, gick in på systeminställningar, stängde av nätverksanslutningen och försökte få bort programmet Tor från datorn.

Sedan den händelsen har Stellan inte gått in på Darknet. Den kvävande känslan av att vara iakttagen och bevakad har ökat för var dag.

Grindarna är fortfarande öppna till Herrestadsgatan 18. Rollof lyfter benet och kissar på stolpen som vanligt. De passerar ingenjörsfirman Jeppsson och den blå tältbyggnaden med en gammal linjebuss.

Stellan och hunden lämnar den grusiga infarten, fortsätter över det blöta gräset, förbi en stor, silvrig byggnad och fram till en långsmal industribyggnad av blekgult mexitegel med ståltrappor.

Skylten för Ystad däck och mekanisk verkstad sitter kvar trots att verksamheten upphört och bolaget är avregistrerat.

Stellan knyter kopplet i en betongplint för provisoriska vägmärken, går ner på knä, tar tag i Rollofs lösa hud i nacken bakom öronen med båda händerna och förklarar för hunden att han snart är tillbaka.

Stellan tänder lysrören i taket som blinkande och tickande sprider vitt ljus över smutsiga bänkar med kraftiga beslag. Cementgolvet är fullt av oljefläckar och borrhål där det har stått maskiner. Överallt finns spåren efter den nedmonterade verkstaden. Allt som kunde säljas på den exekutiva auktionen som följde på konkursen skruvades loss och fraktades bort.

Han är nästan framme vid lönnväggen när han hör hur Rollof börjar morra utanför. Stellan låser upp dörren till städskrubben, drar ut grovdammsugaren, tar ner almanackan med nakna poliser, för in den långa nyckeln i hålet och knuffar upp säkerhetsdörren.

I det hemliga rummet har han byggt tre färdiga burar med grovt hönsnät på en regelstomme som är fäst med spikplugg i betonggolvet.

Det enda som finns inne i burarna är sängbottnar från Ikea och tre pottor av plast.

Ljuset från taket kastar skuggor i form av ett rutmönster från nätet över madrasserna.

Det lilla pentryt är bara en trinett med diskho och kokplatta, handdusch att skruva fast i kranen, en mikrovågsugn och ett litet kylskåp.

Han är medveten om att det är säkrast att riva burarna innan han tänder eld på verkstaden. Stellan går till den yttersta buren och slår in kofoten mellan tegelväggen och en vertikal regel och bänder.

Han tänker slanga diesel från bussen utanför Jeppsson när han har förstört burarna, dränka in allting och låta elden börja här inne i den ena radiatorn.

Fastigheten är inte försäkrad till sitt fullvärde, men han kan knappast ringa och försöka ändra villkoren nu.

Stellan bryter loss en regel och styr den bort från sig själv när den faller. Det plingar till i telefonen och han krokas fast kofoten i hönsnätet och tittar. Han har fått ett textmeddelande från ett nummer han inte känner igen: "Håll bensin över dig själv och..."

Stellan läser inte ens färdigt meddelandet, han slänger telefonen rakt i väggen, förstår inte hur Andersson kunnat hitta hans telefonnummer.

– Vad är det som händer? viskar han och stampar sönder telefonen på golvet.

Han bestämmer sig för att strunta i att riva burarna. De kommer antagligen att brinna upp tillsammans med allt annat, han kommer inte att bli avslöjad.

Plötsligt slocknar lamporna. Det måste vara en säkring som har gått. Stellan trevar sig tillbaka och snubblar på papperskassen med sparade skruvar, vinkeljärn och andra beslag. Den tunga säkerhetsdörren är sluten, men han drar upp den, går in i städskrubben och fortsätter ut i verkstaden. Det är alldeles mörkt. Ett grått nattljus faller in genom de fönster som inte ersatts med plywood. Stellan ser att luckan till elskåpet med de gamla porslinssäkringarna redan står öppna.

Utanför dörren börjar Rollof skälla. Hunden är upprörd, han sliter i kopplet, gnyr och skäller igen.

En skugga passerar ett av fönstren. Någon smyger runt huset. Stellans hjärta dunkar så hårt att det gör ont i strupen.

Han tittar på dörren rakt fram, vet inte vad han ska göra.

Kedjan från den trasiga vinschen gungar till bakom honom.

Stellan vänder sig runt men ser ingen.

Han börjar gå mot dörren, hör snabba steg bakom sig och sedan knastrar det till i huvudet.

Han vinglar åt sidan och känner en brännande smärta i tinningen.

Benen viker sig och han rasar ner på golvet och hör sig själv morra gutturalt.

Ryggen böjer sig krampaktigt, kroppen spänns och börjar sedan spritta okontrollerat. Någon släpar honom i ena benet över golvet.

– Förlåt, flämtar han och blinkar bort blod från ögonen.

Mannen skriker något och stampar honom över munnen.

Stellan känner att han fortsätter stampa innan han förlorar medvetandet helt.

När han vaknar är hans ansikte alldeles blött och varmt.

Han ligger på sidan, försöker lyfta huvudet och ser att mannen vräker omkull det gamla skrivbordet, återvänder med en rostig såg i handen och sparkar över honom på mage.

Stellan andas rosslande mot betonggolvet.

Han tänker att han måste krypa ut och släppa loss Rollof.

Mannen stampar honom i korsryggen flera gånger och går sedan runt honom.

Stellan känner att han tar tag i hans bakhuvud, lägger den taggiga klingan mot hans nacke och börjar såga.

Han hör ljudet förändras och hinner tänka att smärtan är fullständigt outhärdlig när allt försvinner.

JOONA OCH NÅLEN står tysta i hissen utan att titta på varandra. Golvet är vått av smält snö. Det enda som hörs är ett susande ljud från vajrarna i schaktet medan de färdas upp mot sammanträdesrummet på åttonde våningen.

Nathan Pollock från riksmordkommissionen har redan kallat till en första briefing. Han ansvarar för sökandet på NOA efter offer som på något sätt stämmer in på mönstret med de två tidigare.

Joonas ansikte är allvarligt, koncentrerat.

Rockens krage har hamnat fel och är till hälften uppfälld.

Eftersom de är överens om att det finns en teoretisk möjlighet att Jurek Walter överlevde Sagas skott måste Joona följa detta till vägs ände.

Skälet till att han kan hålla tillbaka den larmande känslan av katastrof är att valet av offer inte stämmer med Jureks känsla för balans.

Varken valet eller tillvägagångssättet stämmer.

Jurek ägnar sig inte åt övervåld, han gör bara det som är nödvändigt för att nå de resultat han eftersträvar.

De döda i Tyskland och Norge har båda konkreta kopplingar till Joona, men egentligen ingen koppling till Jurek Walter.

Att offret på campingen i Rostock blivit piskad betyder i själva verket ingenting. Han kan ha varit masochist, ha skadat sig själv eller blivit misshandlad av de andra patienterna på den rättspsykiatriska avdelningen.

Det är inte ens fastslaget att det var en rakstrigel som

användes. Kanske var det bara Joonas tankar som skenade iväg.

Och mannen i Oslo hade inte mer än några strimmor över ryggen. De kan ha uppstått under själva misshandeln som tog hans liv.

Joona tvingar sig att lyssna när Nålen berättar att hans assistent Frippe har börjat spela golf ihop med hans fru.

Joona försöker le och tänker återigen att han förmodligen överreagerade.

Jurek är död.

Mannen i Oslo och mannen på campingen måste ha dödats av samma person och det finns en konkret koppling till honom själv i båda fallen.

Joona har försökt förstå hur den döde sexualförbrytaren kan ha fått tag på hans privata telefonnummer.

Fabian Dissinger förekommer inte i någon svensk utredning – inte sedan Joona började jobba på polisen.

Det är samma sak med gravskändaren i Oslo.

Hissen saktar in, stannar och dörrarna glider isär.

Anja har stått och väntat på dem. Utan ett ord kramar hon Joona hårt och tar sedan ett steg bakåt.

Med ett nöjt leende visar Anja in dem i mötesrummet. Tre mindre bord har förts samman. På ett av dem står en hopfälld laptop bredvid två buntar med papper och mappar. En adventsstjärna med dammig sladd ligger i papperskorgen.

Genom de låga fönstren syns innergården, platta tak med master och parabler, häktets rastgårdar och det gamla polis- husets takspira.

– Ni var snabba, säger Nathan bakom dem.

Han har som vanligt sitt grå hår i en hästsvans och är klädd i en svart kavaj, smala byxor och skor med kubanska klackar.

– Hur står det till? frågar Joona och skakar hand med sin gamle vän.

– Jo, skit, det är tack, svarar Nathan som vanligt.

Han går fram till ena väggen och plockar ner en plansch på en stjärngosse och en kort uppmaning från polisen om att ha koll på sina tonårsbarn.

– Nathan tror att julen är dålig för rummets feng shui, säger Anja.

– Vad har ni hittat? frågar Joona och sätter sig på en av stolarna.

Nathan vickar på huvudet så att hästsvansen hamnar rätt, öppnar datorn på bordet och börjar berätta om kontakten med Europol.

– Vi frågade efter offer det senaste halvåret som var grova brottslingar eller psykiskt sjuka... våldsbrott, sexualbrott.

– Med särskild uppmärksamhet på skador från prygel och piskning, lägger Anja till.

– Vi bad dem räkna bort terrorism, organiserad brottslighet, droghandel och ekonomisk brottslighet, fortsätter Nathan.

– Svaret blev att det inte finns några mord av det här slaget, säger Anja och håller upp vatten från en karaff i fyra glas.

– Men några måste det ju finnas rent statistiskt, fortsätter Nathan. Så vi kontaktade de nationella polismyndigheterna, sökte oss vidare, ner till distrikten, de individuella avdelningarna.

– Jag vill inte säga att det har varit jobbigt, men vi har ju fyrtiofem stater i Europa, det blir många avdelningschefer, förklarar Anja. Vissa är misstänksamma och vill inte lämna ut detaljer, men det största problemet är nog...

Hon tystnar med en suck.

– Det här är en solkig sida, fortsätter hon. Men polisen drar generellt inte igång några stora förundersökningar när brottslingar dödar varandra. Och när någon av de värsta dör blir man bara lättad. Det här är ju ingen officiell hållning, men ofrånkomlig... ingen blir personligt engagerad när en pedofil dör... man ringer inte runt till andra distrikt, andra länder.

– Jag pratade med en ungersk polis som sa att han inte ville

låta som Duterte... Men han förklarade att även om de inte kunde uppmuntra mord av något slag, hade de egentligen inte någonting emot att samhället rensades upp, berättar Nathan.

– Och jag pratade med en engelsk kommissarie som lovade att sätta vår mördare på lönelistan om han ville flytta till Tottenham.

Joona lyfter sitt glas, tittar på den gungande vattenytan och den runda, genomlysta skuggan på bordet och känner en första inre lättnad.

Jurek försöker inte göra världen bättre, han skulle aldrig anse sig förpliktigad att straffa förbrytare – det är inte så han fungerar.

– Jag vill bara säga att vi är långt ifrån färdiga med vår undersökning, säger Nathan och tar ett äpple ur skålen mitt på bordet. Men vi tänkte att du ville se de tre svar vi hittills fått som stämmer med kriterierna.

Det dånar till i Joonas huvud.

– Stämmer? upprepar han och lägger fingertopparna mot sin vänstra tinning.

– Nu ska vi se, säger Nathan och klickar fram en fil i datorn. Det här kom efter en massa lirkande... först hade de inga mord överhuvudtaget, men till slut kopplades jag till en kommissarie i Gdansk... Och han berättade utan omsvep att de precis hade hittat en medelålders man i den avskurna grenen av floden Wisla som kallas Döda Wisla... mannen hade inte drunknat, utan blivit misshandlad till döds, han var biten i ansiktet och huvudet var nästan slitet från kroppen.

– Han hade suttit i fängelse för tre mord och lixskändning, säger Anja.

– Vad har ni mer? frågar Joona med torr mun.

– Jag pratade med Salvatore Giani i morse och han hälsade till dig, säger Nathan och tar en tugga av äpplet.

– Tack, viskar Joona.

– Salvatore hade ett mord i Segrate, i utkanten av Milano...

I torsdags hittades en kvinna vid namn Patrizia Tuttino med avbruten nacke i bagageutrymmet till sin egen bil precis utanför San Raffaele-sjukhusets avdelning för rekonstruktiv plastikkirurgi... Vid husrannsakan visade det sig att hon, innan hon påbörjade sin könskorrigering, hade åtminstone fem beställningsmord bakom sig.

Med rynkade ögonbryn klickar Nathan på datorn, vänder den mot Joona och visar en bild.

En skugga från sjukhusbyggnadens kupol faller över stenläggningen och fram till en röd Fiat Panda med krockskadad framskärm. I det öppna bagageutrymmet ligger en död människa. Plastpåsen över hennes huvud är nersmetad av läppstift på insidan. Hennes klänning och pälsjacka är svarta av lera. Det rör sig om en lång kvinna med fylliga bröst, breda lår och kraftiga knän.

– Och det tredje offret? frågar Joona.

Nathan gnider sig i pannan.

– Utanför Brest-Litovsk i sydvästra Vitryssland ligger en populär nationalpark, Bialowieza. Förra veckan hittades en död man i buskarna bakom några soptunnor på den nya turistattraktionen med Ded Moroz, som är en sorts östslavisk jultomte... Offret var en man som jobbade som vaktmästare i parken. Han var fruktansvärt misshandlad, båda armarna hade brutits av och han hade blivit skjuten i nacken... Han hette Maksim Rios.

– Jag förstår, säger Joona.

– Vår vitryska kollega berättade att mannen hade blivit pis-kad det senaste året... som en stackars barnhemsunge, sa han.

– Jag måste tänka, säger Joona.

– Vi väntar fortfarande på bilder, vi väntar på svar från många länder... men problemet är, precis som Anja sa, att de flesta inte har någonting emot att vissa förövare försvinner.

Joona sitter med händerna för ansiktet och hör Nathan tala om de ironiska svaren från polisen i Marseille.

Seriemördare av det här slaget finns inte, tänker Joona.

Det har hänt att seriemördare motiverar sitt behov av att döda med idéer om att samhället måste renas, men då har offren varit homosexuella, prostituerade eller specifika etniska eller religiösa grupper.

Det kan inte vara Jurek.

Han skulle aldrig döda någon för bristande eller avvikande moral.

Det är helt ointressant för honom.

Om det inte är en tillgång, tänker Joona plötsligt och reser sig från stolen.

Morden har inte med någon utrensning att göra.

Det är en tävling, det rör sig om en tävling, ett uttagningsförfarande.

– Han lever, viskar Joona och skjuter in stolen.

Jurek Walter lever och under en längre tid har han ägnat sig åt att rekrytera och testa vem som passar bäst som medhjälpare.

Han letar bara bland människor som inte har några moraliska begränsningar.

Jurek behöver någon som kan ta hans brors plats, någon som är fullständigt lojal, som uthärdar strigeln vid minsta misstag.

Han undersöker vem som kan dela hans fixering vid mig, tänker Joona.

Jurek ville inte att mannen i Oslo skulle ta Summas kranium, han ville inte att mannen på campingen skulle ringa mig – det var bara biverkningar av hans indoktrinering.

Skörden av döda betyder att uttagningen är avslutad.

De upphittade offren är de personer som inte gick vidare.

Det är motivet.

Motivet som saknades.

Joona förstår att Nathan säger något till honom, men han hör inte, kan inte ta in någonting.

– Joona? Vad är det?

Joona vänder sig bort och går svajande fram till dörren och

öppnar den. Han känner efter att han har pistolen i hölstret under armen och börjar gå mot hissarna medan han tar upp telefonen och letar fram Lumis kontaktuppgifter.

Anja skyndar ifatt honom i korridoren.

– Vad är det som händer? frågar hon oroligt.

– Jag måste gå, säger han och tar stöd mot väggen med handen.

– Det kom precis ett mejl från Ystad som du borde titta på, polisen har hittat en död man i ett industriområde... han har krosskador över hela huvudet, ansiktet och bröstet...

Joona märker inte att han råkar riva ner ett anslag om damernas bandyturnering när han går vidare mot hissarna.

– Det stämmer med mönstret, säger Anja efter honom. Offret hette Stellan Ragnarson och han har suttit i fängelse för att han skar halsen av sin flickvän och hennes mamma.

Joona ökar på stegen och håller telefonen mot örat medan signalerna går fram. Han trycker på knappen till hissen men när den inte kommer börjar han springa nerför trapporna.

– Lumi, svarar hon dämpat.

– Det är pappa, säger han och stannar till.

– Hej, pappa... jag har en föreläsning och kan inte...

– Lumi, avbryter han och försöker pressa bort paniken som tränger sig fram. Lyssna på mig... jag undrar, minns du solförmörkelsen i Helsingfors?

Ett kort ögonblick blir hon helt tyst. Kall ångestsvett har gjort Joonas panna och nacke fuktiga.

– Ja, svarar hon sedan och sväljer hårt.

– Jag kom bara att tänka på den där dagen, vi kan prata om det senare... Jag älskar dig.

– Jag älskar dig, pappa.

LUMI SLÄPPER NER sin iPhone i ryggsäcken och sluter anteckningsboken med darrande händer. Om det inte hade varit för att professor Jean-Baptiste Blom avbröt föreläsningen på grund av datorkrångel hade hon aldrig svarat i mobilen.

Hon kan inte tro att det här händer på riktigt, att hennes pappa ringer och frågar henne om solförmörkelsen.

Det var aldrig menat att ske i verkligheten.

Vinterljuset flödar in genom föreläsningssalens stora fönster. Väggarna är fläckiga och golvet slitet.

Konststudenterna sitter kvar på sina platser och talar med dämpade röster eller tittar i sina telefoner medan professorn försöker få datorn att fungera.

– Jag måste gå, viskar Lumi till Laurent som dragit sin stol intill hennes.

– Vem var det som ringde? frågar han medan hans varma hand glider nerför hennes rygg.

Lumi stoppar anteckningsboken och pennorna i ryggsäcken, reser sig upp, tar bort pojkvännens hand från sin stjärt och tränger sig ut mellan bänkarna.

– Lumi?

Hon svarar inte, låtsas inte höra, men förstår att han rafsar åt sig sina saker och följer efter henne.

Lumi når gången mellan sittplatserna och ser att professorn ler med trassliga tänder när den första bilden syns på den stora filmduken. Det är Robert Doisneaus fotografi av en simmande man och en flytande cello.

Hon går tyst fram till dörren medan professorn återupptar sitt resonemang om ögonblicksbildens dramaturgi.

Lumi kommer ut i korridoren, får på sig jackan, tittar mot toaletterna, känner att hon skulle kunna kräkas, men fortsätter bara mot utgången.

– Lumi?

Laurent hinner ifatt henne och tar tag i hennes arm. Hon vänder sig runt och känner adrenalinet pumpas ut i kroppen.

– Vad händer? frågar han.

Hon ser hans oroliga ansikte, skäggstubben och den utväxta pojkfrisuren, stökig och charmig, som om han har gått rakt ur sängen.

– Jag måste bara ordna en sak, säger hon snabbt.

– Vem var det som ringde?

– En vän, svarar hon och backar.

– Från Sverige.

– Jag måste gå nu.

– Är han här i Paris? Vill han träffa dig?

– Laurent, vädjar hon.

– Du är jättekonstig, förstår du inte det?

– Det är bara privat, det har ingenting med...

– Du vet att jag har flyttat in hos dig, avbryter han leende.

Du kommer ihåg vad vi gjorde i går kväll och i morse... och ska göra i natt...

– Sluta nu, säger hon och känner att hon kommer att börja gråta vilken sekund som helst.

Han ser hennes ansikte och blir allvarlig.

– Okej, säger han.

Sekundvisaren på den stora klockan på väggen rör sig darande runt. En polisbil passerar i närheten. Hon låter honom ta hennes ena hand i sina båda, men klarar inte av att möta hans blick.

– Du kommer väl på festen sedan – eller hur? frågar han.

– Jag vet inte.

– Du vet inte, upprepar han lågt.

Lumi drar sig loss och skyndar mot utgången, passerar glasdörrarna, följer trottoaren till vänster och korsar Rue Fénelon.

Hon stannar till framför kyrkans breda trappa, lossar en pin med fredssymbolen från jackan och använder nålen för att peta ut simkortet ur mobilen.

Hon släpper det till marken, trampar sönder det och skyndar vidare.

På andra sidan de Magenta-boulevarden slänger hon telefonen i en papperskorg, fortsätter till Gare du Nord och tar sedan metron till den väldiga tågstationen Gare de Lyon.

Ångesten värker i hennes hals och hon har svårt att andas när hon tränger sig fram genom en grupp turister.

Hallen är fylld av ett massivt oväsen från sorlande resenärer, slamrande godstruckar, inbromsande tåg och ekande trafikinformation.

Myllret av människor återspeglas i det höga glastaket som en stor organism.

Lumi passerar hastigt blomsterförsäljare, tidningsaffärer och snabbmatsrestauranger, tar rulltrappan ner under den stora terminalgången, går förbi säkerhetskontrollen och kommer ut bland förvaringsboxarna.

Med upprörda andetag stannar hon framför ett av de små skåpen, knappar in koden och tar ut väskan, går till damrummet, låser in sig i det bortersta båset, ställer väskan på locket till toaletten och tar av sig sin jacka och hänger den på kroken. Hon öppnar väskan, tar upp en liten fickkniv, fäller ut skruvmejseln, sätter sig på huk under handfatet och känner försiktigt över väggen. Precis ovanför skvallerröret, bara några centimeter från golvet, hittar hon de övermålade skruvarna. Hon sätter mejseln i skåran och lossar skruvarna till luckan mot rörens kulventiler. Hon sträcker sig in och tar ut paketet, skruvar på luckan igen, reser sig upp och möter sin blick i spegeln.

Hennes läppar är vita av stress och ögonen egendomligt blanka.

Lumi försöker koncentrera sig på det hon ska göra trots att hon egentligen inte kan tro att det här händer.

Hon lossar snöret och ska just dra av papperet från paketet när hon hör någon komma in på toaletten.

Det är en kvinna som pratar sludrande om högpresterande horor. Hon går utmed båsen och slår med handflatan mot alla dörrarna.

Ljudlöst vecklar Lumi bort papperet från pistolen. Det är en liten Glock 26 med nattsikte.

Hon trycker in det ena magasinet och lägger ner vapnet i väskan.

Kvinnan där ute fortsätter att gräla för sig själv.

Med slutna rörelser tar Lumi fram kuvertet med kontanter ur väskan, delar sedelbunten i två delar, stoppar den ena i plånboken och lägger tillbaka den andra i väskan igen. Hon väljer ut ett av passen, kontrollerar namnet, säger det för sig själv och tar sedan upp en av mobiltelefonerna ur väskan.

Kvinnan där ute har tystnat, men Lumi hör hennes tunga andning.

Någonting faller klirrande till kakelgolvet.

Lumi startar telefonen och knappar in PIN-koden.

Hon är rädd för att hennes pappa har råkat illa ut, det är vad hon mest av allt är rädd för. Lumi ställde inga frågor, men kan inte låta bli att hoppas att hennes pappa har fel. En del av henne tänker att han kanske har väntat så länge på katastrofen att han inte stod ut längre, att han såg den komma trots att den inte fanns.

Men nu har han ringt henne och frågat om hon minns solförmörkelsen i Helsingfors.

Det innebär bara en sak: deras katastrofplan är aktiverad.

Hon svarade ja på frågan.

Det betyder att hon tror sig kunna genomföra sin del.

Lumi torkar tårarna från kinderna, försöker andas lugnt, tar på sig den nya jackan, stoppar ner den gamla i väskan, drar luvan över huvudet, spolar och lämnar båset.

En sturvuxen kvinna står framför spegeln vid ett av handfaten. Golvet är alldeles blött under henne.

Lumi skyndar sig ut, går till kassorna i avgångshallen, tar en nummerlapp och när det blir hennes tur köper hon en tur- och returbiljett med första tåget till Marseille, betalar kontant och går sedan till plattformen.

En tung doft av varma tågbronsar ligger i luften.

Lumi väntar med ansiktet sänkt och väskan mellan fötterna. Skylten vid perrongen säger att det är lite mer än tjugo minuter tills tåget kommer.

Hon tänker på månaderna i Nattavaara. Hennes sista tid med sin mamma var också hennes första tid med pappan. Hon kände honom inte längre, hade bara några få minnen och ett antal berättelser.

Men hon älskade att vara nära honom, kvällarna vid matbordet och de tidiga morgnarna.

Hon älskade att han tränade henne, outtröttligt och tålmodigt.

De kom nära varandra genom att göra sig beredda på det värsta.

Lumi höjer hakan och lyssnar. Meddelanden om förseningar i tågtrafiken ropas ut i högtalarna.

Visselpipor ljuder längre bort.

En smal man i blyfärgad rock går runt på motstående plattform och letar sig fram bland de väntande resenärerna och springer sedan mot trapporna.

Lumi sänker blicken och tänker på när Saga Bauer kom till dem och berättade att Jurek Walters kropp hade hittats.

Det var som att slå upp dörrarna mot trädgården en sommarmorgon. Hon kunde gå ut i en ny värld, hon kunde flytta till Paris.

Ett tåg närmar sig, slamrar över en växel, rullar in på spår 18 och stannar pysande. Lumi lyfter upp väskan, kliver ombord och hittar sin plats. Hon sätter sig med väskan i knäet, blickar ut genom fönstret och ser plötsligt mannen med den grå rocken utanför tåget.

Snabbt sjunker hon ner på golvet, låtsas att hon letar efter någonting i sin väska och tittar på klockan.

De borde redan vara på väg.

Hon svarar inte när kvinnan på platsen bredvid frågar om hon kan hjälpa till med något.

Visselpipor hörs utanför och tåget kommer i rörelse. Hon väntar en lång stund innan hon sätter sig på sin plats igen och ber om ursäkt.

Lumi blundar för att inte börja gråta.

Hon tänker på hur hon råkade förolämpa en student i slutet av den första terminen genom att kalla hans fotografier sexistiska. På utställningen senare samma månad hade han skrivit "fem sexistiska bilder av en sexist" rakt över fotografierna.

De blev ihop efter det och den här sommaren flyttade han in hos henne på prov.

Hon öppnar ögonen, men ser honom ändå framför sig. Laurent med sitt rufsiga hår och sina noppriga tröjor. De intensiva bruna ögonen. Laurent med sitt vackra leende, sydfranska dialekt och plutande mun.

Paris och de stora förorterna är borta sedan länge.

Lumi tänker på hur hon drog sig loss från Laurent och sprang iväg från honom som Askungen.

När tåget två timmar senare stannar till i Lyon lämnar hon sin plats, drar upp luvan över huvudet och går ner på plattformen.

Vinden är varmare här.

Lumi tänkte aldrig åka till Marseille.

Hon följer med strömmen av människor på den stora tågstationen, tar rulltrappan en våning ner och går längs en kaklad

gång fram till Hertz biluthyrningsdisk. Hon tar fram sitt falska pass, skriver på alla papper, betalar kontant och får nyckeln till en röd Toyota.

Om hon tar den stora motorvägen A42 kommer hon att vara framme i Schweiz om bara två timmar.

JOONA LINNA KÖR så fort han kan längs Järlasjön. De tätt fallande snöflingorna försvinner spårlöst i samma ögonblick de når den mörka vattenytan. Han försöker ringa Valeria igen, men får fortfarande inget svar.

Paniken blixtrar genom hans tankar. Det är som om Jurek Walter sitter i bilens mörka baksäte och lutar sig fram.

– Jag trampar ner dig i marken, viskar han.

Joona tänker att han har varit alldeles för långsam, han såg Jureks system för sent.

Valeria svarar inte i telefon.

Om han möter en bil här måste han förutsätta att det är Jurek eller Jureks medhjälpare. Han måste blockera passagen, ställa sig snett över vägen och kasta sig ut. Han ska ligga i diket beredd på att resa sig och gå fram och skjuta föraren genom vindrutan.

På den smala vägen efter Hästhagen kan han öka hastigheten ytterligare. Snöröken bakom bilen flammar rött i baklyktornas sken.

Skogen öppnar sig för åkrar med ett lager nysnö över den svarta jorden.

Flingorna har blivit mindre och virvlande när han svänger in på avfarten till Valerias handelsträdgård.

Färska hjulspår från ett tungt fordon syns på vägen och vändplanen. Det är inte Valerias bil som har gjort spåren. Den står där den brukar stå med ett tunt lager snö över tak, vindruta och motorhuv.

Det lyser i växthuset, men han ser inga människor.

Joona svänger brant över körbanan till det djupa diket, vrider ratten, backar och stannar så att han spärrar vägen för alla andra fordon.

Han tar med sig väskan från passagerarsätet när han lämnar bilen, för in handen under kavajen och drar fram sin Colt Combat.

Fönstren i Valerias hus är mörka. Det är alldeles tyst. Snön singlar ner, vit mot den vita himlen.

När han närmar sig det första växthuset ser han att marken är upptrampad.

En hink med lecakulor har vält.

Joona går längs glasväggarna och blickar in. Gröna löv trycker sig mot rutor som rinner av kondens.

Avlägset hundskall hörs.

När han nått det bortersta växthuset ser han att Valerias röda täckjacka ligger på golvet bredvid ett arbetsbord.

Han puttar försiktigt upp dörren, går in i den fuktiga luften, lyssnar och fortsätter framåt mellan bänkarna med vapnet riktat mot golvet.

Han går genom ångande vegetation, medan världen utanför ligger i vinterdvala.

Någoting klirrar till, som en sax mot ett betonggolv.

Joona flyttar fingret från varbygeln till avtryckaren och hukar under grenarna till en rad japanska körsbärsträd. En människa rör sig längre in i växthuset. Snabba rörelser genom fuktigt lövverk.

Det är Valeria.

Hon står med ryggen mot honom och håller en kniv i handen.

Joona går långsammare, hölstrar pistolen och för undan en framskjutande gren.

– Valeria?

Hon vänder sig om och ler överraskat. Hon är klädd i en

smutsig T-shirt med texten Greenpeace och hennes lockiga hår är uppsatt i en tjock hästsvans. En strimma jord går som ett streck över hennes kindben.

Hon lägger undan kniven på en pall och drar av sig hands-karna.

Han ser att hon håller på och ympar nya grenar på ett mindre äppelträd, hon har lindat vindgarn kring grenen för att hålla ympen på plats och penslat på vax.

– Akta, jag är smutsig, säger hon och håller tillbaka ett leende så att hakspetsen skrynklar sig.

Hon lutar sig fram och kysser honom på munnen utan att röra vid honom.

– Jag har försökt ringa, säger Joona.

Valeria känner på jeansens bakfickor.

– Måste ha glömt telefonen i jackan.

Joona blickar ut på en mörk gran när en vindrörelse drar genom grenarna.

– Jag trodde att vi skulle ses på Farang?

– Vi måste prata, det har kommit fram saker som...

Han tystnar och drar tungt efter andan. Valeria sväljer hårt och hennes mun blir spänd.

– Du tror att han lever, viskar hon. Men de hittade ju kroppen, det var hans kropp, eller hur?

– Jag har gått igenom allt med Nålen, men det räcker inte...

Jurek Walter lever, jag trodde inte det, men han lever.

– Nej, säger hon med naken röst.

Joona kastar en blick över axeln men kan inte se växthusets dörr, det är för mycket plantor och buskar i vägen.

– Du måste lita på mig, säger han. Jag kommer att placera Lumi på en säker plats utomlands och försöka skydda henne och – jag ber dig att följa med.

Valerias ansikte har grånat, det gör det alltid när hon blir orolig. Rynkorna kring munnen djupnar och minspelet minimeras.

– Men du vet att jag inte kan det, säger hon tyst.

– Det är ett svårt beslut.

– Är det det? För jag börjar nästan undra vad det här handlar om... jag vill inte överdriva min egen betydelse, men det här kommer precis när vi börjar få en riktig relation... Jag har inte velat att du ska känna dig tvingad till någonting, jag försöker inte konkurrera med Summa, för det kan jag inte, det vet jag.

Joona flyttar ett steg åt sidan för att kunna överblicka växt-
huset bakom henne.

– Jag hör vad du säger, men...

– Förlåt, jag menade inte... det var dumt sagt.

– Jag förstår dig, säger han. Vi kan prata om allting, men Jurek lever... och han har dödat minst fem personer den senaste månaden.

Valeria kliar sig i pannan med smutsiga fingrar och får två svarta märken över det högra ögonbrynet.

– Varför har jag inte läst om det i tidningen? invänder hon.

– För att offren är spridda över Europa, för att offren själva är mördare, sexualförbrytare... Jurek har letat efter någon att samarbeta med, han har prövat olika kandidater och dödat dem som blivit underkända.

Han tittar på klockan och blickar sedan bort mot hennes mörka hus.

– Du tror verkligen att det är farligt för dig och mig att stanna här?

– Ja, säger han och möter hennes blick. Du är med största sannolikhet redan bevakad. Han har redan tittat på dig, lärt känna dig och dina vanor.

– Det låter bara så överdrivet.

– Du måste följa med mig, ber Joona.

– När tänkte du åka? säger hon till slut.

– Nu.

Hon ser häpet på honom och fuktar munnen.

– Kan jag komma efter?

– Nej.

– Menar du att jag bara ska packa en väska och åka?
– Du hinner inte packa.
– Hur länge ska vi gömma oss?
– Två veckor, två år... så lång tid det tar.
– Allt det här skulle förstöras, allt jag kämpat för, säger hon tonlöst.

– Valeria, det går att börja om, jag hjälper dig.

Hon står bara tyst med sänkta ögon.

– Joonas, säger hon och tittar upp. Du har gjort vad du kunnat, jag förstår att det här faktiskt kan vara på allvar, men jag har inget val. Jag kan inte åka härifrån, jag har växthusen, en kundkrets... Det här är mitt hem... och jag ska fira jul med mina pojkar för första gången... du vet vad det betyder för mig.

– Du hinner kanske tillbaka till jul, säger Joonas och känner en stegrande förtvivlan. Lyssna, Valeria, när Jurek rymde levde jag ihop med en kvinna, Disa... Jag hade aldrig trott att jag skulle våga det.

– Disa? Varför har du inte pratat om henne?

– Jag ville inte skrämma dig, säger han tungt.

Hon blinkar till när hon förstår.

– Han dödade henne.

– Ja.

Hon stryker sig över munnen med baksidan av handen.

– Men det betyder inte att han kommer att döda mig, säger hon ostadigt.

– Valeria, ber Joonas och känner sig mer hjälplös än någonsin i sitt liv.

– Jag kan inte, det går inte, säger hon. Skulle jag lämna pojkarna en gång till?

– Snälla, du...

– Det går inte, avbryter hon.

– Jag ordnar polisbeskydd.

– Aldrig, skrattar hon överraskat.

– Du behöver inte se dem.

– Joona, hör på mig, inga snutar, inga snutar på min mark... förutom du.

Han står med sänkt huvud några sekunder och sedan öppnar han väskan, tar upp en pistol i ett axelhölster, drar ut den och håller den mot henne.

– Det här är en Sig Sauer, den är laddad och har elva skott i magasinet... Bär den hela tiden, ha den hos dig, även när du sover... Titta nu, det enda du behöver göra är att lossa den här spärren, hålla den med båda händerna, sikta och skjuta. Tveka inte om du får chansen, skjut direkt och skjut flera gånger.

Hon skakar på huvudet.

– Jag kommer inte att göra det, Joona.

Han lägger vapnet på pallen bredvid hennes kniv och tar ett djupt andetag.

– Det andra jag måste säga är en varning. Från och med nu måste du betrakta allt som inte är absolut igenkännbart som fällor. Det kan röra sig om oväntade besökare, en ny kund, någon som bytt bil eller kommer vid fel tid... Vad det än är så ringer du det här numret.

Joona visar henne ett nummer i sin telefon och delar kontakten med henne.

– Spara numret och ha det alltid framme som första val när du öppnar telefonen... Det kommer inte att rädda dig i stunden, Jurek är för snabb för det, men numret går till en vän till mig, Nathan Pollock... han kommer att se var du befinner dig... det ökar chanserna för att spåra och rädda dig.

– Det här låter galet, säger hon bara och vilar blicken i hans.

– Jag skulle stanna hos dig om det inte vore för Lumi, jag måste ta hand om henne, förklarar han.

– Det är okej, jag förstår, Joona.

– Jag är tvungen att gå nu, viskar han. Om du följer med så kommer du som du är, i stövlar och jordiga byxor... jag går till bilen och väntar i tjugo sekunder.

Hon svarar inte, ser bara på honom och försöker hålla tillbaka tårarna och svälja ner klumpen i halsen.

Joona lämnar växthuset, går till bilen och sätter sig, backar ut och kör till vändplanen och stannar.

Han tittar på klockan.

Snöflingorna singlar genom skenet från de stora växthusen.

Sekunderna går, han borde redan ha åkt.

Han lutar sig bakåt mot det kalla sätet och lägger höger hand på växelspaken.

Allt är tyst och stilla.

Han startar motorn och strålkastarnas ljus formar en virvlande tunnel bort till skogsbrynet.

Bilen värms upp, fläktarna susar.

Joona stirrar framför sig, tittar på klockan igen, växlar och kör långsamt runt vändplanen. Han tittar i backspeglarna på växthuset medan han rullar bort från Valerias handelsträdgård.

ERICA LILJESTRAND SITTER ensam vid bardisken på Pilgrim Bar och väntar på en vän från kandidatutbildningen i bioteknik.

Snöblandat regn rinner över fönstret mot gatan.

Hon lägger ner telefonen bredvid vinglasen och betraktar de kladdiga fingeravtrycken på displayen när den mörknar.

Hon och Liv bestämde att de skulle träffas här klockan tio för att planera nyårsfesten, men nu är Liv mer än en timme sen och svarar inte i telefon.

Det är nästan inga gäster på Pilgrim Bar i kväll. Antagligen är stället så tomt för att man håller på att renovera fasaden mot Regeringsgatan.

Byggställningar med smutsvit nylonväv döljer ingången.

De tre killarna vid bordet längst in har börjat snegla åt hennes håll, men hon håller sig till bartendern, samtalar lite med honom och tittar i telefonen.

Märkligt att en kvinna som sitter ensam på en bar ska behöva känna sig som ett villebråd, tänker hon.

Erica vet att hon inte är direkt snygg och långt ifrån vågad på något sätt. Ändå har hon bara genom att vara utan sällskap hamnat i fokus.

Bartendern som kallar sig Nick verkar utgå ifrån att han är oemotståndlig. Han är en solbränd, rynkig man i yngre medelåldern, med blå ögon och modern frisyr. Den kortärmade skjortan spänner kring överarmsmuskelnerna och täcker den suddiga tatueringen till hälften.

Hittills har Nick hunnit prata om bergsklättring i Thailand, skidåkning i franska Alperna och den hoppiga aktiemarknaden.

Erica smygtittar på det äldre paret med rosiga kinder som sitter vid ett hörnbord och småpratar. De ser glada ut, har ätit nachos med salsa och guacamole och delar på en flaska vin.

Hon ringer Liv igen och låter orimligt många signaler gå fram.

Smutsigt vatten droppar från byggställningen utanför.

Hon lägger ner telefonen och följer en repa i det lackade träet på bardisken med nageln, stannar till vid vinglasets fot och dricker en klunk.

Det pinglar till i en bjällra när ytterdörren öppnas.

Erica vänder på huvudet.

Det är inte Liv, utan en man stor som en björn. Han drar med sig kall luft från gatan, tar av sig sin svarta regnrock och knycklar ner den i en plastpåse.

Mannen är klädd i mörkblå stickad tröja med skinnlappar på armbågarna, cargobyxor och militärkängor.

Han hälsar på bartenderen och sätter sig en meter ifrån Erica, med en stol emellan, och hänger påsen på kroken under disken.

– Ganska blåsig ute, säger han med en mjuk och fyllig röst.

– Jag kan tänka mig det, svarar bartenderen.

Den store mannen gnuggar handflatorna mot varandra.

– Vad har du för vodka?

– Dworek, Stolichnaya, Smirnoff, Absolut, Koskenkorva, Nemiroff, räknar Nick upp.

– Svart Smirnoff?

– Ja.

– Då tar jag fem sexor Smirnoff.

Nick höjer ögonbrynen.

– Vill du ha fem glas vodka?

– Rumstempererad om det går bra, ler mannen.

Erica tittar på klockan i telefonen och bestämmer sig för att vänta tio minuter till.

Bartendern ställer fem shotglas framför den storvuxne mannen och tar ner en flaska från hyllan.

– Och fyll på hennes glas – eftersom vi firar, säger han och nickar mot Erica.

Erica har ingen aning om vad han pratar om. Kanske var det bara ett misslyckat skämt. Hon tittar till på honom men han möter inte hennes blick. Han har ett sorgset ansikte och den köttiga nacken är veckad, håret är stubbat och i båda örsnibbarna sitter vackra pärlörhängen.

– Vill du ha ett glas vin till? frågar bartenderen Erica.

– Varför inte, svarar hon och kväver en gäspning.

– Eftersom vi firar, säger Nick, tar ner ett nytt glas och håller upp vin.

Den storvuxne mannen har plockat upp en platt tändsticksask, vrider loss en tändsticka, för den till munnen och tuggar på den.

– Jag hade en bar i Göteborg ett tag, säger han och reser sig upp.

Han står stilla som om han inte längre kan förstå var han befinner sig. Långsamt vänder han blicken mot bartenderen och möter sedan Ericas ögon. Hans pupiller är vidgade och tändstickan faller ur hans mun. Han fortsätter runt, tittar på den äldre mannen vid hörnbordet och sedan på en av de unga männen, slickar sig om läpparna och sätter sig tillrätta igen.

Han harklar sig och tömmer det första shotglaset med vodka och ställer ner det på bardisken.

Erica tittar på den platta tändsticksasken som ligger bredvid raden av glas. På den svarta ovansidan syns ett litet vitt skelett.

– Ska du tillbringa julen i Stockholm? frågar Nick och ställer en skål med stora gröna oliver framför Erica.

– Jag åker till mina föräldrar i Växjö, svarar hon.

– Trevligt, det är en mysig stad.

– Och du då? frågar hon artigt tillbaka.

– Thailand som vanligt.

– Det tror jag inte, säger den storvuxne.

– Vad sa du? frågar Nick förvånat.

– Jag kan inte se in i framtiden men...

– Kan du inte? avbryter bartendern. Det var ju bra. För jag blev nästan lite orolig ett ögonblick.

Den storvuxne har slagit ner blicken och tittar på sina trubbiga fingertoppar. Gruppen av unga män reser sig bullrande upp och går.

– Det är komplicerat, säger den storvuxne efter en stund.

– Eller hur? ler Nick vasst.

Mannen svarar inte, petar bara på sin tändsticksask. Bartendern står och ser på honom en stund, väntar på att han ska höja blicken och börjar sedan torka disken med en grå trasa.

– Fina örhängen, säger Erica och hör bartendern skratta till.

– Tack, säger den storväxte med allvarlig röst. Jag bär dem för min systers skull, min tvillingsyster dog när jag var tretton.

– Vad hemskt, viskar hon.

– Ja, säger han bara och höjer sitt shotglas mot henne. Skål på dig... vad du nu heter...

– Erica, säger hon.

– Skål Erica...

– Skål.

Han dricker, ställer försiktigt ner det tomma glaset och slickar sig om läpparna.

– Jag kallas för Bävern.

Bartendern vänder sig bort för att dölja sitt leende.

– Tråkigt att din vän är försenad, säger Bävern efter en stund.

– Hur visste du det?

– Jag skulle kunna svara att det bara är deduktion, slutledningsförmåga, säger han. Jag iakttar människor, såg hur du rörde vid telefonen, vände dig mot dörren... men jag har också ett sjätte sinne.

– Ett sjätte sinne, som telepati? frågar hon och tvingar sig att inte le.

Nick plockar undan hennes första vinglas och torkar av disken.

– Det är svårt att förklara, fortsätter Bävern. Men med populära termer kan jag beskriva det som prekognition . . . ihop med klärkognisans, oförklarlig kunskap.

– Låter avancerat, säger Erica. Är du ett slags medium, alltså?

Hon kan inte låta bli att tycka synd om honom. Han verkar helt omedveten om hur underlig han framstår.

– Min förmåga är inte paranormal . . . den har en klinisk förklaring.

– Okej, säger bartendern skeptiskt.

De väntar på att han ska fortsätta men istället tömmer han det tredje shotglaset med pedantiska rörelser och ställer det sedan försiktigt bredvid de andra glasen.

– Nästan varje gång jag befinner mig tillsammans med andra människor vet jag i vilken ordning de kommer att dö, säger han. Jag vet inte när det kommer att ske, om tio minuter eller femtio år . . . jag ser bara ordningen.

Erica nickar och ångrar att hon uppmuntrade honom. Det var bara för att Nick började bete sig som en mobbare som hon blev tvungen att vara lite vänlig. Hon tänker att hon ska gå så fort som möjligt utan att det ser ut att bero på honom när det plingar till i telefonen.

ERICA VÄNDER PÅ telefonen med hopp om att få en ursäkt att lämna baren omedelbart. Det är ett textmeddelande från Liv. Hon ber om ursäkt och förklarar att hon var tvungen att hjälpa en kompis hem som druckit för mycket.

Ericas tummar känns underligt bedövade när hon svarar att hon förstår och frågar om de ska ses i morgon istället.

– Jag måste gå, säger hon och flyttar undan det nästan orörda vinglasat.

– Det var inte meningen att skrämma dig, säger den storvuxne och fortsätter att titta på henne.

– Nej, det... jag tror att alla människor har förmågor som de inte använder, svarar hon svävande.

– Jag är medveten om att det lät alldeles för dramatiskt, det jag sa, men jag har liksom inte riktigt några bra ord för att beskriva vad som händer.

– Jag förstår, säger hon kort och tittar på displayen.

– Ibland hinner jag bara räkna ett par stycken, ibland alla i rummet... Det är som om jag ser en stor urtavla med romerska siffror och när visaren rör sig och pekar på ettan går min blick till den person som kommer att dö först i rummet, den dras bara dit, jag vet inte hur det går till. Tick tack, visaren flyttar sig till tvåan och jag tittar på en ny person... ganska ofta möter jag mitt eget ansikte i en spegel innan jag förlorar kontakten.

– Får jag betala, säger Erica till bartendern.

– Jag skrämde dig, säger Bävern och fortsätter att söka hennes blick.

– Kan du låta damen vara nu, säger Nick.

– Erica, jag vill bara säga att ditt nummer inte var det första i det här rummet.

– Ge dig nu, säger bartendern och lutar sig över disken.

– Jag ska sluta, svarar Bävern lugnt och stoppar den platta tändsticksasken i tröjans bröstficka. Om du inte vill veta vem som är etta?

– Ursäkta, viskar Erica och går mot damrummet.

Bartendern följer henne med blicken, ser att hon vinglar till och tar stöd med handen mot väggen.

Bävern tömmer det fjärde glaset med vodka och ställer sedan ljudlöst ner det på disken intill det sista.

– Okej, vem kommer att dö först? frågar bartendern.

– Du... vilket inte är särskilt förvånande, svarar Bävern.

– Varför är det inte förvånande?

– För att jag är här för att skära halsen av dig, svarar Bävern lugnt.

– Måste jag ringa polisen?

– Du har redan lagt Xyrem i hennes glas – eller hur? frågar Bävern.

– Vad fan vill du? viskar Nick.

– Vet du att en av dina tjejer dog i ambulansen, säger Bävern och vrider det sista glaset ett varv på disken.

– Du är psykiskt sjuk, förklarar Nick. Du kanske inte förstår det själv men...

Han tystnar när Erica kommer tillbaka till sin plats. Hon är blek om kinderna och sitter stilla en stund med halyslutna ögon.

– Jag är ganska säker på att jag kommer att lyckas eftersom du är nummer ett och jag nummer fem, säger Bävern lågt.

Det äldre paret ropar tack, får på sig ytterplaggen och lämnar baren. Det är bara de tre kvar i lokalen nu.

– Jag måste nog gå, säger Erica sludrande. Jag mår inte bra...

– Vill du att jag ringer efter en taxi? frågar Nick vänligt.
– Tack, får hon fram.
– Han låtsas bara ringa, säger Bävern. Det är hans sätt att hålla kvar dig tills baren är tom.
– Drick upp och gå nu, säger bartendern.
– När min syster dog blev...
– Håll bara käften, säger bartendern och tar upp mobilen.
– Jag vill höra, säger Erica och känner en ny våg av trötthet strömma genom hela kroppen.

– Som barn hade jag alltid ont i magen, berättar Bävern. Den var svullen och tung... och när jag var tretton hade den blivit så stor att jag inte kunde dölja den. De tog mig till en läkare som konstaterade att jag hade en tumör... men det var inte en vanlig tumör utan min tvillingsyster, det kallas fetus in fetu.

Han drar upp sin stickade tröja och den vita undertröjan och visar ett långt bleknat ärr längs sidan av den tjocka, hårlösa magen.

– Jävlar, mumlar Erica.
– Bakom min bukhinna fanns det ett slags kapsel av vävnad, tjugofem centimeter lång... det var där hon låg, berättar han. Jag har sett bilderna efteråt, när hon var död, de smala armarna med stora händer, bålen, små trådliknande ben, ryggrad och en liten bit av ansiktet... men ingen hjärna. Hon levde bara för att hon fick blod av mig.

Erica känner illamåendet trycka mot strupen, reser sig upp och försöker få på sig sin kappa, men ena ärmen är ut och in, hon vinglar åt sidan och får tag i bardisken i sista sekunden.

– De hittade också delar av henne i min hjärna, fortsätter Bävern. Men de var för svåra att avlägsna... så de får stanna där de är så länge det inte blir några metastaser... Jag känner henne nästan hela tiden, det går inte att se exakt på magnetröntgen, men jag tror att jag har hennes lilla hjärna i min hjärna... det är därför jag har ett extra sinne.

Erica tappar sin väska på golvet, glasögonfodralet och en

kajalpenna rullar ut och försvinner under barstolen. Hon skulle behöva kräkas och tänker att hon måste ha ätit någonting dåligt.

– Gud, viskar hon och känner att ryggen är blöt av svett.

Hon sjunker ner på golvet för att stoppa tillbaka sakerna i väskan, men är så trött att hon måste lägga sig på sidan och vila lite för att orka resa sig igen.

Golvet är svalt mot kinden. Hon blundar men rycker till av ett ljud. Det är bartendern som höjt rösten mot Bävern.

– Ut härifrån! ryter han.

Erica vet att hon måste klara av att resa sig upp, hon måste ta sig hem. Hon tvingar upp ögonen och ser att bartendern flyttar sig bakåt med ett slagträ i händerna.

– Dra åt helvete, ropar han.

Den storvuxne mannen som kallade sig Bävern sveper ner några flaskor från bardisken och går sedan snabbt mot Nick.

Erica hör dunsar och tunga suckar.

Bartendern vräks i golvet med väldig kraft och voltar hand-löst, slår omkull två stolar och tumlar in i väggen.

Bävern kommer efter med stora steg. Han har tagit slag-träet ifrån Nick och slår honom över benen tre gånger, skriker någonting så att rösten spricker och slår sönder ett bord. Han kastar det brutna slagträet på Nick, stampar sönder spillrorna av bordet och sparkar på flisorna.

Erica försöker sätta sig och ser hur Bävern sliter upp Nick på fötter igen, knuffar honom hårt i bröstet och skriker rakt in i hans ansikte.

– Lugna ner dig, flämtar Nick.

Han kan inte stödja sig på höger ben och blod rinner från ena ögonbrynet över ansiktet. Bävern tar tag om hans hals med ena handen och slår honom i ansiktet med den andra. Han trycker ner Nick på ett bord så att vinglasen och ljuslyktan går i golvet, han knuffar in bordet i väggen och vräker omkull det så att Nick faller i golvet.

Erica måste lägga sig ner igen och ser att Bävern är över bartendern och slår honom i ansiktet.

Nick försöker hålla undan den storvuxne mannen. Det skvätter blod ur hans mun när han hostande ber honom att sluta. Bävern fångar hans ena hand och bryter av armen vid armbågen.

Nick skriker förtvivlat när Bävern sliter i armen och försöker bryta den igen.

Bävern flåsar tungt, tar tag om Nicks hals med båda händerna, pressar så hårt att hans ansikte vitnar, vrålar och dunkar hans bakhuvud i golvet, släpper plötsligt taget och reser sig från Nick som hostar och kämpar för att få in luft i lungorna.

Bävern vinglar bakåt.

När han drar upp någonting ur sin ficka faller den svarta tändsticksasken ut och landar på golvet.

Han fäller upp ett brett knivblad med ett klickande ljud, går framåt igen och skriker rakt ut så att de sneda tänderna blänker i skenet från en av vägglampetterna.

– Förlåt om jag förolämpade dig, det var inte meningen, stönar Nick. Du behöver inte döda mig, jag lovar att...

Erica känner de tunga stegen över golvet mot sin kind.

Bävern är framme vid Nick, håller undan den höjda handen och hugger honom med kniven.

Bladet går djupt ner i bröstkorgen.

Blod skvätter upp i Bäverns ansikte när han rycker ut kniven.

Han skriker rasande och hugger igen.

Nick har nästan förlorat medvetandet, kvider bara svagt och ljusst.

Bävern vrider honom runt, tar tag i hans hår och börjar skalpera honom. Han skär loss en stor bit av svålen och slänger iväg den.

Det är som om han tagit någon fasansfull drog.

Bävern tappar kniven, vrålar och släpar med sig den livlösa kroppen i benet fram till ytterdörren.

Nick måste vara död för länge sedan, men Bävern fortsätter slå och stampa honom på magen. Han sliter ner ett inglasat fotografi på John Lennon från väggen, slår sönder det så att skärvor och splitter yr genom luften, slänger resterna av ramen på den blodiga kroppen.

Han välter omkull ett bord över Nick, backar flämtande några steg, vänder sig runt och ser på henne.

– Jag är inte inblandad, säger hon svagt.

Han går mot henne och tar upp fällkniven från golvet. Slemmigt blod gungar i en sträng från bladet.

– Snälla...

Erica orkar inte ens lyfta huvudet från golvet när han kommer fram till henne och tar tag i hennes hår.

Smärtan är egentligen inte överväldigande när bladet går genom vävnader, senor och blodkärl. Det ohyggliga är den iskalla stormvinden i ansiktet ihop med känslan av att kvävas inifrån.

NÄR SAGA VAKNAR till hör hon att Randy befinner sig i köket. Han sover över hos henne ganska ofta och ibland sover de i den gamla fotoateljén som han hyr. Randy kommer in med en kopp kaffe och en croissant med sylt till henne.

Han är fem år yngre än Saga, har rakat huvud, lugna ögon och ett skeptiskt leende. Han är polisinspektör och ingår i utredningsgruppen som arbetar med att kartlägga näthat.

– Så fort jag är hemma i Örgryte får jag frukost på sängen av mamma, säger han.

– Du är bortskämd, ler Saga och smakar på kaffet.

– Jag vet att din mamma var...

– Jag vill inte prata om henne, avbryter hon.

– Okej, förlåt, säger han och slår ner blicken.

– Jag mår inte bra av det, det är därför jag har den här regeln, det är bättre att låta bli helt och hållet, jag har redan sagt det.

– Jag vet, men...

– Det handlar inte om dig.

– Men jag finns här, säger han lågt.

– Tack, svarar hon kort.

När han har gått tänker hon att hon kanske lät för avvissande. Randy kan ju inte veta vad hon har varit med om. Hon skickar ett textmeddelande där hon säger förlåt och tackar för frukosten.

Efter dagens arbete hämtar Saga sin halvsyster på skolan och tar henne till öronläkaren. På väg hem frågar hon henne om clownflickorna.

- Pappa har sagt att de inte finns på riktigt, svarar Pellerina.
- Det gör de inte, säger Saga.
- Jag vill ändå inte att de ska hitta mig.

Deras pappa är inte hemma när de kommer till huset. Saga hoppas att han kommer snart, hon skulle vilja tala med honom om presenten som hon inte kunde ta emot för att den påminde för mycket om mammans sjukdom.

Nu står Pellerina vid diskbänken med ett prickigt förkläde på sig och vispar smeten till en sockerkaka medan Saga smörjer formen.

Det ringer på dörren och Pellerina skriker att det är pappa.

Saga torkar av sig på en bit hushållspapper och går till hallen och öppnar.

Det är Joona Linna.

Hans ansikte är allvarligt och de grå ögonen isigt kalla.

– Kom in, säger hon.

Han ser sig över axeln, går in i hallen och stänger dörren efter sig.

– Vilka befinner sig i huset?

– Bara jag och Pellerina, svarar hon. Vad är det som har hänt?

Han blickar bort mot den vridna trätrappan och dörren till köket.

– Joona, jag har förstått att du verkligen tror att Jurek lever, säger hon.

– Först var det bara en teoretisk möjlighet... men nu har jag sett mönstret, säger han och tittar ut genom dörrögat.

– Vill du inte komma in och ta en kopp kaffe? frågar hon.

– Jag hinner inte, svarar han och ser på henne igen.

– Jag vet att det som hänt har väckt en massa minnen, säger hon. Men jag tror inte att det är Jurek som har gjort det här. Titta på våldet, det är aggressivt på ett sätt som Jurek aldrig var... vänta, jag vet, du kommer att säga att det är hans medhjälpare. Jag lyssnar på dig, men jag kan allvarligt talat inte se mönstret lika tydligt som du.

– Saga, jag kom bara hit för att säga att du måste gömma dig, hitta en säker plats för dig och din familj... men du kommer inte att göra det, förstår jag.

– Jag skulle ändå aldrig få med mig pappa och Pellerina... jag tänker inte ens försöka, jag vill inte skrämma dem.

– Men...

En dörr slår igen i köket och Joona har redan handen kring pistolen under kavajen, men släpper den när han hör Pellerina skratta.

– Om Jurek lever är det mitt fel, säger Saga med sänkt röst. Det vet du, det var jag som släppte ut honom... då är det min sak att stoppa honom.

– Det är inte värt det, säger han. Du är som en syster, jag vill inte att du ska försöka stoppa Jurek, jag vill att du gömmer dig.

– Joona, du gör helt rätt från ditt håll, du är övertygad om det här och måste skydda Lumi, säger hon. Men för mig är det rätta att stanna och leta efter den som verkligen ligger bakom mordet... och jag utesluter ingenting ännu, inte ens Jurek Walter.

– Samarbeta med Nathan i så fall... jag har skickat allt material jag har till honom.

– Okej, jag pratar med honom.

– Saga! ropar Pellerina inifrån köket.

– Jag måste gå tillbaka, säger hon.

– Tro inte att Jurek är som andra, fortsätter Joona. Han behandlade inte dig annorlunda för att du är så vacker...

– Jag trodde inte att du såg mig överhuvudtaget, ler hon.

– Jag ser dig, Saga, säger han. Men Jurek bryr sig inte om ditt utseende, han är intresserad av din hjärna, din själ... ditt mörker, det han kallar för katakomberna.

– Du vet att jag har talat med Jurek Walter, mer än du faktiskt, påminner hon honom.

– Men då var du bara hans redskap, hans trojanska häst...

– Okej, bra, säger hon och höjer händerna för att få honom att sluta.

– Saga, lyssna nu... om du stannar så kommer du att träffa honom.

– Det är vad du tror, säger hon.

– Du behöver inte lyssna på mig, men jag kan inte åka om jag inte får ge dig tre råd först.

– Jag lyssnar.

Hon lutar sig mot dörrkarmen och lägger armarna i kors över bröstet.

– Ett... försök inte prata med honom, försök inte gripa honom, bry dig inte om några etiska regler eller om det finns vittnen, du måste döda honom direkt och se till att han är död den här gången.

– Han är redan död.

– Två... kom ihåg att han inte är ensam och att...

– Om din teori stämmer, avbryter hon.

– Jurek är van att ha en bror som lyder som en hund... mordet innebär att han har skaffat sig en medarbetare – och det betyder att han kan vara på flera platser samtidigt.

– Joona, det räcker nu, säger Saga.

– Tre, fortsätter Joona. Om det som inte får ske ändå sker måste du minnas att inte ingå några avtal med honom eftersom de aldrig kan vara till din fördel... Han släpper inte taget och för varje överenskommelse du gör med honom hamnar du längre in i ryssjan... Jurek kommer att ta allt ifrån dig, men det är dig han vill ha.

– Jag vill att du går nu, säger hon och ser honom i ögonen.

– Det är kanske lika bra.

JOONA TÄNKER ATT han stannade för länge hos Saga när han kör in i rondellen. Han förstod nästan omedelbart att hon inte skulle följa hans råd, men kanske kommer hon att minnas någonting av det han sa om hon möter Jurek.

En dammig betongbil står i ett moln av avgaser på bensinstationen och en grupp förskolebarn närmar sig på gångbron.

När Joona svänger in på Nynäsvägen skymtar han den vita skåpbilen för andra gången.

Den stod parkerad utanför kyrkan längre ner på gatan när han skyndade längs trottoaren efter mötet med Saga.

Trädens grenar var avspeglade i vindrutan, men de rörde sig inte bara rytmiskt med vinden, utan skälvde till ibland.

Någon befann sig inne i bilen.

Det behöver inte betyda att han är övervakad, men i denna situation gör det antagligen det.

Han har inte råd att avfärda avvikelser som tillfälligheter.

Joona byter fil och kör ut på Johanneshovsbron, följer den snabba strömmen av fordon och ser det mörka vattnet glimma långt där nere.

Två polisbilar med påslagna sirener kör i motsatt riktning.

Ett söndertrasat däck ligger mitt på vägbanan.

I backspegeln ser han att skåpbilen också kör ut på bron. Den ligger flera hundra meter bakom hans bil men den har inte förlorat kontakten.

Joona skulle aldrig ta det för givet, men han tror att han skulle vinna i närstrid om han mötte Jurek ansikte mot ansikte.

Skälet till att han flyr är att Jurek aldrig hamnar i närstrid med någon som han inte är överlägsen.

Det går inte att besegra Jurek eftersom han utnyttjar det faktum att människor älskar varandra.

Joona kör om en krockskadad budbil på insidan, lägger sig framför den och ökar hastigheten.

Det suckar till i glastrutorna och ljuset dämpas när bilen kör in genom mynningen till Söderledstunneln.

Nu har han exakt 1 520 meter på sig att hitta en lösning.

De smutsgrå väggarna med gröna nödutgångar jagar förbi och lysrörens sken pulserar genom kupén i en jämn takt.

Han kör fortare och lossar bilbältet när han passerar förgreningen vid Medborgarplatsen. Det dånar monotont från de omgivande bilarna.

Joona lägger sig i högerfilen och ser skyltarna om avfarten mot Nacka. Han tittar i backspegeln och svänger lite mer åt höger tills han kör mitt på den streckade linjen som skiljer de båda filerna åt.

Avfarten närmar sig hastigt – omgivande bilar tutar och håller större avstånd.

Linjen försvinner in mellan framhjulen och blir heldragen. Han kommer att köra rakt in i skiljeväggen om han inte gör ett val i denna sekund.

Joona tittar snabbt i backspegeln och bromsar så hårt att däckan kanar över underlaget och in i spårrområdet. De räfflade linjerna får hela chassit att smattra innan bilen stannar en decimeter från det låga vägräcket som ska dämpa kollisionen mot betongväggen mellan tunnlarna.

Tunga fordon dundrar förbi på båda sidorna.

Joona glider ut ur bilen och springer hukande några steg nerför avfarten mot Nacka.

I samma ögonblick som han gömmer sig i mörkret innanför raden av grova kolonner hör han en bil bromsa in och stanna bakom hans.

Den står i spärrområdet mellan avfarterna.

En taxi som passerar ner mot Nacka tutar irriterat.

Skräp och stoft virvlar runt i luften.

Joona drar upp sin Colt Combat ur hölstret under höger arm, matar fram en patron i loppet, väntar och lyssnar.

Allt som hörs är det svajande mullret från bilarna i tunneln och de dånande fläktarna i taket.

Blyfärgat damm täcker golvet och skräpet som samlats i det lilla utrymmet bakom pelarna.

Det prasslar till bland några gamla plastkassar bakom honom.

Joona försatte förföljaren i en omöjlig situation genom att stanna precis där vägen delar sig som en ormtunga.

Oavsett vilken avfart den andre hade valt så skulle det ha varit fel.

Förföljaren var tvungen att ge upp eller avslöja sig.

Nu sitter han med motorn på tomgång utan att veta vad han ska göra.

Det känns antagligen som en fälla.

Förföljaren vet inte om Joona gömmer sig i bilen eller om han har fortsatt till fots och kanske lämnat tunneln via nödutgången längre bort.

Joona flyttar sig försiktigt framåt mellan kolonnerna. Så länge han håller sig i mörkret utanför lampornas sken är han osynlig.

Varje gång en bil passerar drar han sig bakåt en aning för att inte fångas i skenet från strålkastarna.

Svart stoft rör sig slött i det eftersläpande vinddraget.

Joona riktar vapnet mot golvet och fortsätter framåt precis när en motorcykel passerat.

Han måste se om det är Jurek som stannat bakom hans bil.

Sakta flyttar han sig närmare ljuset, ser den smutsiga SOS-telefonen på väggen och de strimmiga skuggorna över den grova betongen.

Det är fortfarande omöjligt att se bilen som stannat.

Han flyttar sig försiktigt åt sidan för att få en bättre vinkel och ser lite av den bakre skärmen.

Det är utan tvekan den vita skåpbilen han såg på Sagas gata.

Molnet av avgaser skingras varje gång ett fordon passerar.

Joona fortsätter så långt det går åt sidan och ser att föraren sitter kvar vid ratten, men det är omöjligt att urskilja ansiktet genom glasets alla reflektioner.

En lastbil passerar i tunneln mot city. Marken skälver till av tyngden, ljuset från strålkastarna slår in i skåpbilens kupé och Joona hinner se siluetten av en storvuxen man med sluttande axlar.

En pappersgran i backspegeln dolde det mesta av hans ansikte.

Men Joona är säker på att det inte är Jurek Walter. Kanske har han fått en första glimt av den Jurek rekryterat.

Det är omöjligt att veta.

Joona sänker vapnet.

Om det hade varit Jurek hade han kunnat skjuta honom nästa gång ett stort fordon passerar, men eftersom han inte är säker på att mannen i bilen är medhjälparen kan han inte göra det – inte så länge mannen förblir passiv.

Skåpbilen darrar till när mannen rör på sig där inne.

Joona står bara stilla och väntar med pistolen riktad mot marken. Råttorna prasslar bland påsarna bakom honom.

Skåpbilen gungar åter till.

En stor buss närmar sig bullrande.

Joona drar sig bakåt.

Skenet från strålkastarna fyller tunneln och ljuset slår in i skåpbilens hytt från sidan.

Den storvuxne föraren sitter inte längre bakom ratten.

Han är borta.

Bussen passerar och golvet gungar till.

Damm och skräp virvlar runt och stillnar sedan.

Det enda som hörs är det dystra dånet från de stora takfläkterna.

Joona hukar och försöker titta under skåpbilen, men det är för mörkt, det går inte att se om förföljaren gömmer sig där.

Han väntar på nästa fordon och riktar pistolen mot dunklet mellan fram- och bakhjul.

Skenet från en bil syns långt bort i tunneln, det närmar sig, hoppar fram över vägbanan, växer och når in under skåpbilen.

I en blinkning är det leriga chassit, kardanaxeln och däckens upplysta.

Ingen är där.

Joona sänker vapnet igen och reser sig försiktigt precis när skåpbilen rullar bakåt, stannar och väljer avfarten åt vänster mot city och försvinner.

Han hör motorljudet från den tona bort.

Joona väntar några minuter, går fram med draget vapen, hukar och tittar under sin egen bil, säkrar hörnet och sätter sig sedan på förarplatsen.

Han backar och kör till Centralstationen, svänger in framför huvudentrén och parkerar där det är stoppförbud.

Joona går runt bilen, tar upp sin mobiltelefon och ser att Valeria har ringt honom. Han petar ut simkortet, krossar det och öppnar bakluckan.

I utrymmet för reservhjulet ligger två svarta axelväskor, en större och en mindre. Han tar ut båda och sätter sig vid ratten igen. I den ena väskan ligger en ganska kort dolk för närstrid. Han fäster den på vänster underarm med tejp, lägger in pistolen i handskfacket, låser och lämnar bilen.

Bilen kommer snart att forslas bort av Trafikverket och magasineras utanför staden tills han hämtar den igen.

Joona går in genom huvudentrén och kastar en snabb blick på den väldiga tavlan där tågens avgångar tillkännages. Han rör sig genom den tröga massan av människor och håller blicken sänkt.

Joona går rakt fram till Pocket Shops skyltfönster och iakttar samtidigt speglingen av sig själv och människorna omkring honom.

Ingen följer efter honom på nära håll.

Han fortsätter runt till biljettdisken, köper en resa till Köpenhamn och betalar kontant.

Tåget går om elva minuter och står redan på spår 12.

Han går upp på plattformen, passerar informationstavlor och automater. En kall vind strömmar längs bangårdens alla spår. Kråkor seglar över raderna av mörka tak. Intill en papperskorg sitter en tiggare insvept i ett grönt vaddtäcke och sover. Joona släpper ner sin telefon i hennes pappmugg och kliver ombord på tåget.

JOONA SITTER VID mittgången och läser Keith Richards självbiografi. Då och då lyfter han blicken för att betrakta sina medresenärer. Kvinnan på platsen bredvid har ansiktet vänt mot fönstret och pratar monotont i sin telefon. På andra sidan gången sitter en äldre man med smutsfläckar på de ljusbruna kostymbyxorna. Han bläddrar i gratistidningen som ligger i stolsfickan innan han lutar huvudet bakåt och sluter ögonen.

Efter den långa bron och stoppet vid Södertälje Syd sätter sig en storruxen man några platser bakom Joona.

En mättad doft av rakvatten sprider sig i kupén.

Konduktören går genom vagnen och frågar efter nypåstigna, tar stöd mot överhyllan när tåget kränger till och fortsätter till nästa vagn.

Landskapet är frostigt grått.

Den storruxne mannen måste ha gått på tåget redan i Stockholm eftersom konduktören inte ville kontrollera hans biljett.

Han väntade tills de passerat Södertälje innan han satte sig på sin plats.

En tunn tråd från den gamla migränen bränner till bakom Joonas ena öga. Blicken förlorar skärpan och han tvingas blunda en stund innan han kan fortsätta läsa.

Richards beskriver ett korvrecept med väldigt entusiasm.

Efter en stund reser Joona sig upp och blickar bakåt i vagnen.

Det går inte att se ansiktet på den långa passageraren. Han är vänd mot fönstret och har en svart stickad mössa på huvudet.

Joona tar med sig den mindre väskan men lämnar jackan

hängande på kroken vid sätet och den stora axelväska på sin plats på hyllan.

Han går till cafévagnen och köper en ostsmörgås och en mugg med kaffe. När han vänder tillbaka ser han att någon iakttar honom från det dånande utrymmet mellan vagnarna. Det går inte att se vem det är som står bakom glasdörren, men så fort han börjar gå i den riktningen försvinner skepnaden.

Joona återvänder till sin vagn och ser att den långe mannen sitter på sin plats som om han inte rört på sig.

De passerar en växel och dunsarna från hjulparen försvinner bakåt.

Joona sätter sig och blåser på kaffet och fortsätter läsa.

Tåget närmar sig Norrköping.

Det är många timmar kvar till Köpenhamn.

Landskapet planar ut.

Kvinnan bredvid ögnar igenom en rapport från centralbanken i sin dator.

Joona lägger den uppslagna boken på sätet, lämnar kaffemuggen och den halva smörgåsen på bordet men tar sin lilla väska, går och ställer sig utanför toaletten och väntar på att den ska bli ledig.

Tåget saktar in och kränger till när det leds in på spåret till perrongen. I samma stund som tåget stannar på stationen går Joona till nästa vagn.

En grupp avstigande resenärer köar i gången med väskor och barnvagnar. Dörrarna öppnas pysande och Joona lämnar tåget i skydd av gruppen. Han stannar bakom en stor automat på plattformen, går ner på knä för att inte synas, drar fram dolken, gömmer den mot kroppen och väntar.

Hans stora väska ligger kvar på hyllan över hans plats, jackan hänger på kroken och kaffemuggen står på bordet.

Det luktar skarpt av tågets bromsar. På marken ligger uttrampade fimpar och snusportioner.

Konduktören blåser i visselpipan och det pyser när dörrarna

sluts. Mjukt glider tågsättet bort från plattformen medan högspänningsledningarna svirrar elektriskt.

Joona lägger dolken i väskan, reser sig upp och springer mot stationsbyggnaden. Han rundar gaveln precis när en buss svänger ut från hållplatsen. På taxistationen väntar två bilar och Joona öppnar dörren till den första, tar plats och förklarar snabbt för chauffören att han har bråttom till Skavsta flygplats.

Taxin rullar ut från vändplanen och Joona ser att det långa tåget har arbetat upp hastigheten.

En gammal kvinna med rollator korsar vägen på ett övergångsställe.

Skator rotar i soporna framför ett gatukök.

Taxin är ute på Norra promenaden när tåget stannar långt bort vid det väldiga polishuset.

Någon har dragit i nödbromsen.

Taxin passerar några stora byggnader och Joona kan inte längre se tåget. Chauffören försöker konversera om att resa till värmen och Joona svarar fåordigt och vänder sig bakåt.

Precis innan de kör ner i viadukten under rangerbangården ser Joona tåget igen. En man springer utmed banvallen mot stationen.

Trettiosex minuter senare stannar taxin utanför Skavstas grå flygplats. Joona slänger väskan över axeln, går genom entrédörrarna, fortsätter in under flygplanet som hänger i taket och hittar servicecentret. Han tar en nummerlapp, ställer sig med ryggen mot väggen och håller handen kring dolkens skaft i väskan.

Människor går ut och in genom dörrarna. Den ljusa himlen blinkar till i glaset varje gång de svänger upp.

En trött man vill checka in en komplett golfutrustning till Kanarieöarna och en mycket gammal kvinna behöver hjälp med att ringa sin syster.

När det blir Joonas tur går han fram till kvinnan i disken. Hon stirrar in i hans ögon när han ber om en biljett till Béziers i södra Frankrike.

– Frankrike? Du kan inte tänka dig att stanna här i Nyköping istället? ler hon och rodnar om kinderna.

– I ett annat liv, svarar han.

– Du vet var jag finns.

Efter att ha fått sitt boardingpass går han in på en toalett, torkar noga av varje fingeravtryck från kniven, lindar in den i pappersservetter och slänger den i papperskorgen.

Precis när det sista utropet för boarding hörs passerar han säkerhetskontrollen och ser till att vara den sista passageraren som stiger ombord. Flygplanets dörr stängs bakom honom, uttaxningen påbörjas och pursern kliver fram i mittgången och inleder säkerhetsgenomgången.

Joona vänder blicken mot fönstret och känner planet rusa motorerna och hör surrandet när klaffarna faller ut. Han har skickat noggranna instruktioner till Nathan Pollock. Det första Nathan ska göra är att se till att Valeria får polisbeskydd på högsta nivå.

När Joona har landat i Frankrike ska han byta identitet. Han har ett nytt pass i väskan, nytt körkort, kontanter i olika valutor, allt som behövs.

Om Jurek listar ut att Joona åkt till Frankrike kommer han att tro att Joona ska träffa Lumi i Marseille, men när Joona har hyrt en bil kommer han köra åt motsatt håll för att hämta en väska i Bouloc norr om Toulouse.

På höger sida om Rue Jean Jaurès, innan man kommer in i själva byn, ligger en liten bondgård på randen till en åker.

Intill gödseldammen har Joona grävt ner en väska av aluminium.

Den innehåller två pistoler, ammunition, sprängdeg och detonatorer.

När han har hämtat väskan ska han fortsätta upp till Genève på små vägar för att sammanstråla med Lumi.

SAGAS KNÄN VILAR mot den mattsvarta bensintanken och hon känner vibrationerna från motorn mot insidan av låren. Hon kör på sexans växel på motorvägen parallellt med järnvägsspåret, lutar mjukt till höger, tar avfarten mot Sollentuna, släpper på gasen, växlar ner och svänger så brant att ena ljuddämparen skrapar i asfalten.

Hon har ännu inte riktigt vant sig vid hur lite nedläggningsvinkel denna motorcykel tillåter.

När hennes gamla Triumph var helt slut fick hon låna sin pappas Indian Chief Dark Horse eftersom han bara använde den i perfekt sommarväder.

Hennes pappa är sentimental kring märket, över att det var en smålänning som grundade Indian och byggde den första motorcykeln. När Lars-Erik var ung hade han bott i San Francisco och kört en sönderrostad Indian från 1950.

Som medelålders man hade han råd att köpa en helt ny, men då hade han blivit för bekväm för att använda den.

Hon bromsar i den branta backen ner till Nathan Pollocks garageinfart och stannar bakom hans suv.

De har snart ett möte med sina respektive chefer på Säpos huvudkontor i Solna, men först ville de titta igenom materialet som Joona budat över.

Den svarta villan ligger på sluttningen ner mot Edsvikens mörka och krusiga yta.

Saga hänger av sig hjälmen och går runt bilen.

Döda växter frasar på en flagande spaljé kring en uteplats med en parkbänk.

Saga fortsätter ner mot huset och ser att det ligger en matkasse på gångstigen tio meter från verandan. Formbröd, en kartong frysta ärtor och tre paket ekologiskt bacon har glidit ut på det gula gräset.

Hon stannar och lyssnar. Dunsar hörs inifrån huset. Det låter som en dörr som dräms igen fem gånger innan det blir tyst.

Saga börjar gå mot verandan men stannar tvärt igen när hon hör en kvinna skrika några upprörda ord inifrån huset.

Saga hukar och lossar sin Glock från hölstret, matar fram en patron i loppet, riktar mynningen mot marken och fortsätter runt huset.

Genom det första fönstret ser hon in i vardagsrummet. En stol med hög rygg ligger på golvet.

Saga pressar avtryckaren förbi det första hacket, passerar ett äppelträd och kan nu blicka in genom nästa fönster. I glipan mellan gardinerna ser hon Nathans hustru. Hon står i dörröppningen till vardagsrummet och torkar tårar från kinderna.

Långsamt flyttar sig Saga åt sidan och ser hur Nathan kommer in i rummet och tömmer ut en låda med färgglada underkläder på golvet.

Hans hustru skriker något åt honom men han svarar inte utan försvinner ut igen med den tomma lådan.

Det är uppenbart att de befinner sig mitt i ett gräl.

Saga hölstrar pistolen och går runt till framsidan igen, tänker att hon ska sätta sig på motorcykeln och åka hem när ytterdörren öppnas och Veronica kommer ut med ett cigarettpaket i handen och får syn på henne.

– Hej, säger hon snabbt och tänder cigaretten.

– Kommer jag olägligt?

– Tvärtom, svarar Veronica utan att se på Saga.

Nathan står kvar i tamburen bakom henne.

– Hon vill skiljas, säger han.

– Ska jag komma tillbaka senare?
– Nej, det är ingen stor sak, hon ändrar sig nog.
– Det gör jag inte, säger Veronica sammanbitet och drar in rök i lungorna.

– Kanske inte, du har säkert rätt, varför skulle du stanna med mig? säger han och öppnar dörren för Saga.

Veronica sänker cigaretten och ser på Saga med utmattade ögon.

– Ursäkta röran, säger hon. Nathan kan förklara projektet med underkläderna som hamnade på...

– Nickie, jag tycker bara...

– Kalla mig inte för det, avbryter hon skarpt. Jag hatar det, jag har alltid hatat det, jag låtsades bara att jag tyckte att det var gulligt i början.

– Okej, ler han och följer med Saga in i hallen där han hjälper henne av med skinnjackan som hon bär ovanpå träningsjackan med huva.

– I Sverige behöver man inga skäl för att skilja sig, men...

– Jag har tusen skäl, ropar Veronica utifrån.

– Men om den ena inte vill så finns det en fördröjning, tingsrätten ger paret ett halvårs betänketid innan den går igenom, fortsätter han.

Saga vet inte hur många gånger han har varit gift, men hon kommer ihåg hans förra fru, en blond kvinna i hans egen ålder, och före henne var han gift med en kriminaltekniker som hette Kristina.

De fortsätter genom glasverandan med korgmöbler och murgörnor i amplar. Det skallrar i de spröjsade glasrutorna när ytterdörren öppnas och slår igen.

– Veronica gillar inte halvåret av betänketid, jag förstår henne, det är mycket känslor just nu, fortsätter han med oberörd röst.

– Är du ledsen över det här med skilsmässan?

– Du vet, ler han. Jag är ganska van vid skilsmässor.

– Jag är inte van och jag är ledsen, säger Veronica bakom dem.

– Det var inte meningen att du skulle höra det där, säger Nathan över axeln.

– Det var visst meningen, säger hon trött.

– Jag tycker bara att du ska tänka över beslutet, det är därför lagen ser ut som den gör, svarar han med retsamt lugn.

– Jag har redan tänkt, det vet du mycket väl, det här är bara ett jävla maktspel.

– Hon vill sälja huset och dela på sakerna innan vi är skilda, säger Nathan till Saga.

– Vad spelar det för roll för dig? frågar Veronica och torkar tårarna som börjat rinna igen. Det kommer att ske, vad du än gör.

– Då kan du säkert vänta ett halvår, Nickie.

– Måste jag slå dig? frågar hon rättframt.

– Jag har ett vittne, ler han och slänger sin långa, silvergrå hästsvans över skuldran.

Veronica suckar, viskar något för sig själv, lyfter upp en pläd från golvet, lägger den i en korgstol och tar en mugg med te från bordet.

– Gift dig inte med honom, säger hon till Saga och lämnar verandan.

Saga och Nathan går snett genom vardagsrummet med bokhyllorna och den stora eldstaden i brunt kakel.

– Hennes underkläder, säger han med en gest mot golvet. Jag tycker att hon kan sälja dem till att börja med så delar vi på pengarna.

– Var inte dum, Nathan.

– Det är jag inte, svarar han.

Ansiktets djupa fåror och rynkorna kring ögonen får honom att se trött ut men blicken är ogenomtränglig som sten.

– Ska vi titta igenom Joonas material? frågar hon.

– Det tar nog lite tid.

– Vi har nästan fyrtio minuter på oss innan vi måste åka.

Han visar henne till köket där tio flyttkartonger står på golvet. Han har börjat packa upp en av dem och täckt bordet

med kartor över fyndplatser, järnvägsnät och fotografier.

– Joona har skrivit ner några punkter, säger Nathan och visar en fulltecknad sida i ett kollegieblock.

– Okej, säger hon och tittar på ett fotografi från en av gravarna i Lill-Jansskogen.

– Det första han vill att vi gör är att ge Valeria beskydd.

– Det håller jag med om utifrån hans synvinkel, säger Saga.

– Men det är inte helt okomplicerat, fortsätter Nathan. Han säger att det måste göras i hemlighet eftersom hon inte vill ha beskydd.

Han visar Saga en skiss som Joona har ritat över handelsträdgården och de bästa positionerna för tio poliser.

– Det ser bra ut, nickar Saga.

– Han säger förstås att det inte går att skydda sig mot Jurek... men att man kan dra sönder spindelns nät med en pinne.

– Jurek är död, mumlar Saga.

– Det andra han vill att vi ska göra är att förhöra kyrkvaktmästaren som hade Jureks finger i en glasburk.

– Han är dement, det går inte att prata med honom.

– Joona är medveten om det, men tror ändå att vi kan få fram någonting om vi ger gubben lite tid... för Jureks plan hade aldrig fungerat om inte vaktmästaren varit involverad.

– Jag såg kroppen, den ruttna bålen med skotthålen precis där jag skjutit.

– Jag vet, säger Nathan och letar fram brevet bland pappren på bordet. Men så här skriver Joona... "Kapellet på ön är den enda ingång till Jureks värld vi hittills hittat... det är den spricka där han kröp fram, det är där ni..."

En hård duns hörs uppifrån och någonting går i kras, splitter sprids över golvet.

– Jag samlar på glaskonst, säger han lakoniskt.

– Ska vi åka?

I NORDÖSTRA DELEN av Huvudsta ligger stadsdelen Ingenting. Ett namn som kan spåras tillbaka till en frälsegård på 1700-talet. Det är här den svenska säkerhetspolisens nya högkvarter är placerat.

Eftersom stommen för Säpos verksamhet utgörs av under rättelseinhämtning präglas själva myndigheten av paranoia. Rädslan för avlyssning är så djup att man i praktiken låtit konstruera ett fängelse åt sig själv med extrema säkerhetssystem.

Samma företag som gjorde säkerhetsanstalterna Kumla och Hall har byggt detta slutna sjuvåringshus med balustrad och inglasad entré.

Saga och Nathan lämnar hissen och går längs loftgångens stora fönster. Saga har fortfarande luvan till träningsjackan över huvudet efter motorcykelturen och Nathans silvriga hästsvans studsar på hans rygg med stegen.

De båda cheferna befinner sig redan i rummet när de kommer in. Det ser ut som om de har haft ett litet förmöte.

Verner Sandén sitter på en av stolarna vid bordet i kostym och slips, hans långa ben är korsade och byxbenen har hasat upp så att hans svartrandiga strumpor syns.

Carlos Eliasson är klädd i en vinröd pullover och vit skjorta. Han sitter nedsjunken i fåtöljen och håller en clementin i handen.

De stora fönstren i Verners rum vetter ut mot en byggarbetsplats, industribyggnader och Ingentingskogen. Världen utanför

är obehagligt mjuk i konturerna på grund av det säkerhetsklassade specialglaset.

– Vad är det för lunch i dag? frågar Saga och sätter sig vid det ovala bordet.

– Det är hemligt, svarar Verner utan att dra på munnen.

– Ett av de aktuella morderna skedde i södra Sverige, börjar Carlos medan han skalar clementinen. Och fem utanför våra gränser, varav två...

– Joona anser att Valeria de Castro behöver polisbeskydd, avbryter Saga.

– Han sa det på min telefonsvarare... och hon får givetvis beskydd som alla andra i vårt land om det finns en hotbild mot henne, svarar Carlos lugnt.

– Joona anser att det gör det.

– Men den som utgör hotet är ju död, säger Carlos och stoppar tre klyftor i munnen.

– I teorin finns det en mikroskopisk möjlighet att Jurek Walter fortfarande lever, säger Saga.

– Vi tror förstås inte det, inflikar Nathan.

– Men Joona är övertygad om att Jurek lever och ligger bakom mordet på kriminella runt om i Europa, fortsätter Carlos.

– Och om han har rätt så är hotbilden mot Valeria helt jävla extrem, säger Saga och lägger skissen över handelsträdgården och polisernas positioner på bordet framför Verner.

– Vi kan se att det som fick Joona ur balans är att två av offren hade kopplingar till honom, säger Verner utan att titta på skissen. Vi förstår honom, det är väldigt upprörande att hans hustrus grav blev vandaliserad, det är hemskt, men mannen i Oslo hade trots allt samlat likdelar från trettiosex olika kroppar.

Carlos reser sig ur fåtöljen och slänger skalen i en papperskorg.

– Och vad gäller det andra offret... det är förbannat svårt att svara på varför en tysk sexförbrytare försökte ringa Joona strax före sin död, säger Carlos.

– Varför en svensk polis?

– Vi vet inte, vem vet? Men offret har alltså varit tvångsintagen på en rättspsykiatrisk säkerhetsavdelning i många år och där, på den avdelningen finns det... enligt de papper som jag har fått, åtminstone tre som har varit verksamma i Sverige.

– Och numret till Joonas mobil kan man hitta på nätet om man är lite påhittig, säger Verner.

– Vi släpper inte det här, det gör vi inte, säger Carlos och sätter sig vid bordet. Men vi kan inte heller lägga stora resurser på det.

– Okej, säger Pollock lågt.

– Det hade varit bra om Joonas hade varit med på det här mötet, muttrar Verner och drar i sin nässpets.

– Jag får inte tag på honom, säger Carlos och visar omotiverat upp sin mobil.

– Han har antagligen lämnat landet, säger Saga.

– För det här? frågar Carlos.

– Jag tycker att han gör rätt, säger Saga och ser honom i ögonen.

– Du tycker att...

– Vänta, avbryter hon. Jag är säker på att jag dödade Jurek Walter, men jag tycker ändå att Joonas gör rätt eftersom han personligen inte är säker på att Jurek dog... Och därför är jag glad att han skyddar sin dotter, att han överlåter förundersökningen till oss.

Carlos skakar bekymrat på huvudet.

– Jag kommer att kräva att han träffar en psykolog när han är tillbaka, suckar han.

– Mördaren är en person eller en grupp av personer som tagit på sig uppgiften att röja upp i Europa, säger Verner.

– Men det är inte Jurek – varför skulle han vilja rensa samhället? säger Carlos.

– Joonas tror att Jurek Walter har rekryterat en medhjälpare,

förklarar Saga. Att han ägnat flera år åt att pröva kandidater... och nu dödar han dem som han valde bort.

Verner reser sig upp och hämtar en dator från sitt skrivbord.

– Joona sa på Carlos telefonsvarare att Jurek Walter hade piskat mannen på campingplatsen på samma sätt som han en gång i tiden piskade sin tvillingbror, säger han och kopplar in datorn i bordets elektriska station.

– Ja, jag vet, nickar Saga.

– Och när Joona fick höra om ett mord i Vitryssland där offret hade liknande märken över ryggen såg han det som ett bevis på att det är Jurek som dödar kriminella i hela Europa, säger Carlos.

– Men nu har vi fått en film från den vitryska polisen. En övervakningskamera lyckades fånga förövaren på film, säger Verner och klickar på datorn så att en stor skärm som sitter på ena väggen tänds.

– Ser man mördaren? frågar Nathan.

– Nationalparken är stängd för kvällen, klockan är snart tio och säkerhetsvakten går en rond, säger Verner kryptiskt, släcker lamporna och startar den ljudlösa uppspelningen på skärmen.

Tre ord i vita kyrilliska bokstäver syns i bildens underkant tillsammans med ett räkneverk.

Övervakningskameran är riktad mot ett sirligt hus i mörkbrunt trä med ett överdåd av sniderier och snickarglädje. Nät av släckt julbelysning hänger utmed väggar, verandor, räcken och pelare.

– Ett pepparkakshus, mumlar Nathan.

– Deras jultomte heter Ded Moroz och han bor tydligen här, säger Verner mullrande.

Det är mörkt i den vintriga parken. Det enda ljuset kommer från ett slags elektriska facklor med spetsiga glaskupor som kantar gångvägarna. En vakt i uniform och pälsmössa kontrollerar att dörren är låst till jultomtens hus och går nerför trappan igen. Andetagen ångar kring hans mun i den kalla

luften. Han fortsätter längs plogvallen och ett snidat staket.

– Vitryska myndigheter har inte medgett det, säger Verner. Men vi vet att offret tidigare var anställd vid underrättelsetjänsten för att se till att regimkritiker försvann.

Vakten stannar till och tänder en cigarett innan han fortsätter åt vänster i bilden.

En stor skepnad frigör sig från mörkret mellan granarna och följer efter vakten.

– Jävlar, viskar Saga.

Den svartvita filmen har låg upplösning och förföljarens rörelser har en sorts fördröjning, som om en del av hans svarta energi släpar efter som ett elastiskt skimmer.

– Titta på det här, säger Carlos lågt.

Den väldige mannen har tagit upp en pistol med ljuddämpare ur väskan och det är tydligt att han rör sig tyst över snön eftersom vakten inte reagerar.

– Det är inte Jurek, säger Saga och stirrar på filmen.

Mannen hinner ifatt vakten bredvid en snögubbe av plast och skjuter honom omedelbart i bakhuvudet. Den reducerade mynningsflamman blinkar till. Blod och benflisor stänker ut genom vaktens mun som en fruktansvärd kaskadkräkning. Tänder och tunga följer med genom utgångshålet och sprider sig över snön.

Cigaretten hänger fortfarande fast mellan hans fingrar när benen viker sig. Den store mannen slår honom i huvudet med kolven.

Den döda kroppen sjunker ihop mot snödrivan men angriparen slutar inte slå. Han halkar till, tar ett steg åt sidan, stoppar tillbaka pistolen, återvänder och sparkar ursinnigt på kroppen.

– Vad gör han? Vakten är död, viskar Nathan.

Mannen tar tag i ena armen och släpar med sig den döde, drar upp ett svart blodspår i snön, sliter honom med sig in bakom räcket. Han skriker och dunkar vaktens huvud mot en sten.

– Gud, flämtar Carlos.

Mannen rätar på ryggen, är tydligt andfådd, stampar vakten i bröstet och ansiktet gång på gång och drar sedan med sig kroppen i ena benet, ut ur bild.

– Kroppen hittades tjugo meter bort, bakom några soptunnor, säger Verner.

Den storvuxne kommer tillbaka, det är fortfarande för mörkt för att urskilja hans ansikte, han torkar sig om munnen, vänder och går tillbaka en bit, sparkar sönder glaskupan till en av lamporna som kantar gångvägen, skriker och fortsätter sedan bort.

Filmen flimrar till och tar slut.

– Det här motbevisar Joonas teori till hundra procent, konstaterar Carlos.

– Det kan vara medhjälparen, säger Saga.

– Den hemliga medhjälparen som dödar andra hemliga medhjälpare borta i Vitryssland, muttrar Verner.

– Vi förstår hur det låter, suckar Saga.

– Det finns ingen logik, säger Carlos vänligt. Om Jurek lever och har en medhjälpare så borde väl medhjälparen göra som Jurek vill och gräva ner människor levande – inte rensa samhället.

– Vi vill ändå göra en förundersökning, envisas Saga.

– Som i så fall rör mordet i Sverige, svarar Carlos.

– Det här är en seriemördare, säger hon.

– Vi kan inte gå över nationsgränsen så länge ingen ber om vår hjälp... alla är glada för att de blir av med de värsta av de värsta.

– Ge oss en månad, ber Nathan.

– Ni får en vecka på er, bara ni två, och då är vi generösa, säger Carlos och ser på Verner.

VALERIA HAR SAMLAT det lockiga håret i en tjock hästsvans och bytt om till ett par rena jeans och en vit undertröja. På köksbordet står en kopp te bredvid en pocketutgåva av *Min fantastiska väninna* och hennes billiga läsglasögon.

Hon står i fönstret och talar i telefon med sin yngste son Linus medan hon blickar ner mot de mörka växthusen.

Linus bor i Farsta och det tar bara tjugo minuter för honom att köra till henne om han tar vägen genom Älta. Hon har lovat honom att han ska få en gammal byrå som stått på vinden i flera år.

– Jag hämtar den nästa vecka, säger Linus.

– Prata med Amanda om ni vill stanna på middag, säger hon.

– Kommer Joona vara med?

– Han är bortrest.

– Hur går det med honom egentligen? frågar Linus. Du har låtit glad på sista tiden.

– Det har jag varit, säger hon.

De avslutar samtalet och Valeria lägger telefonen på bordet och tittar på läsglasögonen. Sedan en skruv trillat ut har hon fäst ena skalken med ett gem.

En mjuk hetta sprider sig från den gamla vedspisen. Ett vedträ faller suckande samman bakom järnluckan.

Hon är så van vid att vara ensam. Åren i fängelset gjorde ensamheten till en del av henne, men när Joona kommer hem igen ska hon fråga om han vill bo ihop på prov. Han kan behålla sin övernattningslägenhet, det är ingen brådska med någon-

ting, men hon längtar efter att få tillbringa mer tid med honom, vanliga dagar.

Hon tar ett vinglas ur överskåpet och fyller det till hälften från boxen på diskbänken, går ut i vardagsrummet, ser på den mörka teven och de svarta fönstren och sätter på skivan som redan ligger på vinylspelarens tallrik. Det knastrar i högtalarna innan Barbra Streisands åttiotalsalbum *Guilty* börjar.

Valeria sätter sig på armstödet till soffan och funderar på det märkliga i att hon har träffat Joona igen efter alla år.

Hon tänker på sina bilresor till Kumla och obehaget när stålgrinden slöt sig bakom henne. Varje gång kände hon samma panik inombords när hon passerade vakterna, gick in genom dörr 3, lämnade sin legitimation, fick en besöksbricka och hängde in kläder och lösa föremål i ett skåp. Hon hälsade tyst på de pedantiskt sminkade kvinnorna som alltid var där med rastlösa barn kring benen. I väntrummet fanns en toalett, några sittmöbler, besöksinformation och en gunghäst med avskavda medar.

Man fick inte ha behå med bygel på sig, inte bindor eller tamponger. Skorna placerades på rullbandet innan man gick genom säkerhetsbågen till visitationen.

Ändå älskade hon det trista besöksrummet. Hon älskade Joonas försök att ordna det fint med servetter, kaffe och kakor.

Och nu är han fri.

Han har sovit hos henne, de har älskat och jobbat i trädgården tillsammans.

Valeria dricker lite mer vin och börjar sjunga med i sången *Woman in love* innan hon kommer på sig själv och tystnar generat.

Hon går ut i hallen, stannar till framför spegeln, blåser undan en lock från ansiktet, höjer hakan och tänker att hon faktiskt ser glad ut.

Tatueringarna på axlarna har blivit suddiga med åren, armarna är muskulösa av det hårda arbetet och rivna av björnbärstaggar.

Hon fortsätter ut till köket, ställer vinglasen på diskbänken och släcker lampan som Joonas alltid slår huvudet i.

Musiken i vardagsrummet har dämpats av väggarna, som om en granne hade fest i lägenheten bredvid.

Hon tänker på rädslan hon såg i Joonas ögon när han bad henne att lämna allt och fly tillsammans med honom.

Det skrämde henne att han verkligen menade att Jurek inte var död.

Hon förstår att det kan kännas så. Ett trauma försvinner aldrig riktigt, det gömmer sig bara i skuggorna och kan återvända blixtnabbt.

Det är bra att han har åkt till Lumi.

Valeria hoppas att det kommer att göra honom lugn att umgås med henne några dagar i Paris, att få se att hon mår bra.

Vinden har ökat, det dånar i skorstenen.

Valeria ska precis ta boken och glasögonen när ljuset från en bil blinkar till genom köksfönstret. Strålkastarna flimrar mellan trädstammarna som ljusbilderna i ett kinetoskop.

Hennes puls ökar en aning när hon ser att det är en främmande bil som stannar på vändplanen. Strålkastarna lyser rakt in i det närmaste växthuset. Plantorna i ljusskenet avtecknar sig med mångdubbla skuggor.

Valeria går till hallen, tar på sig regnkappan, kliver i stövlarna, sträcker sig efter ficklampan på hatthyllan och öppnar dörren mot den kalla kvällsluften.

Den främmande bilen står stilla på vändplanen. Ett moln av avgaser rör sig genom det röda skenet från baklyktorna.

Hon tänker hastigt på vapnet som ligger i lådan till sängbordet.

Gruset krasar under stövlarna.

Dörren till förarplatsen står öppen och sätet är tomt.

Någon befinner sig inne i det närmaste växthuset. En mörk skepnad går mellan hyllor och buskar.

Valeria tänder ficklampan när hon kommer närmare men

skenet falnar nästan omedelbart, hon skakar lampan och riktar den tunna strålen mot växthuset.

Det är Gustav Eriksson från Hasselfors Garden som står där inne. Hans kollega befinner sig längre in mellan drivbänkarna.

Valeria vinkar åt de båda männen, fortsätter fram och drar upp dörren.

Gustav är en kraftig man i sextioårsåldern som alltid börjar skramla med mynten i fickan när han pratar affärer. Han har glasögon och gråsprängd mustasch, klär sig i påsiga jeans, rosa eller gula skjortor och kavaj.

Valeria har köpt jord och gödsel från Hasselfors i över tio år.

Hon tänker att han måste ha haft vägarna förbi och ville försäkra sig om att hon kommer att göra en beställning av jord och gödsel inför våren.

– Gustav?

– Du vet, det är snart vår, säger han och skramlar med mynten i fickan.

Hans storvuxne kollega lyfter på en plastkruka med en tomatplanta och lite torr jord sipprar ut genom hålet i botten.

– Jag håller på att räkna på det, säger hon. Men jag kommer att behöva ganska mycket den här gången.

Han skrattar lågt och generat.

– Du får ursäkta att jag tittar förbi så sent, jag höll på att vända, men när jag såg att du redan hade en kund här inne tänkte jag att det var okej att...

En hård duns hörs och Gustav tystnar mitt i meningen. Så hörs en andra, blötare duns och Gustav sjunker ihop mot skåpet framför henne.

Hon förstår inte.

Hans ben spritter i spasmer, men ansiktet är slappt trots att ögonen är vidöppna.

Valeria ser på den store mannen bredvid honom, tänker att hon ska be honom ringa en ambulans när hon upptäcker ham-maren i hans hand.

En mörk blodpöl vidgar sig under Gustav.

Mannen med hammaren är nästan två meter lång, med kraftig nacke och runda axlar. Näsborrharna är vidgade och ansiktet är spänt. Han andas hastigt och pärlorna i öronen gungar oroligt.

Det är som en dröm.

Hon försöker flytta sig baklänges, bort från honom, men hennes ben är konstigt stumma, det känns som om hon vadar i vatten.

Mannen slänger ifrån sig hammaren som om han inte längre förstod vad han höll i och vänder sig undrande mot henne.

– Gå inte, mumlar han.

– Jag kommer tillbaka, viskar hon och vänder sig långsamt mot dörren.

– Gå inte, skriker mannen och kommer efter henne.

Valeria springer och välter ner bordet med björnbärsbuskarna bakom sig, hör hur han snubblar över det och vrålar rakt ut som ett djur. Snabbt tar hon sig fram mellan hyllorna och hoppar över en säck med jord.

Hon förstår att han är tätt bakom henne, passerar det starka skenet från bilen och råkar stöta axeln mot en hylla så att två lerkrukor går i golvet.

Valeria når fram till dörren och tar precis tag i vredet när mannen hinner ifatt henne.

Hon snurrar runt, slår ut med ficklampan och träffar honom hårt över kinden. Han vinglar åt sidan och hon sparkar honom rakt mellan benen. Hon ser honom vika sig framåt och gå ner på knä.

Hon vänder sig mot dörren igen.

Det gamla vredet har fastnat och hon slår knogarna i den rostiga bygeln och rycker i dörren.

Avspeglad i det skälvande glaset ser hon att mannen kryper framåt.

Valeria vrider vredet och hör sig själv kvida till när han griper

tag om hennes ena ben. Med ett enda ryck sliter han omkull henne. Hon rasar framstupa och tar emot sig med händerna, välter över på sidan och försöker sparka honom.

Han drar henne hårt bakåt.

Hennes regnkappa glider upp och hon skrapar sig på magen och hakan.

Innan hon hinner resa sig är han över henne och slår henne i ryggen. Hon tappar andan, hostar och drar ner luft i lungorna när han slår igen.

Han backar morrande bort från henne och trampar sönder skärvorna från de krossade kruken.

Flämtande kommer hon upp på alla fyra och ser att mannen vräker ner växter från borden medan han tar sig tillbaka till Gustav. Han börjar sparka på den livlösa kroppen och skriker av vrede.

Hon kommer upp på fötter och tar stöd mot glasväggen med ena handen när han återvänder till henne.

– Du ger fan i mig, får hon fram och försöker hålla undan honom med ena handen.

Han fångar hennes arm och drämmer till henne rakt över vänster kind så att hon faller åt höger. Hon slår huvudet i glasväggen och rasar till golvet i ett regn av splitter.

Han stampar henne i bröstkorgen, skriker att hon ska dö, att han ska ta henne till slakten, hostar och vrålar rakt ut när han sätter sig gränsle över henne, tar struhtag med båda händerna och pressar samman hennes hals.

Hon kan inte andas, kämpar för att få bort honom, men han är för stark, hon vrider sig åt sidan, försöker nå hans ansikte.

Han börjar dunka henne mot golvet. Tredje gången det bränner till i bakhuvudet förlorar hon medvetandet.

Hon drömmer att hon i hög hastighet färdas med en hiss ner i marken och vaknar flämtande av en fruktansvärd smärta i ena benet. Mannen biter henne i låret genom jeansen, reser sig brölände och sparkar på hennes fötter.

Varmt blod rinner ur bettet.

Halvt vid medvetande ser hon honom slita ner växter från drivbänkarna och böja sig ner och plocka upp en ympningskniv från golvet.

Den sturvuxne mannen återvänder till Gustav och skär honom rakt över halsen med ett djupt snitt och sedan från naveln upp till nyckelbenet med ett annat. Han slänger upp Gustav på axeln och går mot dörren. Små spasmer drar genom kroppen och blod rinner ner över mannens rygg.

Han passerar Valeria och sparkar upp växthusets dörr. Den lossnar från gångjärnen och rutorna splittras mot marken.

Valeria reser sig upp och håller på att kräkas av smärta. Blod strömmar från hennes bakhuvud innanför regnkappan. Hon vinglar framåt, famlar efter stöd och haltar ut genom dörröppningen.

En dov knall hörs när bilen på vändplanen börjar brinna. Sotiga bensinflammor kastar sig åt sidan i vinden. Den väldige mannen slår sönder rutorna med en spade, tar ett steg undan när elden bolmar ut och fastnar med blicken på Valeria.

Hon vänder och börjar springa in i skogen och flämtar av smärtan från låret. Kvidande pressar hon sig genom granris, snubblar framåt och återvinner balansen.

Hans tunga flåsande andetag är alldeles bakom henne. Hon trampar i en vattenfylld grop och försöker skydda ansiktet från nerhängande grenar när han slår henne i bakhuvudet med spaden.

Avdomnad faller hon framåt, genom torra grenar och ner i det frostiga lingonriset. Vrålande slår han igen, men missar hennes huvud och tappar taget om spaden.

Hon vaknar till och förstår att mannen drar henne genom skogen i ena benet. Valeria har tappat stövlarna och regnkappan släpar efter. Hon försöker hålla sig fast i en tunn björk men är inte stark nog.

JOONA LINNA ÄR nu en finsk landskapsarkitekt som heter Paavo Niskanen enligt passet och kreditkortet. Förutom hans kropp finns det inte längre någonting som kan kopplas till hans riktiga identitet och liv i Stockholm.

Inga handlingar, ingen elektronik, inte ett klädesplagg.

Han har öppnat reservdäcket, tryckt in sprängdeg och detonatorer och svetsat igen gummit.

Avstånden är korta i Västeuropa om man jämför med Sverige.

Det är bara femtio mil från Béziers i södra Frankrike till Genève i Schweiz på väg A9, men eftersom han väljer mindre vägar tar resan sju timmar.

Joona försöker upprepa för sig själv att allting kommer att gå bra. Han vet att Nathan har sett till att Valeria har fått beskydd. Det hade varit bättre om hon hade följt med, men hon kommer att vara säker tills polisen lyckas spåra Jurek.

Han passerar den tunna förlängningen av flodarmen La Loire Rau och den oövervakade gränsen till Schweiz, kör upp för Chemin du Moulin-de-la-Grave och närmar sig Genève under en regntung himmel.

Joona parkerar på Rue de Lausanne och hänger väskan över axeln. Han går genom den extravaganta entrén till tågstationen, in på caféet och hämtar kuvertet i kassan med nyckelkortet från Lumi.

Det innebär att hon är här.

Hon lyckades fly från Paris.

Innan Joona går in i den marmorklädda receptionen på

hotellet Warwick Geneva täcker han huvudet med luvan.

Under färden upp till andra våningen ser han till att hålla ansiktet sänkt för att inte fångas av hissens övervakningskameror.

Korridorens heltäckande matta gör hans steg ljudlösa. Han stannar framför rum 208 och ringer på.

Dörrögat mörknar.

Han vet att Lumi står vid sidan av och täcker linsen med någonting – kanske en dyna från soffan – om någon utanför är beredd att skjuta genom dörren så fort hon tittar ut.

Korridoren är fortfarande tom, men svag musik hörs mellan våningsplanen.

Dörrögat ljusnar och mörknar igen.

Joona nickar och Lumi öppnar, han går snabbt in, låser efter sig och ställer ner väskan på golvet.

De kramar varandra, han pussar henne på huvudet, drar in doften från hennes hår och håller henne hårt.

– Pappa, viskar hon mot hans bröst.

Han ler när han ser på henne, hon har sitt ljusbruna hår i en borstad hästsvans, hela hon har blivit lite smalare, kindbenen framträder tydligt och de grå ögonen är mörka.

– Vad fin du är, säger han.

– Tack, svarar hon och slår ner blicken.

Han går in i dubbelrummet, släcker taklampan, drar för gardinerna och vänder sig mot henne igen.

– Är du helt säker? frågar hon allvarligt.

– Ja.

Han ser att hon avstår från att säga någonting. Hon nickar bara och går in i sällskapsrummet och sätter sig i en fåtölj.

– Har du gjort dig av med allting? frågar han och hämtar sin väska från hallen.

– Jag har gjort som vi har bestämt, svarar hon med en långsam tyngd i rösten.

– Gick det bra?

Hon rycker på axlarna och sänker blicken.

– Jag är så ledsen för att du är indragen, säger Joonas och tar upp en påse ur väskan. Ta på dig de här kläderna... de är nog för stora, men vi köper nytt efter vägen.

– Okej, mumlar hon och reser sig.

– Byt allting, underkläder, hårklämmor...

– Jag vet, avbryter hon och går in i badrummet med påsen dinglande i handen.

Joonas tar upp pistolerna ur väskan. Han hänger på sig den ena i ett axelhölster under vänster arm och tejpar fast den andra på höger smalben.

Han rätar på sig när Lumi kommer tillbaka. Tröjan är bylsig och byxorna hänger säckiga på hennes slanka höfter.

– Var har du vapnet? frågar han.

– Under kudden i sängen.

– Har du kontrollerat slagstiftet och fjädrarna?

– Du gjorde det innan jag fick den, säger hon och lägger armarna i kors över bröstet.

– Det kan du inte veta.

– Jo, envisas hon.

– Gör det själv, det är det enda sättet att vara säker.

Utan att säga någonting går hon till sängen, tar fram sin Glock 26, drar ut magasinet, matar ut patronen i loppet och monterar isär vapnet, lägger delarna på täcket och börjar med att titta på rekylfjädern.

– Jag börjar få rutin på att försvinna, säger Joonas och försöker le. Och jag vet att allt det här kan kännas lite överdrivet.

Lumi svarar inte, hon sätter ihop vapnet igen, provar mekanismen ett par gånger och trycker sedan tillbaka magasinet.

Joonas går in i badrummet och ser att hennes gamla kläder ligger slängda i badkaret. Han stoppar ner dem i en soppåse och återvänder till rummet, samlar ihop resten av hennes saker, tar skorna innanför dörren och lämnar hotellet igen.

Luften är kylig och himlen grå som stål. Mörka molnstrimor hänger över den enorma tågstationen. Affärsgatorna

är pyntade inför julen med lampgirlander och glittrande granar. Trottoarerna är fulla av människor och trafiken fortfarande tät. Joona går med sänkt huvud, tar till vänster nerför Place de Cornavin, fortsätter förbi en enkel hamburgerbar och ett brasserie. Vid den stora gångtunneln mot stationen börjar han slänga Lumis saker i olika soptunnor.

På tillbakavägen går han in på en kinesisk restaurang och beställer mat. Medan han väntar i den dunkla baren tänker han på tiden med Lumi uppe i Nattavaara och hur de lärde känna varandra igen. De berättade om allt de hade varit med om under åren som gått.

Det ser ut som om Lumi har gråtit när hon släpper in honom i rummet. Han följer efter henne till sällskapsrummet och ställer ner påsen med maten på bordet vid soffan.

– Dricker du vin? frågar han.

– Jag bor i Frankrike, svarar hon dämpat.

Han tar upp kartongerna med mat, dukar fram glas, assietter och ätpinnar.

– Vad händer i skolan? Hur har du det? frågar han och tar ut en flaska rött vin från minibaren.

– Jag trivs... det är ganska mycket just nu.

– Det är väl som det ska vara.

– Och du? Hur har du haft det, pappa? frågar Lumi och öppnar kartongerna.

Medan de äter berättar han om tiden sedan han släpptes från fängelset, om arbetet som närpolis och om Valeria och hennes trädgård.

– Ska du flytta ihop med henne?

– Jag vet inte, jag skulle gärna göra det, men hon har sitt eget liv så... vi får se.

Hon lägger ner ätpinnarna och vänder sig bort.

– Vad är det, Lumi?

– Det är bara att... du vet liksom ingenting om mig, säger hon.

– Jag har inte velat störa dig, du har ett nytt liv... som jag

gärna skulle vara en del av även om jag förstår att en pappa som är polis inte är så mycket att skryta om bland alla konstnärer och författare.

– Tror du att jag skäms för dig?

– Nej, men... jag menar bara att jag inte riktigt passar in.

Hennes röst påminner honom så mycket om Summas. Han skulle vilja säga det men låter bli. De äter färdigt under tystnad och dricker upp det sista vinet.

– Vi åker tidigt, säger han och börjar städa av bordet.

– Vart?

– Jag kan inte säga det.

– Nej, viskar hon och vänder bort ansiktet.

– Lumi, säger han, jag förstår att du inte vill gömma dig, att det inte passar in i ditt liv som det ser ut nu.

– Har jag klagat? frågar hon med grötig röst.

– Det behöver du inte.

Hon suckar och stryker hastigt handflatan över ögonen.

– Har du sett Jurek Walter?

– Nej, men hans medhjälpare följde efter mig och...

– Vad då för medhjälpare? avbryter hon.

– Jurek har iakttagit dig, fortsätter Joona. Han har kartlagt ditt liv, kan dina rutiner och vet vilka du umgås med.

– Men varför skulle Jurek skaffa en medhjälpare?

– Om han ska kunna hämnas på det sätt han vill behöver han en medhjälpare som är lika lojal som hans bror var, förklarar Joona. Han visste att jag skulle släppa allt och försöka skydda dig så fort jag insåg att han levde... Och hans strategi gick ut på att ta dig innan jag hann fram till Paris, samtidigt som hans medhjälpare skulle ta Valeria i Stockholm. Det måste ske samtidigt för att fungera, han tänker som en tvilling.

– Varför följde medhjälparen efter dig i så fall?

Joona lägger ner de tomma kartongerna i papperspåsen, känner ett styng av smärta bakom ögat och tar stöd mot skrivbordet med handen för att inte tappa balansen.

– För att jag förstod att Jurek inte var död sekunderna innan han lyckades sjösätta sin plan, svarar han och vänder sig mot henne. Jag ringde dig, du gjorde exakt vad du skulle och lyckades fly från Paris... Att låta medhjälparen följa efter mig var en nödlösning, ett försök att inte förlora det enda spåret till dig... Vi var snabba och fick ett litet försprång, men det är allt.

– Det finns absolut en logik i allt det här, pappa... förutom att ingenting pekar på att Jurek lever, ingen har sett honom, inte ens du... Jag menar, varför skulle den som följde efter dig ha någon koppling till Jurek?

– Jag vet att Jurek lever.

– Okej, vi utgår från det, det är därför vi sitter här.

– Jag dödade hans tvillingbror, men inte honom, envisas Joona.

– Vem är jag i allt det här? frågar hon.

– Min dotter.

– Jag börjar känna mig som en sorts gisslan, säger hon och håller sedan upp händerna i en uppgiven gest. Det var överdrivet sagt, förlåt... Men det här påverkar mitt liv på alla sätt och jag borde få veta vad vi håller på med.

– Vad vill du veta? frågar Joona och sätter sig i soffan.

– Vart åker vi i morgon, hur ser planen ut?

– Planen är att överleva tills polisen har gripit Jurek... Jag har försett dem med en massa material och det är inte omöjligt att de kan spåra Jurek om de skyndar sig.

– Hur ska vi överleva? frågar Lumi mjukare.

– Vi ska köra upp genom Tyskland och Belgien till Nederländerna... i provinsen Limburg, inte långt från Weert, ligger några förfallna hus omgivna av åkrar.

– Är det där vi ska gömma oss?

– Ja.

– Hur länge?

Han svarar inte, det finns inget svar.

– Kommer du att känna dig lugnare där? frågar Lumi och sätter sig i den andra fåtöljen.

– Har jag berättat om min vän Rinus?

– Du nämnde honom när vi tränade närstrid i Nattavaara, nickar hon.

Efter tiden som fallskärmsjägare rekryterades Joona till en hemlig spetsutbildning i Nederländerna där han tränades av löjtnant Rinus Advocaat.

– Rinus har alltid varit en aning paranoid och han har skapat det närmaste man kan komma ett säkert hus... Det ser ut som några nergångna ekonomibyggnader från utsidan, men...

– Skit samma, suckar hon.

Joona är på väg att säga någonting när han får ett nytt, värre sting av sin migrän. En skarp smärta bakom vänster öga följs av en utmattande känsla av att hörselgångarna fylls av vatten.

– Pappa? Vad händer?

Han trycker handen mot vänsterögat medan stormen drar förbi och smärtan släpper.

– Det har varit en lång dag, förklarar han, reser sig upp och går för att borsta tänderna.

När han kommer tillbaka till sovrummet sitter Lumi på sängkanten med en klocka i handen.

– Vad är det för klocka? frågar han.

– En present, svarar hon.

– Du måste lämna den.

– Det är ingenting konstigt med klockan, svarar hon stramt och trär den över handen.

– Antagligen inte, men den enda regeln som fungerar är att bryta helt och hållet.

– Okej, men jag lämnar inte min klocka – du kan kontrollera den, det är bara en klocka, säger hon och ger den till honom.

Han tar emot armbandsuret, tänder sänglampan för att se bättre, vänder på klockan i ljusskenet, går igenom varje länk

i armbandet och undersöker om de minimala skruvarna på baksidan är repade.

– Inga hemliga mikrofoner eller sändare? frågar hon utan att kunna dölja sarkasmen i rösten.

Han ger henne tillbaka klockan utan att svara och hon sätter den tigande på vänster handled. De packar väskorna under tystnad, klär på sig som om de ska åka, med skor på fötterna och pistolerna i axelhölster, innan de lägger sig på varsin sida av sängen.

NU HAR SAGA Bauer och Nathan Pollock suttit på NOA med sina telefoner och datorer i fjorton timmar.

Genom de tre fönstren syns innergården under ytan av glas, häktets omslutna rastplats och taken med lufttrummor och parabler.

Väggarna i rummet är täckta av kartor, satellitbilder, fotografier och listor med namn och telefonnummer till olika kontaktpersoner runt om i Europa.

På bordet ligger kollegieblock fulla av minnesanteckningar och inringade idéer. En hopknycklad servett i en kaffemugg har mörknat och på det tomma bullfatet finns bara lite pärlsocker och några gamla tuggummin.

– Det är inte Jurek, men det är en seriemördare... och vi har en vecka på oss att hitta honom, säger Saga och sluter sina brännande ögon i några sekunder.

– Vad är nästa steg? Bilderna från Vitryssland är för dåliga – man ser inte ens om han har ett ansikte.

– Sex offer i sex olika länder och det är samma sak överallt, det är fan inte klokt, säger hon. Inga vittnen, inga bilder, inga träffar i dna-register.

– Jag ringer Ystad igen – det måste för helvete finnas övervakningskameror i ett industriområde.

Tröttheten har gjort fårorna i Nathans magra ansikte djupare än någonsin och de skarpa ögonen är rödsprängda.

– Gör det, suckar hon. Men de säger bara att den tekniska undersökningen pågår, att de inte behöver hjälp från Stockholm.

– Vi åker dit ändå, säger han.

– Det är ingen idé.

– Om vi hade en enda någorlunda skarp bild, ett enda vittne, ett namn eller nästan vad som helst så skulle vi hitta honom.

Saga tittar på kartan över industriområdet i Ystad igen.

En dömd dubbelmördare blev misshandlad till döds i en verkstadslokal som han själv ägde.

Hans huvud blev fullständigt mosat med en hammare och skildes från kroppen som sedan hissades upp i en travers.

Hans hund blev ihjälslagen och spetsad på en grindstolpe utanför.

Flera fönster på byggnaden mitt emot krossades och en motorcykel på en angränsande tomt vandaliserades.

Saga tänker att förövaren kan ha en rubbad halt av serotonin i prefrontala cortex och ökad aktivitet i amygdala.

– Han är extremt våldsam... Och samtidigt har han en annan sida, säger hon. Eftersom offren är så speciella måste han ha gjort stora efterforskningar, hackat eller haft tillgång till en massa register... Han har kartlagt offren och antagligen etablerat kontakt med dem i god tid.

Nathans telefon ringer på skrivbordet och Saga hinner se en bild på hans hustru på displayen innan han avfärdar samtalet och ställer sig framför den långa listan med länder, distrikt och namn på utredare och poliser.

De har redan strukit över fyrahundra personer och åtta länder tillsvidare.

Saga öppnar en pdf-fil med en rapport från Europol och tänker på allt som Joona har offrat genom åren. Han har avstått från sin familj, förlorat årtal av sin dotters liv och inrättat hela sin existens för att undkomma Jureks hämnd.

Det har helt tydligt blivit en fixering.

Att gravskändaren i Oslo hade Summas kranium i frysboxen blev för mycket för honom.

Joonas paranoia skapade ett scenario där mordet runt om i

Europa begicks av Jurek Walter, att han gjorde sig av med de kandidater som inte hållit måttet.

Men Jurek Walter är död och den här mördaren har ingenting med honom att göra.

Nathan tittar upp från datorn och börjar återigen prata om att det gemensamma för alla offer är att de var mycket grova vålds- och sexualbrottslingar.

– Utan att låsa fast oss vid det... så är den uppenbara tolkningen att förövaren har någon sorts skruvad moralisk drivkraft, säger Nathan. Han tycker sig ha ett uppdrag att rensa samhället, kanske göra världen till en bättre och säkrare plats.

– En superhjälte... eller Guds tjänare.

Hon och Nathan börjar söka på internet efter människor som förespråkar hårdare straff och utrensningar, men redan den första fångsten blir alldeles för stor, ohanterlig.

Det var kanske en självklarhet.

Hundratusentals människor uttalar sig oförblommerat om att någon borde rensa gatorna.

Inte minst poliser ingår bland träffarna. Kollegor som klagar på regler, på domstolar, politiskt korrekta kollegor och hänsynen till brottslingarnas rättigheter.

Telefonen ringer och Saga tar upp den, ser att det är ett utländskt nummer och svarar. Det är kommissarie Salvatore Giani i Milano. Han beklagar att utredningen av mordet på Patrizia Tuttino utanför San Raffaele-sjukhuset har kallnat.

– Vi har granskat filmerna från alla övervakningskameror, vi har pratat med all personal på sjukhuset... det finns inga spår, inga vittnen, ingenting, säger han.

– Och den tekniska undersökningen?

– Jag är ledsen, men vi kommer att prioritera ner förundersökningen, förklarar Salvatore.

– Jag förstår, säger Saga. Tack för att du ringde.

Hon lägger ner telefonen, suckar och möter Nathans trötta blick.

– Jag gör ett nytt försök med Volgograd, säger han och sträcker sig efter sin telefon när Veronica ringer igen.

– Svara, säger Saga.

– Hon vill bara säga att jag är en idiot som ignorerar henne.

– Men sluta med det då.

Han dricker lite kallt kaffe, slänger plastmuggen i papperskorgen och tar upp telefonen.

– Hej, älskling, svarar han.

Saga hör att Veronicas röst är upprörd.

– Jag skiter inte i dig, säger Nathan. Men jag har faktiskt ett jobb som... Okej, Nickie, vi tycker olika... Bra... men förutom det, var det någonting du ville prata om eller ville...

Han tystnar och lägger telefonen på bordet.

– Nu är vi vänner igen, ironiserar han.

Saga reser sig upp och går fram till väggen med de suddiga bilderna från filmen och fotografierna på den tilltygade kroppen.

– Det här går inte över av sig själv... för den här superhjälten slutar inte förrän han blir tagen, säger hon.

– Jag håller med, säger Nathan.

– Om inte filmkvalitén från Vitryssland hade varit så dålig så hade vi redan varit ute med en efterlysning, säger hon. Jag menar... han kommer att göra misstag om han inte redan har gjort det.

Saga tar upp sin telefon från bordet och håller den i handen. Den är varm och den mörka displayen avspeglar lamporna i taket. Hon tittar på anteckningar i kollegieblocket framför sig och bestämmer sig för att ringa kontaktpersonerna vid den nationella operativa polisen i Polen.

Nathan har redan haft tjugotre samtal med olika ryska myndigheter, FSB och SVR och polisbefäl i alla federala distrikt.

– Jag känner mig som en telefonförsäljare, muttrar Nathan och ringer den ryska narkotikapolisen Gosnarkokontrol.

Efter några missförstånd kopplas han till en äldre kom-

missarie vid namn Jakov Kramnik och förklarar snabbt sitt ärende.

– Ja, precis, vi tog del av er förfrågan via Europol, svarar den ryske kommissarien. Jag ber om ursäkt för att jag inte återkopp-
lat, men vi har fortfarande kvar lite av vår gamla byråkrati på
vissa områden.

– Det är ingen fara, säger Nathan och gnider sig i pannan.

– Tack för förståelsen, det gläder mig, säger han. Gör mig
varm om hjärtat... För vi har faktiskt ett misstänkt mord
som stämmer in på flera av era kriterier. I måndags hittades
en viss Igor Sokolov med halsen avskuren i en lagerlokal i Sankt
Petersburgs ytterkanter. Han har tidigare suttit på Kresty i nit-
ton år för narkotikabrott, men misstänktes samtidigt för fyra
mord... Det här var en avrättning... ena knäet var brutet
och den inre halsartären avskuren. Det såg ut som om våra
specialstyrkor hade gjort det... men de skulle aldrig försöka
dra ut ryggraden.

– Ryggraden?

– Sokolov utsattes för en massa våld långt efter sin död – jag
kan skicka protokollet om ni vill.

– Har ni någon idé om vem gärningsmannen är? frågar
Nathan och hör samtidigt att Sagas telefon ringer.

– Igor Sokolov stred för vårt land i Afghanistan, hamnade
i heroinmissbruk och grov brottslighet... men han avtjänade
sitt straff och byggde upp sitt liv igen, det kan jag respektera...
Vi har inga spår efter förövaren, men har gått på linjen att en
gammal fiende från undre världen hämnades på honom.

Avspeglad i fönstret ser Nathan att Saga reser sig så häftigt
att kontorsstolen rullar bakåt och dunsar in i väggen.

– Har ni kontrollerat övervakningskameror kring lager-
lokalen? frågar han.

– Det gav ingenting, svarar den ryske kommissarien.

Nathan avslutar samtalet efter ömsesidiga tack och förhopp-
ningar om framtida samarbeten.

Han lägger ner telefonen på bordet, ser den spinna runt ett varv och vänder sig mot Saga.

Hon står med sin telefon mot örat, lutar sig fram och antecknar någonting på blocket framför sig.

– Vi kommer, vi kommer direkt, säger hon.

TVÅ POLISBILAR BLOCKERAR ena sidan av Regeringsgatan och hela trottoaren är avspärrad med blåvita plastband som skälvande i vinden löper hela vägen runt byggställningarna och arbetarbaracken med galler för fönstren.

– Jag vet inte... men det lät väldigt mycket som vår gärningsman, förklarar Saga.

– Vi ringer runt till Europas alla utkanter och så får vi inte ens veta vad som händer på vår egen fucking bakgård, säger Nathan och svänger in till kanten.

– För att de verkar absolut säkra på att det handlar om beskyddarverksamhet, säger Saga. Den här baren har tydligen varit utsatt för utpressningsförsök tidigare.

– Alla bevakar sina jävla områden som snåla syskon.

– Vi är trötta, men nu har vi åkt hit och vi tar det lugnt, jag menar, det här är kanske det vi har väntat på, säger Saga och öppnar bildörren. Och för min del får de gärna tro att det är Black Cobra som ligger bakom, bara vi blir insläppta.

En äldre man med paraply väntar på trottoaren. Det är chefsåklagaren Arne Rosander från cityavdelningen.

Han är tunnhårig och har ett ansat skägg, bär silvriga glasögon och en lodenrock över en rutig blazer.

– Jag har hört talas om dig, Saga Bauer, men trodde att man överdrev, säger han och håller paraplyet över henne.

– Är offren identifierade? frågar hon.

– Erica Liljestrand... ensamstående kvinna, tjugoåtta år... läste kandidatutbildningen i bioteknik på KTH... och Niklas

Dahlberg, också ensamstående, bartender här på Pilgrim Bar.

Avspärrningsbanden darrar och den smutsvita nylonväven på byggställningen buktar som ett segel.

– Vi har inte hittat någon koppling mellan offren, fortsätter åklagaren och visar dem i riktning mot brottsplatsen. Allting tyder på att kvinnan bara var den sista gästen på krogen.

– Ensam? frågar Nathan.

– Hon hade ingen dejt, men skulle träffa en kompis, förklarar Arne Rosander. Antagligen hamnade hon bara i skottlinjen.

De fortsätter in i passagen under byggställningen. Regnet sipprar ner genom taket av plywood. Kriminalteknikerna har byggt en sluss utanför ingången till Pilgrim Bar där man tar på sig skyddskläder och skriver upp sitt namn på en lista innan man får beträda brottsplatsen.

Arne kliver rutinerat i skyddskläderna och väntar sedan tålmodigt medan Saga och Nathan signerar listan.

– Vad tror du har hänt här, Arne? frågar Nathan och petar in hästsvansen innan han fäller upp den blå plastluvan över huvudet.

Åklagarens vänliga ögon får något ödsligt över sig.

– Det är Black Cobra, ni kommer att se graden av övervåld... men det svåra är förstås att väcka åtal, vi måste koppla gärningsmannen till organisationen och bevisa att det finns en bakomliggande order.

De går in i det bländande ljuset från arbetslamporna. Ett tiotal tekniker arbetar under tystnad i lokalen.

– Kropparna är flyttade till rättsmedicin, säger Arne lågt, men annars har jag behållit brottsplatsen så intakt som möjligt...

Saga tittar på de markerade fyndplatserna för kropparna. Allt pekar på ett ohyggligt våldsamt förlopp. Blod har trampats ut över golvet, kroppar har släpats mellan möbler, på två platser har styckningar påbörjats.

En stark lukt av sprit och surt vin hänger i luften från de

krossade flaskorna i baren. Överallt ligger glassplitter bland sönderslagna möbler och flisat trä. Om det inte vore för allt blod skulle man kunnat tro att en tornado hade gått rakt genom rummet.

De fortsätter längre in i lokalen och stannar till vid en böjd metallstomme från ett bord som ligger bredvid ett blodigt slagträ.

Saga blickar ut över rummet och försöker rekonstruera förloppet. Bartendern tycks ha varit det primära offret eller åtminstone fokus för förövarens aggression. Kvinnan har fått halsen avskuren och sedan släpats några meter längre in i lokalen innan hon lämnats.

– Vad säger du? frågar Nathan dämpat.

Saga vänder sig långsamt runt och betraktar den sönderslagna baren. Hon tänker att det började med ett slagsmål, med slag och sparkar, innan det övergick i ren misshandel med basebollträet.

Hon tittar på en stor blodpöl intill den motstående väggen och ser att trycket fortfarande var högt, blod sprutade ända upp på vägglampans rosa skärm.

Det var här det skarpa våldet började.

Teknikerna har antagligen hittat kniven på platsen.

Det rörde sig om flera hugg mot hjärtat och lungorna.

Kroppen har sedan släpats bort mot ytterdörren.

Hon följer det utdragna blodspåret med blicken och de stora fotspåren.

Offret var fortfarande vid liv; en blodig hand har försökt hålla sig fast i en pelare.

– Det är han, säger hon.

– Det verkar så, nickar Nathan.

– Är det någonting som pekar på sexuellt våld? frågar Saga.

– Nej, svarar åklagaren.

– Har ni kontrollerat alla övervakningskameror i området? frågar Nathan.

– Den enda relevanta är tyvärr täckt av byggställningarna... den hade antagligen inte gett någonting ändå eftersom det var mörkt och dåligt väder.

– Jag förstår.

– Men vi har tre vittnen som har sett en storväxt man här på gatan utanför... aggressiv och skrikande.

– Jag läser gärna igenom vittnesförhören, säger Saga.

– En av dem kunde ge ett riktigt bra signalement, säger Arne och letar fram en ljudfil i sin iPad.

De går närmare honom, han trycker på play och sedan hör de en äldre kvinna tala med en vacker och lite kantstött röst.

”Fast först hörde jag bara skrik, en man som höll på och vrålade... det var förstås obehagligt... men så fick jag syn på honom under byggställningen. Han var en stor karl i femtioårsåldern, kanske två meter lång, kraftiga axlar... han hade på sig en svart regnrock, av plast... inte nylon... han rörde sig ryckigt... och när han kom upp till Nalen föll ljuset över honom och då såg jag att han var blodig i ansiktet... han betedde sig extremt aggressivt, han skrek och sparkade på parkerade bilar, tog upp en sten och slängde mot en grupp ungdomar på andra sidan gatan innan han försvann.”

”Kan du beskriva hans ansikte?” frågar förhørsledaren.

”Jag vet inte, jag tänkte mest på att han var blodig, trodde att han hade skadat sig... men han hade stort huvud och kraftig nacke... Jag vet inte, det är svårt... Jag tänkte att han såg ut som en rysk huligan, som om det fanns ett speciellt utseende för dem.”

*

Karolinska institutets avdelning för rättsmedicin ligger i en platt byggnad av rött tegel i norra utkanten av Stockholm. Adventsstjärnor och elektriska ljusstakar lyser blekt i fönstren bakom persiennerna.

Skräp från de överfulla papperskorgarna har blåst in under de nakna nyponbuskarna.

Saga och Nathan kör in på parkeringsplatsen och lämnar bilen.

Snett framför entrédörren står en vit Jaguar och när de tränger sig förbi den ser Saga att det ligger en svart portfölj på biltaket.

Hon tar med sig väskan och följer efter Nathan in.

Golvet i den tomma korridoren är slitet av tunga transporter. Dörrkarmar och socklar är kantstötta.

En grupp med julstjärnor, vit mossa och små flugsvampar står på ett soffbord.

Dörren till professorns rum är öppen.

Nålen sitter framför datorn i sin läkarrock. Hans magra ansikte är slätrakat och sorgset och det grå håret är snaggat.

Någon har skrivit *Twisted Christmas* i sprejad snö på hans fönster.

Saga knackar på och tar ett steg in i rummet.

– Jag har en likadan, säger Nålen när han ser väskan.

– Hittade den på ditt biltak, säger Saga och lägger portföljen på hans skrivbord.

– Där får den inte ligga, svarar han och loggar ut från datorn.

– Vi kommer precis från Pilgrim Bar, har pratat med Arne Rosander som säger att du håller på och tittar på kropparna.

– Ni har släppt tanken på Jurek Walter? frågar Nålen.

– Det är inte han, vi har vittnen och en suddig övervakningsfilm, svarar Nathan.

– När vi hittar den riktiga förövaren kommer morden upphöra... och så fort Joona nås av det kan han komma hem, säger Saga.

Nålen nickar och hans smala läppar åstadkommer ett dystert leende. Han lägger bägge händerna på skrivbordet och häver sig upp.

– Då sätter vi igång, säger han och lämnar rummet.

Saga och Nathan följer efter honom till obduktionssalen som ligger närmast kontoret. Den automatiska dörröppnaren surrar till och dörrarna svänger upp. Det vita kaklet på väggarna blänker i lysrörsljuset.

Saga går fram till den döda kvinnan som ligger med öppna ögon och insjunkna läppar. Den nakna kroppen är gråblek och det djupa snittet över halsen gapar mörkrött. Plasten som täcker obduktionsbordet med baljor och rännor är blodig.

– Vem bekräftade identiteten? frågar hon.

– Erica Liljestrands syster, även om hon hade svårt att känna igen henne, pratade om att det måste vara ett missförstånd innan jag förstod att det berodde på ögonfärgen.

– Vad är det med den? frågar Nathan och lutar sig fram.

– Alla får bruna ögon på grund av hemolysen... oavsett tidigare färg... och det kan göra anhöriga förvirrade.

– Vad kan du säga om henne? frågar Saga otåligt.

Nålen lyfter på den dödas ena arm.

– Ja, du ser ju att likfläckarna är svaga... de syns egentligen bara där kroppen har tyngt direkt mot underlaget.

– Så hon förlorade väldigt mycket blod.

– Jag är långt ifrån färdig med undersökningen, men antagligen ligger dödsorsaken i gränslandet mellan förblödning och blodaspiration... hennes hals var avskuren och ryggraden bruten.

– Åklagaren är övertygad om att det rör sig om en uppvisning från en kriminell gruppering.

– Det kan säkert stämma, svarar Nålen och petar upp pilotglasögonen på näsroten.

– Om det inte vore fel, säger Saga snabbt.

– Du låter som Joona, säger han.

– Nej, men jag vet att åklagaren har fel, för det här är samma mördare som nere i Ystad... jag har bett dem skicka obduktionsprotokollet till dig.

– Det har inte kommit.

– Men det är i alla fall samma förövare, säger hon. Och vi behöver hans dna, jag menar, offren gjorde motstånd, det måste för helvete gå att hitta.

– Ja, men analysen tar tid, säger han.

Sagas ansikte är blekt och sammanbitet, ögonen är blanka av sömnbrist.

– Vi är medvetna om att du inte är färdig, säger Nathan. Men vi behöver veta om du tror att mannen är det primära offret.

Nålen drar ner munskyddet under hakan och ser på dem båda.

– Eftersom mannen och kvinnan i princip bragdes om livet samtidigt går det inte att bestämma – utifrån temperatur och nedbrytning – vem av dem som dog först, men det är ju inte heller det ni frågar efter.

Saga stönar högt.

– Vi vill veta om förövaren egentligen bara ville döda en av dem, säger Nathan.

– Mannen är som ni vet långt mer tilltygad, men det innebär inte att han automatiskt är det primära offret.

– Hur tänker du nu? frågar Nathan och ser att Saga har vänt sig mot den kaklade väggen.

– Om förövaren till exempel drivs av svartsjuka söker han kanske upp kvinnan för att skada henne, men när han får se en man i hennes sällskap grips han av fruktansvärd vrede mot mannen.

– Då är hon primär trots att han utsätts för större våld, säger Nathan.

– Men om det hade rört sig om en uppvisning från någon kriminell organisation... Då är det ju långt mer troligt att mannen är måltavlan och kvinnan bara ett tystat vittne, fortsätter Nålen.

– Ja, svarar Saga mot väggen.

– Å andra sidan var hon drogad vilket sätter ljuset på henne igen... Jag har precis fått de toxikologiska laboratoriesvaren som visar att hon hade gamma-hydroxybutyrat i blodet.

Saga vänder sig om och ser på Nålen.

– GHB... var hon ens vid medvetande när hon mördades?

– Hon måste ha varit oerhört trött, men jag är säker på att hon var vaken eftersom hon höll så hårt i ett föremål... annars skulle hon ha tappat det.

– Vad var det hon höll i?

Nålen går fram till ett skåp och återvänder till Saga med en plastpåse som innehåller en platt tändsticksask, ett tändsticks-plån, där man viker upp locket, lossar en av de fasta stickorna och drar eld.

Saga håller upp påsen mot ljuset och vinklar den för att undvika blänk.

Den platta tändsticksasken är en reklamprodukt. På den svarta framsidan syns ett huvudlöst skelett som håller en döds-kalle i vardera handen.

Som om han inte kan avgöra vilken som är hans, tänker Saga. Som en Hamlet med nya problem.

Det saknas tre stickor.

På baksidan står det bara Head i vita bokstäver. Kanske är det här det misstag de väntat på.

EFTER MÖTET MED Nålen tog det inte lång tid för Saga och Nathan att spåra svartklubben Head till en källarlokal på Ringvägen 151, invid Lilla Blecktornsparken. Den halvt illegala hårdrocksklubben är öppen fredagar och lördagar från klockan tolv på natten till sex på morgonen.

De kan inte vara säkra på att tändsticksasken tillhör förövaren, men offrets vänner var i alla fall säkra på att hon inte gick på hårdrocksklubbar.

Nathan har åkt hem för att prata ut med Veronica. Han tar mötet med åklagaren i morgon och erbjuder Saga en sovmorgon om hon ville göra besöket på klubben.

Tanken är att hon ska gå dit i natt och förhöra dörrvakter och ta reda på om det finns medlemslistor och övervakningskameror.

Saga åkte hem och sov i tre timmar för att orka med natten. Nu har hon duschat och bytt kläder.

Om en timme ska hon träffa Randy.

Hon tar upp telefonen och ringer Pellerina. Efter en lång stund svarar hennes pappa istället och säger att systemen har chokladsmet över händerna.

– Är allt bra med henne?

– Det är som vanligt, svarar han.

– Du låter dämpad.

Hon hör honom gå ut från köket.

– Nej, det är bara att jag har provat dejting på internet... det finns appar som man har i telefonen, berättar han.

– Vad säger Pellerina om det?
– Jag har inte berättat ännu, det känns faktiskt lite pinsamt.
– Alla nätdejtare.
– Men jag undrar vad man gör när man ska träffas på riktigt.
– Jag vet inte, svarar hon och går och dricker vatten ur glaset på sängbordet.

– För jag har mejlat en massa med en forskare på Akademiska sjukhuset i Uppsala och tänkte att jag skulle kunna bjuda henne på middag.

– Gör det, svarar hon.

– Skulle du vilja hålla Pellerina sällskap på måndag? frågar han med ett leende i rösten.

– Nu på måndag?

– På kvällen.

– Jag kan inte då, jag jobbar sent, svarar hon och hör systemn ropa i bakgrunden att hon har tvättat händerna nu.

– Jag är ju inte direkt desperat, men tänker att det kunde vara roligt, säger pappan.

– Får jag prata med Pellerina?

– Men är det okej för dig om jag dejtar?

– Sluta – vad tror du? frågar Saga otåligt.

– Pellerina Bauer, svarar systemn och tar över telefonen.

– Hej, det är Saga.

– Jag har tvättat händerna nu.

– Håller du på och bakar?

– Det ska bli kladdkaka.

– Gott.

– Ja, svarar Pellerina lågt.

– Vad tänker du på?

– Pappor får också gråta.

– Det är klart, men varför säger du det? Har pappa varit ledsen?

– Ja.

– Vet du varför?

- Han ville inte prata om det.
- Han blir nog glad om han får smaka på kladdkakan.
- Ja.

*

Efter en separation hyr Randy en lokal av en gammal vän som lagt sitt reklamföretag på is. Mycket av utrustningen står kvar eller ligger i kartonger som travats högt utmed en av väggarna. Studion ligger i en industribyggnad av smutsgult tegel i Västberga där ateljéer samsas med plåtslagerier, tandläkare och gynekologer, möbelsnickare, investmentbolag och däckspecialister.

Saga åker med den väldiga varuhissen till översta våningen och går genom korridoren till den gamla fotostudion.

- Mötte du pizzakillen? frågar Randy och kramar henne.

- Nej.

Randy jobbar som polis, men är en passionerad fotograf. Han fotograferar henne varje gång de träffas.

Tolv bilder, halvformat.

Den enda möbeln Randy fick med sig hit är en dubbelsäng. Den står mitt i ateljén med kamerastativ, studioblixtar, reflektorer och fondväggar.

Det är mörkt utanför de stora fönstren.

De sätter sig i sängen och äter pizza och dricker vin i kaffemuggar i skenet från en golvlampa.

Randy sträcker sig till en vinbox som står på en svart låda med belysningsaggregat och fyller på deras muggar.

- Jag kan stanna till tolv, säger hon och matar honom med pizza.

Randy är adopterad från Kina men har kontakt med sin biologiska mamma i Yuxi i Yunnan, är uppvuxen på Lidingö och gick ut Polishögskolan för fem år sedan.

På väggarna hänger redan flera fotografier på Saga, så intima att de små hårstråna på hennes kropp lyser.

Bredvid sängen ligger flera skisser i blyerts på hans nya bildidé där hon ska ligga i ett stort heptagram av körsbär och fotograferas rakt uppifrån.

Saga tar upp ett av arken och tittar på skissen.

Lampan lyser igenom papperet. Randy har ritat hennes ansikte som en oval med ett kors och körsbären är bara små prickar i form av en stjärna med sju uddar.

– Det är en gammal symbol för skapelsen, de sju dagarna, säger han. Gud skapade mannen och kvinnan på den sjätte dagen... och han gjorde båda till härskare över världens alla djur.

– Jämställda från början, säger hon.

– Vi behöver inte göra just den här bilden... Du kan ge hela skapelseberättelsen fingret istället, som en hälsning till Ai Weiwei.

– Nej, ler hon.

– Eller så äter vi bara upp alla körsbär.

– Sluta, vi gör det nu, det är roligt.

Randy lägger ut körsbären på golvet och börjar sedan rigga kameran, reflexskärmar och ljusformare.

Saga reser sig ur sängen, tar av sig sina jeans och hänger dem över ett belysningsstativ. Hon drar ner blyxtlåset till den gamla Adidasjackan och går fram till en helkroppsspegel som står lutad mot väggen.

Utan att märka att Randy har stannat upp låter hon jackan falla till golvet och drar av sig den slitna T-shirten. Han kan inte låta bli att stirra medan hon står i trosorna och lägger på körsbärsrött läppstift på läpparna och bröstvårtorna.

Det smäller till i golvet och hon tittar upp. Randy har tappat en tung led till ett stativ i golvet, mumlar förlåt och tar upp den.

– Fryser du? frågar han hest.

– Inte ännu.

– Det blir snart varmt av lamporna.

Hon skruvar ner läppstiftet i hylsan, drar av sig trosorna och

följer hans anvisningar när hon lägger sig mitt i stjärnan så att de röda bröstvårtorna hamnar i linje med körsbären på golvet.

Förra helgen fotograferade hon honom när han satt naken med änglavingar på ryggen och en flaska calvados i handen.

Randy har monterat kameran på en pantograf som kan flyttas längs rälsen i taket för att kunna fotografera rakt ner. Han klättrar upp på en trappstege, tittar på henne, klättrar ner och flyttar undan stegen.

– Är du beredd på den första bilden?

– Ska jag bara ligga så här?

– Du är så otroligt vacker, det är vansinnigt, säger han och kramar den svarta gummiblåsan till den långa trådulösaren.

Han klättrar upp och vevar fram filmen, klättrar ner igen, ställer undan stegen och ändrar på en av studiolamporna och en silverfärgad skärm.

– Bra, mumlar han. Det här blir hur bra som helst...

Saga drar upp ena knäet lite till.

– Bra, jättebra, behåll det.

– Kommer du med till pappa och Pellerina på lucia?

– Det har jag sagt, det gör jag jättegärna, svarar Randy och fortsätter att fotografera.

Hans blick har blivit introvert, han ser redan det framkallade fotografiet, hennes vita hud och självlysande skönhet inuti den uddiga stjärnan av körsbär. Revbenen höjer sig under huden som en räfflad strand och det blonda könshåret skiftar från mässing till glas.

Efter den sista bilden reser sig Saga och äter några överblivna körsbär ur skålen. Hon har fått röda märken på ryggen efter det hårda underlaget.

– Är vi färdiga med förspelet snart? frågar hon.

– Kanske det, svarar han.

Saga vinklar undan golvlampan och lägger sig på sidan i sängen och väntar medan han drar ut de sista kablarna. Det är fortfarande ett par timmar kvar innan hon ska gå till hård-

rocksklubben. Randy sätter sig på sängkanten och drar av sig T-shirten. Hon rullar över på rygg och han kysser henne på halsen och bröstet.

Hon särrar lite på benen och blundar, men känner ändå hans blick bränna mot huden. Randy kysser hennes mage och insidorna av hennes lår, hon känner honom andas fuktigt innan han börjar slicka henne mjukt och rytmiskt.

Hon försvinner in i den lena värmen från hans mun.

Det tickar i lampornas heta plåthöljen.

Hon lägger ena handen på hans sträva huvud och hör honom andas snabbare. Den pulserande hettan sprider sig i hela kroppen.

→ Långsammare, viskar hon.

Han fortsätter fjäderlätt, flyttar sig en aning åt sidan och märker inte att han råkar välla golvlampan med foten. Hon ser den falla och känner honom skälva till mellan sina ben när den slår i golvet och slocknar.

– Shit, vad rädd jag blev, ler han.

– Jag kände det, skrattar hon.

– Gick det bra?

Hon nickar leende, hjälper honom av med byxorna och puttar ner honom på rygg. Hon ser på hans nakna kropp, musklerna, de smala höfterna, det raka svarta könshåret och den halvstyva penisen.

Saga tar en kondom från paketet som ligger på hans iPad bredvid sängen, bryter förpackningen och möter hans blick. Hon tar honom försiktigt i munnen tills han styvnar, håller kvar erektionen med ena handen och rullar på kondomen.

Hon lutar sig över honom, öppnar munnen och känner doften av gummi och den spända, plastiga ytan mot läppar och tunga.

– Kom, viskar han.

Hon sätter sig gränsle över honom och låter honom glida hela vägen in, kramar hårt och börjar röra på höfterna.

Hon lutar sig fram, tar stöd mot hans bröstborg, glider suckande tillbaka gång på gång. Han andas fortare, håller henne om stjärten med båda händerna, böjer huvudet bakåt och sprutar stönande.

Saga hann inte få orgasm, det var inte ens nära, gick alldeles för fort, men hon har lärt sig att han fungerar så, att de kommer att fortsätta alldeles snart, att hon får mer tid på sig den andra och tredje gången.

Randy drar av sig kondomen och knyter den. De ligger bredvid varandra utan att säga någonting. Hans andhämtning är fortfarande snabb. Efter en kort stund lutar han sig över henne och suger försiktigt på hennes ena bröstvårta.

Saga smeker hans fuktiga nacke när telefonen ringer från klädhögen på golvet. Hon reser sig, hittar sin jacka och tar fram telefonen.

– Bauer, svarar hon.

– Det är sent på kvällen, men till mitt försvar åberopar jag dina ord om att jag måste höra av mig för minsta detalj som skulle kunna bidra till bilden av förövaren, säger chefsåklagaren Arne Rosander.

– Absolut, svarar Saga samlat.

Hon tar ytterligare några steg bort från sängen. Det pirrar fortfarande i hela hennes kropp. Genom fönstret ser hon att en lokal i huset på andra sidan gatan håller på att målas om, de har lämnat lamporna tända och en målarstege är uppställd.

– Det här är kanske ingenting, fortsätter Arne Rosander. Men jag pratade precis med vår vittnespsykolog... Och i dag hade hon haft samtal med en annan kvinna som såg förövaren på gatan utanför baren... Tidigare har den här kvinnan inte kunnat ge något enda signalement överhuvudtaget, det är ju så ibland, men natten till i dag hade hon drömt om honom.

– Jag lyssnar.

Saga vänder sig om mot ateljén igen. Randy ligger naken i sängen och tittar på henne med glänsande ögon.

– En storvuxen man med kraftig hals, stubbat hår och blodigt ansikte . . . och lyssna på det här, det är ganska intressant, han bar pärlörhången.

– Kom hon ihåg att han hade haft dem på riktigt?

– Nej, det var bara i drömmen, men håret och blodet stämmer med våra andra vittnen.

Saga tackar för samtalet och går tillbaka till Randy. Hon lägger sig på hans arm och känner hur hans hand söker sig in mellan hennes ben.

SAGA STANNAR TILL en bit bort från ingången till klubben Head. Det har blivit kallare igen. Små krispiga snöflingor svävar i skenet från den nakna glödlampan som lyser upp den anonyma dörren till klubben.

En lång dörrvakt med skyddsväst och det blonda håret i en hästsvans betraktar några unga män i svarta kläder som står och röker bakom en sopcontainer. Vaktens nakna hals är blågrå av tatueringar.

Stora nylonsäckar med rivningsmassor från någon renovering har släpats ut till trottoarkanten.

Klockan är halv fem på morgonen, men musiken dånar ut på gatan från källarlokalen.

Saga somnade efter det andra samlaget med Randy och vaknade inte förrän kvart i fyra. Innan hon gick låste hon in sin pistol och sin polislegitimation i hans vapenskåp. Hon vet att hon aldrig skulle få tillstånd av sin chef att besöka en svartklubb i egenskap av Säpoagent. Det blev tillräckligt med uppståndelse efter hennes resa till Chicago i jakten på Kaninjägaren.

Saga närmar sig ingången när en svarttaxi stannar till framför henne. Tre ungdomar i svarta långrockar kliver ur bilen och byter några ord med dörrvakten innan de släpps in och försvinner nerför en trappa.

Vakten flyttar sig åt sidan för att inte skugga ljuset från lampan när Saga kommer fram.

– Är prinsessan säker på att hon har kommit rätt? frågar han och nätet av rynkor fyller hans ansikte när han ler.

– Ja.

– Som du vill, säger han och öppnar dörren så att musiken hörs starkare.

– Har ni övervakningskameror? frågar hon.

– Nej, varför undrar du...

– Ingenstans i lokalen?

– Vi har inte tillstånd att ha det.

Saga kan inte låta bli att le åt en svartklubb som bryr sig om tillstånd. Hon går nerför en brant betongtrappa medan vakten stänger dörren bakom hennes rygg.

Ett slags rytanden hörs nerifrån genom den snabba basrytmen.

Vid trappans fot finns en säkerhetskontroll innan man släpps in i själva klubben. Framför Saga skriver de tre ungdomarna upp sig på en medlemslista, betalar en avgift och går genom en metalldetektorbåge.

Musiken dånar i väggarna och får de inramade bilderna på kända besökare att skaka på betongväggarna.

Säkerhetsvakten är en stor kvinna med dubbelhaka, rakat huvud, runda glasögon och svarta skinnbyxor.

Pojkarna skrattar när de blir visiterade av henne.

Saga tittar på listan som bara utgörs av förnamn och mejladresser medan hon skriver in sig och betalar. Hon går genom detektorn och undrar om listan bara finns i händelse av en razzia – för att man ska kunna åberopa luckan i lagen kring alkohol och privata sammankomster – och slängs efter stängningen.

T-shirten med texten Tribe 8 spänner över säkerhetsvaktens mage. Hennes kraftiga och bleka armar är tatuerade med vackra blomgirlinger.

De tre pojkarna i rockar ropar åt varandra för att höras genom dånet från musiken och en av dem tränger sig bort mot toaletterna.

Saga går fram och ställer sig med armarna utsträckta och blir hastigt visiterad av vakten.

– Jag skrev upp mig på listan, men...

– Va? säger vakten.

– Jag skrev upp mig på listan, säger Saga med högre röst. Men jag vet inte om jag är med i medlemsregistret.

Vakten rycker på axlarna och viftar åt henne att flytta sig. Fler gäster är på väg nerför trappan.

– Fortsätt in.

– Finns det ett medlemsregister som...

Vaktens ansikte är blankt av svett och ögonen stickiga bakom de runda glasögonen.

– Vad fan pratar du om? frågar hon.

Saga vänder bort blicken, fortsätter in i kapprummet och ser sig omkring. Dörren till damtoaletten öppnas och en ung kvinna med mörkt läppstift kommer ut.

Saga hinner se trängseln framför speglarna innan toalettdörren slår igen. Hon kliver över benen på en man som sitter på golvet med en telefon mot örat och går till lokalen med musikscenen.

När hon har passerat två tunga dörrar med gummilameller mot golvet måste hon stanna i det plötsliga mörkret.

Ljudnivån är enorm.

Ett band spelar på scenen och den snabba basen vibrerar i kroppen. Publiken pressar sig framåt, hoppar och sträcker upp händerna.

Lokalen är överfull.

Det är nästan omöjligt att ta sig fram.

En våg genom publiken tvingar henne åt sidan, hon trycks mot väggen och en ny rörelse får henne att snubbla tillbaka i det plötsliga tomrummet.

Publiken knuffas, hoppar och dansar och sjunger med.

Ramper med klasar av armatur och högtalare är monterade i taket. Rök flödar genom korsande strålkastarljus.

Det är fullständigt omöjligt att föra ett samtal här. Innan hon hittar någon av arrangörerna finns det ingenting annat att göra än att leta efter en storväxt man i femtioårsåldern.

Om han är här borde det inte vara svårt att upptäcka honom,

nästan alla i publiken är unga män med långt hår och svarta kläder.

Saga ursäktar sig och försöker ta sig fram längs den inre väggen, så långt bort från kaoset framför scenen som möjligt.

Bas och bastrumma med dubbelpedal håller en extremt hög takt och rytmgitarren spelar snabba repetitiva kvintackord.

Sångaren är klädd i svarta jeans och en T-shirt med namnet Entombed i snirkliga bokstäver.

Ett vrål hörs ur högtalarna följt av gutturalt growlande, ett slags djupt brölände strupsång.

Publiken rör sig bakåt och pressar Saga mot väggen igen. Hon kämpar för att hålla emot kraften, trycker undan kroppen med båda armarna.

Precis när vågen byter riktning känner hon en hand mellan benen. Hon vänder sig om men kan inte avgöra vem som tog på henne, det är för mörkt och alla tumlar redan framåt igen.

En skäggig man med blankt huvud dansar och sparkar rakt ut i luften. Han tappar balansen, faller till golvet och rullar några meter.

Saga försöker ta sig bort till baren. Hon knuffar sig framåt längs väggen.

Publiken hoppar och trängs framför scenkanten, skriker med spruckna röster och höjda händer i luften.

Musiken hamrar i Sags bröst och hals.

En kvinna med kort svart lackkjol spiller öl när hon försöker dricka ur en plastmugg. Bakom henne står en man med striptigt hår och kramar hennes bröst. Hon gör lojt motstånd men fortsätter att dricka ur plastmuggen.

Saga trycker sig fram, knuffar undan någon som spärrar vägen för henne, får ett hårt slag mot axeln men ignorerar det, tränger sig in mellan männen.

Hon når ett upphöjt mixerbord med repade plexiglasväggar och kablar tejpade utmed golvet.

Luften är varm och mättad av svett, öl och den torra lukten från rökmaskinen.

Ljuset från scenen sveper ut över publiken.

Borta vid baren skymtar Saga siluetten av en man som är mer än tre decimeter längre än omgivningen.

Hon är nästan säker på att hans huvud var rakat.

Saga försöker ta sig runt mixerbordet men knuffas tillbaka av publiken.

Musiken saktar in och blir svävande. Bastrumman har tystnat och cymbaler klirrar skirt.

Sångaren drar ner T-shirten över magen, ställer sig längst ut på scenkanten, håller upp sin högra arm och gör sedan en långsam huggande rörelse rakt fram.

Publiken delar på sig på båda sidor om linjen, flyttar sig så att en bred ränna i mitten friläggs.

Lite skräp, tomma plastmuggar och en jeansjacka ligger på golvet.

De två publikhalvorna står vända mot varandra, flämtande, beredda.

Plötsligt blir musiken rasande snabb igen och alla män på båda sidor av den tomma ytan rusar skrikande rakt mot varandra, krockar och faller. En blond pojke rasar i golvet och flera män snubblar över honom. En annan vinglar undan med handen över munnen och blod strömmande mellan fingrarna.

Takten dånar i öronen och stroboskopljus flimrar över scenen.

Saga pressar sig runt båset och får en armbåge mot kinden av en man som försöker klättra upp på sin väns axlar.

Svett rinner efter hennes rygg när hon till slut når fram till trängseln kring baren. Hon söker runt med blicken i mörkret efter den storväxte mannen. Människor hänger över bardisken och skickar vidare stora plastglas med öl.

En ung man med långt vågigt hår hängande efter kinderna ser Saga i ögonen och säger något ohörbart med ett snett leende.

Sångaren delar publiken igen.

Saga närmar sig en man med tatuerat huvud som befinner sig mellan baren och publikhavet. Hon tränger sig fram och frågar

om han har sett en äldre man med rakat huvud. Hon måste ropa rakt in i hans ena öra för att han ska höra. Han tittar berusat på henne, säger någonting och vinglar bort.

Först nu förstår hon att han frågade henne om han ser ut som någon som gillar poliser.

Musiken dånar långsamt; ett åskmuller närmar sig.

Dimmigt ljus sveper ut över publiken och Saga upptäcker den långe mannen med rakat huvud. Han står i en alkov intill dörren till personalrummet. Ljuset blickade förbi och sedan blev det mörkt igen.

Takten ökar explosionsartat och skriken från scenen över-
röstar allt när ungdomarna rusar mot varandra igen.

De krocker och faller.

En flicka släpas bort över golvet.

Två pojkar slåss och sparkas, men separeras av andra.

Saga lyckas tränga sig förbi baren och kommer fram till alkoven. Den långe mannen är inte mer än tjugo år. Han står lutad mot väggen med de tunna, tatuerade armarna hängande efter sidorna.

Hon fortsätter bara vidare, tittar in i nästa alkov och betraktar alla ansikten i det svaga ljuset.

Publiken hoppar och knuffas.

Basgitarr och rytmgitarr spelar hastiga kromatiska ackord-följder. Sångaren håller mikrofonen med båda händerna och growlar.

På ett silvermålat podium vid sidan av scenen dansar en ung kvinna i underkläder vid en vertikal metallstång, cirklar kring den, hakar ena benet om stången, snurrar runt i knävecket och glider ner.

Saga ser att mannen med tatuerat huvud tränger sig genom publiken i riktning mot entrén.

Hon följer efter honom, får en knuff i ryggen och snubblar in i en man som hjälper henne att återfå balansen.

SAGA FÖRSÖKER ATT inte förlora mannen med det tatuerade huvudet ur sikte.

Publiken trycker bakåt och hon dras med i rörelsen, håller på att falla, öl stänker i hennes ansikte och hon krockar med mixerbordet och slår huvudet mot plexiglasets.

Hon pressar sig vidare längs den bakre väggen, trampar på en tappad sportsko, håller undan en man som slår omkring sig och når fram till dörrarna och tar sig ut i kapprummet.

Svalare luft når ner från entrén, musiken dånar genom väggarna, men det är ändå långt tystare här.

Gäster kommer nerför trappan efter att ha varit ute och rökt. De visar sina stämplat för vakten.

I en cigarettautomat ligger tändsticksaskar med skelettbilder uppradade.

Mannen med det tatuerade huvudet försvinner in på herrtoaletten med telefonen mot örat.

Saga följer efter honom och möts av en intensiv stank av urin och doftblock. Hela golvet är blött, med mörknade pappershanddukar, ölmuggar och portionssnus.

Hon ser berusade unga män stå på rad vid urinoarerna. En av dem tar stöd mot kaklet med ena handen och styr sin penis med den andra. Urinen spolar runt snuspåsarna i skålen, träffar kanterna och stänker över väggen och ner på golvet.

Mannen med det tatuerade huvudet kommer ut från ett bås. Sittringen ligger på det blöta golvet bredvid toalettstolen.

– Jag hörde inte vad du svarade på min fråga, säger Saga och ställer sig framför honom.

– Va? mumlar han och möter hennes blick.

– Jag letar efter en man i femtioårsåldern som...

– Hon vill bara knulla, säger någon annan.

– Jag fattar inte vad du pratar om, säger mannen med det tatuerade huvudet.

– Det tror jag att du gör.

– Ge fan i mig, säger han och knuffar till henne i bröstet.

Hon följer efter honom genom dörren till kapprummet och hör applåder och visslingar bakom sig.

Det här går inte, tänker hon och stannar. Tändsticksasken behöver inte ha tillhört mördaren och även om den gjorde det innebär det inte att han brukar komma hit.

Och samtidigt är detta allt de har just nu.

En möjlig koppling mellan mördaren och en rockklubb.

Att hoppas på att få syn på honom i trängseln är meningslöst.

Men klubben stänger nu och då kommer det bli lättare att urskilja dem som jobbar här.

Någon måste veta någonting.

Saga återvänder till det stora rummet. Publiken hoppar med höjda nävar framför scenen där gitarristen spelar snabbt med båda händerna på greppbrädan.

Musiken går in i en fanfarisk rytm, ackordväxlingarna blir tyngre, långsammare.

Hela spelningen avslutas med ett ensamt vrål.

Klockan är halv sex.

Bandet lämnar scenen och teknikerna börjar omedelbart montera ner utrustningen.

Det susar i öronen, taklamporna tänds.

Saga försöker se ansiktet på alla som strömmar ut. Vakterna går runt och väcker män som sover utmed väggarna och hjälper de mest berusade att gå.

Golvet töms, enstaka klädesplagg ligger kvar tillsammans

med plastmuggar och annat skräp.

Scenen med avskavd svart färg ligger redan öde.

Några berusade pojkar skrålar och skriker när de tar sig uppför trapporna mot entrén.

Ett rött skåp med brandsläckare har lossnat från väggen och står på golvet.

Saga rör sig genom den glesnande strömmen av gäster och närmar sig personalen som dröjer sig kvar vid baren. Kvinnan som dansade har fått på sig en badrock och ljudteknikern med grå skäggstubb står och pratar med den kvinnliga säkerhetsvakten med runda glasögon.

Bartendern bjuder på öl och läsk.

Saga går fram till dem och sätter sig på en av barstolarna som skruvats fast i golvet och vänder sig mot mannen i baren.

– Jag skulle gärna få era nyhetsbrev, säger hon.

– Vi har inga, säger han kort medan han torkar av disken.

– Hur får ni ut information till medlemmarna... är det via Facebook eller...

– Nej, det är det inte, avbryter han och tittar på henne.

– Varför frågar du så jävla mycket? frågar säkerhetsvakten.

– Jag letar efter en person som brukar komma hit, säger Saga så att alla ska höra.

– Och vem är du? frågar bartenderen och kliar sig i örat.

– En vän.

– Till vem? frågar han och trummar på disken.

– Vi stänger nu, säger säkerhetsvakten.

– Jag letar efter en man i femtioårsåldern som har varit här, fortsätter Saga. Han är storväxt, har kraftig nacke, stubbat hår.

– Det kommer otroligt mycket olika folk hit, svarar bartenderen.

– Som inte är unga killar med svarta kläder? frågar Saga.

– Han försökte hjälpa till, säger säkerhetsvakten vasst.

– Jag menar bara att den jag letar efter borde sticka ut, förklarar Saga.

– Femtio år, rakat huvud, tjock nacke, säger bartendern och pekar på ett fotografi bakom sig.

Sångaren Udo Dirkschneider är fotograferad när han besöker klubben. Han är en plufsig man med blont stubbat hår, skinnjacka och ett plastglas med öl i ena handen.

– Den jag letar efter kan bli väldigt arg och slå sönder saker, förklarar Saga.

Bartendern rycker på axlarna och säkerhetsvakten tittar på klockan i sin telefon. En scentekniker som stått och rullat ihop kablar kommer fram till baren och får ett glas med vatten.

– Vad händer? frågar han och ser på Saga.

– Hur ofta blir det bråk här? frågar hon.

– Du tänker på publiken som... Men det är inte bråk, det är moshpit, alla är med på det, jag lovar, man får en otrolig kick, säger han, dricker upp och börjar gå mot utgången.

– Vi har aldrig bråk här, säger vakten.

– Det är möjligt att han bar pärlörhängen, fortsätter Saga och ser i ögonvrån att danserskan vänder sig bort.

– Du får leta efter pappa någon annanstans, säger bartendern och släpar undan ett ölfat.

Vakten skrattar och upprepar orden om pappan. Saga ser att danserskan går i riktning mot personalrummet.

Det var någonting med hennes ansikte när hon vände sig bort.

Ett ertappat uttryck.

Saga börjar gå efter henne, märker att kvinnan ökar på stegen innan hon når fram till dörren och trycker ner handtaget.

– Vänta lite, säger Saga med samlad röst.

Danserskan försvinner in i personalrummet. Saga springer de sista stegen och fångar dörren innan den går i lås.

– Du kan inte gå in dit, ropar vakten efter henne.

– Jag vet, svarar Saga nästan ljudlöst när hon går in.

Personalrummet är ett fönsterlöst utrymme med en rad metall-

skåp, en nedsutten soffgrupp kring ett repigt bord och ett pentry.

Danserskan skyndar sig in på toaletten och låser efter sig. Säkerhetsvakten kommer in i personalrummet samtidigt som Saga knackar på dörren till toaletten.

– Kom ut, jag behöver prata med dig, säger Saga och bultar på dörren.

– Du kan inte vara här inne, säger vakten bakom henne.

– Jag förstår det, svarar Saga. Men jag tror att hon vet någonting om mannen jag letar efter.

– Följ med mig ut så kan vi prata om det.

– Snart, säger Saga och knackar på dörren igen.

– Nu ställer du till med problem för mig, fortsätter vakten. Jag måste sköta mitt jobb, klubben har stängt och jag kan inte låta dig vara här inne.

– Jag hör vad du säger, men jag måste prata med...

– Har du svårt att fatta, avbryter vakten.

Saga stryker sitt hår ur ansiktet och ger henne en kort blick.

– Det här är viktigt för mig, säger hon. Det märker du kanske, och jag skulle bli väldigt tacksam om du kunde ge mig tio minuter.

Hon vänder sig mot toalettdörren igen och när vakten tar tag i hennes arm rycker hon sig loss och ser henne i ögonen.

– Rör mig inte, säger Saga samlat.

– Jag har varit trevlig och förklarat för dig att du måste gå – men vad fan ska jag göra om du inte lyssnar?

– Öppna nu, ropar Saga och bultar på dörren.

Vakten griper tag i hennes överarm igen. Saga vänder sig runt och stöter till henne i bröstet med handflatan så att hon blir tvungen att ta ett steg bakåt för att behålla balansen.

Vakten lossar den teleskopiska batongen ur bältet och drar ut den i sin fulla längd.

– Jag kommer att omhänderta dig och...

– Håll käften, avbryter Saga. Det är sent och jag börjar bli jävligt trött, men om du inte håller dig undan så...

Saga ser batongen komma från sidan och flyttar sig mjukt några steg åt höger.

Hon har inte tävlat på flera år, men fortsatt träna på boxningsklubben fyra dagar i veckan.

Vakten följer efter Saga och försöker slå henne över axeln. Batongen kommer snett uppifrån med stor kraft.

Saga glider undan och möter vaktens underarm med armbågen. Kvinnan suckar till och batongen spinner genom luften och smäller in i ett av metallskåpen.

Vakten rör sig som en kickboxare och slår en vänsterkrok.

Istället för att rulla förbi slaget vickar Saga bara huvudet bakåt, precis utom vaktens räckvidd, för att locka henne att satsa för mycket nästa gång.

En sorts Ali-shuffle.

Vakten tar ett steg framåt och slår igen.

Saga jabbar med vänsterhanden för att hitta det exakta avståndet och flyttar sig samtidigt åt sidan, utanför motståndarens centerlinje.

– En liten boxare, skrattar vakten och försöker fånga henne.

Saga vräker in en perfekt högerkrok i ansiktet. Svett stänker och glasögonen flyger iväg.

Vaktens blick är förvirrad, det ena benet håller på att vika sig och hon vinglar åt sidan av kraften.

Saga möter hennes obalanserade rörelse med en låg vänsterkrok mot revbenen.

Vakten kvider till, går ner på ena knäet, tar stöd mot en kartong med toalettrensning och flämtar med blod mellan läpparna.

Saga är redan framme och slår en högercross, snett uppifrån, rakt över näsroten.

Det är en mycket hård träff.

Huvudet stöts bakåt som om nackmuskeln inte fungerade. Kroppen dras med i rörelsen, vakten ramlar handlöst baklänges och river med sig en svabb i en hink på golvet.

Utan att ge vakten en blick återvänder Saga till toalettdörren, knackar och ropar åt danserskan att öppna.

– Fy fan, fy fan, flämtar vakten och försöker sätta sig upp med blod strömmande ur näsan.

– Ligg kvar, säger Saga och sparkar upp dörren till toaletten.

Det smäller till när låset bryts sönder och metalledar från beslag och mekanism faller klirrande till golvet.

– Slå mig inte, vädjar danserskan och sjunker ner bredvid handfatet.

– Jag behöver bara prata, säger Saga och drar ut henne från toaletten.

DET HAR BÖRJAT ljusna när Saga ställer ner två kaffemuggar på bordet. McDonald's på Götgatan 91 har precis öppnat för morgonen. Innan de lämnade klubben tog Saga ut legitimationen från danserskans plånbok, fotograferade den och bekräftade hennes adress och telefonnummer.

Hon heter Anna Sjölin, är tjugotvå år och bor i Vårby.

Nu är hon klädd i jeans och röd täckjacka. Vantarna och den stickade mössan ligger på bordet framför henne och det långa, bruna håret är samlat i en knut.

– Drick lite kaffe, säger Saga och sätter sig ner mitt emot henne.

Anna nickar och håller muggen med båda händerna som om hon försökte värma sig på den. Hennes smala ansikte är blekt och hon svarar dröjande på Sagas frågor.

– Hur länge har du jobbat på klubben?

– Ungefär ett år, säger Anna och smakar på kaffet.

Saga masserar de ömmande knogarna på sin högra hand och iakttar den unga kvinnans slutna ansikte och långsamma rörelser.

– Poledance är en sport, säger Anna utan att höja blicken.

– Jag vet, svarar Saga.

– Fast inte här, jag gör bara enkla grejer för att inte bli för trött, jag dansar ju hela natten.

– Vad gör du mellan passen?

Anna kliar sig på näsan och ser på Saga. Hon är mörk under ögonen av sömnbrist och fina linjer löper över hennes panna.

– Kan du berätta varför vi sitter här? frågar hon och flyttar undan muggen.

– Jag jobbar för säkerhetspolisen.

– Säkerhetspolisen, ler hon. Visst. Kan jag få se en legitimation?

– Nej, säger Saga.

– Hur ska jag kunna...

– Berätta om mannen med pärlörhängen, avbryter Saga.

Anna slår ner blicken, ögonfransarna darrar.

– Vad har han gjort? frågar hon.

– Jag kan inte prata om det.

Anna tittar ut precis när gatubelysningen slocknar längs trottoarerna. En hemlös kvinna med en överlastad kundvagn stannar utanför fönstret och betraktar dem.

– Du har sett en storväxt man med pärlörhängen på klubben, säger Saga igen för att få Anna att fortsätta.

– Ja.

– Brukar han komma dit?

– Jag har kanske sett honom fem gånger.

– Vad gör han?

– Han sitter bara ensam, deltar inte, dansar inte... han stannar några timmar, dricker vodkashots och äter chilinötter.

Hon tar kaffemuggen igen, sträcker sig efter sockret men ångrar sig.

– Har du pratat med honom? frågar Saga.

– En gång, när några killar hade hållt öl över honom... Alltså, han ser lite speciell ut, som ett stort barn... med örhängen och jag vet inte...

Hon tystnar igen och får en djup rynka mellan ögonbrynen. Saga tänker att hon måste få Anna att berätta mer, ge henne någonting som leder henne vidare.

– Blev han arg när de hällde öl över honom?

– Nej, han försökte bara förklara pärlorna. De lyssnade inte... men jag hörde vad han sa... De var en hyllning till hans

syster som dog när hon var tretton, det var hennes örhängen och han sa att han inte brydde sig om att folk skrattade... han tar den skit han får för det.

– Vad heter han?

– Han kallar sig för Bävern, säger Anna och ler trött. Han är inte precis rädd om sig själv.

Hon dricker kaffe och torkar sig om läpparna med handen.

– Ni pratade, påminner Saga.

Anna rycker på axlarna.

– Litegrann.

– Om vad?

– Olika saker, säger hon och försvinner bort i en tanke i några sekunder. Jag säger inte att jag tror på det, men han berättade att han har ett sjätte sinne, att han alltid vet vem som kommer att dö först när han kommer in i ett rum.

– Hur menar du? frågar Saga.

– Han berättade det här som en självklarhet och pekade ut Jamal, en kille som... han kunde inte veta att jag kände honom... tre dagar senare får jag veta att Jamal är död, ett blodkärl som brast i hjärnan, en medfödd grej... Ingen visste det, Jamal visste inte själv.

Anna ställer ner muggen, tar sin mössa och sina vantar och reser sig från stolen.

– Vi är snart färdiga, säger Saga.

Anna sätter sig igen.

– Vet du vad Bävern heter på riktigt?

– Nej.

– Har du någon kontaktuppgift, någonting konkret?

– Nej.

– Har du sett honom tillsammans med någon annan?

– Nej.

– Stötte han på dig?

– Han pratade om att starta en egen klubb och frågade om jag var intresserad av att byta jobb.

- Vad svarade du?
- Att jag skulle tänka på saken.
- Var bodde han?

Anna suckar och lutar sig bakåt.

– Han verkade otroligt rastlös, hade ingen fast adress, flyttade runt hela tiden, det var så jag uppfattade det.

– Nämnade han någon adress överhuvudtaget? Sa han var han bodde just nu? Pratade han om någon kompis, någonting?

– Nej.

Anna kväver en gäspning mot knogarna.

– Okej, vi går igenom hela samtalet igen, bit för bit, säger Saga. Han måste ha sagt någonting... någonting som gör att jag kan hitta honom.

– Fast jag måste sova, jag jobbar på Filippa K i veckorna, han sa aldrig var han bodde.

– Hur skulle du kontakta honom om jobbet?

– Jag vet inte, det var för tidigt, han hade ju ingen klubb, svarar hon.

– Så det var bara snack.

– Jag vet faktiskt inte, han sa att han var entreprenör, en renässansmänniska... höll på med en massa konstiga saker, jag fattade inte allting, han pratade om att köpa ett övergivet forskningscenter i Bulgarien, det var ett statligt laboratorium som bara lämnades efter kommunismens fall, jag minns faktiskt inte.

– Kommer han från Bulgarien?

– Jag tror inte det, han hade ingen brytning... Jag är för trött för att tänka, viskar hon.

– I morgon blir du kontaktad av en vittnespsykolog och hon kommer att hjälpa dig att minnas lite mer, säger Saga och reser sig upp.

KLOCKAN ÄR KVART över åtta på söndagskvällen och Saga och Nathan Pollock är tvungna att avsluta dagens arbete.

På ena långväggen hänger en Europakarta och mindre detaljkartor över offrens fyndplatser och på den andra sitter en rad utskrivna bilder från den vitryska övervakningsfilmen. Filmen togs i mörkret och bildkvalitén är dålig, men mannen som kallar sig Bävern syns ändå. Hans längd, kropps-konstitution och de kraftiga, sluttande axlarna framkommer tydligt. Lite av den breda nacken, haklinjen och skallformen avtecknas mot bakgrunden i olika vinklar.

Skrivbordslampans sken fångas upp av Nathans repiga läsglasögon som ligger vid datorn. Reflexen darrar i det missfärgade innertaket när han reser sig upp och stöter till bordskanten.

Han vickar på huvudet så att hans grå hästsvans faller ner över ryggen.

Vittnen utanför Pilgrim Bar beskrev en aggressiv man som liknade mannen från övervakningsfilmen i Vitryssland.

Svensk polis har genomfört en husrannsakan hemma hos den mördade bartendern och hittat en mängd filmer på kvinnor som drogats och våldtagits. Han har två gånger friats i Stockholms tingsrätt från anklagelser om våldtäkt.

Danserskan Anna Sjölin har berättat om sitt samtal med en man som stämmer in på beskrivningen av gärningsmannen.

Bävern bär pärlörhängen, ser sig själv som en entreprenör och vill köpa ett gammalt laboratorium i Bulgarien.

Av någon anledning verkar han tro att han har speciella kraf-

ter. Det låter som om han har en grandios självbild, en känsla av överlägsenhet, vilket skulle kunna stämma in på en mördare som ser sig själv som en superhjälte med uppdrag att rensa samhället från förövare som rättsväsendet inte straffat tillräckligt.

När Saga pratade med psykologen och förhörsexperten Jeanette Fleming för två timmar sedan satt hon vid köksbordet hemma hos Anna ute i Vårby. Det var för tidigt att beröra samtalet med Bävern, men Jeanette sa att de tillsammans strukturerade upp hennes minnen i ett alltmer finmaskigt nät.

Nathan börjar packa sin portfölj och förklarar att han måste hem till Veronica och tala om för henne hur tingsrätten ser på skilsmässor. Några grå hårstrån från hans hästsvans har fastnat på kavajen.

– Du borde bara skriva på papperen, säger Saga.

– Jag har ingen brådska.

Saga har bestämt sig för att åka hem, hon tänker springa en mil och sedan ta ett bad och ringa till Randy. Hon borde egentligen prata med sin pappa också, men orkar inte. Senast de talade försökte han fråga om råd om hur man betar sig vid en nätdejt, som om hon någonsin hade provat det. Hela samtalet gjorde henne otålig, det var som om pappan låtsades att allt var bra, att de hade en avspänd och vuxen relation.

Saga går fram till den bästa bilden de har på Bäverns ansikte. Häftmassans fett har gått igenom pappersarkets hörn.

Han är fångad sekunderna innan han sparkar sönder en trädgårdslampa vars kupa är formad som en eldslåga.

Skenet når hans något bakåtlutade ansikte snett underifrån.

Trots den dåliga upplösningen kan man ana hans runda kinder, pannan och blänket i vad som skulle kunna vara ett örhänge.

– Nu vet vi att Bävern kan sitta stilla och föra ett samtal, säger hon. Han kan till och med bli rejält trakasserad utan att bli arg... och samtidigt har vi sett hans vansinne.

– Vad vet vi mer? frågar Nathan lågt.

Saga möter hans trötta blick.

– Han kallar sig själv för Bävern, är en storväxt man i femtioårsåldern, har stubbat hår, bär örhängen, två pärlor som tillhört hans döda syster, säger Saga.

– Han hävdar att han har ett sjätte sinne och rensar Europa, säger Nathan.

– Han talar svenska utan brytning, har antagligen ingen fast adress, säger att han ska starta en klubb och köpa ett gammalt forskningscenter i Bulgarien... Han vill framstå som en entreprenör, men det är kanske bara prat... Jag har inte kunnat hitta några laboratorier som är till salu.

Det blir tyst i rummet igen. Hela byggnaden är stilla, det är inte många som befinner sig på den nationella operativa polisens huvudkontor vid denna tid.

Fönstren i Nathans rum är strimmiga av smuts. Masten för telekommunikation och tornspiran på det gamla polishuset avtecknar sig mot den mörka himlen. Mitt på ett av fönstren finns ett avtryck från en panna. Smulor av små ljusbruna blad ligger på fönsterbrädan kring en krukväxt.

– Hur länge har Jeanette pratat med danserskan? frågar Nathan och viker ihop en servett och slänger den i papperskorgen.

– Jag vill inte avbryta dem, Jeanette ringer när hon är klar.

De lämnar rummet och går genom korridoren, ställer kaffemuggarna och kakfatet i pentryt och släcker efter sig. På väg till hissen passerar de Joona Linnas tomma rum.

– Vi måste på något sätt meddela Joona att det inte är Jurek som rensar samhället, säger Nathan.

GATORNA ÄR NÄSTAN tomma när Saga åker hem. Enstaka snöflingor virvlar kring lyktor och ljusreklam. Först är den kalla vinden i ansiktet plågsam, sedan kommer en bedövande känsla och ett slags inre värme. Hon har redan börjat vänja sig vid sin pappas motorcykel, lärt sig uppskatta den låga tyngdpunkten i stadstrafiken.

Saga tänker att Joona någon gång måste höra av sig och fråga om utredningen. Annars kommer han att hålla sig gömd för alltid, annars kommer han aldrig få veta att de har spårat en helt ny seriemördare.

Hon svänger in på Tavastgatan, stannar och täcker över motorcykeln med kapellet.

Det tunna silvertyget frasar i kvällsvinden.

Uppre i lägenheten låser Saga in sin pistol i vapenskåpet, bläddrar igenom posten, dricker apelsinjuice direkt ur paketet och byter om till sina träningskläder.

Precis när hon har fått på sig löparskorna i hallen ringer hennes mobil. Hon letar i väskan på golvet, hittar telefonen, ser att det är Pellerina och svarar.

- Vad gör du? frågar halvsystemen nästan ohörbart.
- Jag ska träna, du vet, ut och springa.
- Okej, svarar Pellerina och andas i telefonen.
- Varför sover du inte? Klockan är mycket, säger Saga försiktigt.
- Det är jättemörkt, viskar hon.
- Tänd hjärtlampan.

- Man får inte glömma att släcka, svarar systemen.
- Du får tända, jag lovar, säger Saga. Kan du gå till pappa och ge honom telefonen?
- Nej.
- Varför vill du inte gå till pappa? frågar hon.
- Jag kan inte.
- Är han nere i köket?
- Han är inte hemma.
- Är du ensam?
- Kanske.
- Berätta vad som hänt... Din målarskola slutar klockan åtta och då åkte du hem med Miriams mamma som vanligt och då brukar pappa ha maten färdig.
- Han var inte hemma, svarar systemen. Jag tror att han är sur på mig.
- Pappa var kanske tvungen att åka till sjukhuset – du vet, han hjälper ju människor som har problem med hjärtat.
- Saga hör systemen andas in i telefonen.
- Jag hörde fnitter utanför, viskar Pellerina nästan ohörbart. Jag tänkte att det var clownflickorna.
- De finns inte på riktigt – det vet du?
- Saga kan inte låta bli att tänka på att det kanske var de dumma flickorna på skolan som skickade kedjemejlet.
- Har du tänt lamporna? frågar hon.
- Nej.
- Plötsligt blir Saga rädd för att flickorna ska smyga in och skada Pellerina på riktigt, hålla fast henne och sticka ut hennes ögon med en skruvmejsel. Hon vet att det bara är en fantasi, men samtidigt behöver barn pröva gränser och det är lätt att det går för långt, det händer överallt.
- Tänd nu.
- Okej.
- Jag kommer till dig så fort jag kan – låter det bra? säger Saga.

De lägger på och Saga ringer sin pappa medan hon drar på sig den vita skinnoverallen över träningskläderna. Ingen svarar och hon gör ett nytt försök medan hon skyndar nerför trap-porna. Hon talar in ett röstmeddelande och ber honom höra av sig så fort som möjligt.

Hon letar upp numret till thoraxintensiven på Karolinska sjukhuset, men Lars-Erik Bauer jobbar inte i kväll.

Saga drar av kapellet igen, får på sig hjälmen och startar motorcykeln.

Medan hon kör mot Gamla Enskede går hon igenom det senaste samtalet hon hade med sin pappa. Hon kan inte förstå hur han skulle ha kunnat missuppfatta henne. Han ville bjuda forskaren han mött på en dejtingsida på middag och frågade om hon kunde sitta barnvakt.

Kanske missuppfattade hon vilken dag han menade. Kanske hade hon tankarna på annat håll och svarade ja utan att vara medveten om det.

Bilar står framför alla villor med vita vindrutor och gräsmat-torna glittrar av nattfrost.

Saga stannar och öppnar gjutjärnsgrinden, kör in den tunga motorcykeln på infarten, stoppar motorn, fäller ner stödet och går tillbaka och stänger efter sig.

Hon drar av sig hjälmen och blickar upp mot huset.

Alla fönster är mörka.

Ljuset från en gatlykta lite längre ner längs vägen når in i trädgården. Äppelträdens kala grenar kastar ett nätverk av skuggor över stenläggningen.

Pellerinas rosa cykel med fransar på handtagen ligger i gräset med punkterade däck.

Saga går mot huset med det svaga ljuset i ryggen. Hon ser sin skugga bli blekare och längre.

Hon tittar på den svängda nerfarten till garaget i källaren. En fotboll av plast ligger mot porten.

Framför ytterdörren stannar hon och lyssnar. Ett svagt

dunkande ljud hörs, som om någon springer på ett löpband.

Försiktigt trycker hon ner handtaget och drar till.

Ytterdörren är olåst.

Dunsarna försvinner i samma sekund som hon öppnar.

Hon blickar in i den mörka hallen.

Det är alldeles tyst.

Mattan ligger lite snett.

Saga lägger hjälmen på pallen, tar av sig sina kängor och går in. Den slitna parketten är iskall under hennes fötter. Hon tänder taklampan och det gula skenet sprider sig över väggarna.

– Hallå! Pellerina? ropar Saga.

Det är så kallt inomhus att hennes andedräkt ryker framför munnen. Hon passerar gången med dörren till källaren och ser pappans rock hänga över en stolsrygg i köket.

– Pappa?

Saga tänder taklampan i köket och upptäcker att dörren till trädgården på baksidan står vidöppen.

Hon går fram till dörröppningen och ropar på Pellerina.

Det börjar dåna dovt från värmepannan i källaren och sedan blir det tyst igen.

Saga tittar på det lilla växthusets fuktiga glas som återspeglar ljuset i köket. Hon ser sig själv stå i dörröppningen som en svart siluett.

De nakna buskarna mot grannens plank rör sig med vinden. Gungan gnisslar svagt i ställningen.

Saga tittar ut i trädgården, mot mörkret mellan träden och stänger sedan dörren.

I kedjemejlet stod det att clownflickorna kommer på natten, håller fast dig och sminkar en skrattande mun på dig så att du ska se jätteglad ut när de sticker ut dina ögon.

Hon återvänder till gången och stannar vid dörren ner till källaren. Pellerina vägrar gå ner dit. Allt som finns där är värmepannan, tvättmaskinen och mangeln, ett garage med trädgårdsredskap och utemöbler.

Men Pellerina är rädd för värmepannan, vissa kalla nätter dunkar den så att det hörs i hela huset.

Saga fortsätter fram till trappan och ser att någon har gått uppför den med smutsiga skor.

– Pellerina? säger hon mot övervåningen.

Saga smyger uppför trappan och när hennes ansikte hamnar i nivå med övervåningens golv stannar hon och låter blicken gå parallellt med de kraftiga golvbrädorna. Hon ser träets ådring, fransade mattkanter och springan under dörren till badrummet.

En ljus röst hörs alldeles svagt. Hon kan inte avgöra varifrån den kommer. Det låter som en entonig sång.

Saga vänder sig snabbt bakåt och blickar ner, lägger ena handen på ett av trappstegen, böjer på knäna och ser att dörren till källaren är stängd.

Hon fortsätter tyst upp till övervåningen, går genom mörkret till Pellerinas rum, lyssnar och öppnar försiktigt dörren.

I dunklet anar hon det grå plasthöljet över EKG-maskinen, de rosa balettskorna och den slutna garderobsdörren.

Saga fortsätter in, ser att sängen är obäddad men tom. Ett knakande ljud hörs från vinden. Den lösa kabeln till parabolen gungar utanför fönstret.

– Pellerina, säger Saga lågt.

Hon tänder lampan med hjärtformad skärm och det rosa skenet slår ut över väggen bakom byrån och upp i taket.

Saga tittar under sängen och ser godispapper, en dammig förlängningssladd och ett plastskelett med röda ögon.

Hon reser sig och går fram till garderoben och lägger handen på det bronsfärgade vredet.

– Pellerina, det är bara jag, säger hon och öppnar.

Gångjärnen gnisslar till och Saga hinner se de hängande plaggen samtidigt som en stor rörelse sveper ner mot henne. Hon kastar huvudet bakåt och handen söker automatiskt efter pistolen när den väldiga nallen landar på golvet och blir sittande på stjärten framför henne.

– Jag hade kunnat göra illa dig, säger Saga.

Hon stänger garderoben och hör sången igen. Rösten är mycket svag, nästan ohörbar. Hon vänder sig långsamt om, lyssnar och tycker att det låter som om det kommer från gästrummet.

Saga går ut, passerar den mörka trappan och petar sedan upp dörren till det rum hon brukar sova i. Någon har dragit ner täcket på golvet och sitter under det vid sidan av sängen.

– Inte här, inte här, inte här, mässar Pellerina alldeles ljust.

– Pellerina?

– Inte här, inte här...

När Saga viker undan täcket skriker systemen rakt ut av rädsla. Hon håller händerna för öronen och ser livrädd ut.

– Det är jag, säger Saga och lyfter upp henne i famnen.

Systemens hjärta slår snabbt och den lilla kroppen är svettig.

– Det är bara jag, lugna dig, det är bara jag.

Pellerina kramar henne jättehårt och viskar hennes namn om och om igen.

– Saga, Saga, Saga, Saga...

DE SITTER I sängen med armarna om varandra tills Pellerina har blivit lugn innan de går ner till köket. Systemen håller sig hela tiden tätt intill Saga och tänder alla lampor de passerar.

Saga öppnar kylskåpet och hittar resterna från gårdagen, en gryta med pannbiff och kokt potatis.

– Du måste gå och lägga dig så fort vi har ätit, säger Saga och tar ut ett paket matlagingsgrädde.

– Pappa var sur och struntade i maten, viskar Pellerina.

– Varför säger du att han är sur hela tiden?

– Jag skickade en bild på min första tavla.

– Från målarskolan?

– Ja och han ringde och sa att det var en jättefin hund, att han skulle hänga upp den i köket, men när jag sa att det var en häst blev han sur och la på.

– Vad då? Vad sa han? frågar hon.

Pellerina petar upp glasögonen på näsan.

– Han la bara på, säger hon.

– Det måste ha blivit fel, ibland tar batteriet slut, jag lovar att han inte blev sur, ler Saga och börjar värma maten på spisen.

– Varför vill han inte komma hem då?

– Det är kanske mitt fel, jag hade glömt att pappa skulle träffa en tjej.

– Har pappa en dejt? ler Pellerina.

– Du vet ju att jag träffar Randy.

– Som är jättesöt.

– Det är han faktiskt.

Medan maten värms gör Saga en sås i en kastrull. Hon löser en buljongtärning i grädden, vrider på lite kryddpeppar och häller i en tesked sojasås.

– Men vad heter pappas tjej? frågar Pellerina.

– Jag minns inte, kanske Annabella, hittar Saga på.

– Annabella, skrattar systemen.

– Med stora bruna ögon, mörka lockar och alldeles rött läppstift.

– Och guldklänning med glitter.

– Precis.

Saga dukar med två tallrikar och glas, ställer fram lingonsylt, hushållspapper och en tillbringare med vatten.

– Han har nog stängt av ljudet på mobilen när han pussas med Annabella, fortsätter hon.

Pellerina skrattar högt och nu har färgen kommit tillbaka till hennes ansikte. De sätter sig och Saga ser till att Pellerina tar sin hjärtmedicin och sedan börjar de äta.

– Har inte pappa berättat om sin dejt? frågar hon efter en stund.

– Nej, säger Pellerina och dricker vatten.

– Men sa han till dig att jag skulle komma hit i kväll?

– Jag vet inte, säger Pellerina och äter pannbiff. Jag tror inte det.

När de ätit färdigt borstar Saga hennes tänder och följer henne till sovrummet.

– Jag gömde mig när jag blev rädd, säger Pellerina och tar på sig nattlinnet.

– Men om jag får ge dig ett tips, säger Saga och stryker undan hår ur systemens ansikte. Om du verkligen behöver gömma dig så måste du vara tyst. Du kan inte säga "inte här, inte här" för då vet man att du är där.

– Okej, nickar systemen och lägger sig i sängen.

– Och göm dig inte under ett täcke, fortsätter Saga. Ställ dig

bakom gardinerna eller bakom en öppen dörr och stå bara stilla tills jag hittar dig.

– För du är polis.

– Vill du ha lampan tänd?

– Ja.

– Men det finns ingenting att vara rädd för – det vet du, eller hur? säger Saga och sätter sig bredvid henne.

– Är du aldrig rädd? frågar Pellerina.

– Nej, det är jag inte, svarar Saga och tar av systemn glasögonen och lägger dem på sängbordet.

– Godnatt, Saga.

– Godnatt, lillasyster, säger hon precis när telefonen ringer i hennes ficka.

– Nu orkar pappa kanske inte pussas mer, ler Pellerina.

Saga tar upp telefonen och ser att samtalet kommer från Jeanette Fleming.

– Det är inte han, säger hon. Det är från mitt jobb, jag måste svara, men jag tittar till dig om en liten stund.

Saga lämnar dörren på glänt och svarar medan hon går nerför trappan till bottenvåningen.

– Ursäkta att jag ringer så sent, men du sa att du ville ha återkoppling efter varje förhör, säger Jeanette.

– Hur gick det? frågar Saga.

– Jag behöver nog två kvällar till.

– Men kan vi inte bara säga åt henne att ta ledigt från jobbet?

– Man får bättre resultat om man är följsam och för mig är det okej med sena kvällar.

– Bara du inte tar ut dig, säger Saga.

– Bebisen gillar när jag jobbar, blir alldeles lugn och tung.

Jeanette är frånskild, men antligen gravid efter att ha långtat efter barn i många år. Saga tror att hon åkte till Danmark för insemination som hon pratat om, men hon är märkligt hemlighetsfull kring hur det gick till.

– Vad sa hon?

– Det är bättre om du lyssnar själv, jag kan skicka över en fil, det rör sig bara om några minuter när hon minns nya saker, allt annat är förberedelser och struktur.

– Bra, tack.

Saga lägger på och tar emot filen, öppnar den, sätter sig vid köksbordet och blickar ut på de gamla äppelträden i återskenet från fönstren när uppspelningen påbörjas mitt i ett samtal:

”... och den också. Nej, den är inte min, den är...”

Anna råkar välla någonting på bordet och svär.

”Fan också.”

”Det gör ingenting, jag torkar upp”, säger Jeanette och reser sig.

Stolsbenen skrapar mot golvet, steg hörs och en kökskran spolrar. Jeanette befinner sig långt ifrån mikrofonen och hennes röst hörs svagt.

”Ska vi återkomma till att du tidigare sa att han pratade om att köpa ett forskningscenter i Bulgarien?”

”Han sa en massa”, svarar Anna och andas tungt.

”Men du kommer ihåg det här med det gamla laboratoriet i Bulgarien? Förstod du vad han skulle ha det till?”

”Ingen aning, han verkade intresserad av kemisk industri, hur man nu kan vara det, han pratade om ett företag i Norrtälje också, som tillverkade... vad heter det, när man får bilarna blanka.”

”Polering”, föreslår Jeanette och sätter sig vid bordet igen.

”Nej, jag menar vax.”

”Bilvax?”

”Ja, de tillverkade någonting som fanns i bilvax... Han pratade om att man borde köpa aktiemajoritet i det här företaget.”

”Jobbade han där?”

”Nej, men han höll till där ute just då.”

”I Norrtälje?”

”Han tog färjan från Solö”, svarar hon.

”Vart?”

”Jag vet inte.”

”Men han tog färjan för att komma hem?”

”Det var så jag uppfattade det, men han...”

Anna tystnar när det ringer på dörren, mumlar att det är Fredrika och lämnar köket.

Saga blir sittande i tystnaden en stund innan hon reser sig upp och börjar duka av. Hon sköljer tallrikar och bestick, sätter igång diskmaskinen och går upp till övervåningen för att titta till systemen.

Saga går en runda genom huset, släcker lamporna och ser till att ytterdörrarna är låsta och fönstren stängda innan hon går till gästrummet.

Hon tar upp täcket från golvet, lägger det i sängen och försöker ringa pappan igen.

Det är konstigt att han inte hör av sig även om han har en dejt, tänker hon.

Telefonen måste vara trasig eller försvunnen.

Om han hade råkat ut för en olycka skulle hon redan ha blivit kontaktad.

Saga släcker sänglampan och blundar men måste titta igen när hon tycker sig se en rörelse genom ögonlocken. Hon blickar upp mot innertaket i mörkret, taklampan som gungar nästan omärkligt.

Vildvinet som klättrar på fasaden har växt runt gästrummets fönster och de torra grenarna skrapar slött på fönsterbrädan.

Hon tänker på dagens arbete, samtalen med Nathan, den korta ljudfilen från Jeanette, Bäverns intresse för kemisk industri och färjeplatsen utanför Norrtälje.

Värmepannan börjar dunka nere i källaren. Det låter som en människa med kramper i ett tomt badkar.

Hon borde sova nu men när hon väl har släppt in tanken kan hon inte låta bli att tända sänglampan, ta mobilen och söka efter färjan från Solö på internet.

Hon hittar nästan genast en tidtabell, läser namnen på de olika stoppen och ser att färjan går förbi Högmarsö.

Det är bara en av alla öar den stannar vid.

Ändå har Sagas hjärta börjat slå snabbare.

Det var på Högmarsö Jurek Walters kropp flöt iland och det var där hon träffade kyrkvaktmästaren och fick det avklippta fingret. Det var där Joona tyckte att hon och Nathan skulle börja sökandet.

Han ville att de skulle åka dit eftersom han såg det som en öppning till Jureks värld.

Saga märker att hennes händer darrar när hon hittar Anna Sjölin's telefonnummer och ringer upp.

– Fuck, säger en hes röst. Jag låg och sov, snälla – vad händer?
Det här är...

– Sa Bävern att han bodde på Högmarsö? avbryter Saga.

– Va?

– Bodde han på en ö i skärgården som heter Högmarsö?

– Jag vet inte, säger hon. Jag tror inte det.

– Men han tog färjan från Solö?

– Det var det jag tyckte att han sa – jag måste sova nu...

– Bara en sak till, säger Saga.

– Vad då? suckar Anna.

– Lyssnar du?

– Jaa.

– Pratade Bävern om en kyrkvaktmästare?

– Jag vet inte... eller, just det, han sa att han sov i en kyrka.

JOONA OCH LUMI närmar sig den lilla gränsstaden Waldfeucht på en smal väg som heter Brabanter Strasse.

Det uppodlade landskapet är flackt och vidsträckt som ett mossgrönt hav. Vita vindkraftverk avtecknar sig mot den låga vinterhimlen.

En flock kajor lyfter från ett svart träd när de passerar.

I går morse lämnade de hotellet och började köra norrut genom Schweiz och in i Tyskland.

De höll sig till de små vägarna vid sidan av Autobahn 5 upp till Karlsruhe, körde i timmar och passerade mindre orter som Trier och Düren i ett grått regn.

Joona sitter med ena handen på ratten och går igenom strategiska punkter med Lumi, valet av flyktväg och de olika mötesplatserna.

Han förklarar för henne hur hon ska orientera sig i landskapet ifall det är mörkt, med hjälp av enkel trigonometri utifrån synliga telemaster.

Efter genomgången sitter de bara tysta bredvid varandra, försjunkna i tankar. Det går inte att avgöra solens position bakom den vita himlen.

Lumis ansikte är bortvänt. Landskapet rinner snabbt över hennes grå ögon.

– Pappa, säger hon till slut och drar efter andan. Jag gör det här eftersom jag har lovat det... men det är ingenting jag vill.

– Jag förstår det.

– Nej, jag tror faktiskt inte att du gör det, säger hon och ser på

honom från sidan. Du har väntat på att det här ska hända, det är nästan som om du har längtat efter det... Jag menar, alla förberedelser, alla offer du har tvingats till är plötsligt meningsfulla.

De kör rakt igenom den tyska gränsstaden. Det tar bara några få minuter. Bruna tegelhus och en vacker kyrka försvinner bakom dem.

Långt bort över en åker rullar en gul traktor. Himlen avspeglas i en spannmålssilo.

Det finns ingen gränskontroll mellan länderna. Den smala vägen fortsätter bara förbi en informationstavla och in i Nederländerna.

– En sak som jag inte förstår, pappa... det är att du bara lämnade allting, jag menar, det är ju du som är expert på Jurek, totalt, du vet allt om honom, men när du tror att han är tillbaka försvinner du och låter dina kollegor leta efter honom.

– Även om jag var kvar skulle jag inte få delta i förundersökningen, förklarar Joonas. Men jag har lämnat anvisningar och material till Nathan Pollock och han kommer att sätta ihop ett stort team tillsammans med Saga Bauer.

– Medan du gömmer dig, säger hon lågt.

– Jag gör vad som helst för att inte förlora dig, säger han ärligt.

– Och Valeria?

– Det hade varit bättre om hon följt med, men hon får beskydd och det är det viktiga, tio poliser, tungt beväpnade, säger han.

– Hur kan du leva med den där rädslan hela tiden?

– Jag vet, Lumi, du har nästan bara sett min rädsla, som uppe i Nattavaara, säger Joonas och tittar hastigt på henne med ett leende. Men sanningen är att jag väldigt sällan är rädd.

De kör genom en rak allé av kala träd, passerar enstaka hus i mörkt tegel och skymtar jordbruksfastigheter längre bort.

– Mamma sa till mig att du var den modigaste människan i världen, säger Lumi efter en stund.

– Det är jag inte, men jag är ganska bra på det jag gör, svarar Joonas.

Medan de kör upp genom den södra provinsen Limburg börjar det regna igen.

Det mekaniska ljudet från vindrutetorkarna fyller bilen.

Rader av inplastade storbalar med pressat foder ligger som glansiga vita frukter på de nästan svarta åkrarna.

– Har du varit ihop med Saga Bauer? frågar Lumi.

– Nej, det har jag inte, ler han. Hon har alltid varit som en syster.

Lumi ser på sig själv i den lilla spegeln på solskyddet.

– Jag har ju bara träffat henne en gång, när hon kom till oss och berättade att hon hittat Jureks kropp... Men jag vet inte, jag har inte kunnat sluta tänka på henne, hon var helt otroligt vacker, perfekt.

– Du är perfekt, säger Joona.

Lumi tittar ut genom sidofönstret och ser ett stort krucifix vid vägkanten, omgivet av ett järnstaket.

– Jag fattar inte varför hon blev polis när hon hade kunnat bli supermodell eller vad som helst?

– Precis som jag, skojar han.

– Det är inget fel att vilja bli polis, det vet du att jag inte menar, men det passar inte alla.

– Jag har förstått att Saga hade en jobbig barndom, hennes mamma var psykiskt sjuk, hon talar aldrig om det, men jag tror att mamman begick självmord... Jag har försökt ta upp det, men hon säger bara att hon inte vill prata om det, att det är en regel hon har eftersom hon inte mår bra av att tänka på mamman. Hon är väldigt noga med det.

De kör förbi en bensinstation med en bård av röd neon utmed kanten till det platta taket över pumparna.

– Hur var det när din pappa dog? frågar Lumi.

– Pappa, säger Joona lågt.

– Jag vet ju att du bara var elva år, säger hon. Kommer du ihåg honom – jag menar på riktigt?

– Jag har varit rädd för att glömma... när jag var yngre fick

jag ibland panik när jag trodde att jag inte kunde minnas hans ansikte eller hans röst... men minnet fungerar på andra sätt, har jag märkt... jag drömmer fortfarande ofta om honom och då är han alldeles tydlig.

Torkarbladen rör sig snabbt över vindrutan och sveper undan regndropparna.

– Drömmer du om mamma? frågar Joona efter en stund.

– Jätteofta, svarar Lumi. Jag saknar henne så mycket, varje dag.

– Jag saknar henne också, säger Joona.

Lumi sänker ansiktet och stryker hastigt bort tårarna med handens baksida.

Joona saktar in i en vägkorsning strax före Weert. Det röda trafikljuset blänker i den våta asfalten. En kråka landar tungt i toppen på ett naket träd.

– Jag minns en gång när mamma och jag... Vi hade tittat på en stor eldsvåda, säger Lumi. Det var magasinen på bangården som brann... jag tror i alla fall att det var samma dag som vi satt och åt glass på trappan till tuomiokirkko och hon berättade om min fantastiska pappa som inte längre fanns.

Ljuset skiftar till grönt och de börjar köra igen.

– Minns du någonting från tiden i Sverige? frågar Joona.

– Mamma har berättat att jag hade en liten spis, säger Lumi. Och att du brukade leka med mig när du kom hem.

– Jag var ditt barn eller en jobbig hund och fick ligga på golvet och bli matad... du var alltid väldigt tålmodig... Jag brukade somna efter ett tag och då passade du på att duka med tallrikar och bestick över hela mig.

– Varför det? ler hon.

– Jag vet inte, jag var kanske ett bord.

De kör om en långtradare med smutsigt kapell. Vatten stänker upp över rutan och vinddraget får bilen att svaja till.

– Kanske är det här något jag har drömt, säger Lumi långsamt. Men jag tror att det är ett riktigt minne, att vi sa godnatt till en grå katt.

– Det gjorde vi, säger han. Jag läste sagor för dig varje kväll när jag var hemma... och innan du skulle sova brukade vi vinka till grannens katt.

DET HAR SLUTAT regna när de saktar in på Rijksweg som löper tätt intill E25. De befinner sig inte långt ifrån industriområdet i utkanten av Maarheeze.

I en hage står ett trettiotal får, alla är vända åt samma håll i vinden. På andra sidan motorvägen syns den grå ytan på en stor damm.

De svänger av på en smal asfaltsväg med buckliga skyltar som påminner om att detta är en återvändsgränd och att området är privat.

Högt ängsgräs stryker rasslande mot bilens sidor.

Joona bromsar mjukt in framför en rostig bom, går ut i den kalla luften och drar upp spiken som sitter som en sprint i öglorna istället för hänglås.

I slutet av vägen ligger en samling förfallna byggnader med vid utsikt i alla riktningar.

Platsen är perfekt, noga utvald.

Ingen kan närma sig utan att synas på långt håll och det är bara sju kilometer till den belgiska gränsen.

De kör in mot gårdsbebyggelsen och Joona parkerar bakom det gamla boningshuset. Fönstren är täckta av plywoodskivor och dörren igenspikad.

En grusväg med vattenfyllda gropar tar en lång omväg runt en hage fram till den gamla verkstaden. Det är en ganska stor byggnad med väggar av vit plåt. En del av gaveln tycks hänga löst, den gungar långsamt i vinden.

De tar den kortare vägen genom hagen och kliver över ett

förfallet elstängsel. Tråden är avsliten och ett antal stolpar ligger ner med sina isolatorer av porslin i vattenpölnarna.

– Det är inte minerat? frågar Lumi.

– Nej.

– För att det skulle kunna avslöja gömstället, säger hon för sig själv.

De följer ett djupt traktorspår genom utblommad kirskaal och kommer upp på grusplanen. I ogräset intill verkstaden ligger gamla delar av en skördetröska.

Joona drar fram sin pistol och håller den intill kroppen när de går runt verkstaden. Fönstren på övervåningen är igensatta. Brunröd rost har runnit från nitarna över fasadens smutsvita plåt. Hela gaveln utgörs av två dörrar som är tillräckligt stora för att man ska kunna köra in en hjullastare. Den ena dörren hänger snett och rör sig fram och tillbaka i vinden.

Verkstaden ser ut att ha varit övergiven i många år.

En tom plastflaska motorolja rullar i vinden nedanför den spruckna cementtrampen.

Joona stannar och blickar hastigt tillbaka över hagen, den smala vägen och bilen som står utanför det mörka boningshuset.

Han öppnar dörren, tittar in i den dunkla verkstaden och ser en bit av ett betonggolv med gamla oljefläckar, en kartong med bleckspik och några rullar industriplast.

Färgen har skrapats av från pelarstommen närmast dörren, ett mekaniskt slitage ända upp mot taket.

– Jag tror att han har en överraskning åt oss, säger Joona och går in.

Lumi följer efter honom med en svirrande oro i maggropen. Torra höstlöv har blåst in över golvet.

Instinktivt håller hon sig tätt intill sin pappa.

Det stora verkstadsrummet är nästan helt tomt.

Vinden lyfter dörren bakom dem en liten stund och sedan sluter den sig gnisslande igen och det blir nästan helt mörkt.

Ljuden av deras steg ekar mellan väggarna.

– Det här känns inte bra, viskar hon.

Lite ljus från himlen når in när dörren svänger upp igen i vinden. Det bleka skenet rör sig som en bränning över golvet och stannar till vid en inre vägg innan det drar sig tillbaka.

Rummet är rymligt men inte tillräckligt stort för att utgöra hela byggnaden.

Lumi försöker dra med sig Joona mot utgången. Ett underligt suckande hörs och i nästa sekund störtar en hydraulisk ståldörr ner bakom dem.

Den slår i golvet och låser sig rasslande. Hela deras reträttväg är avstängd från golv till tak.

– Pappa, säger Lumi med rädd röst.

– Det är ingen fara, svarar han.

Taklamporna tänds och de ser att de släta väggarna är tillverkade av grovt stål och svetsade i innerhörnen.

Övervakningskameror och skottgluggar syns fyra meter upp.

Det finns ingenting att gömma sig bakom, ingenting att klättra på.

De ser sig själva avspeglade som två grå skuggor i pansarväggen rakt fram.

Lumi andas snabbt och Joona lägger en hand på hennes underarm för att stoppa henne från att dra fram sin pistol.

En ståldörr öppnas i väggen och en ganska kort man i svarta träningsbyxor och svart stickad tröja haltar in i rummet. Han har djupa ärr i ansiktet, stubbat vitt hår och håller en pistol i handen.

– Jag är mycket missnöjd med dig, säger han på dyster engelska och gestikulerar mot Joona med pistolen.

– Det var tråkigt att...

– Hörde du vad jag sa? avbryter mannen med höjd röst.

– Ja, löjtnant.

Mannen går runt Joona, inspekterar honom och knuffar till honom i ryggen så att han måste ta ett steg framåt för att behålla balansen.

– Hur känns det att ligga på golvet i ditt eget blod?
– Det gör jag inte.
– Men jag kunde ha skjutit dig – eller hur?
– Fast ingen kommer att gå in här om du inte målar om stålstommen.

– Stålstommen?
– Färgen efter kanten är bortslipad och om man tittar upp i taket syns ju hela konstruktionen, svarar Joona.

Mannen håller tillbaka ett belåtet leende och vänder sig för första gången till Lumi.

– Jag heter Rinus, säger han och skakar hand med henne.
– Tack för att vi får vara här, säger hon.
– Jag försökte hyfsa till din pappa en gång i tiden, förklarar han.

– Han har berättat det, säger Lumi.
– Vad har han sagt?
– Att det var som en semester, svarar hon leende.
– Jag visste att jag var för snäll, skrattar han.

Rinus berättar att han köpte egendomen redan för trettio år sedan med avsikt att driva gården själv, men det blev aldrig av. När han lämnade det militära blev han istället rekryterad av AIVD, Nederländernas nationella underrättelsetjänst.

Trots att AIVD var direkt underställt inrikesministeriet blev Rinus medveten om att det skulle kunna uppstå en situation där han måste gömma sig under en längre tid.

– Dels är underrättelsetjänstens säkra hus aldrig tillräckligt säkra och dels är det inte alltid man kan lita på det egna lägret, säger han som om det var en självklarhet. Jag höll i en extremt hemlig utredning som pekade tillbaka rakt in i vår egen organisation, det var då jag kände att det var dags att göra sig beredd.

Fastigheten omfattar fyra hektar mark och ligger nära Belgien, Tyskland, Luxemburg och Frankrike för den händelse att han skulle behöva lämna landet hastigt och söka amnesti någonstans.

Boningshuset är bara en front för nyfikna, ett övergivet och tillbommat hus som han aldrig besöker.

Den verkliga bostaden är dold inne i den gamla verkstaden.

Rinus visar dem förbi köket på övervåningen och in i gården med dörrar till fyra sovrum med vardera två våningssängar.

Korridoren slutar med en igensatt nödutgång. Rinus har skrivit *Stairway to Heaven* på dörren eftersom han har sågat loss brandstegen och kört den till soptippen.

Den enda ingången är genom verkstaden, men det finns en flyktväg under marken som leder tvåhundra meter ut till en skogsdunge på åkern bakom huset.

*

Joona värmer fryst lasagne i mikrovågsugnen och dukar bordet med tre tallrikar. Han håller upp vatten i glaset och berättar för Lumi om träningen under Rinus befäl. En gång slängdes han i havet fem kilometer från kusten med hopbundna ben och armarna låsta på ryggen med handfängsel.

– Badsemester, ler Rinus som precis kommer in i köket efter att ha flyttat deras bil till det dolda garaget.

Han sätter sig och berättar för Lumi att han bor i Amsterdam sedan många år tillbaka, även om hans familj kommer från Sint Geertruid i södra Nederländerna, ganska nära Maastricht.

– Här nere är folk katoliker och mycket mer religiösa än ovanför floderna, förklarar han och börjar lägga upp mat.

– Vad säger Patrik om att du försvinner så här? frågar Joona.

– Jag hoppas på att han ska börja längta, men han tycker nog bara att det är skönt att slippa mig en liten stund.

– Jag trodde han fick frukost på sängen varje morgon, ler Joona.

– Jag är ändå uppe, säger Rinus med en axelryckning.

Han betraktar Lumi som blåser på en tugga rykande lasagne.

– Blir det polishögskolan efter konststudierna?

– Aldrig, svarar hon med ett kort skratt.

– Din pappa är också konstnärlig, säger han och ger Joona ett ögonkast.

– Det är jag inte, protesterar han.

– Du ritade en...

– Nu glömmer vi det här, avbryter Joona.

Rinus skrattar ljudlöst för sig själv, med ansiktet vänt mot tallriken. De djupa ärren över kinderna och genom mungipan är bleka som kritstreck.

Efter maten visar Rinus dem förbi trappan till undervåningen, genom ett draperi och in i ett dunkelt rum med luckor framför fönstren.

Utmed en av väggarna står trälårar med vapen. Det är pistoler, automatkarbiner och prickskyttegevär.

Rinus går igenom den taktiska mallen och befälsordningen vid en attack, visar monitorn och larmsystemet.

Utifrån luckornas placering på övervåningen har de delat in verkstadens omgivningar i ett antal bevakningsområden och sedan schemalagt uppgifterna.

Joona står med en kikare och iakttar infarten och bommen över vägen medan Rinus visar Lumi hur de ryska tändrören fungerar eftersom de kan bli tvungna att minera verkstaden.

– Elektriska är bättre, men mekaniska är pålitliga... även om de legat i kartongen i trettio år, säger han och lägger röret på bordet framför henne.

Detonatorn ser mest ut som en kulspetspenna med en liten säkring och en sprint längst upp.

– Jag antar att man fäster linan där, säger hon och pekar på den stora ringen.

– Ja, men först trycker man in spetsen i sprängdegen ungefär fem centimeter, apterar med en lina till sprinten som du säger... och lossar säkringen.

– Om någon går in i linan dras sprinten ut.

– Och slagstiftet träffar tändhatten som utlöser detonatorn, säger Rinus. Tändhatten smäller bara som en knallpulverpistol, det är ingenting, men om detonatorn exploderar förlorar man handen och briserar sprängdegen är man förstås död.

SAGA OCH NATHAN Pollock tar inte färjan från Solö som Bävern gjorde, utan kör istället så långt som broarna mellan öarna leder dem för att åka med den regelbundna linfärjan från Svartnö.

Hennes pappa hade ännu inte hunnit hem när hon lämnade Pellerina på skolan. Egentligen var skolan stängd eftersom lärarna hade studiedag, men fritids höll öppet och Pellerinas specialpedagog jobbade.

Saga har försökt hålla tillbaka sin oro och tänkte att det var möjligt att pappans telefon var trasig och att han åkte direkt till jobbet på morgonen efter sin dejt.

Men när hon kontaktade Karolinska var han inte där.

Nu har hon ringt alla sjukhus i Stockholm och talat med polisen.

Hon känner sig som en tonårsförälder.

Det enda hon kan göra är att hoppas på att han har blivit så kär att han struntar i allt annat.

Det vore inte likt honom, men hon skulle bli lättad och oerhört arg.

Nathan saktar in, lämnar väg 278 och kör till höger på en grusväg genom granskogen.

De ska ut till Högmarsö och försöka prata med den pensionerade kyrkvaktmästaren för att ta reda på om Bävern verkligen bodde i kapellet under en tid.

Om de har tur kommer de snart att veta Bäckens riktiga namn. Kanske eftersänder vaktmästaren hans post till en ny

adress, kanske har han lämnat sina kontaktuppgifter.

Men Saga förstår samtidigt att det inte kommer att bli lätt.

Erland Lind är dement sedan flera år och all kommunikation med honom har hittills varit meningslös.

De stannar framför bommen som blockerar vägen ner till kajen. Det är här man ska köa tills det är dags att köra ombord.

Men vägen är tom.

Ingen annan väntar på överfarten.

Saga tittar på den mörka ön på andra sidan gattet och lin-färjan som är på väg in.

På något förbryllande sätt strålar hennes och Nathans jakt på den storvuxne mannen som kallar sig Bävern ihop med Jurek Walters sista kapitel, med den exakta platsen där hans kvarlevor hittades.

Ett skrapande ljud hörs när färjan lägger till.

Vattnet utanför ligger helt stilla.

När bommen fälls upp kör de ner till kajen och vinkas ombord av en man i regnkläder. Det dånar när landgången trycks ner mot kajen av bilens tyngd.

Durken är svart och blöt medan relingens metall och färjkarlens styrtorn är målade i senapsgul färg.

Nathan och Saga sitter tysta kvar på sina platser. Bilen vibrerar och färjan kommer i rörelse. Darrningarna stiger upp i benen, underlivet och magen.

Under ytan löper två grova stålvajrar parallellt mellan de båda öarna. De leds upp ur vattnet och passerar genom färjans kraftiga vinsch och försvinner ner igen.

Saga vänder sig bakåt och ser att svallvågorna får den frusna gula vassen på båda sidor om kajen att vaja.

Joona är övertygad om att Jurek Walter lever och att han har ägnat sig åt att rekrytera en ersättare till sin bror.

Saga har hela tiden varit övertygad om att hon dödade Jurek.

Skälet till att hon avsatte ett år åt att leta efter kroppen var för att kunna lugna Joona.

Det var hennes fel att Jurek rymde och därför ansåg hon att hon var skyldig att bevisa för Joona att Jurek var död om det var möjligt.

Hon minns tydligt när hon träffade kyrkvaktmästaren på Högmarsö. Han samlade drivved mellan klipporna och berättade att han hittat en död man fem månader tidigare.

Han hade haft kroppen i redskapsskjulet, men när stanken blev för stark brände han den i det gamla krematoriet.

Han klippte av ett pekfinger och sparade det i en burk med sprit i sitt kylskåp.

Saga och Nålen studerade fotografierna han tagit på den uppsvållda bålen med kulhålen.

Det var Jurek, varje detalj stämde.

Och när matchningen med dna och fingeravtrycket var hundra procentig var de övertygade.

Saga önskar att Joona hade väntat lite innan han försvann, att han hade hunnit se filmen från den vitryska övervakningskameran.

Hon kommer aldrig att glömma hans ansikte när han kom till henne för att varna henne.

Hon kände nästan inte igen honom, stölden av hans hustrus kranium hade gjort honom paranoid.

Han var plötsligt övertygad om att Jurek levde – att han hade hittat en man med liknande ålder och kroppsbyggnad som han själv, skjutit honom på samma sätt som Saga sköt honom och sedan amputerat sin egen hand eller en del av handen och lagt kroppsdelarna i blöt i havsvatten ett halvår.

Joonas slutsats var att Jurek hade fått hjälp av kyrkvaktmästaren.

Att han tvingade eller övertygade Erland Lind att fotografera mannens bål och sedan kremera den, klippa av och spara fingret från Jureks ruttnande hand och därefter även kremera resterna efter den.

Saga erinrar sig Erland Linds försupna ansikte, hans fåordig-

het och slitna kläder. Hon försökte förhöra honom flera gånger efter det första mötet. Men han hade gått så brant in i demensen att det egentligen var meningslöst.

Vattnet är nästan svart denna morgon, allt är vindstilla och ytan ligger slät. Tunn dimma hänger mellan öarna längre bort.

Färjan närmar sig långsamt Högmarsö.

Kala lövträd står orörliga bakom den tomma kajen.

Färjan går upp på rälsen under vattnet med ett dovt ljud och landgången skrapar mot betongbryggan innan den stannar.

Svallvågorna skummar mot den steniga stranden.

Nathan ger Saga en blick, startar bilen och rullar iland. De kör uppför den svängda backen och fortsätter förbi några vinterstängda fritidshus.

Det tar dem bara några få minuter att nå fram till varvet. Det stressade skenet från en svets stöter mellan verkstadsbyggnaderna. Bråte och övertäckta båtar ligger på den dammiga grusplanen.

Nathan svänger till vänster förbi några små åkrar och en skogsdunge. Mellan de svarta trädstammarna lyser kapellet vitt som socker.

De saktar in, kör uppför en backe och stannar. Ett stort ankare står uppställt på den gula gräsmattan.

Den kalla luften för med sig en doft av hav. Avlägsna skrin från fiskmåsar hörs från hamnen.

Saga går uppför grusgången och känner på dörren till kapellet. Den är låst men nyckeln hänger på en spik under trappans räcke.

Hon låser upp, trycker ner handtaget och Nathan följer henne in över det knakande brädgolvet. Bänkarna är grönmålade och votivskepp hänger på väggarna. Den gräddgula bröstpanelen speglar vinterljuset från de spetsiga fönstren. De går fram till det anspråkslösa altaret, vänder tillbaka utmed bänkarna och stannar framför en lerig filt som ligger på golvet.

Några konservburkar med bönor och dillkött står på vagnen med psalmböcker.

Nathan och Saga går ut igen, låser kapellet och fortsätter mot vaktmästarbostaden. Klockstapeln står dyster som ett jaktorn mellan träden.

Solen bryter igenom diset precis när de knackar på dörren. De väntar några sekunder och går sedan in.

Bostaden består bara av ett kök med sovalkov och ett badrum.

De gamla matresterna på bordet har skrumpnat ihop och torkat. Vid kaffebryggaren står en plastpåse med mögliga kanelbullar. Den smala sängen i alkoven saknar lakan. Han har sovit direkt på madrassen med en filt över sig. Ett armbandsur med repigt glas ligger på en pall intill sängen.

Huset är övergivet.

Saga minns hur det hade luktat stekos och fuktig lump första gången hon var här. Då hade Erland Lind varit berusad, men helt klar i huvudet.

Nästa gång hon åkte hit var han inåtvänd och förvirrad.

Det var ett mycket hastigt förlopp.

Saga tänker att han måste ha hamnat på en vårdinrättning akut, att ingen släkting orkat ta hand om hans kvarlåtenskap ännu.

– Det var här han hade fingret i en gammal syltburk, säger hon och öppnar kylskåpet.

På de smutsiga hyllorna står flaskor utan etiketter och förpackningar med sur och rutten mat. Hon tittar på datumstämplarna på ett paket med kaffegrädde och vakuumpförpackad bacon.

– Han har inte varit här på fyra månader, säger hon till Nathan och stänger kylskåpet igen.

De lämnar huset och går till garaget.

En jordig spade med rostigt blad ligger på golvet omgiven av torr jord. Bakom den övertäckta snöslungan syns delarna till Erlands hembränningsapparat.

– Det var här inne Jurek låg, det rann från hans kropp ner i golvbrunnen, pekar hon.

De går ut igen och blickar tillbaka mot bilen och kapellet.

– Ska vi höra med grannarna om de vet vart han har tagit vägen? frågar Nathan lågt.

– Jag ringer församlingen, säger Saga och vänder sig åt det andra hållet.

Resterna av krematoriets stengrund är försvunna i det höga ogräset, men den murade skorstensstocken reser sig fyra meter från marken.

– Det var där han brände Jureks kropp, säger Nathan.

– Ja.

De går genom gräset och stannar framför den sotiga ugnen. Saga fortsätter långsamt in i skogsbrynet, tittar till på grepen som står nertryckt i komposthögen och fortsätter sedan mot den jordiga och upptrampade marken mellan träden.

Det känns som om luften tar slut när hon ser ett metallrör sticka upp ur jorden.

Hon måste ta stöd med handen mot ett träd för att inte falla.

Med bultande hjärta går hon fram och känner hälsarna sjunka ner i den lösa jorden. Tankarna stormar inom henne. Hon går ner på ett knä, lutar sig fram och luktar i röret, reser sig, backar hostande undan och spottar på marken.

Ruttet kött.

Skogsbrynet sveper åt sidan när hon vänder sig runt och söker med blicken. Hon tar några steg, tittar på krematoriet och vaktmästarbostaden.

– Vad är det? frågar Nathan med orolig röst.

Hon kan inte svara, springer bara till garaget, tar spaden, återvänder och börjar gräva i den mjukt packade jorden, skyfflar undan den i det höga ogräset.

Svett rinner nerför ryggen.

Ett kvidande ljud kommer från hennes strupe när hon trycker ner bladet med foten och vräker undan jord.

Hon gräver flämtande, vidgar gropen, kliver ner i den och fortsätter djupare.

Sjuttio centimeter ner når spaden en kista. Hon sveper undan lös jord med handen. Röret leder in genom locket och hålet har tätats med silvertejp.

– Vad är det här? frågar Nathan.

Hon frilägger kistans ovansida helt, trycker in spadens blad under locket och bryter upp det. Hon slänger ifrån sig spaden, tar tag med båda händerna och drar, vrider locket åt sidan och får ut de sista spikarna.

Nathan tar emot locket och lägger det vid sidan av den grunda graven.

Båda stirrar på resterna av kyrkvaktmästaren.

Erland Linds kropp är svullen och vätskande, vissa delar har i det närmaste lösts upp, medan andra, som händer och fötter, tycks intakta. Ansiktet är utmärglat, ögonen svarta och fingertopparna söndertrasade.

– Det är Jurek som gjorde det här, viskar Saga.

Hon tar sig upp ur graven, går hastigt tillbaka mot kapellet och snubblar till på en av krematoriets grundstenar.

– Vänta, säger Nathan och följer efter henne.

– Han har tagit min pappa, skriker hon och börjar springa mot bilen.

POLISERNA KARIN HAGMAN och Andrej Ekberg sitter i patrullbil 30-901 på Palmfeltsvägen nära Globen arena.

Det är en stilla morgon. Rusningstrafiken in till Stockholm har tunnats ut, bilköerna på Nynäsvägen försvunnit och förutom en mindre bilolycka utan personskador vid åttatiden har det varit lugnt.

Karin och Andrej körde en vända i Slakthusområdet och stannade bakom en parkerad skåpbil med ett pornografiskt motiv lackat över hela dörrpartiet. Karin kontrollerade registreringsnumret mot brotts- och misstankeregistret med hopp om att kunna göra ett ingripande som inte bara rörde dålig smak.

Nu kör de långsamt längs den skuggiga vägen utmed tunnelbanans räls, under ödsliga gångbroar och mörka, tomma tegelbyggnader. Området är fortfarande skräpigt efter gårdagskvällens konsert.

– Livet är för långt för att man ska orka ha roligt hela tiden, suckar Karin.

– Du sa att du skulle berätta för Joakim hur du känner, säger Andrej.

– Det spelar ingen roll... han vill ingenting längre, bryr sig inte.

– Du måste separera.

– Jag vet, viskar Karin och trummar på ratten med handen.

De passerar en burksamlare med smutsig militärrock och pälsmössa som går i diket och drar en sopsäck efter sig.

Karin öppnar munnen för att berätta att Joakim gör allt för

att slippa ha sex när de får ett anrop från Länskommunikationscentralen.

Hon svarar på anropet och märker att KC-operatörens röst är ovanligt stressad när han berättar att de fått in ett Prio 1-larm från en kollega.

Det bleka skenet från POLMAN-stationen gör hennes hand vit som snö när hon lägger den på växelspaken.

Larmet rör en pågående kidnappning vid Enskede skola, på fritidsklubben Mellis med ingång från Mittelvägen.

Operatören försöker tala lugnt och svara samlat på deras frågor, men det är uppenbart att något i denna situation gör honom skärrad.

Som Karin förstår det handlar det om en våldsam kidnappning av en tolvårig flicka med Downs syndrom. Den misstänkte gärningsmannen bedöms som mycket farlig, möjligen beväpnad.

De får upp adressen på displayen.

Det är nära.

Karin slår på utryckningsljuset på takbågen, vänder bilen och ser det blå skenet pulsera över en brun tegelvägg med trasiga markiser.

Operatören förklarar att de samordnar insatsen med SÖS och Nationella insatsstyrkan.

– Men ni är närmast, ni kommer att vara först på plats, säger han.

Karin sätter på highlow-sirenen, ger gas och känner bilens acceleration som en hård knuff i ryggen. Hon ser en cyklist på höger sida längre fram och en skåpbil som närmar sig i den mötande filen.

I backspegeln står burksamlaren stilla i diket och tittar efter dem.

Hon saktar in en aning i den stora korsningen och försäkrar sig om att alla släpper fram dem innan hon ökar farten igen.

Andrej frågar operatören om han vet hur många barn som befinner sig på fritidsklubben och får svaret att det antagligen

är färre barn än vanligt eftersom skolan är stängd.

Karin tänker att det låter som en vårdnadstvist som har gått fel, en kränkt exman som känner sig orättvist behandlad.

De passerar den katolska skolans gula fasad, svänger direkt till höger i rondellen och ökar farten förbi den stora idrottsplatsen.

Silvriga stängsel mot raden av fotbollsplaner flimrar förbi.

Medan Karin kör fortsätter Andrej kommunikationen med operatören. Centralen har inte fått in några samtal från allmänheten om bråk eller skottlossning.

Hon håller lite för hög hastighet när hon kommer in i nästa rondell och däcken tappar greppet när hon svänger åt vänster.

De glider över det lösa gruset på asfalten, in på en gångbana och skrapar sidan i skylten som pekar ut riktningen mot Enskede kyrka.

– Ta det lugnt, mumlar Andrej.

Karin svarar inte, ökar bara hastigheten igen när de kör utmed Margaretaparken.

En flock fåglar lyfter från en papperskorg.

Vintergräset i parken är brunaktigt och de nakna träden skuggar nätverket av gångvägar.

När de ser skolans tegeltak över den omgivande bebyggelsen av villor och huslängor slår Karin av sirenen. Hon svänger brant till höger på Mittelvägen, sänker hastigheten och stannar strax före entrén.

De lämnar bilen och kontrollerar sina vapen och skyddsvästar. Karin försöker andas lugnt.

Det frasar bland de bruna löven som samlats kring en spiralformad brandtrappa.

Andrej rapporterar tillbaka att de är på plats. Karin ser honom lyssna och nicka innan han avslutar kommunikationen.

– Operatören sa att vi skulle vara försiktiga, säger han och ser henne i ögonen.

– Försiktiga? Den har jag aldrig hört förut, svarar hon utan att få fram ett leende.

– Det kom från kollegan som larmade.

– Försiktiga, upprepar hon lågt.

Hon betraktar enplansbyggnaden som utgör fritids och som har kilats in mellan långt högre skolhus på båda sidorna. Tegelväggarna är målade i gul ockra, de röda takpannorna är täckta av mossor.

Lampor lyser bakom gardinerna, men inga människor syns till.

Allt är tyst.

– Vi går in och tittar, säger Andrej.

Med dragna vapen springer de över den breda trottoaren och följer sedan fasaden fram till den mörkröda ytterdörren.

Andrej öppnar och Karin tar ett par steg in i kapprummet.

En stor plastlåda med kvarglömda kläder står på golvet. Stövlar och sportskor ligger utanför ett torkskåp.

Det luktar sand och smutsiga kläder. En papperskorg med gamla skoskydd är placerad nedanför ett inplastat anslag om reglerna på Mellis.

Andrej passerar Karin, gör ett tecken mot nästa dörr och hon följer efter honom in i ett stort rum med utspridda bord där man kan spela schack och backgammon.

Gardinerna är fördragna framför alla fönster.

Det enda ljudet som hörs är frasandet av deras uniformer och kängorna mot plastgolvet när de går mellan de låga borden.

Den ena toalettdörren är stängd längst in i rummet.

De stannar.

Ett kluckande, porlande ljud hörs.

Karin skiftar blick med Andrej och han flyttar sig omedelbart åt sidan. Hon går fram till toalettdörren, tänker för sig själv på den märkliga uppmaningen om att vara försiktiga och märker att hon darrar när hon sträcker fram handen och trycker ner handtaget.

KARIN RYCKER UPP dörren, backar och riktar pistolen in i mörkret, men dörrbladet studsar tillbaka innan hon hinner se någonting.

Hon sträcker sig fram och öppnar dörren igen.

Ingen är där.

Kranen står på och en jämn stråle vatten försvinner ner i handfatets sil med ett porlande ljud.

– Var fan är alla, viskar Andrej bakom henne.

De fortsätter tillsammans in i matsalen. Tre runda bord är placerade mitt på golvet. På ett av borden står ett glas O'boy och en assiett med en halv smörgås.

Mellan borden och stolarna skymtar Karin en innesko på golvet, strax utanför den halvslutna dörren till köket.

Andrej går fram till fönstret, för undan gardinen och blickar ut. Insatsstyrkan syns inte till, men en vit skåpbil har stannat i slutet av kvarteret.

– Det står en skåpbil längre ner på gatan, säger han lågt.

Karin tittar till på pistolen i sin hand, flyttar undan en stol och går i riktning mot honom.

Hon vänder blicken mot köket igen och stannar.

Mellan borden syns en naken fot.

– Andrej, säger hon med spänd röst.

Hon vänder och korsar hastigt matsalen med rusande puls.

I dörren till köket ligger en kraftig kvinna på mage alldeles stilla. Skjutdörren är halvsluten så att endast kroppens undre hälft är synlig.

Hon har tappat båda inneskorna.

Hälarna är rosa och de veckade fotsulorna nästan vita.

Karin ser de blekta jeansen med fransiga bakfickor över den stora stjärten.

En tvärrandig T-shirt från Marimekko spänner över kvinnans rygg.

Karin riktar vapnet mot köket och med den andra handen för hon långsamt dörren åt sidan.

Hon flämtar till när hon istället för håret och bakhuvudet ser kvinnans ansikte.

Det är vridet rakt bakåt.

Nacken är så våldsam bruten att ligamenten har dragits av och den mjuka leden mellan första och andra halskotan har gett efter.

– Vad fan är det som har hänt? viskar Andrej.

– Kolla nästa rum, säger hon onödigt högt.

Kvinnans ansikte är vitt, läpparna sammanpressade, ögonen är uppspärade och blod har runnit ur näsan.

Karin har fortfarande pistolen riktad in i köket när hon hukar för att känna på kvinnans puls.

Hon har hunnit svalna, måste ha varit död i flera timmar.

Tankarna flyger genom Karins hjärna. De fick larmet alldeles för sent, det är ingen idé att sätta upp vägspärrar, de behöver inte understöd från insatsstyrkan.

Hon reser sig upp och går in för att överblicka det trånga köket när hon hör Andrej ropa på henne. Karin vänder, passerar den döda kvinnan och går rakt in i en stol så att ryggstödet slamrar in i bordsskivan.

Andrej står i dans- och yogasalens dunkel. Gardinerna är halvt fördragna och det rosa skenet från en myslampa blänker i en gitarr som hänger på väggen.

I taket vrider sig en diskokula och små glittrande reflektioner glider över väggarna.

Karin följer Andrejs blick mot det innersta hörnet.

En man med svart skägg och kraftiga ögonbryn sitter på en yogamatta, lutad mot ribbstolen. Han har ett djupt krossår i huvudet. Pannbenet är intryckt minst fem centimeter och mörkt blod täcker hans ansikte och bröstkorg.

Andrej mumlar att de kom för sent och lämnar rummet.

Karin står kvar och hör sin snabba puls ticka i öronen.

Trots att hon förstår att mannen är död går hon fram och känner på hans hals.

Hon torkar handen på byxorna och börjar gå mot kapprummet.

När hon kommer ut i den kalla luften framför fritidslokalen sitter Andrej på en bänk framför ett mörkt träbord.

Sirenen från ett uttryckningsfordon hörs avlägset. En tatuerad man drar ut en grov slang från skåpbilen längre ner på gatan.

– Han dödade personalen och tog flickan, säger Andrej utan att titta på henne.

– Det verkar så, svarar hon. Har du rapporterat tillbaka?

– Jag gör det nu.

Medan Andrej talar med deras närmaste befäl går Karin till bilen och hämtar rullen med avspärrningsband. Hon knyter fast änden i brandtrappan, leder det runt boden och träden och sedan runt hela huset innan hon börjar skriva sin åtgärds-kalender.

Gatlyktans gula sken faller över löven på asfalten. Vid den här tiden på året är lyktorna tända nästan dygnet runt.

Den första ambulansen kommer in på Mittelvägen, kör upp på trottoaren för att kunna passera deras polisbil och stannar utanför avspärrningen.

Karin går fram och förklarar situationen för ambulanspersonalen. De följer med henne in i fritidsklubben och kontrollerar den första kroppen.

Tillsammans fortsätter de in i den dunkla dans- och yogasalen.

Karin stannar mitt i rummet och iakttar ambulanssjukvårdaren som hukar invid den döde mannen. De små reflek-

tionerna från diskokulan rinner över det blodiga ansiktet och skägget.

– Vi hämtar båren, säger sjukvårdaren med tung röst.

Karin går fram till fönstren och för ena gardinen åt sidan för att få in ljus från gatlyktan utanför.

När hon drar undan nästa gardin blir hon så rädd att det smäller till i huvudet av adrenalin.

Pulsen dundrar mot trumhinnorna.

En liten flicka står helt stilla och håller för sin egen mun och blundar bakom de tjocka glasögonen.

– Lilla vän, får Karin fram.

Flickan måste ha varit gömd bakom gardinen i flera timmar. När Karin klappar henne försiktigt på axeln öppnar hon ögonen och vinglar till.

– Du ska inte vara rädd, han är borta nu, säger Karin.

Flickans läppar är vita och hon är helt utmattad. Plötsligt viker sig hennes ben och hon sjunker ner på golvet. Karin ställer sig på knä och håller om barnet, känner den spända, darrande kroppen.

– Får jag bära dig?

Försiktigt lyfter hon upp flickan och lämnar danssalen. Hon går med henne i famnen och ser till att hon inte kan se den döde mannen vid ribbstolen och kvinnan i dörröppningen till köket.

– Vem var det som var här? frågar hon medan de rör sig mellan borden.

Flickan svarar inte. Karin känner hennes varma, fuktiga andetag mot sin axel och viskar att hon inte behöver vara rädd.

De bestämmer att Andrej ska bli kvar för att invänta tekniker och kriminalpolis medan Karin ska följa med barnet i ambulansen. Hon sätter sig bredvid, tar flickans hand och frågar än en gång vem hon gömde sig för, men flickan svarar inte, håller henne bara hårt i handen. Hennes ögonlock är halvslutna som om hon är på väg att somna.

LARS-ERIK BAUER VAKNAR med en katastrofkänsla i kroppen. Någonting är mycket fel, men den slöa hjärnan kan inte sammanfoga de plötsliga intrycken.

Det är kallt, han ligger ner och marken tycks skaka under honom.

Sekunden innan han förmår öppna ögonen tänker han på Kristinas märkliga telefonsamtal.

Hon lät annorlunda.

Någonting hade hänt.

Han har aldrig hört en så ensam röst förut. Hon bad om ursäkt säkert tio gånger och förklarade att hennes bilbatteri var urladdat.

Hon hade skjutsat sin son till Barkarby flygklubb, söder om Järvafältet. På väg tillbaka, mitt på skogsvägen, slocknade bilen.

Hon fick inga svar när hon ringde runt till de olika bärgningsfirmorna, till slut satt hon bara kvar i bilen med låsta dörrar, tordes inte gå genom skogen.

Om han åkte dit direkt med startkablarna skulle han hinna tillbaka och ha maten färdig till Pellerina.

Egentligen skulle de träffas för första gången nästa vecka, han har redan bokat bord på Wedholms fisk.

Lars-Erik stönar till när han får en hård stöt i ryggen.

Han öppnar ögonen, blinkar och ser fullmånen lysa över förbiflimrande trädtoppar.

Det är som en dröm.

Käkarna slås ihop av ett slag i bakhuvudet.

Det går inte att förstå vad som händer. Han släpas på en presenning längs en stig genom en granskog. Gång på gång stöter bakhuvudet och ryggen in i stenar och rötter.

Han kan inte röra sina händer eller ben och förstår att han är drogad. Munnen är torr och han har ingen aning om hur länge han sovit.

Ögonen sluter sig igen, han orkar inte hålla dem öppna.

Han tänker på olika inhalationsångor som användes förr, som Halotan ihop med opioider och överdoser av muskelavslappnande som injicerats i ryggradskanalen.

Omedelbar anestesi och kvardröjande paralyt.

Det måste ha varit en fälla.

Kristina lurade honom, fick honom intresserad, lockade ut honom i skogen.

Det sista han minns är att han stannade bilen på den mörka skogsvägen.

Strålkastarna lyste upp Kristinas bil på grusvägen. De omgivande lövträden och slyn i diket såg ut som grå teaterkulisser.

Precis då skickade Pellerina en bild från målarskolan och han ringde henne och sa att det var en jättefin hund.

Den liknade en brun klump med fyra ben.

Han såg i sidospegeln att någon närmade sig bilen bakifrån när Pellerina förklarade att det inte var en hund utan en häst som hette Silver.

En person i svart regnponcho närmade sig bilen väldigt fort och blev blodröd i skenet från baklyktorna.

Lars-Erik öppnade bildörren, men minns inte vad som hände efter det.

Han kommer ihåg att det höga gräset som kantade grusvägen böjde sig under dörren när den svängde upp.

Ett parkeringskvitto gled utmed vindrutan i draget.

Det svaga klirrandet av glas mot glas hördes.

Han somnar till igen och vaknar inte förrän personen som släpar honom genom skogen stannar och släpper presenningen.

Lars-Eriks huvud sjunker tungt till marken.

Han tittar upp på månen och de svarta grantopparna som omger gläntan.

Det är kallt och tyst.

Han öppnar munnen och försöker säga något, men har ingen röst, kan bara ligga på rygg och dra in lukten av mossor och fuktig jord.

Det sticker och pirrar i tårna.

Han gör ett försök att röra på sig, men kroppen lyder inte. Det enda han förmår är att vrida huvudet svagt åt sidan.

Steg närmar sig över den mjuka marken.

Han söker med blicken mellan granarna.

En gren bryts och då ser han att en smal man kommer gående på stigen.

Lars-Erik försöker ropa på hjälp, men ingenting hörs.

Gestalten passerar en rotvälta och blir sedan synlig i månskenet.

Det magra ansiktet är täckt av ett nät av rynkor.

Mannen går förbi Lars-Erik alldeles nära utan att ge honom en blick, stannar någonstans strax utanför hans synfält och återvänder sedan.

Han rullar fram en stor plasttunna.

Lars-Erik försöker be honom att hämta hjälp. Men ljudet som kommer ur hans mun är mindre än en viskning.

Mannen lyfter sakligt in hans fötter i tunnans öppning och drar upp den över hans ben, ända till höfterna.

Lars-Erik kan fortfarande inte röra sig, bara välta det tunga huvudet åt andra hållet, mot de dovt mörka granarna.

Den gamle mannen säger ingenting och ser honom inte i ögonen, det är uppenbart att han enbart utför ett arbete. Med bryska rörelser får han in Lars-Erik i tunnan till midjan.

Han hanterar Lars-Erik som om han var ett avlivat djur, en slaktkropp.

Med ett hårt ryck reser han tunnan upp och Lars-Eriks ben

viker sig under honom. Han sjunker ner i tunnan till armhålor. Skjortan hasar upp och han river sig på magen mot den vassa plastkanten.

Han kan fortfarande inte förstå vad som händer.

Den gamle mannen försöker trycka ner honom i tunnan.

Han är oväntat stark, men det är omöjligt, armarna hamnar utanför och halva överkroppen är fortfarande ovanför kanten.

Mannen tar några steg åt sidan och återvänder med en spade.

Lars-Erik ser nu en djup grop i marken bredvid tunnan. På gräset invid hålet ligger en rulle plast och en plastdunk med vit vätska.

Den smale mannen går fram till honom, höjer spadens blad och slår honom hårt rakt över axeln.

Lars-Erik stönar av smärta när hans vänstra nyckelben bryts. Han andas hetsigt genom näsan och tårarna rinner över hans kinder.

Mannen slänger ifrån sig spaden i jorden och böjer sig över honom.

Det gör så ont att det svartnar för ögonen när mannen trycker ihop Lars-Eriks axel och pressar ner den innanför tunnans kant. Hans högra arm står rakt upp, men mannen viker den över hans nacke, trycker ner huvudet och lägger sedan på ett lock.

Den gamle mannen gungar tunnan några gånger tills den välter och rullar sedan ner den i den stora gropan.

Smällen får Lars-Erik att förlora medvetandet. Han vaknar av ett rasslande ljud, som av hårda regnskyar.

Efter några sekunder förstår han att mannen har rest tunnan på botten av gropan och börjat skyffla igen hålet. Det rasslande ljudet blir alltmer avlägset och upphör sedan helt och hållet.

Den fuktiga luften i tunnan luktar plast och innehåller inte tillräckligt med syre.

Hans kropp är fortfarande förlamad, han försöker panikartat vrida på huvudet och ser en prick av ljus på tunnans sida.

Lars-Erik stirrar på ljuspricken och inser att lite av månskenet hittar ner genom ett luftrör i locket.

Smärtan bultar i den vridna axeln och brutna nyckelbenet. Hans fingrar är iskalla, blodet når inte fram.

Lars-Erik förstår att han är begravd levande.

SAGA KÖR FÖRBI det öppna ambulansintaget på Södersjukhuset, svänger upp på trottoaren och lämnar Nathans bil utan att stänga dörren. Hon springer förbi bårar och lämnade barnvagnar, fortsätter rakt in på barnakuten förbi en meterhög groda av grön plast.

Väntrummet är fullt av människor, skrikande spädbarn och bleka ungdomar. Informationsfoldrar har trampats ut över golvet. En man talar upprört med någon i telefon.

Jurek slog till tidigt på morgonen, bara trettio minuter efter det att Saga lämnat Pellerina på fritids och börjat köra mot färjan till Högmarsö.

Han hade gott om tid på sig.

Han dödade den personal som befann sig på fritidsklubben: föreståndaren och specialpedagogen.

Poliskollegorna som var först på plats hittade Pellerina bakom gardinen.

Om Saga inte lärt henne att gömma sig och vara helt tyst hade Jurek Walter tagit henne i morse.

Hon hade aldrig sett sin syster igen.

Saga ignorerar kösystemet, går bara rakt fram till mannen i receptionen, visar sin legitimation och frågar sammanbitet efter Pellerina Bauer.

Hennes syster befinner sig i ett av akutrummen.

Saga börjar springa genom korridoren och knuffar undan en städvagn för att komma fram.

Svabben välter och hon hör att skaftet smattrar i golvet.

Rullstolar, droppställningar och britsar med blå plastmadras-ser står utmed ena väggen.

En sjuksköterska drar med sig en traumavagn.

Saga saktar in när hon närmar sig den uniformerade polisen utanför sista dörren före hiss B.

– Är du ensam här? frågar hon och legitimerar sig igen.

– Ja, svarar mannen utan att ta blicken från henne.

– Men vad fan, suckar hon och går in.

Belysningen är dämpad i det trånga akutrummet utan fönster. Pellerina sitter i sängen med en gul filt om axlarna.

På det lilla nattygsbordet bredvid henne står ett glas med saft och en ostsmörgås på en papperstallrik.

Saga går rakt fram och lägger armarna om henne. Medan hon håller om sin syster tillåter hon för första gången lättnaden att välla fram. Hon pressar ansiktet mot Pellerinas rufsiga hår.

– Jag kom så fort jag kunde, säger hon.

De kramar varandra en lång stund, sedan tittar Saga på Pellerina, tvingar sig att le och klappar henne på kinden.

– Hur mår du?

– Bra, svarar flickan allvarligt.

– Gör du det? viskar Saga och kämpar för att hålla tillbaka tårarna.

– Kan vi inte åka hem till pappa nu?

Saga sväljer hårt. Hon måste hejda sina tankar hela tiden, tvinga sig att låta bli att föreställa sig vad som har hänt med pappan.

– Var du rädd?

Pellerina nickar och sänker blicken, tar av sig glasögonen och petar sig i ögonvrån. Hennes ljusa ögonfransar kastar små skuggor över de runda kinderna.

– Jag förstår det, säger Saga och stryker bort lite hår från Pellerinas panna.

– Jag gömde mig bakom gardinen och var tyst som en mus, ler hon och tar på sig glasögonen igen.

– Du var jätteduktig, säger Saga. Såg du honom?
– Lite, innan jag blundade... Han var en gammal gubbe, men jättesnabb.

Saga känner pulsen stegras och tittar mot dörren.

– Vi måste gå nu, förklarar hon. Har doktorn tittat på dig?

– Hon ska komma snart.

– Hur länge har du väntat?

– Jag vet inte.

Saga ringer på larmknappen och efter en stund kommer en vårdare in, en medelålders man med rund mage och glasögon.

– Jag vill att en läkare undersöker henne innan vi går, säger Saga.

– Doktor Sami kommer så fort hon kan, svarar mannen med redan ansträngt tålamod.

– Pellerina är bara tolv år och jag vet inte hur länge ni har låtit henne vänta.

– Jag är medveten om att det är jobbigt, men vi måste prioritera det mest akuta, vilket du säkert förstår om...

– Lyssna nu, avbryter Saga skarpt. Ni har ingen möjlighet att bedöma brådskan i det här fallet.

Hon visar sin legitimation för mannen, han tar emot den, tittar noga och lämnar sedan tillbaka den.

– Det här barnet är prioriterat, säger Saga.

– Jag kan be triageläkaren komma och göra en ny bedömning av...

– Det finns inte tid för det, avbryter hon. Ta hit vilken jävla doktor som helst som är kvalificerad.

Mannen svarar inte, lämnar bara rummet med en stressad blick.

– Varför är du så arg? frågar Pellerina.

– Jag är inte arg, det är jag inte, du vet att jag låter arg ibland när jag blir stressad.

– Du svor.

– Jag vet, det ska man inte, det var jättedumt.

Efter en stund hörs röster utanför dörren och sedan kommer läkaren in i rummet, en kort kvinna med ljusbruna ögon.

– Jag har hört att ni vill tala med mig, säger hon avvaktande.

– Undersök henne bara, säger Saga otåligt.

– Jag förstår faktiskt inte, ler doktorn.

– Vi kan inte stanna här, vi har bråttom men jag vill ändå vara säker på att hon mår bra.

– Jag kommer inte hålla kvar er om du kan visa att du är vårdnadshavare.

– Bara gör som jag säger!

Polismannen kommer in med handen på hölstret.

– Vad händer?

– Vakta dörren, ryter Saga. Du får inte lämna dörren och knäpp för helvete skyddsvästen.

Polisen blir stående i dörröppningen.

– Vad är det för hotbild?

– Jag hinner inte förklara... och det spelar ingen roll, du har inte en chans ändå, säger hon och försöker lugna sig.

Hon möter doktors blick och tar ett par steg mot henne, försöker tala lågt så att Pellerina inte ska höra.

– Lyssna nu, jag jobbar på Säpo som operativ kommissarie och jag måste föra den här flickan i säkerhet... Det är möjligt att hon har bevittnat ett dubbelmord och det är troligt att mördaren kan komma efter henne... Ni vill inte ha oss här på sjukhuset längre än nödvändigt, jag lovar. Vi går så fort du är färdig. Hon opererades som liten för ett hjärtfel som kallas Fallots tetrad... Lyssna, jag förutsätter att ni har tagit hennes EKG, men jag behöver höra dig säga att hon inte visar några tecken på allvarlig chock.

– Jag förstår, säger doktorn och hennes ögon har mörknat av stress.

Medan läkaren pratar med Pellerina lämnar Saga rummet, kontrollerar korridoren, blickar ner mot entrén, iakttar dem som väntar utanför glasrutorna mot receptionen.

Hennes snabba bedömning är att kyrkvaktmästaren har varit död i två veckor, men datumen på den gamla maten i kylskåpet tyder på att han placerades i graven för mer än fyra månader sedan.

Bävern är den medhjälpare Jurek valde. Hon har givetvis snuddat vid tanken tidigare, men sett den som orimlig.

Nu vet hon att Joonas hade rätt hela tiden.

Bävern har bott i kapellet och vaktat graven, hållit vaktmästaren levande.

Fyra månader i en grav, tänker hon.

Och nu har Jurek tagit hennes pappa.

Hon försöker ringa igen, men Lars-Eriks telefon är fortfarande avstängd.

Saga går ut med en efterlysning på sin pappas bil och ringer sedan Säpo och ber en tekniker att spåra hans telefon.

Medan hon talar ser hon en smal man komma in genom dörren. Hon avbryter samtalet och drar försiktigt fram sin pistol. När hon ser att det inte är Jurek hölstrar hon vapnet igen.

Hon kastar en blick åt andra hållet i korridoren, tar upp sin telefon igen och ringer Carlos Eliassons direktnummer på NOA.

– Jurek Walter är tillbaka, säger hon kort.

– Jag har hört om händelserna på din systers fritids.

– Hon behöver en säker lägenhet nu direkt, förklarar Saga och blickar bort mot entrédörren igen.

– Vi kan inte erbjuda det, det fungerar inte så, personsäkerhetsenheten måste göra en utredning, det räcker inte att vara orolig, det vet du, det är samma regler för alla.

– Då tar jag tjänstledigt, jag måste hitta ett gömställe nu.

– Saga, nu låter du som en viss kommissarie med finsk...

– Valeria, avbryter hon med hög röst. Har hon fått beskydd?

Säg att hon har fått beskydd!

– Det finns ingen hotbild, säger Carlos tålmodigt.

– Hon måste få beskydd! Det är ditt förbannade ansvar...

Nej, håll käften nu, Jurek är tillbaka, det är så det är.

- Saga, han är död. Du dödade honom och hittade hans...
- Se bara till att Valeria får beskydd, avbryter Saga och avslutar sedan samtalet.

Hon blickar återigen runt i korridoren medan tankarna bränner i hennes huvud. Joonas hade rätt hela tiden och hon och Nathan Pollock har slösat bort en massa värdefull tid på stickspår. Joonas tog hotet på allvar, han hade förberett sin flykt, han räddade sig själv och sin dotter.

Polisen som vaktar dörren ser förundrat på henne när hon återvänder in i patientrummet.

Läkaren skakar precis hand med Pellerina och går sedan fram till Saga.

- Hon är en fantastiskt söt och smart tjej.
- Visst är hon, säger Saga med en stor tyngd i bröstet.
- Det är inga problem med hennes hjärta, fortsätter läkaren. Men Pellerina blev väldigt rädd även om jag inte tror att hon såg våldet, hon verkar ha blundat hela tiden... Det är lite svårt att veta, men hon visar inga tecken på dissociation eller desorientering och har inga psykomotoriska problem.
- Tack.
- Jag skulle föredra om hon talade med en psykolog, för hon kommer att behöva prata om det som hänt.
- Det är klart.
- Och om hon får ångest eller har svårt att sova får ni återkomma. Ibland kan...
- Bra, avbryter Saga och går till Pellerina.

Snabbt sveper hon den gula filten kring systemen och lyfter upp henne, passerar läkaren, kommer ut i korridoren och beordrar polisen att följa med dem ända ut till bilen.

Hon sätter ner Pellerina i baksätet, spänner fast hennes bilbälte och tackar sedan polismannen.

Saga kör ut från sjukhusområdet och tänker att de ska åka norrut, till en plats helt utan koppling till henne. Hon ska hitta en enslig sommarstuga, bryta sig in och gömma sig tillsammans

med systemen. De ska leva där i väntan på att polisen gör sitt jobb. Men först måste hon byta telefon för att inte kunna spåras. Saga svänger in till vägkanten vid Skanstull och börjar söka på nätet efter butiker för begagnade telefoner när Carlos ringer.

– Saga, säger han med ostadig röst. Jag skickade en bil som ändå befann sig i närheten av Valeria och... jag har inga ord för det här, men hon är borta, tagen... Vi hittade resterna av en man i en utbränd bil, det är blod överallt, växthusen är vandaliserade...

– Har ni satt upp vägspärrar? nästan viskar hon.

– Det är för sent för det, det har gått flera dagar... vi borde ha gjort det här annorlunda.

– Ja.

– Jag har ordnat en säker lägenhet åt din halvsyster, avslutar Carlos.

VALERIA VRIDER SIG lite åt sidan för att avlasta trycksåren på hälarna och de upprivna skuldrorna.

Axeln hindrar henne som vanligt när den går emot lådans tak.

Hon är tvungen att sjunka ner på rygg igen.

Det är absolut mörkt och hon har sedan länge förlorat tidsuppfattningen.

Smärtan i låret efter bettet var dunkande intensiv i början.

Hon har kissat på sig två gånger, men det har nästan torkat nu.

Hon tänker inte på hungern, men är väldigt törstig, munnen är helt uttorkad.

Ibland sover hon, kanske en timme, kanske mindre. Det är omöjligt att veta. En gång har hon hört dunsande ljud och ett avlägset skrik från en kvinna.

Det är kallt som i ett kylskåp, kanske kallare. Fingrarna kan hon värma, men tårna är avdomnade.

Genom lådans söta doft av trä känner hon en unken lukt av jord.

Hon slutade ropa på hjälp ganska tidigt, när hon förstod att det var Jurek Walter som gjort detta, precis som Joona hade förutspått.

Hon är levande begravd.

Det här är Jureks verk och den store mannen som kom till hennes växthus är hans nya medhjälpare.

Han var fruktansvärt stark och aggressiv.

Hon hade redan tappat gummistövlarna när han grep tag i

hennes ena smalben och drog in henne i skogen. Regnkappan hasade upp och släpade efter henne som en mantel. När den fastnade i en gren stannade han och slet av henne den.

Han slängde in henne i bagageutrymmet till en bil och började köra efter en gropig väg.

Valeria försökte få upp låset till luckan med sina skakande händer men tappade balansen när bilen svängde tvärt.

Hon blödde från bettet i låret.

Hon försökte igen, men det var omöjligt.

Plötsligt mindes hon vad Joonas sagt om situationer som denna. Ibland berättade han för henne vad han tränat sin dotter på uppe i Nattavaara.

Domkraften, tänkte hon.

Det finns nästan alltid en domkraft i en bils bagageutrymme.

Valeria svepte i mörkret med ena handen över golvet, fann de båda spärrarna till plastluckan, lossade dem, flyttade sig åt sidan och lyckades öppna utrymmet. Hon letade vid sidan av reservdäcket, famlade över ett fälgkors och varningstriangel innan hon hittade domkraften i en nylonpåse.

Hon ställde den så nära låset som möjligt och vred skruven med fingrarna tills den nådde upp till luckan och satte sedan veven på plats.

Bilen svängde och hon föll ner på ena axeln, men lyckades hålla domkraften på plats och började veva.

Utrymmet var så trångt att hon slog i knogarna vid varje varv.

Det hade börjat knastra i metallen av att luckan pressades uppåt när bilen stannade tvärt.

Hon fortsatte veva så fort hon förmådde, men gav upp när motorljudet tystnade och dörren till förarplatsen öppnades.

Hon famlade efter ett tillhygge, fick tag i fälgkorset precis när luckan öppnades och slog. Men han var beredd, slet åt sig verktyget, slängde iväg det, grep tag i hennes hår vid sidan av huvudet och tryckte en iskall trasa mot hennes mun och näsa.

När hon vaknade befann hon sig i detta mörker. Hon har ropat på hjälp, knackat SOS, hon har sökt efter något sätt att öppna kistan på, hon har pressat händerna och knäna uppåt och åt sidorna med alla krafter och som mest hört ett svagt knakande i träet.

Hon värmer fingrarna under sina låar och somnar till, men vaknar av smärtan i liggsåren på hälarna och försöker vinkla om fötterna.

Plötsliga dunsar hörs över henne och sedan tunga, skrapande ljud. Hennes hjärta börjar slå snabbare när hon hör röster. Orden går inte att urskilja, men det är en man och en kvinna som grälar.

Valeria tänker att hon är hittad och börjar ropa på hjälp när det smäller till av att någon trampar på locket till hennes låda.

– Men hon måste för helvete få vatten, annars dör hon i dag eller i morgon, säger mannen.

– Fast det är för farligt, svarar kvinnan med skärrad röst. Det är alldeles för...

– Vi klarar det, avbryter mannen.

– Jag slår henne om hon kommer upp, säger kvinnan. Jag klyver skallen på henne.

Det plötsliga ljuset bränner i Valerias ögon när luckan öppnas. Hon kisar och ser en man och en kvinna ovanför sig.

Valeria ligger under golvet till en gillestuga med tjuvfäktningsbilder på väggarna.

Ett hål har sågats upp genom golvet trossbotten, isolering och brädor.

Mannen siktar på Valeria med ett jaktgevär och kvinnan håller i en yxa. De ser ut som vilka som helst, som en granne eller någon man möter i mataffären. Mannen har blond mustasch och stressade ögon, kvinnan har håret i en hög hästsvans och glasögon med rosa bågar.

– Snälla hjälp mig, flämtar Valeria och får tag med handen om kanten till kistan.

– Ligg kvar! befaller mannen.

Likkistan står på marken i en krypgrund, i det slutna utrymmet under huset. Valeria är svag, men försöker häva sig upp. Mannen stöter gevärspipan i hennes ansikte. Huvudet gungar bakåt, men hon håller sig kvar i kistans kant.

– Ligg kvar, din jävel, skriker mannen. Jag skjuter, fattar du, jag skjuter!

– Varför gör ni det här? gråter hon.

– Ligg ner!

Varmt blod rinner nerför hennes kind. Valeria sträcker upp en hand och får tag om golvet. Kvinnan hugger med yxan, men Valeria har redan tappat greppet när klingan går ner i brädorna.

Mannen stöter henne i bröstet med gevärspipan så att hon faller bakåt i kistan igen och slår huvudet mot botten.

Hon hann se de grova spännremmarna på marken bredvid kistan. De är av samma slag som de hon använder på sin handelsträdgård och hon vet att vinscharna har en surrningsstyrka på tio ton.

– Ge henne vattnet, säger kvinnan med spänd röst.

Valeria andas flämtande, vet att hon måste försöka få kontakt med dem, hon får inte bli hysterisk.

– Snälla, jag förstår inte...

– Tyst med dig!

En tonårsflicka med en trästav i ena handen närmar sig kistan med skräckslagen blick. Hon slänger ner en plastflaska med vatten till Valeria och petar sedan igen locket med foten.

PELLERINA PLACERADES OMEDELBART i det särskilda personsäkerhetsprogrammet som är den mest ingripande skyddsåtgärden i landet.

Saga köpte två begagnade telefoner med kontantkort och la in de nya numren för att hon och Pellerina ska kunna tala med varandra.

Hon såg till att hon inte var skuggad och tog ett varv runt Stora Essingen innan hon körde till Kungsholmen och svängde ner i garaget under Rådhusparken och parkerade bredvid en svart skåpbil med svarta fönster.

Linserna till alla övervakningskameror var redan tejpade.

Saga lämnade bilen, gick runt och skakade hand med den långa, blonda livvakten.

– Sabrina, presenterade hon sig.

– Hotbilden är extremt allvarlig, sa Saga. Lita inte på någon, avslöja inte adressen oavsett vem som frågar.

Saga hämtade Pellerina, sa hastigt hej då, lovade att komma så fort det bara gick, öppnade skåpbilens sidodörr och spände fast systemen.

– Jag vill ha min egen telefon, sa Pellerina när Saga räckte henne den begagnade mobilen.

– Du får den när jag kommer, den är trasig och jag måste lämna in den på lagning, ljög Saga.

Pellerina såg hjälplöst på henne genom de tjocka glasögonen och började gråta.

– Jag har varit jätteförsiktig.

– Det är inte ditt fel, sa Saga och torkade bort tårarna från systemens kinder.

Eftersom Saga har varit involverad i personsäkerhetsfrågor tidigare vet hon att bostaden som Pellerina tilldelats ligger på P O Hallmans gata 17 och har ett avancerat säkerhetssystem, med pansardörr och fönster av termoplast.

Saga sätter sig i Nathans bil och ser skåpbilen backa ut och försvinna genom vikdörrarna och uppför rampen.

Medan hon körde från Högmarsö till Södersjukhuset pratade hon tre gånger med avdelningen för dator- och telekommunikation på Säpo. De försöker spåra hennes pappas mobil, men den går inte att fjärraktivera och ger inte ifrån sig något pingande. Senaste gången han använde den var när han talade med Pellerina på målarskolan och då fångades hans signal upp av en basstation i Kista.

Hon vet att de just nu försöker få fram information från andra stationer för att samköra informationen och ringa in platsen för samtalet mer exakt.

Trots att Saga vet att det är meningslöst fortsätter hon att ringa sin pappa. De ändlösa signalerna utan att någon svarar är som en mörk reminiscens från natten då hennes mamma dog.

Röstbrevlådan går igång och hon avslutar samtalet innan hon hör pappans formella röst och ringer istället Nathan Pollock.

Han är fortfarande ute på Högmarsö med teknikerna. Det prasslar och dånar om hans röst i den hårda blåsten.

– Hur är det med Pellerina? frågar han.

– Hon klarar sig, hon är i säkerhet, svarar Saga och sväljer hårt för att få bort klumpen i halsen.

– Bra.

– Hon hade tur.

– Jag vet, det är otroligt, säger Nathan.

– Fast Jurek har tagit min pappa, viskar hon.

– Låt oss hoppas att det inte är så, säger Nathan försiktigt.

– Jag vet att han har tagit Valeria och pappa.

Hon drar efter andan, harklar sig och pressar ena handen mot ögonen. Tårarna bränner innanför ögonlocken.

– Förlåt, säger hon lågt. Det är bara så svårt att acceptera det här, trots att det händer, trots att jag blev varnad.

– Vi ska lösa det här, säger Nathan. Nu ska vi fokusera på att...

– Jag måste leta efter pappa, avbryter hon. Det är mitt ansvar, det är det enda jag kan tänka på, han lever antagligen fortfarande och jag måste hitta honom.

– Det ska vi, jag lovar, säger Nathan. Vi har mycket folk här ute och har redan gått igenom hela vaktmästarbostaden och garaget, men det finns ingenting som kan kopplas till Jurek eller Bävern... Erland Lind hade ingen dator, men vi har hittat hans telefon under sängen.

– Den kan kanske ge någonting, viskar Saga.

– Hundarna har sökt igenom hela skogen, men det verkar inte finnas några fler gravar här ute.

Det dånar i Nathans telefon och rop hörs i bakgrunden.

Saga lutar sig bak mot nackstödet och stryker med fingret över det skrovliga lädret på ratten.

– Jag kommer gärna, ska jag det? frågar hon. Vi måste prata med Carlos om att gå ut med rikslarm eller...

– Vänta en sekund, avbryter Nathan.

Saga sitter med telefonen mot örat och hör honom prata med någon. Det mullrar av vinden i mikrofonen och rösterna försvinner.

En kvinna sätter sig i en bil, startar och kör fram till rampen och väntar medan dörrarna viker ihop sig.

– Är du kvar? frågar Nathan.

– Det är klart.

– Du måste höra det här, teknikerna hittade någonting på insidan av kistlocket, säger han. De har hållit på och fotograferat det i släpljus och nu har de fått fram två ord... Vaktmästaren

måste ha ristat in bokstäverna med naglarna innan han dog, orden är nästan osynliga.

– Vad står det? frågar hon.

– Det står "Rädda Cornelia".

– Rädda Cornelia?

– Vi har ingen aning om...

– Vaktmästarens syster heter Cornelia, avbryter Saga och startar bilen. Hon hade ingen kontakt med sin bror. Hon bor ganska nära Norrtälje, det är inte ens två mil från vattendraget där jag sköt Jurek.

SAGA KÖR TILL Svartnö, vänder bilen och svänger in till kanten. Via backspegeln iakttar hon kajen och det mörkgrå vattnet.

När hon ser att färjan närmar sig land lämnar hon bilen och går nerför backen.

Nathan står ensam på däck med båda händerna på relingen. Vajrarna skär frasande genom vattnet.

Landgången fälls ner och skrapar över kajen.

Nathan vinkar till färjkarlen i tornet och går i land, Saga ger honom hans bilnycklar och sätter sig på passagerarplatsen.

Nathan tar plats, justerar sätet och startar.

Cornelia bor i utkanten av Paris, ett litet bostadsområde precis öster om Norrtälje.

– Det stod ingenting annat i kistlocket, säger Nathan.

– Antagligen hotade Jurek med att döda Cornelia för att få vaktmästaren att samarbeta, säger Saga och kontrollerar att ljudet på telefonen inte är avstängt.

– Så vad tänkte han i kistan? fortsätter Pollock. Han måste ha fattat att han skulle dö, det var därför han skrev meddelandet, han hoppades att någon skulle hitta graven och rädda hans syster.

– Jurek måste ha skrämt honom fruktansvärt för att vara säker på han inte skulle berätta sanningen för polisen... kanske hade han fått prova graven redan, kanske hade han sett sin syster i en grav... han utvecklade sin demens ganska direkt efter att jag hade varit där.

De passerar ängar kantade av barrskog och kör under viadukten till E18.

Nathans vänstra hand vilar på rattens lägsta punkt. Trots att han ligger i skilsmässa bär han fortfarande sin tunna vigselring i rött guld.

Saga tvingar sig själv att inte be honom ringa och skynda på hundföraren.

Enligt bilens navigationssystem är de framme om mindre än en halvmil.

Medan de kör får de in några få uppgifter på mobilterminalen: Cornelia svarar inte i telefon och den senaste månaden har ett antal räkningar gått vidare till kronofogden.

Innan hon pensionerades jobbade hon som sjuksköterska på Norrtälje sjukhus.

Cornelia är sjuttiotvå år och ensamstående.

På displayen syns en bredaxlad kvinna med kort vitt hår och läsglasögon hängande på bröstet.

– Vem förhörde henne? frågar Nathan.

– Ingen, svarar Saga. Jag sköt Jurek ett halvår innan vaktmästaren hittade kroppen. Det fanns överhuvudtaget ingen koppling till honom och systemen.

– Men hon bor inte ens två mil från platsen där han försvann.

– Jag vet, men vi visste att Jurek var döende – hur långt skulle han kunna ta sig? Vi talade med alla som bodde inom en mil från vattendraget... det var sjuhundra förhör.

Hon minns att de talade om att öka sökområdet till två mil, men då hade tätorten Norrtälje inkluderats och antalet förhör stigit med över tvåusen procent.

– Fast jag menar senare, när kroppen hittades och vaktmästaren blev dement, säger Nathan och tittar hastigt på henne.

– Jag ringde och pratade med henne, säger Saga. Hon hade inte haft kontakt med sin bror på tio år och hade ingenting att säga.

De svänger in på en smal grusväg med en remsa frostigt gult gräs i mitten som leder rakt in i den täta skogen.

Saga låter blicken vila på de förbiilande mörka stammarna. Kanske är det på Cornelias mark Jurek förvarar Valeria och hennes pappa.

Hon blir torr i munnen och sträcker sig efter plastflaskan med mineralvatten.

Det är inte omöjligt, inte olikt honom att samla gravarna i grupper.

Hon har alltid undrat hur han lyckades komma ihåg alla omarkerade gravar.

– Vad tänker du på? frågar Nathan och ger henne en sidoblick.

– Ingenting – vad då?

– Du darrar.

Hon tittar på flaskan i sin hand, dricker lite till, ställer den i hållaren i mittkonsolen och klämmer fast händerna mellan låren.

– Jag är väldigt orolig för min pappa, säger hon.

– Jag förstår det, svarar Nathan.

Saga vänder blicken mot de grönsvarta granarna och den glesa ljungen, blåbärsriset.

Det är outhärdligt att hon har utsatt sin pappa för det här, allting är hennes fel, hon har ansvaret och hon måste rädda honom.

De befinner sig flera kilometer från de övriga fritidshusen när den mörka granskogen öppnar sig för en glänta. Nathan sänker farten och ett rött hus med vita knutar och fönsterfoder blir synligt.

– Hundföraren fattade att det var bråttom – eller hur? säger hon.

– Hon satte sig i bilen direkt, säger Nathan.

– Jag tänker bara att det borde finnas hundar närmare, kanske i Norrtälje?

– Amanda är bäst, svarar han tålmodigt.

De rullar långsamt fram mot det lilla huset. I en carport med

presenningstak står en lerig Jeep Wrangler från åttiotalet mot en mur av staplad björkved.

Saga lossar sin Glock från axelhölstret och matar fram en kula.

De stannar på en grusig gräsplan som sluttar upp mot huset. Saga lämnar bilen utan ett ord, håller vapnet intill sin kropp och riktar det mot marken medan hon går med stora steg.

Bakom sig hör hon Nathan stänga bildörren.

Hon är ganska säker på att Jurek inte befinner sig här, det stämmer inte med hans sätt att tänka, det skulle vara alldeles för lätt att spåra.

Hon svänger åt sidan och letar efter naken jord, spår efter nygrävda gravar. Blicken söker sig till tomtens ytterkanter, in bakom carporten, tillbaka till de nakna buskarna som trycker sig mot huset.

Utan att vänta på Nathan fortsätter hon runt huset till den skuggiga baksidan. Marken är torrare här och full av runda kottar.

På gräsmattan mellan huset och det mörka skogsbrynet står ett par väldiga granar med tunga och vridna grenar.

I gräset bakom den största granen ligger en trappstege.

Saga går förbi en vattenfylld skottkärra och tittar in i ett litet växthus med döda plantor. Hon ser inga spår efter uppenbara gravar, inget potatisland eller jordiga hörn av tomten.

– Saga? Vad händer? frågar Nathan och rundar hörnet.

– De kan vara begravda i skogen, säger Saga.

– Jag förstår hur det känns, men vi gör det i rätt ordning, vi börjar med att prata med Cornelia.

Nathan återvänder till framsidan men Saga står kvar en stund med blicken ut mellan stammarna.

Precis när hon vänder sig om för att följa efter honom knastrar det till i skogsbrynet. Saga snurrar blixtsnabbt runt och höjer vapnet, kramar avtryckaren förbi det första hacket och koncentrerar blicken, söker efter rörelser.

Allt hon kan se är trädens stammar.

Långsamt flyttar hon sig åt sidan när hon hör det prasslande ljudet igen. Hon tänker att det är ett djur, kanske en igelkott och går försiktigt närmare skogsbrynet.

Hon stannar, står helt stilla en stund och vandrar med blicken över trädstammar, ris och spretande buskar.

Saga vänder och börjar gå mot framsidan igen, men hejdar sig sedan och tittar tillbaka mot träden där ljudet hördes innan hon fortsätter runt huset.

Nathan ringer på ytterdörren och tar ett steg bakåt.

Saga ställer sig bredvid honom och ser att det står Sjuksköterskemottagning på en skylt.

Cornelia har haft en privat sjuksköterskemottagning i hemmet, tänker hon.

Nathan ringer på igen. Signalen hörs tydligt genom väggarna. Han väntar en stund och känner sedan på dörren.

Den är inte låst utan svänger ljudlöst upp på sina tre gångjärn.

– Stoppa undan pistolen, säger han.

Saga torkar svett från handen på sina jeans, men behåller vapnet framme när hon följer honom in i ett väntrum med teve, två hårda soffor och ett ställ med magasin.

De korsar det ljusgrå plastgolvet, tittar in på gästtoaletten och fortsätter genom dörren till ett mottagningsrum.

I fönstret står två stora solfjädrar som insynsskydd mot carporten. Solljuset når precis över trädtopparna. Glasrutorna är smutsiga och döda flugor ligger på fönsterbrädan.

Vid ena väggen står en brits överdragen av grovt skyddspapper och vid den andra ett skrivbord med dator, telefon och laserskrivare.

Snett bakom skrivbordet finns en dörr med ett frostat fönster i ansiktshöjd.

Rummet innanför fönstret är nersläckt.

Saga ser sig själv avspeglad som en disig skugga när hon går

fram och öppnar dörren. Det enda som syns i mörkret är en metallisk glans i en strimma kvällsljus.

Hon sträcker in handen, trevar efter väggen och tanken på att någon kan stå där inne och titta på henne flyger genom huvudet. Hennes fingertoppar hittar strömbrytaren, hon tänd-der och höjer pistolen.

Långsamt går hon in och ryser över ryggen när hon blickar runt.

Cornelias vardagsrum med öppna spis har byggts om till en operationssal. Gardinerna är fördragna och förslutna med klädnypor.

Svävande dammkorn glittrar i skenet från taklampan.

Nathan stannar bredvid Saga och tittar på den begagnade utrustningen.

Själva operationsbordet är kanske bara tio år gammalt, men EKG-apparaten är inte ens digital utan skriver ut kurvorna på en rutad pappersremsa.

En cirkelformad operationslampa på stativ står bredvid en infusionsställning och en assistansvagn i rostfritt stål. På vagnen ligger en kapnograf och tuber med andningsoxygen, medicinsk koldioxid och teknisk luft.

– Det här är lite för avancerat för en sjuksköterskemottagning, säger Nathan bredvid henne.

– Jag börjar förstå var vi har hamnat, svarar Saga.

SAGA GÅR GENOM operationssalen med höjt vapen och knuffar upp dörren till ett litet sovrum. Sängen är bäddad med virkat överkast. En doseringsask med mediciner ligger intill en bibel på nattygsbordet.

De går ut i köket som är möblerat med ett furubord och fyra pinnstolar med fastknutna dynor i rött. Över köksbänken hänger en redahylla med skäppor av glas för mjöl, socker och havregryn. En kopp med intorkat kaffe och ett fat med kaksmulor står i diskhon.

– Han har tagit henne, säger hon.

– Amanda är här med hundarna om en timme, säger Nathan.

Saga sänker vapnet, tvekar några sekunder och hölstrar det sedan. Hon går långsamt fram till fönstret och blickar ut på tomten med den väldiga granen och trappstegen som ligger i gräset.

Det är ingen stor skog, kanske inte mer än tusen hektar, men det har börjat mörkna och sökandet kommer att ta tid.

De återvänder till vardagsrummet och stannar framför plastskynket som bretts ut på heltäckningsmattan under operationsbordet.

– Ska vi ringa efter teknikerna? frågar Nathan.

– Ja, suckar hon.

Saga tittar på de förslutna gardinerna. Ljusstrimman är nästan försvunnen. Redan nu skulle någon kunna stå utanför och betrakta dem utan att de skulle märka det.

- Det var alltså här Jurek hamnade när du hade skjutit honom, säger Nathan.

Saga nickar och går fram till ett högskåp med glasdörr och tittar på raderna av sågar, skalpeller, krokformade suturnålar och peanger. På översta hyllan ligger en ålderdomlig, inbunden journalbok.

Hon känner den skarpa doften av desinfektionsvätska när hon öppnar skåpet och tar ut boken.

I spalten för "inskrivningsdag" har Cornelia skrivit det datum då Saga trodde sig ha dödat Jurek Walter och i spalten för "namn och hemvist" har hon skrivit "Andersson".

Det är Sveriges vanligaste efternamn.

Efter det kommer en femton sidor lång handskriven epikris över de första fyra månaderna följt av tre sidor sporadiska beskrivningar av behandlingen fram till denna sommar.

Saga och Nathan står sida vid sida och läser om det som föresiggått i detta rum. De blir båda alltmer häpna över exaktheten i Joonas gissningar.

Cornelia hade stått på en parkeringsplats i naturreservatet nedanför Bergasjön och rökt när hennes hund hade fått vitt-ring på någonting. En kropp hade förts med strömmarna och fastnat på den grunda grusryggen innan vattendraget gör en vid böj.

Hon trodde att han var död när hon backade jeepen nerför den flacka banken och ut i vattnet. Det var först när hon lyfte upp mannen på flaket som hon förstod att han var vid medvetande.

Trots nerkylning och de allvarliga skottskadorna hade han på något sätt lyckats förmå henne att inte köra honom till något sjukhus.

Med tanke på skottskadorna måste hon ha förstått att han var efterlyst av polisen, men antagligen sett det som sin plikt att försöka rädda hans liv.

Hon hade berättat för honom att hon var sjuksköterska och

kunde förbinda honom så att han klarade av en transport till en läkare han litade på, men väl hemma bad han henne att själv genomföra de operationer som behövdes.

Det står inte hur hon skaffade utrustningen, men kanske hade hon kvar nycklarna till sjukhusets restlager.

I boken redogör hon noggrant för patientens vitalparametrar.

Han hade tre allvarliga trauman och flera mindre.

Alla träffar som Saga redogjort för finns med.

Två eller tre höghastighetsprojektiler hade rupturerat vänster främre lunglob och frakturerat vänster skulderblad.

Cornelia förklarade att hon inte kunde hantera narkos, men det visade sig att patienten inte ens accepterade enkel smärtlindring.

Han förlorade medvetandet flera gånger under de kommande operationerna.

Hon beskriver patientens läge som kritiskt tills hon räddat lungan och stoppat blödningen i överarmen.

– Hon ger honom sitt eget blod... eftersom hon har blodgrupp o visste hon att hon kunde ge blod till honom oavsett hans blodgrupp, säger Saga.

– Otroligt, viskar Nathan.

Framåt natten började hon operera hans skottskadade hand. Stora delar av den var söndertrasade, bortslitna.

Traumatisk artärskada, totalruptur. Det fanns ingen möjlighet att rädda den.

– Hon amputerar handen, viskar Saga.

Moment för moment beskriver Cornelia hur hon kapar handleden manuellt med Gigli-såg, filar av frakturens nabbar, isolerar blodkärl och nerver, lägger in dubbla sugdränage och formar stumpen med en lambå av fascia och hud.

– Varför har inte Jurek förstört journalen, bränt ner huset, vad som helst? frågar Nathan när de har läst färdigt.

– För att han vet att ingenting av det här kommer att leda till honom innan han har genomfört sin plan, svarar Saga. Jurek

är inte rädd för fängelser och sluten vård, det är inte därför han rymde.

Hon går ut från huset och blickar bort längs vägen genom skogen.

Långt bort kraxar en kråka.

Hon tittar in i jeopen i carporten och går sedan i en cirkel runt huset. Hon stannar till utanför de fördragna gardinerna till operationssalen och föreställer sig förloppet.

Ganska snart efter operationen måste Jurek ha börjat söka efter en man i samma ålder och med samma kroppskonstitution som han.

Antagligen åkte Jurek runt i Cornelias jeep långt innan han var återställd och letade bland hemlösa och tiggare.

När han hittat rätt person sköt han honom på samma sätt som han själv blivit skjuten och lät honom sedan dö.

Kanske hade han tänkt ut detta redan från början, kanske kom han på planen när han var tvungen att amputera sin hand.

Trots de stora mängderna antibiotika fick Jurek en sekundär infektion efter amputationen vilket ledde till gangrän, en illaluktande kallbrand.

Cornelia kämpade mot infektionen in i det längsta, men beslutade till slut att göra en ny amputation ovanför armbågen. Vid det laget hade Jurek säkert redan placerat sin hand och främlingens bål i en sump i havet.

På våren efter den nya amputationen tog Jurek de blötlagda kroppsdelarna till Cornelias bror, kyrkvaktmästaren. Jurek tvingade honom att fotografera bålen, klippa fingret från handen, lägga det i sprit och kremera alla rester.

Tanken var troligtvis att kyrkvaktmästaren skulle kontakta polisen om den upphittade kroppen, men innan han hunnit göra det mötte han Saga på stranden.

Vinden går genom träden och kottar faller till marken.

Saga står stilla i trädgården.

Vattnet i skottkärran har blivit svart som tjära.

Jorden har hunnit vrida sig en liten bit till runt sin axel och det sista av kvällssolen belyser den stora granen i en annan vinkel – och nu ser Saga den nya skuggan över gräset.

Den avslöjar vad som döljer sig på trädets baksida.

Från en hög gren hänger en kropp.

Det är därför trappstegen ligger där.

Saga går runt trädet och tittar på den döda kvinnan med repet om halsen.

Cornelia har hängt sig.

Gummistövlarna har fallit till marken under henne.

Hon har intorkat blod på fingertopparna och på tröjan mellan bröstet.

Hon måste ha gjort detta för ungefär tre veckor sedan, vält stegen och sedan instinktivt kämpat för att komma loss.

Hon dog antagligen innan vaktmästaren hade ristat in sitt meddelande i kistlocket.

Det måste ha varit han som var gisslan för att Jurek skulle kunna tvinga Cornelia att lyda – och inte tvärtom.

När Cornelia tog sitt liv slutade Jurek att ge brodern mat och vatten.

Han behövde henne, inte vaktmästaren.

De sista anteckningarna i Cornelias journal berör försöken att prova ut en YK-protes, med gripfunktion i handen via en draglina.

Kanske var det då hon förstod att han planerade att döda fler, att hon räddat livet på en fruktansvärd seriemördare.

SJU TIMMAR SENARE släpper hundföraren av Saga på Timmermansgatan. Hon springer det sista kvarteret till sin port på Tavastgatan, tar sig snabbt uppför trapporna, kommer in i sin lägenhet, låser efter sig, känner på dörren och drar sedan för gardinerna i varje fönster.

Himlen är svart över hustaken.

Hon går ut i köket och börjar ringa runt till kollegorna som är involverade i sökandet efter hennes pappa. Ingen har ännu något resultat, men en av dem säger att han kommer att få svar från åtta basstationer i morgon.

Saga blockerar impulsen att svära och skrika åt honom.

Hon förklarar bara samlat att hennes pappa är levande begravd, att han kanske inte överlever natten.

– Snälla, försök pressa på lite, ber hon. Jag behöver resultat nu i kväll, det kan betyda allt.

Hon lägger på, torkar tårarna från kinderna, tar av sig de smutsiga kläderna, slänger dem i tvättkorgen och duschar hastigt för att rengöra såren på benen och armarna innan de blir infekterade.

Hon rev sig ordentligt i snårskogen bakom Cornelias hus.

Det hade blivit mörkt innan hundföraren kom.

Saga stod på verandan och såg henne rulla in i gläntan i en gammal kombi. Hon stannade bakom jeepen i carporten, klev ur, släppte ner en ryggsäck på marken och öppnade bakluckan.

Amanda var en ganska lång kvinna i trettioårsåldern. Hon hade en svart sotarmössa över det rågblonda håret, bar svarta

vildmarkskläder och kraftiga vandrarkängor med ankelstöd och skridskosnörning.

Så fort hon hade gett de båda kriminalsökhundarna vatten efter bilfärden gick Saga fram till henne.

– Du hittade hit, sa hon och höll fram handen.

Amanda hade skygga ögon, hon vek undan med blicken lite för fort och presenterade sedan sina hundar.

Det var en belgisk vallhund och en svart retriever.

Billie var specialiserad för att hitta döda, känna lukten av lik och gammalt blod. Hennes huvud var svart men den kraftiga manen nästan rödblond.

Ella var tvärtom tränad för att hitta levande människor och hade flugits ner till Italien efter den senaste jordbävningen.

Saga satte sig på knä och pratade med Ella, höll henne om halsen, klappade henne bakom öronen och förklarade för henne att hon måste hitta hennes pappa levande.

Ella stod stilla, lyssnade och viftade på svansen.

Trots att Saga inte hade rätt kläder bestämde hon sig för att följa med Amanda och hundarna ut i skogen. Hon var tvungen att vara säker på att de inte skulle börja slarva när de blev trötta, att de inte skulle förbise någon vittring. Ficklamporna hade de bara för att kunna ta sig fram, det var hundarnas luktsinnen de förlitade sig på.

Det tog dem nästan sex timmar att söka igenom den täta skogen. Saga rev sönder jeansen och fastnade med håret i spretiga grenar.

Amanda hade lagt ett rutsystem över en GPS-karta där hon kunde markera varje avsökt sektion.

De nådde ner till Björknäs utan att hitta några spår efter pappan och Valeria.

Saga började frysa när de stannade. Hon klappade hundarna som började bli trötta. Ella hade fått vitt skum i de svarta mungiporna och viftade på svansen och Billie blev nervös och vinklade de spetsade öronen och gnällde.

Saga stänger av duschen och torkar sig, sätter plåster på de djupaste såren, tar på sig rena trosor, ett par löst sittande velourbyxor och en urtvättad T-shirt och hänger sedan på sig axelhölstret med pistolen igen.

Hon hämtar skyddsvästen och trycker ner den i en tygväska tillsammans med en kniv och några kartonger ammunition.

På hallgolvet innanför ytterdörren lägger hon fram motorcykelhjälm, overallen och kängorna.

Hon måste vara redo om hennes pappa hittas. Hon måste vara beredd att rycka ut om de får in något tips, om någon har sett Bävern eller Jurek.

Hon öppnar vapenskåpet, tar ut en liten Sig Sauer P290, ser till att den är laddad, matar fram en patron i loppet, osäkrar den och tejpar fast den med silvertejp under matbordet i köket.

När hon har lagt ifrån sig rullen med silvertejp stannar hon upp och tvingar sig att stå helt stilla.

Hon har börjat bete sig som Joona.

Om någon såg henne nu skulle han eller hon tro att hon blivit paranoid.

Hon måste samla sig och tänka klart.

Pellerina är i säkerhet.

Hon upprepar det flera gånger för sig själv.

Pellerina är i säkerhet och själv kommer hon inte att ge sig förrän hon hittar sin pappa.

Det är en mycket jobbig situation, men hon klarar av den.

En dag kommer allt det här att vara minnen, säger hon sig. Det kommer att vara plågsamma minnen som bleknar för varje år.

Hon tar fram en vinbox från skafferiet, håller upp ett glas rött vin, ser den mörka ytan darra och tar en klunk.

Saga sätter sig vid köksbordet, dricker lite till, tar fram den begagnade telefonen med kontantkort och ringer Pellerina trots att de redan har pratat i telefon två gånger tidigare under dagen. Hon har inte berättat för systemen att skälet till att hon

inte vill åka dit är att det är för farligt. Hon vill inte skrämma Pellerina, men vet att ett enda besök skulle kunna avslöja den hemliga adressen.

Hon längtar efter systern, att få krama henne och skoja med henne, men kommer inte ge efter för detta.

– Sabrina är jättesnäll, säger Pellerina med sin lite andfådda röst.

– Tror du att du kan sova där om hon passar dig?

– Varför kan inte du passa mig?

– Jag måste jobba.

– På natten?

– Går det bra?

– Jag är tolv år.

– Jag vet det, du har blivit stor.

– Vi kan säga godnatt nu om du ska jobba, säger systern.

– Jag hinner prata en stund till.

– Det är okej.

– Godnatt, Pellerina, jag älskar dig, säger hon.

– Saga?

– Ja.

– Jag undrar, säger hon lågt och tystnar sedan.

– Vad tänker du på?

– Måste jag vara här för att inte clownflickorna ska ta mig?

SAGA KONTROLLERAR ATT hennes ytterdörr är låst och placerar sedan hölstret med pistolen under den andra kudden i dubbelsängen.

Det tog nästan en timme att lugna Pellerina så pass mycket att de kunde säga godnatt.

Först pratade de om att clownflickorna bara var påhittade, sedan ledde Saga in samtalet på filmen *Frost*, men när de skulle säga godnatt började Pellerina vädja om att Saga skulle komma och hämta henne.

Hon hörde att systemen fortfarande grät när de avslutade samtalet.

Saga släcker lampan, rullar över på sidan och vilar huvudet mot kudden.

Hon känner tröttheten svepa genom kroppen och sluter ögonen, men börjar sedan tänka på sin pappa och hör pulsens stegring i örat mot kudden.

Detta är hans andra natt i en grav.

Temperaturen kommer att falla under noll, marken hårdna och gräset börja glittra av frost.

Hon måste hitta sin pappa.

Och sedan måste hon spåra och döda Jurek. Någonstans gömmer han sig. Hon ska dra ut honom i ljuset och avsluta det hon en gång påbörjade.

Saga har precis gått ner i djupsömn när hon drömmer att en sträv hand stryker henne över kinden.

Det är hennes mamma som blivit gammal. När Saga förstår

att hon fortfarande lever fylls hon av djup tacksamhet.

Hon försöker förklara hur glad hon är.

Mamman stirrar på henne, skakar på huvudet, går baklänges genom rummet, stöter ryggen mot fönstret med den nerdragna rullgardinen och råkar trassla in halsen i snöret till den.

Saga rycks upp ur sömnen och öppnar ögonen. Det är mörkt i sovrummet. Hon har bara sovit i en timme.

Hon blinkar och undrar vad det var som fick henne att vakna. Telefonen är på laddning och skärmen är svart.

Hon säger sig att hon ska försöka somna om när hon ser den smala gestalten som sitter i länstolen bredvid fönstret.

Hon hinner precis tänka att det är hennes pappa som kommit tillbaka när rädslan slår till och adrenalin stöts ut i nervsystemet.

Hon förstår vem det är.

Hjärtat dånar och hon sträcker försiktigt in handen under den andra kudden, men hennes pistol är inte längre där.

– Lilla siren, alltid livsfarlig, säger mannen på stolen.

Det är en röst som hon aldrig kommer att glömma, en röst hon har hört många gånger i sina mardrömmar.

Stolen knarrar när han sträcker sig åt sidan, tänder golvlampan och ser på henne.

– Och fortfarande lika vacker, fortsätter han.

Jurek Walters ljusa ögon och rynkiga ansikte är vänt mot henne.

Han sitter rak i ryggen med hennes pistol och hölster i knäet. Det går ett djupt ärr över hans ena kind och delar av örat saknas. Han är klädd i rutig skjorta och protesens blanka hand av plast ser ut som en liten dockhand i jämförelse med hans grova högerhand.

Saga sätter sig försiktigt upp i sängen. Hennes hjärta slår så fort att andhämtningen blir hackig. Hon vet att hon måste lugna ner sig, vet att hon måste spela med tills hon kommer åt pistolen i köket.

– Jag trodde att jag dödade dig den där gången, säger han. Jag hade bråttom och var slarvig.

– Jag trodde att jag dödade dig, svarar hon och sväljer hårt.

– Det var ganska nära.

– Ja, jag har läst vad Cornelia gjorde, säger Saga och andas genom näsan. Men jag förstår inte varför du går igenom allt det här, du hade kunnat åka till ett sjukhus, fått riktig vård, sluppit smärtan.

– Smärta är ingenting som skrämmer mig, det är en del av livet, säger han lugnt.

– Men när blir du färdig, när tar det egentligen slut? frågar hon och ryser över ryggen när hans ljusa ögon riktas mot henne igen.

– Slut? frågar han. Jag lever för att återställa ordningen... och där är jag outtröttlig, jag blev bestulen och det skapade ett hål som måste fyllas.

– Jag förstår, svarar hon nästan ljudlöst.

– Jag var tvungen att överleva... Joona tog min bror ifrån mig och jag antar att du förstår att jag kommer att ta allt han har.

Vid den tanken ser det nästan ut som om han ler i några sekunder. Rutmönstret av rynkor djupnar som om ett nät spändes över ansiktet.

Hon tänker på att han sa att han trodde att han dödade henne den där gången. Det är sant att han slog henne väldigt hårt, så hårt att hon förlorade medvetandet, men hon är säker på att han inte trodde att han dödade henne.

Av någon anledning lät han henne leva.

Och av någon anledning vill han få henne att tro att det var ett misstag.

Hon måste påminna sig om att Jurek hela tiden ljuger. Vare sig man tror på lögnerna eller avslöjar dem är man fast i fällan.

Det enda hon ska fokusera på är att ta sig in i köket med tillräckligt långt försprång för att komma åt pistolen.

– Du drar fortfarande fingret över vänster ögonbryn när du tänker, säger han.

– Bra minne, säger Saga och sänker handen.

– Vet du, jag märkte att du såg mig genom ögonlocken när jag kom in i sovrummet... Om du bara hade vaknat då hade du haft din Glock i handen...

Jurek avbryter sig, reser sig och går med lugna rörelser till vapenskåpet där han låser in pistolen.

– Visst är den fascinerande, denna detalj i mänsklighetens evolution som våra tunna ögonlock utgör, fortsätter han och vänder sig mot henne igen. Vi ser ljusskiftningar när vi blundar, rörelser, siluetter... och hjärnan registrerar synintrycken i sömnen.

Saga vänder bort ansiktet för att inte visa sin upprördhet. Hon säger sig att hon inte får tappa fattningen nu, hon måste behålla lugnet, men kan inte förstå hur han känner till hennes hemligheter.

När hon var liten hade hon ofta väldigt svårt att somna eftersom hon låg och lyssnade och registrerade varje skiftning genom ögonlocken.

Så fort hon tyckte sig se någonting var hon tvungen att öppna ögonen och kontrollera rummet.

Hon har aldrig pratat om den här tvångstanken med några pojkvänner eller skrivit om den i någon dagbok.

Nästan alla barn har tvångstankar, men det som gör minnet av den här så smärtsam är att hon senare förstod att den var kopplad till verklig överlevnad. När hennes mamma hade sina maniska skov inbillade hon sig en massa saker, hittade fiender överallt och blev aggressiv.

Saga behövde vakna om mamman smög sig in i hennes rum på natten för att kunna lugna henne.

Saga vet att Jurek provocerar henne. Hon måste samla sig och fortsätta samtalet, inte låta honom lura henne.

Han vill att hon ska tro att han kan se rakt in i henne.

Men det kan han givetvis inte.

Hon måste tänka.

Kanske berättade hon för honom om ögonlocken på säkerhetsenhetsenheten när hon var drogad.

Hon fick Trilafon och Cipramil, Stesolid intravenöst och Haldol Depot intramuskulärt.

Hon måste ha förlorat omdömet av de starka medicinerna, hon måste ha fått minnesluckor.

Det är den enda logiska förklaringen, det räcker, tänker hon och möter hans blick igen. De ljusa ögonen iakttar henne som om han försöker avläsa vilken inverkan orden har på henne.

– Din syster stod gömd bakom gardinen, säger han. Jag insåg det efteråt... mycket bra, det är du som har tränat henne.

– Vad gör du egentligen här? frågar hon.

– Vill du veta det?

SAGA VIKER UNDAN täcket, sätter ner fötterna på golvet och reser sig. Hon behöver inte spela enligt hans regler.

– Sitt stilla, säger han.

Det enda hon ska koncentrera sig på är att ta sig till köket, få loss pistolen från bordet och skjuta honom i båda låren.

Och när han fallit och ligger på golvet ska hon skjuta honom i den friska armen.

Då är han nästan ofarlig.

Hon ska låta honom ligga i badkaret och blöda tills han ger henne det hon vill ha. Han kommer att prata och så fort hon får reda på var hennes pappa finns dödar hon honom.

– Ska bara ta lite vatten, mumlar hon och vänder sig mot dörren.

Hon vet vad Joona hade sagt: vänta inte, döda Jurek direkt, så fort du får chansen. Han hade sagt att möjligheten att hitta pappan vid liv kommer att minska om hon lyssnar på Jurek oavsett hennes övertag.

Jurek reser sig ur länstolen när hon går genom sovrummet. Hon känner hur han följer henne med blicken, hur hans ögon dröjer över hennes ansikte, halsen, plåsterlapparna på underarmarna.

– Stanna här, säger han.

Hon vänder sig mot honom, kliar sig på magen och möter hans blick.

– Jag tänker inte försöka rymma, ler hon och fortsätter utan brådska mot hallen.

Hon hör att han följer efter henne, men kan inte avgöra hur stort hennes försprång är. Skenet från golvlampan får hennes skugga att glida över väggen tätt följd av hans.

Utan att stanna vinklar hon upp sovrumsdörren med en lätt knuff och går igenom passagen.

När hon kommer ut i hallen förstår hon att Jurek är precis bakom henne. Han tänker inte låta henne gå till köket ensam.

Hon tittar på den stängda ytterdörren och kläderna och hjälmen på hallmattan.

Kanske kan hon springa ifrån honom och ta vapnet.

Hon tvekar eftersom dörren till köket är stängd och ögonblicket försvinner. När hon passerar byrån med nycklarna och doftljuset hör hon hans andetag bakom sig.

Utan brådska öppnar hon dörren till köket, tänder taklampan och går fram till diskbänken utan att titta på köksbordet.

Jurek iakttar henne medan hon väntar på att vattnet ska bli kallt. Hon fyller glaset och vänder sig mot honom och dricker.

Den rutiga flanellskjortan hänger ner över protesens smala handrygg medan höger arm är upphasad till armbågen. Tiden som soldat och arbetet som mekaniker har härdat honom, tänker hon och iakttar den märkvärdigt grova handen, musklerna och de tjocka ådrorna under underarmens rynkiga hud.

När hon hastigt sneglar mot bordet ser hon att en av stolarna står olyckligt till. Hon kommer att behöva putta den åt sidan för att nå vapnet.

Saga dricker lite till och gör sedan en gest mot bordet med det fuktiga glaset i handen.

– Ska vi sätta oss här istället?

– Nej.

Pistolen väger så lite att det räckte med att spänna en remsa tejp över kolven för att fästa den. Där sparar hon viktiga sekunder. För även om hon river med sig den grova tejpén kommer den inte hindra mekanismen när hon skjuter.

Jurek går fram till diskbänken och tar ett glas ur överskåpet. Hon flyttar sig undan en liten bit, några steg närmare bordet.

I samma sekund som hon hör kranen spola går hon med snabba, ljudlösa steg mot det gömda vapnet. Hon ställer ifrån sig glaset, föser undan stolen med ena handen och sträcker sig in med den andra. Hon hinner precis känna vapnet med fingertopparna när han stöter henne i rörelseriktningen med väldig kraft.

Hon vräks över två stolar och slår in i väggen med skulderbladet och bakhuvudet, sjunker ner på ena knäet, försöker komma upp och famlar över bordet för stöd.

Glasburken med frukostflingor går i golvet och splittras.

Han rycker henne tillbaka i håret, drämmer protesen över hennes öra så hårt att hon snubblar åt sidan, välter en stol och tar några vacklande steg för att inte falla.

Det dånar i hela huvudet av slaget.

Han slår igen och Saga rullar undan med huvudet och träffar honom i ansiktet med en högerkrok.

Hans hand får tag i hennes hals och kramar ihop strupen. Han drar henne till sig och slår henne med den hårda protesen över kinden och halsen så att det svartnar för ögonen.

Han gör det helt utan vrede, bara fruktansvärt effektivt.

Blod rinner över hennes kind från ena ögonbrynet.

Han sliter henne åt sidan i halsen och slår igen, hon försöker skydda sig med handen och känner hur benen håller på att ge vika.

Hon träffas i huvudet, faller och slår tinningen mot brädgolvet.

En susande tomhet drar genom henne.

Det pirrar i tårna.

Hon blinkar men ser ingenting.

På något vis förstår hon att han släpar henne i håret tillbaka till sovrummet.

Jurek får upp henne på länstolen, drar av sig sitt skärp, slår

det runt hennes hals och binder det runt spjälorna bakom ryggdynan.

Hon kan inte andas.

Hon anar Jurek framför sig, hur han står stilla och betraktar henne. Protesen har lossnat av våldet och hänger löst i spännremmarna och skjortan.

Saga försöker få in fingrarna under skärpet för att vidga öglan. Hon kämpar för att få ner luft i lungorna, sparkar ifrån med benen, försöker vända länstolen men stöter bara i väggen.

Hennes synfält drar ihop sig och hon ser några flimrande bilder av Pellerina mot en vit himmel innan han lossar skärpet runt hennes hals.

Hon hostar och andas, hänger fram över sina knän och spottar blodigt slem på golvet.

– Sitt upp, säger han dämpat.

Hon rätar på ryggen och hostar igen. Det dunkar av smärta i ansiktet och halsen. Jurek står vid hennes bokhylla och drar bort silvertejpen från den lilla pistolen med munnen.

Synen är fortfarande vibrerande.

Med tre stora steg går han fram till henne, klämmer bryskt ihop hennes kinder, trycker in den korta pipan i hennes mun och kramar avtryckaren.

Vapnet rasslar till, men är oladdat, han har matat ur patronerna.

Hon flämtar och känner hur svett rinner ner mellan bröstet.

– Jag vet inte var Joona finns, får hon fram.

– Det förstår jag, säger Jurek. Du vet inte ens i vilken världsdel han befinner sig just nu, jag känner honom, han berättar ingenting för någon, det är den enda vägen... Om jag trodde att det fanns den minsta lilla möjlighet att du visste någonting om Joona så skulle jag inte tveka att skära bort ditt ansikte bit för bit.

– Men varför har du tagit min pappa i så fall?

– Jag menar ingenting illa, säger han. Jag är nästan färdig

med dig, du hjälpte mig ut från säkerhetsenheten, det var din enda funktion.

Hon torkar blod från munnen med baksidan av handen. Hela hennes kropp darrar av chocken.

– Så vad gör du här? frågar hon.

– Min bror har ingen gravplats, ingenting, säger han. Jag vill bara veta var han finns.

– De har kanske spritt askan i en minneslund? föreslår Saga med hes röst.

– Jag har försökt ta reda på det.

– Jag har absolut ingen aning, men i vissa speciella fall har man hemlighållit platsen för att undvika kulter, men det...

– Det är som det är, men jag vill veta var han är, säger Jurek. Det måste finnas dokumenterat... Jag tror givetvis inte på Gud, men jag hade velat begrava min bror för mina föräldrars skull... Igor levde ett svårt liv, åren på barnhemmet i Kusminki bröt ner honom... och Serbskiinstitutet gjorde honom till den han var...

– Jag är ledsen för er skull, viskar Saga.

– Du har i det närmaste full insyn på både Säpo och NOA, säger han långsamt. Jag ger dig din pappa för min bror.

– Jag vill ha min pappa levande.

Rynkorna i Jureks ansikte djupnar i något som kanske är ett leende.

– Jag vill ha min bror levande... Men det räcker om du skaffar fram en dokumentation som visar var han är begravd.

Saga nickar och tänker att enda skälet till att Jurek kunde reagera så snabbt i köket var att han aldrig tittade på vattenstrålen för att fylla glaset – det var bara en fälla för att hitta det gömda vapnet.

– Du kommer att göra det här för mig, fortsätter Jurek. Även om du måste lämna ut säkerhetsklassat material, även om du måste bryta regler.

– Ja, viskar hon.

- I morgon... ungefär vid samma tid träffas vi på en annan plats.

- Hur ska jag få veta var?

- Jag skickar ett textmeddelande.

SÅ FORT JUREK är borta låser Saga dörren, haltar till vapenskåpet, försäkrar sig om att hennes Glock är laddad och hänger på sig hölstret. Hon kontrollerar dörren och fönstren ännu en gång, tittar i garderoben och under sängen och går sedan in i badrummet för att undersöka sina skador.

Hon tvättar ansiktet, sköljer munnen och torkar sig, slänger den blodiga handduken i badkaret och sätter sig i sängen med alla lampor tända och börjar söka igenom Säpos databas.

Efter tre timmar ger hon upp.

Det är morgon.

Hon hittar ingen information om var Jurek Walters döde tvillingbror finns.

Saga känner hur ont hon har i kroppen när hon tar sig ur sängen, drar på sig ett par jeans och en mjuk tröja.

Innan hon lämnar lägenheten gör hon ett försök att sminka över blåmärkena i ansiktet och kring halsen.

Det är tomt i det stora utredningsrummet på NOA. Saga går längs Europakartan som nästan täcker en hel vägg och stannar framför de suddiga bilderna på Bävern från den vitryska övervakningsfilmen.

Varje detalj de iakttagit har fått en helt ny betydelse nu när de vet att det är Jurek som ligger bakom allting.

De trodde att de jagade en mördare som rensade samhället,

som såg sig själv som en sorts superhjälte. Men i själva verket är Bävern en slav, en domesticerad slaktare.

Nu hör Saga röster i korridoren. Det är Nathan som byter några ord med en kollega samtidigt som han väntar på sin espresso vid kaffeautomaten.

Förundersökningen har plötsligt blivit den största i landet och de ska snart ha ett möte med ledningsgruppen. De har nästan obegränsade resurser, men Saga vet att det inte kommer att rädda hennes pappa.

Hon måste hitta tvillingbroderns kvarlevor.

Nathan kommer in och släpper ner sin tunga väska på golvet innan han tittar på henne.

– Vad har hänt med dig? frågar han och ställer koppen på bordet.

– Du vet, jag följde med Amanda och hundarna genom skogen... hade helt fel kläder.

– Ser ut som om du gått en boxningsmatch.

– Det känns nästan så, säger hon och vänder bort ansiktet.

Nathan dricker lite kaffe och sätter sig sedan.

– Jag var förbi rättsmedicin och fick med mig två rapporter.

– Har du hunnit läsa? frågar Saga hest.

– Bara bläddrat, men de verkar ganska säkra på att de kan bekräfta Cornelias dödsorsak.

– Hon hängde sig själv?

Han tar upp en pärm med bred rygg av blått tyg ur sin stora väska, öppnar den och lyfter ut två preliminära rättsmedicinska obduktionsrapporter. Han tar på sig läsglasögonen, bläddrar fram i den ena rapporten och följer raderna med pekfingret.

– Nu ska vi se, mumlar han. Ja, precis, det står... ”Mekanismen var fullständig tilltäppning av artärförsörjningen till hjärnan.”

– Får jag titta?

Saga sätter sig på bordskanten och börjar gå igenom materialet. Hon stannar upp när hon läser att brodern hade legat

i sin grav bakom vaktmästarbostaden på Högmarsö i minst tre månader men dog av uttorkning en vecka efter Cornelias självmord.

– Syskonen hjälpte Jurek på varsitt håll och nu är de båda döda, säger hon och glider ner från bordet.

Hon tänker på alla överenskommelser Cornelia och Erland måste ha gjort med Jurek. Deras försök att vara till lags för att rädda sig själva och varandra var kanske skälet till att de dog.

De hade ingen aning om hur farlig han var.

Joona har sagt att varje avtal man sluter med Jurek bara leder längre in i ryssjan.

Saga ser för sig ett ålderdomligt fiskenät på grunt vatten där de stora ringarna av trä bildar en tunnel utan återvändo. Varje passage är utformad så att det är lätt för fisken att simma in, men i det närmaste omöjligt att vända åter.

Sagas telefon plingar till. Det är ett PM om att polisen nu har gått ut med rikslarm och att Interpol är inkopplat.

– Rikslarm, säger hon dämpat.

– Jag hörde det.

– De har fortfarande inte identifierat Bävren?

– Nej.

Saga går fram till kartan över Lill-Jansskogen och industriområdet Albano. Hon betraktar järnvägsspårets dragning och de markerade fyndplatserna. En gång i tiden höll Jurek ett stort antal offer levande begravda här.

Hon stirrar på markörerna på kartan och försöker förstå hur Jurek kunde hålla ordning på alla dessa gravar, utspridda på ungefär tre miljoner kvadratmeter.

Och det här var bara ett av hans gravfält.

Han måste ha haft kartor någonstans eller listor med koordinater.

Men trots åren av sökande har de aldrig hittat någonting av det slaget.

De har inte ens hittat hans riktiga bostad.

Lägenheten där han var folkbokförd var av allt att döma bara en fasad.

Inte heller i den gamla gästarbetarbaracken, där Jureks bror gömde sig, fann de några spår efter Jurek. Tekniker och hundteam sökte igenom hela grustaget, de omkringliggande byggnaderna och skyddsrummen, men det var som om Jurek aldrig hade varit där.

– Nathan, vad hände egentligen med Jurek Walters tvillingbror? frågar hon. Jag menar kroppen, var finns den nu?

– Har ingen aning, svarar han och lägger upp fotografier på bordet.

– Om kroppen finns kvar så skulle jag vilja titta på den, säger Saga när hon är säker på att kunna hålla rösten stadig. På skadorna, du vet, de äldre skadorna på ryggen.

Nathan rycker på axlarna.

– Det finns ju en fullständig rapport från Karolinska och säkert tusen bilder i arkivet, säger han.

– Jag vet, jag hade bara velat se det med egna ögon, men det spelar ingen roll... Vem var det som ansvarade för obduktionen?

– Jag minns faktiskt inte, antagligen Nålen.

– Ja.

Nathan rullar fram på stolen till den stationära datorn och loggar in, sitter tyst en stund, skriver något och klickar sig fram.

– Nålen, bekräftar han.

– Får jag se? frågar hon och ställer sig bakom honom.

Han gör en gest mot datorn och flyttar sig undan. Hon drar fram en stol och börjar leta efter information om huruvida kroppen av någon anledning har sparats, men hittar ingenting. Bara tabeller över varje skada, varje organs vikt och status.

Hon tänker att hon ska ringa Nålen så fort hon får lite tid för sig själv. Kanske ska hon bara gå in på toaletten och ringa direkt?

Hon ser från sidan att Nathan hänger upp fotografierna från Jurek Walters daktning på väggen.

Polisbilderna visar upp honom både rakt framifrån och i profil. Han har blivit äldre, har fler ärr och saknar vänster arm. Men lugnet över det rynkiga ansiktet och de ljusa ögonen är oförändrat.

– Mötet börjar nu, säger Nathan.

Hon stänger av datorn precis när hennes telefon ringer.

– Bauer, svarar hon.

– Vi har hittat din pappas bil, säger en kvinnlig kollega och andas sedan som om hon kommit springande med budet.

✦

*

Barkarbys flygklubb, vägen och det närmaste området kring Lars-Eriks bil är avspärrat. Polisen har inte hittat några synbara spår efter våld, men den krossade telefonen låg i den frusna leran tio meter bort från fordonet.

Brottsplatsundersökarna har gått igenom skjulen med mekanisk utrustning, de gröna hangarerna med små sportplan, klubbstugan och den igenvuxna landningsbanan.

Skallgången efter Lars-Erik Bauer inleds på grusvägen bortom de darrande avspärrningsbanden.

Vintergräset är hårt av köld. Över trädens kronor höjer sig gula och röda tegelhus som dystra åskådare till sökandet.

Saga har inte kunnat få tag i Nålen. Han sitter på flyget på väg hem från en konferens i Melbourne och landar inte förrän klockan åtta i kväll. Tanken på att Nålen kanske vet någonting om Jureks bror är det enda som håller tillbaka den omedelbara paniken inom henne.

Poliser med sökhundar och frivilliga från Missing People bildar långa kedjor. Alla är informerade om att vara uppmärksamma på rör som sticker upp eller mark som verkar nygrävd.

Nittio människor med gula västar börjar gå över gräsytor, genom skogsområden, petar med stavar i täta buskage, söker vid sidan av vägar och längs stigar.

När de stannar efter att ha gått över den närliggande motocrossbanans sandiga backar går Saga avsides och ringer Randy. Han svarar inte och en tung känsla av ensamhet väller fram i hennes bröst.

– De har hittat pappas bil och jag kommer att vara med så länge skallgången pågår... ring snälla, när du hör det här, säger hon i röstbrevlådan och återvänder sedan till sin plats i kedjan och fortsätter tillsammans med de andra ut över Järvafältet.

*

Klockan är åtta på kvällen när maten är färdig på Falafelbaren. Saga kliver ner från den höga pallen och tar emot påsen över disken.

Skallgången avblåstes halv sju utan att man hade funnit några spår efter pappan.

Saga vet att hon måste ta reda på var kvarlevorna efter Jureks bror finns för att få tillbaka sin pappa.

När hon är tillbaka i sin lägenhet låser hon dörren, ställer påsen med mat på köksbordet, kontrollerar alla fönster och garderober, tittar under sängen och bakom innerdörrarna, drar för gardinerna, släcker alla lampor och ringer sedan Nålen.

– Jag satte igång telefonen precis nu, säger Nålen med sin nasala röst. Planet håller på att taxa in.

– Jag behöver fråga en sak.

– Vi blir klara med obduktionerna i morgon eller...

– Lyssna nu, avbryter Saga. Jag ringer eftersom du obducerade Jurek Walters tvillingbror, avbryter hon.

– Igor.

– Vad hände med hans kvarlevor?

– Det minns jag inte, muttrar Nålen. Men jag förutsätter att vi följde rutinerna.

– Kan du ta reda på det?

– Någon stal kroppen från kylrummet, säger han dämpat.

- Stal? frågar hon och stryker sig stressat över munnen.
- Precis när vi var klara med obduktionen.
- Varför skulle någon ta hans kropp? viskar hon.
- Det vet jag inte.

Saga tar några meningslösa steg framåt, vänder ryggen mot fönstret och känner kylan genom glaset mot sin svettiga rygg.

- Kan det vara en tillfällighet? frågar hon. Läkarstudenter som nollades? Någon som bara ville ha en död kropp?

- Varför inte? svarar han.

- Nils, säg bara det du vet, det här är jävligt viktigt för mig.

- Jag vet ingenting, säger han långsamt. Och det är sanningen... men jag berättade om stölden för den enda person som behövde känna till den... jag trodde att han skulle bli upprörd, men han tog det med fattning.

Hon stirrar rakt ut i luften, förstår att han syftar på Joona, att det var han som av någon anledning tog kroppen.

- Har du någon aning om var kroppen kan vara nu?

- Jag har faktiskt inte försökt ta reda på det eftersom det saknat praktisk betydelse, säger Nålen ärligt.

De avslutar samtalet och Saga blir stående i tystnaden några sekunder.

Kroppen är borta.

Hon hade varit så säker på att Nålen skulle kunna hjälpa henne, på att det fanns en rimlig förklaring till var kroppen hade hamnat.

Hennes pappa är levande begravd och hon har ingenting att byta honom mot längre.

Hon lyfter ur plastlådan med falafel ur påsen, tar fram bestick och sätter sig vid köksbordet.

Saga tittar på sin mobil. Hon har inte ringt Pellerina i dag eftersom hon inte orkar ljuga för henne igen, hon måste rädda deras pappa först.

MÖRKRET FALLER SNART över åkrar och hagar; landskapets färger har redan tunnats ut och blivit vattniga.

Det blåser som vanligt från sydväst och hängpilens nakna rankor rör sig böljande.

Joona och Lumi har det sista skiftet före natten medan Rinus vilar i sitt sovrum.

De befinner sig i övervakningscentralen som är husets största rum. De har ställt sina tomma kaffemuggar på en ammunitionslåda.

Den schemalagda tillvaron och de monotona uppgifterna gör att dygnen i det säkra huset flyter samman.

– Zon 2, säger Lumi och skjuter tillbaka ställuckan över öppningen.

Hon ställer ner kikaren på det enkla träbordet med fastklistrad filtduk, gnuggar sig i ögonen och tittar på klockan.

Bevakningszon 2 omfattar åkrarna i riktning mot Eindhoven och ett avlägset växthus.

Alla zoner överlappar varandra och är anpassade till landskapets komplexitet.

Det är omöjligt att övervaka hela omgivningen varje sekund, men så länge de följer planen minimeras risken för att någon skulle kunna närma sig verkstaden utan upptäckt.

– Zon 3, säger Joona och ser på sin dotter.

Hon har satt sig ner på stolen med blicken i golvet.

– Om nittio minuter väcker vi Rinus, fortsätter Joona.

– Jag är inte trött, mumlar hon.

– Du ska ändå passa på att sova.

Lumi svarar inte, reser sig bara upp och går förbi bordet där Joonas telefon ligger på laddning.

Hon stannar i skenet från den stora monitorn. I olika sektioner ser hon utsidan av verkstaden och insidan av garaget.

De släta pansarväggarna flyter samman i dunklet.

Rinus har målat om stålstommen som slipats blank av den hydrauliska porten.

Det gamla dörrbladet som hänger snett gungar i vinden.

Lumi går tillbaka, passerar raden av luckor över skottglugorna mot garaget och sätter sig på stolen igen utan att titta på sin pappa.

– Hur länge har du tänkt att vi ska gömma oss? frågar hon till slut.

Joona blickar ut genom en av luckorna med sin kikare och dröjer vid ett tätt buskage framför ett vattenfyllt dike.

– Det börjar kännas som Nattavaara, fortsätter Lumi. Jag menar, om inte Saga hade hittat oss så hade vi varit där fortfarande – eller hur?

Joona sänker kikaren och vänder sig om mot henne.

– Vad ska jag säga? frågar han.

– Jag hade aldrig åkt till Paris.

Joona höjer kikaren och avsöker nästa del av sektorn, åkern med de plogade fårorna och dungen där den underjordiska gången mynnar ut.

– Tänk om polisledningen inte har lyssnat på Nathan? fortsätter Lumi mot hans rygg. Tänk om de inte tror på dig? Jag menar, då har ju inte Valeria fått sitt beskydd... Hur har hon klarat sig i så fall?

– Det har hon inte, säger Joona.

– Men du bryr dig inte – det går inte att förstå.

– Jag kunde inte stanna, jag var tvungen att åka för att...

– För att rädda mig – jag vet, säger hon.

– Du har zon 4.

– Pappa, säger Lumi medan hon reser sig upp. Jag går med på allt det här för att jag har lovat, för att det är viktigt för dig, men det kommer inte att fungera hur länge som helst... Jag har redan hamnat efter i skolan, jag har ett socialt liv, det här är så jävla värdelöst, på alla plan.

– Jag kan ta dina zoner, säger han.

– Varför skulle du göra det?

– Om du vill rita, läsa, äta...

– Är det det jag pratar om? avbryter hon. Att jag vill sitta och rita istället för att sköta mina uppgifter?

– Det spelar ingen roll för mig, säger han.

– Men det gör det för mig, säger Lumi och tar sin kikare från bordet.

Hon går förbi Joona, stannar vid fönstret bredvid dokument-skåpet och drar skjutluckan åt sidan.

Bredvid den hopsjunkna utbyggnaden till verkstaden står stupröret upp som ett väldigt sugrör.

Ett gammalt traktordäck ligger vid kanten till hagen. Ljuset från bilar på en mindre väg blinkar till mellan trädstammar.

Allt är stilla.

Lumi stänger sin lucka och ställer ner kikaren. Hon orkar inte säga namnet på zonen som hon precis avskött, går bara över golvet, för draperiet åt sidan och försvinner ut.

Joona flyttar sig till zon 5, tittar i kikaren och dröjer vid den avlägsna granngården med den parkerade regionalbussen på gårdsplanen.

I anvisningarna till Nathan Pollock bad han honom att läcka uppgifter till kvällspressen så fort Jurek Walter är död och identiteten hundra procentigt bekräftad av Nålen.

Minst en gång om dagen läser Joona varje notis i tidningarnas nätutgåvor, men än så länge har det inte stått någonting, än så länge lever Jurek.

Joona vet vad Jurek är kapabel till.

När som helst kan han höra honom viska att han ska ta hans

dotter och hustru, att han ska trampa ner honom i marken.

Men Joona förstår samtidigt sin dotter. De senaste två åren har hon levt ett liv som hon bara hade kunnat drömma om tidigare.

Och för henne är inte Jurek ett reellt hot.

Han var inte död som de trodde när de lämnade gömstället i Nattavaara och ändå har ingenting hänt henne.

Hon har levt som vilken ung och fri kvinna som helst.

Joona avsöker åter den avlägsna gården med bussen innan han stänger luckan och ställer ifrån sig kikaren.

Han går till köket för att ta en kopp kaffe, passerar draperiet, går förbi trappan till undervåningen, öppnar dörren och blinkar i det starka ljuset.

Lumi står vid diskbänken med hans telefon mot örat. Hon är röd om kinderna och möter trotsigt hans blick. Han går rakt fram till henne, rycker åt sig telefonen och avbryter uppringningen.

– Jag måste prata med min kille – och du kan inte...

Joona slänger telefonen i golvet och stampar sönder den.

– Du är fan inte klok, skriker hon. Vad är det för fel på dig? Du är så jävla cool hela tiden, men egentligen är du bara rädd, som en gubbe som sitter och trycker i en bunker med massa vapen och konserverburkar för att överleva nåt jävla krig som inte finns.

– Förlåt för att jag drog in dig i det här, men jag hade inget val, säger Joona med stillsamt allvar och håller det sista kaffet i bryggaren i en mugg.

Lumi gömmer ansiktet i händerna och skakar på huvudet.

– För dig är allt jag gör farligt, mumlar hon.

– Jag är bara rädd om dig.

Hon drar ett djupt, darrande andetag.

– Jag menade inte att skrika, men jag blir så irriterad, för det här fungerar inte, det är faktiskt helt jävla klaustrofobiskt, säger hon lågt och sätter sig vid köksbordet.

– Vi har inget val, svarar Joona och dricker det beska kaffet.
– Jag har inte berättat för dig om Laurent, fortsätter hon med lugnare röst. Jag har en relation med honom och han är viktig för mig.

– Är han också konstnär?

– Han håller på med videokonst.

– Som Bill Viola.

– Bravo pappa, säger hon dämpat. Som Viola fast modernare. Joona går fram till diskbänken och sköljer ur koppen.

– Du kan inte göra som du gjorde, säger han.

– Jag står inte ut med att han ska få panik, jag menar, vad ska han tro när jag bara försvinner?

Lumis hår har lossnat ur hästsvansen och hennes nästipp är röd.

– Om du ringer Laurent kommer Jurek att döda honom och innan han dör kommer han att avslöja vilket nummer du ringde från.

– Du är inte klok, säger hon och sväljer hårt.

Joona svarar inte utan går tillbaka till det stora rummet. Han tar kikaren, öppnar luckan till zon 1 och börjar om.

SNART HAR DET mörknat så mycket att det är dags att byta kikaren mot gevärets nattsikte för att övervaka det vidsträckta landskapet kring verkstaden.

Joona iakttar det tillbommade bostadshuset och de överväxta trädgårdsmöblerna.

Han hör Lumi komma in i rummet och ger henne en kort blick. Hon har stannat precis innanför draperiet och vilar handen på en trave staplade stolar.

Joona återvänder till kikaren och avsöker den smala vägen med bommen som löper ner till den stora vägen.

– Mår du bra? Är du säker på att du mår bra, pappa? frågar Lumi och torkar tårar från kinderna. Du har precis suttit i fängelse i flera år... det enda du har sagt är att du var tvungen att hjälpa en vän, men jag gissar att det egentligen handlade om Jurek.

– Nej, svarar han och flyttar sig till zon 2.

Han avsöker närområdet med kikaren. Först betraktar han de mörka buskarna utmed diket och sedan höjer han kikaren mot det avlägsna växthuset.

– Det är alltid tanken på honom som får dig att förlora omdömet, fortsätter Lumi. Jag vet vad som hände Samuel Mendel, hur mycket det påverkade dig, att du trodde att du var tvungen att offra oss för att...

– Tyst, avbryter Joona med spänd röst.

Ett ljussken blinkade till i överkanten av kikarens linser.

Det var som en blå regnbåge. Bara en sekund. Han blickar ut genom fönstret vid sidan av kikaren och hinner precis se en mobiltelefon slockna i en stor hand.

– Väck Rinus, vi har besök, säger han lågt och anar två gestalter i mörkret.

Lumi lämnar hastigt rummet och drar samtidigt fram sin pistol.

Joona ser rundningen av den längre mannens huvud mot den något ljusare bakgrunden. Gestalten rör sig framåt i riktning mot verkstaden och försvinner sedan bakom någonting.

Han hör Lumi återvända tillsammans med Rinus.

– Jag ser dem inte längre, men de är nära oss, säger Joona.

– Hur många? frågar Rinus.

– Två.

Med snabba rörelser lyfter Lumi upp en automatkarbin ur en trälår, trycker in ett fullmatat magasin och lägger yapnet på bordet, tar upp en till automatkarbin, trycker in ett nytt magasin och lägger bredvid den första.

– Jag tror inte att det är Jurek, säger Joona och möter Rinus blick.

Lumi går fram till monitorn medan hon ser över sin flyktväska med pass, kontanter, vatten, nödraketer och pistol.

Joona tar upp kikaren igen, avsöker hastigt hela sektorn och flyttar sig sedan till nästa zon.

Det svaga återskenet från monitorn ligger över Lumis stressade ansikte. Hon koncentrerar sin uppmärksamhet på de externa kamerorna som återger det närmaste området kring verkstaden och garaget.

Det begränsade ljuset gör bilden gråspräcklig.

Plötsligt glider två personer ut ur mörkret.

Deras bleka konturer flyter kring dem när de går längs långsidan av verkstaden och kliver över någonting som ligger på marken.

– Jag ser dem, säger hon.

Rinus ställer sig bredvid henne medan han knäpper skyddsvästen.

Dioderna som sammanför bilden utifrån infraröd värme-strålning får det att se ut som om de båda inkräktarna tar sig fram i en snöstorm.

Ljust stoft lossnar från dem och far iväg.

De stannar framför de stora garagedörrarna.

Via kamerorna på insidan kan Lumi skymta en av dem när det lösa dörrbladet svänger i vinden.

Joona flyttar sig mellan zonerna för att de inte ska bli över-raskade av fler besökare.

Rinus tar den ena automatkarbinen från bordet.

Det går inte att förstå vad de båda männen gör utanför garaget.

På monitorn ser Lumi hur en av dem håller undan dörren och släpper in den andre.

– De går in, säger hon lågt.

Joona och Rinus ställer sig bredvid henne och iakttar skärmen.

De båda inkräktarna vrider sig runt och monitorn blir helt vit när en av dem lyfter en kamera och tar en bild.

Rinus utlöser pansardörren.

Den sluter sig blixtnabbt bakom besökarna och det mekaniska ljudet ekar i väggarna.

De båda männen skriker, famlar sig tillbaka till den slutna pansarluckan, sliter i den i panik.

Rinus tänder strålkastarljuset och Lumi och Joona ser att de har fångat två ungdomar. Den ene hamrar med händerna mot porten och tappar sin stickade mössa. Han har rött helskägg och jeans som är trasiga över knäna. Den andre andas med öppen mun. Han är kort och mörkhårig och har jeansjacka med luddigt foder.

De vänder sig runt i det stängda rummet med rädda ansikten, försöker förstå vad det är som händer.

Rinus öppnar en av skottgluggarna och ungdomarnas skär-rade röster hörs starkare.

Han ropar något på holländska och de båda stannar omedelbart och håller upp sina händer.

– Skräm dem inte, säger Joona.

Männen följer serien av korta kommandon från Rinus. De vänder sig mot ena väggen, går ner på knä, lägger båda händerna bakom ryggen och lutar sig sedan fram och tar stöd mot väggen med kinden och bröstet.

Detta är ett av de bästa sätten att kontrollera en fiende – en position av det här slaget fördröjer alla former av motangrepp.

Joona förstår att de båda ungdomarna inte har någon koppling till Jurek, men eftersom de ändå kan vara farliga och beväpnade siktar han på dem med automatkarbinen medan Rinus går ner till dem.

Den ene blir så rädd att han nästan tappar balansen när metalledörren öppnas.

Rinus går in, sänker vapnet, hölstrar det och fortsätter fram och visiterar dem.

– Vad gör ni här?

– Vi ska bara hitta en location till en fest, svarar den skäggige med kvävd röst.

– Ställ er upp.

De båda rör sig försiktigt, reser sig och andas fortare när de ser på Rinus ärrade ansikte.

– En fest? frågar han.

– Factory Dive – en natt, en scen, tre akter, viskar den korte mannen med jeansjackan.

– Förlåt, utbrister den skäggige. Vi trodde att det här var övergivet, vi bor i Eindhoven, har kört förbi här hur många gånger som helst.

– Det står privat område på skyltarna.

– Det står alltid privat område och tillträde förbjudet, säger den korte mannen.

SAGA LÄGGER TELEFONEN och pistolen på sitt köksbord. Det är sent på kvällen. Vinden pressar mot fönsterglasets så att det knastrar. Strimman av svart glas glimmar mellan gardinerna.

Efter samtalet med Nålen har hon bara känt en underlig tomhet.

Hon har ingenting att förhandla med längre och måste byta strategi.

Det är inte lätt att förstå varför Joona tog kroppen.

Joona har hela tiden mött Jurek med oväntad hårdhet och gjort saker som ingen annan polis skulle göra.

Jurek är en strukturerad tänkare och hans enda misstag har skett när han tappat balansen för någon sekund.

Joona tog antagligen kroppen för att någon gång vinna en sådan sekund.

Han har grävt ner den någonstans, kanske fryst in den.

Joona kunde aldrig förutspå att hon skulle behöva den.

Om han bara hörde av sig, tänker Saga och försöker äta lite av den kalla maten.

Hon tänker att hon måste ringa Nålen igen och fråga om frysarna på Karolinska institutet när hennes telefon börjar surra mot bordsskivan.

Hon rycker till, men ler sedan av lättnad när hon ser att samtalet kommer från Randy.

Hon sträcker fram handen, för plastlådan med den kalla maten åt sidan och tar upp telefonen.

– Randy? säger hon.

– Jag hörde meddelandet nu, har varit i mörkrummet, hur är det med dig?

– Ganska bra ändå, mumlar hon.

– Ska jag komma över?

– Nej, jag...

– För jag gör det gärna.

– Jag måste jobba, säger hon.

– Klockan är över elva, säger Randy lågt.

– Ja.

– Får jag veta vad det är som händer?

Efter samtalet med Randy släpar Saga ut fåtöljen från vardagsrummet till hallen, slår på maximal ljudstyrka för telefonsens ringsignal, lägger den på byrån, gör en fyrdubbel espresso, tar på sig skor och ytterkläder och sätter sig sedan i fåtöljen och tittar på dörren med pistolen i handen.

Randy hade förklarat för Saga att hon kunde ringa honom när hon ville, om hon bara kände för att prata eller ville att han skulle komma och sova på soffan.

Men Saga har börjat förstå att hon måste vara helt ensam i detta.

Annars får hon inte tillbaka sin pappa.

De har letat igenom skogen kring Cornelias hus med hundar, de har gått över Järvafältet i långa skallgångskedjor.

Det är nästan outhärdligt.

Kanske ligger han i en kista precis som vaktmästaren och kämpar för att få tillräckligt med syre genom det smala röret.

Det starka kaffet har hunnit bli helt kallt när Saga dricker det. Hon ställer ner koppen, ser sig snabbt över axeln och sätter sig tillrätta igen med blicken på ytterdörren.

Hon vet att hon borde vara utmattad efter de senaste dygnens ansträngningar, men det är som om hennes hjärna inte kan lugna sig.

Om Jurek hör av sig i natt ska hon säga att hon räknar med besked om broderns kvarlevor i morgon.

Hon kan inte berätta att Joona har tagit kroppen.

Hon ska inte förhandla med Jurek Walter, men ändå låta honom förstå att han aldrig kommer att få veta var hans bror finns om hennes pappa dör.

Vid tvåtiden på morgonen håller hon på att somna till när telefonen plingar av ett textmeddelande.

Hennes händer börjar skaka när hon tar mobilen från byrån och försöker se vad det står. Det starka ljuset från displayen får hennes pupiller att dra ihop sig. Bokstäverna glider åt sidan för hennes blick när hon läser: "Hasselgården, ingång C1, avdelning fyra, klockan halv tre."

Med känslan av att allting går för långsamt skyndar hon sig fram och tar ett papper ur laserskrivaren, antecknar adressen och tidpunkten och lämnar papperet på köksbordet.

Om hon inte återvänder eller hör av sig kommer någon att hitta lappen.

Hon tar med sig pistolen och två kartonger med ammunition.

Medan hon springer nerför trapporna gör hon en sökning på Hasselgården och förstår att det är ett demensboende som drivs av ett börsnoterat bolag som kallar äldreomsorg för en tillväxtmarknad på sin hemsida.

Saga drar undan skyddskåpan, startar motorcykeln och rullar ut från Södermalm i den kalla vinternatten.

På den raka Bergslagsvägen växlar hon upp till femman och huvudet gungar bakåt när motorcykeln skjuter fart.

Lamporna på de höga stolparna i mitten av vägen blinkar förbi.

Namnet Hasselgården leder tankarna till en röd träbyggnad från förra seklet med knarrande brädgolv och murade eldstäder, men när Saga närmar sig demensboendet ser hon att det i själva verket är ett smutsigt höghus med laxrosa rappning och bruna fönsterfoder.

Hon stannar och vänder motorcykeln på gångvägen femton

meter från ingång C1, placerar pistolen i ränseln och lämnar hjälmen på styret.

Dörren till huvudentrén är olåst.

Hon tittar snabbt på översiktstavlan och brandutrymningsplanen och tar sedan hissen upp till våning 4.

Maskineriet går igång med ett susande ljud.

Saga tänker att hon missbedömde Jurek, han var starkare och snabbare än hon någonsin kunnat tro.

Det enda skälet till att hon fortfarande lever är att han vill henne någonting.

Kanske handlar det bara om broderns kvarlevor, men hon måste vara beredd på att han kan vara ute efter någonting mer.

Hon kommer att lyssna till honom och tala med honom – hon måste få honom att tro att han lodar hennes psyke och tar sig ner i hennes mörker.

Men så fort hon vet var hennes pappa finns, ska hon skicka dit ett räddningsteam och efter det ska hon göra allt för att stoppa Jurek.

Hon vet att hon inte har råd med fler misstag, nästa gång hon sträcker sig efter ett vapen måste hon vara säker på att hon kommer att döda honom.

Han är extremt farlig, men inte för henne, inte just nu.

Hon ska utnyttja det faktum att han är intresserad av henne.

Det här är inte sagan om skönheten och odjuret.

Han är inte förälskad i henne, men hon känner att hon på något sätt är speciell i hans ögon.

Det var det Joona talade om, att Jurek är intresserad av hennes inre, katakomberna.

Detta måste hon utnyttja.

Saga upprepar för sig själv att hon inte ska dras med, inte låta sig provoceras, men att hon kommer att bli tvungen att släppa in honom en liten bit för att få honom att avslöja något.

Det är kanske farligt, men hon har inget val.

Hon lyckades förra gången och tänker lyckas igen.

Hon ska hålla sig till sanningen.

Byta mörker mot mörker.

Hon ser på sig själv i hisspegeln. Ansiktet är blåslaget och främmande. Ögonen dunkla och blanka.

HISSDÖRRARNA GLIDER IS ÄR och Saga kliver ut på fjärde våningen. Tre meter framför henne finns en glasdörr med texten Avdelning 4. Hon ser den upplysta hissen och sin egen siluett avspeglad i dörren men kan bara ana korridoren innanför.

En kvinnas skrik hörs genom väggarna.

Hissdörrarna stängs bakom Sagas rygg. Ljuset drar ihop sig till en linje och försvinner sedan helt.

Plötsligt syns den mörka avdelningen genom dörren.

En gammal man står och tittar på henne med näsan mot glaset. När hon möter hans blick vänder han ryggen till henne och skyndar sig bort.

Hon öppnar försiktigt och ser till att dörren sluter sig tyst bakom henne.

En slang släpar i golvet efter den gamle mannen.

Den dämpade nattbelysningen blänker i korridorens grå plastmatta. Längs ena väggen löper en svart ledstång.

En av dörrarna till vänster står på glänt.

Saga går långsamt framåt och försöker se om någon gömmer sig bakom dörrbladet.

Innertakets rader av sprinklerhuvuden skapar skuggor som ser ut som taggiga blommor.

Hon närmar sig den uppställda dörren, men precis innan hon når fram dras den igen med en smäll.

En man pratar med tillgjord röst och det låter som om han flyttar möbler.

Nästa dörr är också öppen.

Hon närmar sig försiktigt, ser för varje steg lite mer av tamburen, badrumsdörren och en blommig tapet.

I en rullstol mitt i rummet sitter en mager kvinna med vitt hår och sover. Hennes ena handrygg har en blåsvart fläck efter en kateter.

Någon fnittrar längre bort i korridoren.

Hon går långsamt vidare, tittar till på nödutgången och noterar att dörren öppnas utåt.

Saga vet att Jurek är mycket starkare än hon.

Hon har tillbringat otaliga timmar på gym och skjutbanor.

Jureks träning har enbart skett i skarpt läge, i situationer där han varit tvungen att döda för att överleva.

Hon kliver över en kryckkäpp som ligger på golvet och fortsätter längs korridoren.

Rödbrun vätska har stänkt på den repade sockeln och väv-tapeten.

Hissen går igång bakom henne.

Med tysta steg kommer hon fram till ett nedsläckt personalrum. En pipande signal hörs, som någon sorts larm.

– Hallå? säger Saga försiktigt och går in genom dörröppningen.

Svagt ljus kommer från sidan och faller över matbordet med jullöpare och en skål med apelsiner.

Hon känner kylan från adrenalinet i kroppen när hon ser att smetigt blod har trampats ut över plastgolvet i det vinklade köket.

Kylskåpet står öppet, det är det som larmar.

En utdragen blodpöl leder åt sidan.

Saga tittar till på sin egen avspegling i det mörka fönstret och den tomma dörröppningen mot korridoren.

Hon fortsätter runt hörnet och ser att det ligger en medelålders kvinna på golvet bakom en omkullvält stol.

Skenet inifrån kylskåpet når inte kvinnans ansikte, men faller över hennes mörkblå byxor och mörkblå T-shirt.

Den inplastade namnbrickan glänser på bröstet.

Saga närmar sig och ser att det ena byxbenet har hasat upp. Kvinnans smalben är brutet rakt av, en flisig benpipa sticker ut genom knästrumpans nerblodade nylon.

Huvudet ligger i mörker, men när Saga kommer närmare ser hon att näsan och ansiktets hela mittparti är intryckt.

Plastmattan under henne är täckt av blod.

Den del av skallbenen som utgör överkäken och formar själva nashålan har pressats in i kraniet och blottat den undre tandraden.

Saga vänder och känner att hennes ben darrar när hon kommer ut i korridoren igen.

Hon öppnar skåpet på väggen och tar den tunga brandsläckaren för att ha något slags tillhygge.

Det låter som ett barn som gråter bakom en sluten dörr, men det måste vara en patient, en dement kvinna med ljus röst.

Saga kommer in i dagrummet med en elektrisk adventsljusstake i fönstret. En sturvuxen man sitter i soffan med ansiktet vänt mot den avstängda teven.

– Du kan stanna där och hålla upp händerna mot taket, säger han lågt.

Hon ställer ner brandsläckaren på golvet och ser honom resa sig och vända sig mot henne.

Det är ingen tvekan om att han är mannen som kallas Bävern.

Han är stor, större än hon trott. Kanske två meter lång. Han håller en såg i ena handen, en vanlig fogsvans med rostigt blad.

Bävern är klädd i en skrynklig svart regnrock och hans pärlörhängen gungar i öronsnibbarna.

– Saga Bauer? säger Bävern.

Han blåser upp kinderna, släpper sågen till golvet och börjar gå mot henne. Blicken i de smala ögonen är sorgsen och allvarlig.

– Nu kommer jag att visitera dig och jag vill att du står helt stilla, säger han med mörk röst.

– Jag förutsatte att jag skulle komma obeväpnad, svarar Saga.

Han ställer sig bakom henne och börjar söka med de stora händerna kring hennes hals, nacke, in under armarna, nerför bröstet, magen och ländryggen.

– Det här är en intim situation och jag är inte heller bekväm med den, förklarar han och börjar treva mellan hennes ben och skinkor.

– Det kanske räcker nu, säger hon.

Utan att svara letar han nerför låren och smalbenen och reser sig sedan och söker igenom hennes hår, ber henne öppna munnen och lyser med telefonens lampa.

– Jurek sa att jag inte behövde bry mig om de andra kroppsöppningarna, förklarar han.

– Jag är obeväpnad, upprepar hon.

– Och den här kommer du inte behöva, säger han och tar brandsläckaren i ena handen.

Han börjar gå och hon följer efter honom genom korridoren. När han lutar sig fram och ställer brandsläckaren intill väggen ser Saga att han har en tjock plånbok i bakfickan.

Längre bort går en gammal kvinna med sin rollator. Hon stannar till vid varje dörr, rycker i handtagen och ropar att hon ska pryglä alla barn.

Bävern visar Saga in i ett mörkt rum som luktar piptobak och handsprit.

– Jurek kommer snart, säger han och tänder taklampan.

– Är han din chef? frågar Saga.

– Han är som en sträng storebror, jag kommer att göra allt han ber mig om.

Saga går förbi pentryt och ser att det sitter en gammal man i sängen och gråter. Han har grått hår, tunna armar och urblekt nattskjorta. Ett stort plåster hänger löst från kinden.

– Var är alla, gråter han. Jag väntar och väntar, men var är Louise och pojkarna, jag är så ensam...

– Sluta gnälla, Einar, avbryter Bävern.

– Ja ja ja, svarar gamlingen och pressar ihop sina läppar.

Bävern tar av sig den svarta regnrocken, knycklar ihop den och trycker in den bakom radiatorn.

Hon tänker på filmen när han sköt en man i Vitryssland och spåren av vansinnig vrede i baren på Regeringsgatan.

– Jag är medveten om hur jag ser ut, men jag är intelligentare än de flesta, har 170 på Wechslerskalan.

– Alla är olika, svarar Saga dämpat.

Bävern kisar mot henne och ler så att de lutande tänderna syns.

– Men jag är unik, förklarar han.

– Vill du utveckla det?

– Om du tror att du kommer att förstå.

– Prova mig.

– Jag har en allel, en genvariant som gör att jag kan inkorporera specifika mutationer, som IVF, fast naturligt . . . jag föddes med en sorts sjätte sinne.

– I vilken bemärkelse?

– Lite förenklat kan jag säga att det rör sig i spektrumet pre-kognition . . . De flesta tror inte på mig när jag nämner det här, det spelar ingen roll, men sanningen är att jag har en förmåga, jag vet vem som dör först, nästan varje gång jag kommer in i ett rum.

– Du vet vem som dör först?

– Ja, svarar han allvarligt.

BÄVERN HÅLLER IHOP munnen och sluter ögonen som om han försökte se in i framtiden för att få veta vem som kommer att dö först i rummet. Efter några sekunder öppnar han ögonen igen och nickar dystert.

– Einar, svarar han och lutar huvudet bakåt i ett ljudlöst skratt.

När den gamle mannen hör sitt namn börjar han gunga katatoniskt på överkroppen och kvida.

– Var är ni? Louise? Jag väntar och väntar...

Bävern suckar, går fram och klämmer ihop gamlingens mun så hårt att blod börjar rinna nerför hakan och ger honom sedan en örfil så huvudet studsar mot väggen.

– Han är bara dement, säger Saga.

Bävern torkar av sin hand på byxorna när han återvänder till Saga. Einar snyftar tyst i sin säng och frågar förvirrat efter Louise och pojarna.

– Kan du gissa varför jag bär mina pärlor? frågar han.

– Som en hyllning till någon viktig person i ditt liv, svarar hon.

– Vem?

– Berättar du var min pappa finns om jag gissar rätt?

Dörren öppnas och Jurek Walter kommer in i sin rutiga skjorta, vaktmästarbyxorna och de grova skorna.

Utan att ge dem en blick går han fram till pentryt och håller upp ett glas vatten. Protesen slår i diskbänken med en dov duns när han stänger av kranen.

– Är inte det här stället en onödig risk? frågar Saga. Varför bor ni inte hemma hos dig?

Jurek dricker vattnet och sköljer sedan ur glaset.

– Jag har inget hem, säger han.

– Jag tror att du har ett hus, fortsätter Saga. Förmodligen ligger det inte alltför ensligt eftersom du verkar tycka att det vore ett risktagande att ta med Bävern dit.

– Ett hus? upprepar Jurek lågt och vänder sina ljusa ögon mot henne.

– Din första barndom var ju i Leninsk, säger hon. Vid kosmodromen, du hette Roman och bodde i ett hus med din bror Igor och din pappa.

– Ja, det är klart, bravo, säger Jurek torrt. Jag har gissat att det var genom att spåra min pappa som Joona Linna hittade grustaget.

Han vänder blicken mot golvet och försöker rätta till remmarna till protesen.

– Men här i Sverige... Varför bodde inte din bror med dig? fortsätter Saga.

– Han ville bo i grustaget, behövde vara nära pappas saker, möblerna han kände igen – jag tänker mig att vissa platser har en sorts magnetiska fält som håller en kvar.

Bävern ställer sig bakom Jurek och försöker rätta till remmarna innanför hans skjorta. Protesen verkar ha vridit sig och han försöker lossa lite på den.

– Ta bort den bara, säger Jurek kort.

Med ett lugnt leende börjar Bävern lösgöra remmarna över Jureks rygg.

– En protes kan aldrig lyda på det sätt man vill, förklarar Bävern för Saga. Det är nästan som om maktförhållandet blir det omvända när man börjar anpassa sig efter protesens begränsningar.

Han kavlar upp Jureks flanellskjorta, frigör försiktigt protesens skål och drar ut den tillsammans med remmarna genom ärmen.

Saga hinner se armstumpens ände innan skjortan faller till-

baka. Det var en ganska hög amputationsnivå, en decimeter under axeln. Cornelia hade dragit skinnet runt stumpen och lagt suturerna på armens insida.

Bävern lägger protesen i diskhon och gör sedan en knut mitt på Jureks lösa skjortärm.

– Du vet att det finns modernare proteser, säger Saga.

– Jag saknar inte armen ändå, svarar Jurek. Det är bara en kosmetisk fråga, ett försök att inte väcka uppmärksamhet.

Saga tittar till på den nerblodade plasthanden som sticker upp över kanten och sanden som rinner ut ur protesens skål och ner i silen.

– Varför hade du Cornelias bror i en grav? frågar hon.

– Cornelia hotade med självmord och då tog jag henne till ön så att hon fick se mig gräva ner honom.

– Det fungerade inte, säger Saga.

Jurek slår ut med handen i en uppgiven gest och tar sedan tag i knuten till den lösa ärmen.

– Jag hade gärna behållit henne, säger han. Men när hon förstod att jag hade sparat hennes dotter som bor i Fort Lauderdale hängde hon sig... trodde att det skulle rädda dottern, men det gör det givetvis inte.

– Men du är egentligen ointresserad av dödandet, säger hon hest.

De ljusa ögonen återvänder till henne och hon möter hans blick utan att blinka.

– Det är en bra iakttagelse, säger Jurek.

Bävern ställer en stekpanna på trinettens kokplatta och plockar fram ägg, ost och bacon ur Einars kylskåp.

– Jag tror inte ens på att du ville döda mig den där gången som du sa senast, säger Saga med känslan av att ta ett riskfyllt språng.

– Kanske inte, svarar han. Kanske är det så med sirener? Man vill inte att de ska dö – och det är just det som gör dem så farliga. Man vet att de kommer att ödelägga allting, men

tanken på att de skulle försvinna är samtidigt outhärdlig.

Bävern startar fläkten över trinetten och börjar smälta en klick smör i stekpannan.

– Vi går till dagrummet, säger Jurek.

De lämnar Bävern vid kokplattan och går ut i korridoren. Utan brådska flyttar Jurek undan en rullstol.

– Jag minns när du talade om de första gångerna du dödade människor, säger Saga medan de går.

– Är det så?

– Du sa att det var underligt... som att äta någonting du inte trodde var ätbart.

– Ja.

– Men hur är det nu?

– Som kroppsarbete.

– Och det kändes aldrig någonsin bra? försöker Saga.

– Jo.

En kvinna skriker bakom en dörr så att rösten spricker.

– Det är svårt att föreställa sig, säger Saga.

– Bra är kanske inte rätt ord, men när jag dödade den första efter pappas självmord... det var som en sorts lugn, ungefär som när man har löst en komplicerad gåta... Jag hängde upp honom på en krok och berättade varför det här skedde.

– Så det var alltså när du berättade för honom som du själv förstod allting... om hur du skulle återfå ordningen, eller vad man ska kalla det, säger Saga precis när de passerar brandsläckaren på golvet.

Jurek svarar inte.

De kommer tillbaka till dagrummet där Bävern satt och väntade på henne när hon kom.

En gammal kvinna står på andra sidan soffan och håller på med sin käpp, trycker den ner mot golvet framför sig, mumlar något och börjar om och stöter försiktigt.

Jurek gör en gest mot ett bord där det ligger en liten bärbar dator. De går runt det mörka akvariet och sätter sig mitt emot

varandra. Den tomma skjortärmen har råkat hamna på bordet och han stryker ner den med sin högra hand.

Saga vänder blicken mot den gamla kvinnan bakom soffan och sväljer hårt. Från den här vinkeln kan hon se att hon petar med käppen på ett avsågat huvud. Kvinnan verkar inte förstå vad det är som ligger framför hennes fötter, men är ändå ängslig, som om hon inte kan sätta fingret på vad det är som inte stämmer, som om hon tror att hon kan rätta till problemet med käppen.

Det långsamt rullande huvudet tillhör en man i trettioårsåldern med tätt, svart skägg. Glasögonen har lossnat och ligger i blodpölen.

SAGA VÄNDER BORT blicken från den dementa kvinnan och hör sina egna andetag. Hon tittar på det mörka akvariet och tänker att hon kommer att klara av det här mötet, att hon måste behålla sitt lugn.

– Har det aldrig känts bra för dig? frågar Jurek.

– Bara en gång – när jag sköt dig, svarar hon och ser honom rakt i ögonen.

– Det tycker jag om, säger Jurek.

– För att du lurade mig att tro att jag hade dödat min egen mamma, fortsätter hon och ångrar sig omedelbart.

Hon vill inte prata om sin mamma.

Hon vill aldrig göra det med någon, hon mår inte bra av det.

Den gamla kvinnan får med sig glasögonen med käppen, backar undan och drar upp ett smalt blodspår över plastgolvet med dem. Hon stannar till och tittar bort mot dörren, mumlar för sig själv, verkar glömma glasögonen och börjar gå mot korridoren.

– Jag förutsatte att du hade gjort det med vilje, säger Jurek och lutar sig tillbaka mot stolens ryggstöd. Det hade varit fullt naturligt, men jag hade fel.

– Ja.

– Jag vet att du bara var åtta år, fortsätter han. Och rent juridiskt hade du inget ansvar för henne, men det är klart att du hade kunnat rädda henne, det kan man alltid.

– Du vet inte vad du pratar om, säger Saga och känner tyngden av varje andetag.

– Jag vet ingenting om dig, det säger jag inte att jag gör, men du gick antagligen i skolan som alla andra svenska barn.

– Ja.

– Menar du att ingen såg någonting? Att ingen märkte att du ibland inte hade sovit på flera dygn, att du kom till skolan med blåmärken i ansiktet och...

– Mamma slog aldrig mig, avbryter Saga och håller ihop munnen.

– Men var hon inte ganska hårdhänt? Du har berättat att du inte ville ta av dig jackan för att du skämdes för alla dina blåmärken.

Saga försöker le på ett trött sätt för att inte visa sin upprördhet. Hon tänker att Jurek göder sig på andras mörker.

Han tror att han kan chocka henne, få henne ur balans med sin grymhet, men hon har redan tänkt de här sakerna, det är därför hon håller dörren stängd.

– Mamma har aldrig slagit mig, säger hon lugnare.

– Jag har inte sagt det, du klarade dig, det var ingen fara, men det gav dig en möjlighet att rädda henne, fortsätter han och torkar sin hand på bröstet på den rutiga skjortan.

– Jag förstår vad du håller på med, nickar Saga.

– Det enda du hade behövt göra för att rädda henne var att berätta för någon om hur du hade det, säger Jurek långsamt. Men av någon anledning trodde du att det vore illojalt. Det var det som dödade din mamma.

– Du vet ingenting, säger Saga.

Hennes läppar är torra och när hon fuktar dem känner hon att munnen darrar.

Han kan inte veta någonting, men hon minns morgonen när hon hade varit vaken i tre dygn och mamman mådde bättre och gjorde pannkakor till frukost. Innan Saga gick till skolan fick mamman henne att lova att hon inte skulle berätta vad som hänt under natten.

Det var länge sedan och Saga kommer inte ihåg vad det var

som hade hänt, hon minns bara att mamman sa att Saga skulle hamna på barnhem om hon berättade.

Hon reser sig långsamt från stolen och vänder sig bort.

Kanske var det bara en bagatell, men varför sa hon i så fall att hon skulle förlora vårdnaden om Saga berättade?

– Jag påstår inte att du ville döda henne, fortsätter Jurek mot hennes rygg. Men du lät bli att rädda henne och det är fullt begripligt med tanke på vad hon gjorde mot dig.

Saga vet att hon har släppt in Jurek i sitt huvud.

Hon lyfter blicken, stirrar mot väggens enkla mönster av blomrankor och försöker bli lugn.

Det gör ingenting, säger hon sig. Det var en del av hennes plan, hon kan hantera det.

Hon vet att hans speciella sätt att blanda sanningar med lögn har en förmåga att låsa upp källardörrarna ner till katakomberna. Men det är ingen fara om hon sätter stopp här, han kommer inte längre ner nu.

Hon förstår att han har helt rätt i att någon på skolan måste ha sett att hon inte mår bra. Hon minns att hon hade blåmärken på halsen och överarmarna och hon vet att hon var fruktansvärt trött. Det är klart att de försökte prata med henne, att de tog henne till skolsystemen eller kuratorn.

Hon vänder sig om mot Jurek igen, harklar sig försiktigt och möter sedan hans blick.

– Min mamma var bipolär och jag älskade henne även om det ibland var svårt, förklarar hon lugnt.

Jurek stryker över det silverglänsande locket till datorn med sin stora hand.

– Det är ingen ärftlig sjukdom, säger han.

– Nej.

– Men det finns genetiska sårbarheter som tiofaldigt förhöjer risken för ett barn att få samma sjukdom.

– Genetiska sårbarheter? ler hon skeptiskt.

– Avvikelserna i klockgenernas konfiguration är ärftlig, de

ska ju ha en frekvens på tjugofyra timmar, men om de inte har det ökar risken för bipolär sjukdom.

– Jag sover bra.

– Men jag vet att du har perioder av hypomani . . . när du blir extremt fokuserad, tänker snabbt och blir irriterad.

– Försöker du säga att jag är galen?

Jureks ögon ser stadigt på henne.

– Du har ett mörker som nästan kan jämföras med mitt.

– Hur ser ditt mörker ut?

– Det är mörkt, säger han och ler minimalt.

– Men är du frisk eller är du galen?

– Det beror på vem du frågar.

Jurek reser sig och går bort till en dörr och lyssnar, blickar ut i korridoren och återvänder sedan till Saga. Den tomma skjortärmen under stumpen gungar när han rör sig.

– Är inte din brors sjukdom ärftlig då? fortsätter Saga när han satt sig ner.

– Igor var bara nerbruten.

– Varför tog du inte hand om honom?

– Det gjorde jag . . .

– Jag var där i grustaget med teknikerna, jag har tittat i barackerna, gått ner i det gamla skyddsrummet och sett allting.

– Ingenting undgår teknikerna, suckar Jurek och lutar sig bakåt.

– Din bror levde i total misär, säger Saga. Var du någonsin där, gav honom varm mat, sov under samma tak?

– Ja.

– Du behandlade honom som en hund.

– Han var den bästa hund jag haft.

– Och nu vill du begrava honom som en människa?

Han ler glädjelöst mot henne.

– Jag har begärt fram alla filer på din bror, fortsätter hon. Men det måste auktoriseras och kommer att ta några dagar.

– Det är inte jag som har bråttom, eller hur?

– Du får bara informationen om jag får tillbaka min pappa, säger hon och känner att hennes haka börjar darra. Jag förstår hur det låter, men det bästa vore om du släppte honom direkt.

– Tror du det?

– Jag lovar att du ska få all information som finns kring din brors kropp, men om min pappa dör blir det ingenting.

– Låt honom inte dö i så fall, säger Jurek enkelt.

Han faller upp locket och vänder den silverglänsande datorn mot henne.

Ett program för ip-telefoni med webbkamera är redan öppet. Via peer-to-peer-teknik är denna dator sammankopplad med en annan dator någonstans i världen. Respektive skärm visar vad som sker framför den andra datorn i realtid.

Saga ser att kameran i den andra datorn registrerar ett trångt rum med skrovliga betongväggar i skenet från en naken glödlampa i taket.

– Vad ska det här föreställa? frågar Saga trots att hon anar svaret.

Svaga skuggor rör sig över betongväggen – som om de reagerade på hennes röst – och i nästa sekund syns en gestalt snett framför datorn.

Det är hennes pappa.

Han har börjat få ett vitt skägg, saknar glasögon och kisar i det skarpa skenet från glödlampan. Den bruna manchesterkavajen är smutsig och sandig. Han blir rädd för någonting och hukar som om han väntade på att bli slagen.

– Pappa, ropar Saga. Det är jag, det är Saga.

När han hör hennes röst börjar han gråta. Hon ser att han rör på munnen, men ingenting hörs. Han verkar inte allvarligt skadad, men lite intorkat blod syns i ansiktet och på den vita skjortan.

– Snälla, var inte ledsen, säger hon mot bilden.

Hennes pappa närmar sig datorn, hon ser ljuset från skärmen lysa på hans ansikte. Darrande sträcker han fram sin

smutsiga hand. Han försöker säga något igen, men inget ljud når henne.

– Pappa, lyssna, ropar hon. Jag ska komma och hämta dig, jag lovar att...

Jurek avbryter förbindelsen, stänger datorn och sitter sedan och studerar henne som om hon ingick i ett experiment. Med tålmodig nyfikenhet dröjer han med sina ljusa ögon på hennes ansikte.

– Nu sluter sig mörkret kring honom igen, säger han sedan alldeles stilla.

SAGA DRAR UT nyckeln från insidan av dörren och hänger den om halsen, tejpar över nyckelhålet med silvertejp, tejpar över brevlådan och vänder sig om.

Ljuset från badrumslampan faller snett över hennes koncentrerade ansikte. En skarp rynka går rakt mellan hennes ögonbryn och bristen på sömn har gjort hennes hy nästan genomskinlig.

T-shirten under hennes uppknäppta jacka har mörknat kring halsen av svett.

Hon har redan sökt igenom sin lägenhet. Det var det första hon gjorde när hon kom hem.

Nu tränger hon sig förbi fåtöljen, går in i köket och drar ut kökslådan. Papperet med adressen till Hasselgården rör sig i vinddraget av hennes kropp.

Hon tar fram två kockknivar med styva blad, går till sovrummet och tejpar fast den ena kniven på insidan av den uppställda dörren.

Jurek och hon har träffats två gånger nu. Kanske hade hon kunnat döda honom den första gången om hon hade gömt vapnen bättre, om hon hade märkt när han tog sig in.

Det är möjligt att hon till och med anade hans närvaro i sömnen genom ögonlocken, men avfärdade varningen. Hon har sovit för mycket tillsammans med Randy, hon har förlorat sin vaksamhet.

Saga tejpar fast den andra kniven vid sidan av toalettstolen, flyttar sig sedan bakåt, konstaterar att den är osynlig och släcker lampan i badrummet.

Telefonen ligger med mörk display på byrån i hallen. Hon har inte fått några nya meddelanden.

Det bränner i ögonen av trötthet när Saga går tillbaka in i vardagsrummet och hämtar golvlampan. Smutsiga avtryck från hennes egna skor syns över hela bräddgolvet. Hon ställer lampan i hallen, tänder och riktar den rakt mot dörren så att den ska blända en inkräktare.

Tankarna spinner i hennes huvud, bilder kommer rusande emot henne.

De döda på demensboendet och pappans rädda ansikte.

Vänster öga var skadat och hängde lite.

Han rörde sig som om han var döende.

Saga sväljer hårt och tvingar sig själv att inte börja gråta, det vore helt meningslöst. Om hon inte kan sova måste hon använda tiden, koncentrera sig, tänka.

Hon sätter sig i fåtöljen med pistolen i handen och väskan med ammunition framför fötterna.

Saga tittar till på telefonen igen, men skärmen är fortfarande mörk. Hon lägger pistolen på fåtöljens armstöd och torkar sin svettiga handflata på byxorna.

Egentligen borde hon försöka sova, kanske leta fram morfintabletterna hon sparar.

Det skulle lugna ner henne.

Jurek kommer inte att kontakta henne fler gånger denna natt. Han tror att hon tidigast i morgon kommer att få fram information om broderns kvarlevor.

Hon tar pistolen igen och stirrar på ytterdörren.

Luftbubblor har fångats under den silvergrå tejp.

Långsamt sluter hon ögonen, lutar huvudet bakåt och ser ljuset från golvlampan genom ögonlocken.

Hon anar en skiftning och öppnar genast ögonen igen.

Det var ingenting.

Saga tänker att de inte hade behövt döda nattpersonalen, de hade kunnat binda dem, låsa in dem. Det måste ha varit Bävern.

Jurek njuter inte av att döda, det är likgiltigt för honom.

Om det var Jurek som gjorde det så var det för att han ville skrämma henne, påminna henne om sin farlighet, att han menar allvar med att hon inte får tillbaka sin pappa utan informationen om broderns kropp.

Hon märker att hennes händer darrar när hon återigen kontrollerar att telefonen är laddad och att ljudet är på.

Klockan är halv sex.

Joona hade inte tyckt om hur hon skötte det här. Han hade sagt åt henne att försöka döda Jurek omedelbart även om det skulle kosta hennes pappa livet.

Men det är omöjligt för henne.

Det är inte ett val hon kan göra.

Joona skulle säga att priset kommer att höjas för varje sekund Jurek lever. Det tar inte slut förrän man förlorar allt.

Kanske har hon fel, men det känns som om hon och Jurek återigen sitter framför schackbrädet.

Hon försökte locka honom framåt genom en öppning i försvaret.

Det var i alla fall så hon tänkte.

Men vad fick hon tillbaka?

Någonting måste det vara eftersom det inte går att flytta en pjäs utan att efterlämna en lucka.

Det känns som om hon har missat en viktig detalj, något hon snuddade vid, något som skulle kunna fogas samman med något annat.

Hennes trötthet är plötsligt försvunnen.

Jurek lyckades styra in samtalet på hennes mamma trots att hon hade dragit en skarp gräns precis där.

Det var märkligt hur lätt det gick.

Hon upplevde det som om hon hade kontroll över situationen, som om hon bara blockerade felaktiga påståenden om mamman, men råkade sedan berätta att hennes mamma varit bipolär.

Det gör kanske ingenting, men det var onödigt.

Ibland kände hon sig som en fjäril han försökte fånga, ibland som om han redan hade henne i en glasburk.

Jurek Walter är skicklig.

Han mättade henne med en rad falska antaganden innan han påstod att mamman hade gjort henne illa.

Han gissade bara – men nu vet han.

Varje samtal med Jurek innebär en farlig balansgång.

Hon gnuggar sig hårt i ansiktet med ena handen.

Hon måste tänka.

Alla minnen från samtalet försvagas för varje minut.

Jurek var distanserad när han kallade sin tvillingbror för en hund, det hörde till hans strategi, han ville se hur hon reagerade på hårdheten, det är hon säker på. Men när han talade om bostäder var det antagligen på riktigt. Han sa att vissa platser har en sorts magnetiskt kraftfält som drar en tillbaka gång på gång.

– Fan också, mumlar hon och reser sig ur fåtöljen.

Det var någonting hon skulle lägga på minnet.

Men det är som om åsynen av de döda kropparna raderade hennes strategiska tänkande.

Saga tittar till på dörren och går sedan in i köket, lägger pistolen på diskbänken och öppnar kylskåpet.

Hon hade precis låtit Jurek tala om mammans bipolära sjukdom när hon frågade honom om brodern.

Vad fick hon i gengäld?

Han var nästan tvungen att ge henne något.

Saga tar en körsbärstomat från en kvist, stoppar den i munnen, biter och känner den syrliga explosionen.

Hon försökte provocera honom genom att säga att han inte tog hand om sin sjuke bror, sa att hon hade sett misären han levde i när de genomsökte de gamla gästarbetarbostäderna i grustaget.

Det var då det hände.

Jurek fick en ofrivilligt föraktfull ton när hon pratade om att polisens tekniker hade gått igenom varje skrymsle i grustaget.

Ingenting undgår teknikerna, sa han och tycktes mena att de i själva verket hade missat det viktigaste.

Saga drar bort plastfolien över en tallrik med matrester och börjar äta med fingrarna medan hon försöker gå igenom hela samtalet igen.

Jurek förstod att Joona lyckats hitta hans bror via deras flykt från kosmodromen i Leninsk och faderns arbete i grustaget.

Hon tuggar den kalla pastan, sväljer och stoppar bitar av stekt kyckling i munnen, känner smaken av citron och vitlök.

Bävern stod bakom Jurek och hjälpte honom att lossa remmarna. Han pratade om proteser, att man börjar anpassa sig efter deras bristfälligheter.

Ett meningslöst förakt för svaghet, tänker Saga och ser plötsligt för sin inre syn hur Bävern lägger protesen i diskhon och hur lite sand rinner ut ur skålen.

Hon såg det, men förstod inte.

Jurek bor i sandtåkten, i grustaget, det är det enda svaret.

Han har gjort det hela tiden, inser hon.

Med darrande fingrar lägger hon ner den tomma tallriken i diskhon och tar ut lådan med falafel från gårdagen ur kylskåpet. Hon tuggar snabbt och biter toppen av en pepparfrukt.

Det är grustaget som är den magnetiska platsen, tänker hon. Det var där allting började och slutade, det var där pappan dog, det var där Jureks tvillingbror dog.

När han sa: Ingenting undgår teknikerna, menade han motsatsen.

Det måste finnas ett skyddsrum som de ännu inte har hittat. Kanske ligger det djupare ner, under de utrymmen som teknikerna undersökte.

Saga kan inte låta bli att le stort för sig själv.

Det här skulle kunna stämma.

Hon går igenom samtalet igen medan hon äter stelnad

hummus och salladsstrimlor, dricker juice direkt ur paketet, torkar sina kladdiga händer på jeansen, går till bordet, vänder på papperet och börjar skriva ner tankepunkterna med början i sanden som rann ut från protesen.

Jurek har inte försagt sig, men sammantaget är det möjligt att han ändå avslöjat något.

Han hävdade att han bodde tillsammans med sin bror, men det fanns absolut inga spår efter honom i huset eller skyddsrummet.

Detta är det perfekta gömstället. Jurek visste att polisen inte skulle hitta lönnrummet eftersom de redan gjort ett försök med alla resurser som fanns till hands.

Betongväggen som anades bakom hennes pappa kan mycket väl höra till ett skyddsrum från kalla kriget.

Och när kontakten med pappan hade brutits sa Jurek: Nu sluter sig mörkret kring honom igen.

Han nämnde ingenting om en grav, ingenting om att gräva.

Saga är nästan säker på att hennes pappa finns i grustaget i Rotebro. Hon går snabbt tillbaka till hallen och tar telefonen från byrån.

EFTER ATT HA avslutat samtalet med sin chef Verner Sandén sätter sig Saga i fåtöljen med telefonen i handen och känner en sorts skrämmande rus inombords. Han lyssnade hela tiden uppmärksamt på det hon berättade, kallade henne bara lilla vän en enda gång och höll med om hennes analys på nästan varje punkt.

När hon hade redogjort för den plan hon utformat var han tyst i några sekunder och gav henne sedan klartecken att sätta ihop en mindre ledningsstab. Hon fick tillgång till en stormningsgrupp från Nationella insatsstyrkan och en erfaren prickskytt.

– Jag är omskakad och ganska trött... men kanske kan vi få ett slut på allting, kanske kan vi rädda min pappa, kanske Valeria, hade Saga sagt.

Hon reser sig och går ut i köket.

Himlen har ljusnat utanför de slutna gardinerna.

När polisen kom till äldreboendet hade Jurek och Bävern för länge sedan lämnat byggnaden.

Det är inte säkert att insatsen i kväll kommer att lyckas, hon kan absolut ha fel, det måste hon ta med i beräkningen, men just nu känner hon en enorm lättnad över att ha en plan.

Hon ska förbereda ett bakhåll som kan avblåsas och försvinna som en dimma på några sekunder om förutsättningarna förändras.

Men med lite tur kommer hon att ligga ett steg före Jurek under några ögonblick och i så fall blir det de sista ögonblicken i hans liv.

Planen går ut på att hon redan ska vara på plats i grustaget med prickskytten och insatsstyrkan när Jurek kontakter henne för att bestämma en ny mötesplats.

Hon ska svara att hon kommer dit och om han visar sig ska han oskadliggöras.

Saga öppnar datorn igen och granskar satellit- och drönarbilderna. Det är ett stort område med väldiga nivåskillnader.

Hon betraktar den grå längan av gästarbetarbostäder som ligger på en smal remsa mellan skogen och stupet till sandtåkten.

Under dem finns skyddsrummen.

Hon ringer sin chef igen och förklarar att hon behöver ytterligare två prickskyttar.

Verner svarar att hon kommer att ha hela teamet till sitt förfogande i god tid.

Saga lägger ner datorn och den guldbroderade prydnadskudden från soffan i en blå nylonkasse från Ikea, hämtar porslinsmuggen med motiv från *Game of Thrones* från köket och drar ut sladden till golvlampan.

*

Det är natt när Nathan Pollock och Saga närmar sig mötesplatsen på den smala vägen väster om Rotebro.

Det plingar till i Nathans telefon av ett textmeddelande från Veronica. Hon har skickat ett rött hjärta till honom.

– Jag skrev på alla papper, säger han.

– Bra.

– Jag vet inte ens varför jag var jobbig.

Eds kyrka från 1100-talet lyser som ett vitt smycke i mörkret, med de sovande åkrarna och den svarta sjön intill.

Teamet är redan där.

De svarta bilarna blänker som droppar av tusch på avstånd.

Nathan svänger in på en gropig väg, kör utmed kyrkogårds-

muren och rullar förbi varningsskyltarna om pågående militärövning.

Det är strax efter midnatt och om Jureks mönster från de tidigare nätterna upprepas har de ännu god tid på sig att inta sina positioner.

Några lyktstolpar lyser upp den ödsliga parkeringsplatsen.

Nathan sitter kvar i bilen medan Saga går ut för att hälsa på teamet. Hon skakar hand med var och en av de sex männen från Nationella insatsstyrkan, insatsledningen och teknikerna från Säpo. Sedan går hon bort till de tre prickskyttarna som håller sig vid sidan om de andra.

Två av dem kommer från Särskilda operationsgruppen i Karlsborg. De är båda civilklädda män i trettioårsåldern. Linus är lång och blond och håller kvar Sagas blick för länge när de hälsar, medan Raul har djupa ärr över kinderna och döljer munnen med vänsterhanden när han ler.

Bakom dem står Jennifer Larsen från Stockholmspolisens. Hon är klädd i svarta kläder, har sitt brunskimrande hår i en tjock fläta och har lindat sporttejp kring sin högra hand.

- Har ni lust att komma med en stund, säger Saga.
- Vart som helst tillsammans med dig, ler Linus.
- Bra, säger Saga utan att le tillbaka.
- Peka bara på vem vi ska skjuta, säger Raul.
- Jag kommer att behöva lite tid för utrustning och ballistik, förklarar Jennifer.
- Hur lång tid?
- I alla fall tjugo minuter.
- Du kommer att ha mer än en halvtimme efter min genomgång.

– Perfekt.

De tre prickskyttarna följer Saga tillbaka till resten av gruppen. Hela området kring den gamla medeltidskyrkan ligger tyst.

En halv måne darrar i sjöns tunna is.

Hittills har Jurek föreslagit nya mötesplatser varje natt för att undvika bakhåll. Om Saga har rätt i att Jurek gömmer sig i grustaget kan planen lyckas.

När Jurek kontaktar henne ska hon hävda att hon nu vet var broderns kvarlevor finns, men att hon måste få bevis för att hennes pappa lever för att göra en utväxling.

Detta är fullt rimligt.

Vad Jurek inte känner till är att de redan har prickskyttar utanför hans gömställe. I samma ögonblick som han visar sig kommer någon av prickskyttarna ha tillräcklig tid för att oskadliggöra honom.

Det enda som kan hända om hon har fel rörande hans gömställe är att insatsen blir avblåst.

Det farligaste scenariot är om skyttarna missar eller bara skadskjuter Jurek så att han kommer undan.

I så fall kommer insatsstyrkan att storma byggnaden.

Men om Jurek kommer undan och hennes pappa inte är där får hon antagligen aldrig veta var han finns.

Då är allt förtroende borta.

Det är samma sak om Jurek upptäcker dem, om han har någon form av larmsystem eller dold kameraövervakning.

Men detta är hennes enda chans.

Hon hade aldrig drivit igenom detta bakhåll om inte förutläggningarna hade varit så här bra.

Saga samlar teamet i en ring, delar ut kartor över grustaget och går noga igenom prickskyttarnas placeringar. Jurek Walter ska inte kunna lämna någon av de gamla arbetarbostäderna utan att hamna i en perfekt skottlinje. Hon visar stormningsgruppens framryckningsväg, deras uppsamlingsplats, infarten för eventuella ambulanser och platsen där en helikopter skulle kunna landa.

Medan hon berättar om den operativa taktiken tänker hon på Joona Linnas ord om att bortse från alla hänsyn och regler när det kommer till Jurek Walter. Det enda som räknas är att

döda honom. Det är värt alla förluster och konsekvenser man kan föreställa sig.

– Så vi ska inte skjuta den andre, den store? frågar Linus.

– Inte förrän det primära målet är oskadliggjort.

– Du säger oskadliggjort?

– Det här är att betrakta som en gisslansituation, förklarar Saga och hör själv sitt febriga tonfall. Ni får inte tveka, får inte missa, ni kommer bara att få en chans.

– Okej, säger Linus och håller upp händerna.

– Lyssna nu alla... för att det inte ska råda någon tvekan vid skarpt läge vill jag tydliggöra att ordern oskadliggöra innebär att skottet måste vara dödande.

Det blir alldeles tyst i ringen runt henne. En kall vind kommer strykande från kyrkogården och får de frostiga löven att lyfta från marken.

– Det här är inte en komplicerad insats i grunden, fortsätter Saga med lite mjukare röst. Momenten är tydliga, ni har alla fått förberedande order och vi avbryter om någonting skulle gå fel... Jag kommer att vara tillsammans med prickskytt 1, det är du Jennifer, och vi håller strikt radiotystnad fram till slutlig order.

PRICKSKYTTARNA ÅTERVÄNDER TILL sina bilar och börjar plocka fram vapen, hjälmar och kamouflagenät.

De står i skenet från två bagageutrymmen och byter om till varma och vattentäta kläder.

Saga ser att Raul gör en liten höftrullande dans med händerna bakom nacken efter att ha dragit på sig sitt underställ.

Hon går fram till gruppen från Nationella insatsstyrkan för att fastslå en grundläggande taktik när de forcerar pansardörrar.

Dessa män är specialtränade för gisslansituationer när inbrytning och stormning är det enda alternativet.

– Det är möjligt att gisslan är i dåligt skick, en tryckvåg skulle kunna skada dem allvarligt, säger hon.

– Vi kommer i första hand gå på gångjärn och bommar med skärbrännare, svarar gruppledaren.

Saga börjar diskutera spränggramar som ett sista alternativ, men avbryter sig när hon hör att prickskyttarna bråkar.

– Vad i helvete gjorde du? frågar Jennifer upprört.

Linus vänder sig flinande mot sin vän och skakar på huvudet.

– Vad var det du gjorde precis? upprepar hon.

– Ingenting, svarar han.

Saga ser hur han knäpper sina kamouflagebyxor med lugna rörelser. Han är bredaxlad och minst ett huvud längre än Jennifer.

– Jag är trettiosex år och har två barn, säger Jennifer. Jag har

jobbat inom polisen i åtta år och jag vet att ingen bara råkar nypa någon i bröstvårtan. Det är en metod för att förtrycka och utestänga kvinnor från vissa sammanhang.

– Hos oss räknas det bara hur bra skytt man är, säger Linus kyligt.

– Lyssna nu, säger Saga och stannar framför dem. Det där var jävligt onödigt och jävligt oprofessionellt... Nej, håll käften. Jennifer har rätt, alla kvinnor har varit med om det, ingen gillar det, så ge fan i det för all framtid.

Linus har fått röda fläckar på kinderna.

– Men ring min chef direkt så att jag får sparken då, jag är visserligen en av de bästa, men nu har ju damerna gått ihop...

– Vi tar det här efteråt, säger Saga.

Med slutna ansikten fortsätter de båda männen att se över sin utrustning. Saga går över till Jennifers bil och ser att hon har monterat ett nattsikte på geväret och lindat fyra magasin med kamouflagetejp och radat upp dem i bagageutrymmet.

– Jag behöver tre prickskyttar, förklarar Saga. Det finns inte tid att hitta en ersättare för honom.

– Det är ingen fara, säger Jennifer och drar loss några hårstrån som fastnat i hennes mungipa.

Hon fäster en kniv i bältet över höger höft, hänger på sig skyddsvästen och spänner remmarna på sidan.

– Du kommer att ligga lite mer än fyrahundra meter från målområdet, säger Saga.

– Jag får justera upp ett klick, konstaterar Jennifer.

– Du hanterade idioterna bra, säger Saga med lägre röst.

– Förr lät jag det bara vara, svarar hon trött. Och du vet, skämdes för det... men nu har jag tillräckligt i mitt liv för att inte acceptera mer skit... min mamma har Alzheimers, mina syskon bråkar redan om arvet.

– Tråkigt att höra, säger Saga.

– Fast det värsta just nu är nog att min man är besatt av att klara av Stockholm Marathon.

– De har sina projekt, svarar Saga. Jag menar, min kille har fått för sig att han är fotograf.

– Det är väl inte nakenbilder? frågar Jennifer och drar på munnen.

– Fast väldigt konstnärliga, ler hon.

– Min man gick igenom den fasen också... maraton är mycket värre, jag hoppas att du slipper vara med om det.

Saga ska precis svara när det plingar till i telefonen i hennes hand. Hon läser det korta textmeddelandet från Jurek: "Lidingö golfklubb klockan två."

Hon tar några steg bort från Jennifer, samlar sig, tänker igenom vad hon har bestämt sig för att svara och skriver med darrande fingrar: "Nu vet jag var din brors kropp finns. Innan vi gör ett byte måste jag få se att min pappa mår bra."

Hon läser sitt svar två gånger, drar efter andan och skickar det. Nu finns det ingen återvändo, tänker hon. Hon har precis ljugit för Jurek Walter och det kommer att bli svårt att upprätthålla lögnen om någonting går fel.

Medan hon väntar på hans svar låter hon blicken gå över fälten.

Skogen är mörk bortom kyrkan. Fasadbelysningens bärnstensfärgade ljus får den lilla byggnaden att lysa som smält glas.

Tänk om hon kan rätta till allting nu.

Det plingar till i telefonen igen. Saga vänder upp skärmen och ryser när hon läser: "Se till att ha en uppkopplad dator tillgänglig."

Hon går ut på parkeringsplatsen med bultande hjärta och höjer rösten så att alla ska höra henne.

– Lyssna nu, vi har kontakt med gisslantagarna, läget är skarpt, ni vet vad ni ska göra, inta era positioner nu, se till att inte bli sedda och invänta slutlig order.

SAGA BEFINNER SIG i ledningsbussen som parkerat på en skogsväg på Stockholmsåsens kam ungefär en kilometer från stupet till den stora sandtäckten där hon tror att Jurek gömmer sig.

Hon har suttit här i fyrtio minuter nu.

För säkerhets skull har teknikerna och ledningsstaben lämnat henne ensam.

De har röjt ut bussens inre vägg och ställt upp en vitmålad fond. Saga sitter lutad mot fonden på sin prydnadskudde med datorn i knäet och souvenirmuggen med te bredvid sig. Det enda ljuset kommer från datorns skärm och golvlampan från hennes vardagsrum.

Om hon inte flyttar på datorn kommer det att se ut som om hon sitter hemma i sin lägenhet när deras datorer kopplas samman och kamerorna aktiveras.

Hon tänker igenom vad hon ska säga om Jurek ber henne att gå till något speciellt rum i lägenheten med datorn. Det räcker förhoppningsvis med att hon svarar att batteriet håller på att laddas, att de kommer att förlora kontakten om hon flyttar på sig.

Bilarna som passerar på vägen hörs nästan inte, men sirenerna från en ambulans nere på motorvägen når in i ledningsbussen.

Prickskyttarna bör ha intagit sina positioner kring de gamla gästarbetarbostäderna och stormningsgruppen har delat på sig i tre stridspar i skogen ovanför.

Saga går igenom det kommande samtalet för sig själv än en gång. Hon ska föreslå ett omedelbart utbyte, men utan att ha för bråttom. Jurek när sig på deras samtal, upplevelsen av att dissekera hennes själ.

Hon styr sin andhämtning, känner magens långsamt böljande rörelse och förlänger utandningen.

När den bubblande signalen för ett inkommande ip-samtal hörs strömmar ett märkligt lugn genom Saga.

Det är nästan som om tyngden från en opioid sprider sig i hennes kropp.

Hon rör sina kalla fingrar över styrplattan, flyttar markören till den gröna symbolen och accepterar samtalet.

Jureks ansikte syns plötsligt på hennes skärm. Han är skrämmande nära. Hon ser nätverket av rynkor och de otaliga ärren i pannan, på hakan och längs ena kinden.

Jureks ögon granskar henne lugnt.

Han bär en svart oknäppt vindjacka med huva över samma rutiga skjorta som han hade senast. Han har ingen protes på sig. Ärmen till vindjackan hänger lös och tom. Konturen av stumpen strax nedanför axeln anas under tyget.

– Du borde ha hittat din pappas bil vid det här laget, säger han.

– Jag visste att det inte skulle leda någonvart, men gick med i skallgångskedjan för att det förväntades av mig, svarar hon ärligt.

Någonstans bakom Jurek hörs trötta hostningar. Ljudet får honom inte att reagera, hans ljusa blick viker inte från henne.

– Jag har tänkt på hur det gick till när ni hittade min bror, säger han.

– Du hade fått ganska höga doser Cisordinol och råkade nämna Leninsk, säger Saga.

– Nej, det... du kan inte ha uppfattat vad jag sa.

Det går inte att veta om han spelar upp en förvåning eller om han faktiskt inte visste detta.

– Det var så vi hittade er.

Jurek andas in och lutar sig lite närmare skärmen. Saga tvingar sig att inte vika undan med blicken.

– Vet du att Joonas avrättade min bror?

– Hur menar du? frågar hon lågt.

– Enligt obduktionsprotokollet sköt han Igor i hjärtat på så nära håll att krutgaserna från mynningen trängde in under huden.

Saga har också läst obduktionsprotokollet och vet att Jurek har rätt rent tekniskt. Det fanns inga vittnen när Igor dog och Joonas vägrade att svara på frågorna vid den obligatoriska uppföljningen som man har när någon avlossat sitt vapen.

– Jag vet att Joonas avsikt var att gripa din bror, säger hon med stadig röst. Någonting måste ha hänt, annars hade han inte skjutit.

– Varför inte? Människor smickrar sig med att hävda att det finns ett slags kodex för mänskligt beteende... men alla är i grunden avundsjuka, fega, hatiska... bundna till sitt habitat och beredda att skydda reviret med ohygglig aggressivitet... utrota alla andra... för i slutänden, när man lever och sitter med sin familj vid middagsbordet, då är andras lidande ingenting.

– Jag vill se att min pappa mår bra, viskar Saga.

– Jag vill se att min bror mår bra, säger han och vänder på sin dator.

Nakna betongväggar fladdrar förbi kameran i skärmens överkant och stannar sedan vid Sagas pappa.

Han ligger hopkrupen på sidan på betonggolvet bredvid en blå plasttunna. De nakna fotsulorna är sandiga och manchesterkavajen smutsig.

– Lars-Erik, sätt dig upp, säger Jurek.

Saga ser hur pappan kryper ihop men ligger kvar.

– Sätt dig upp nu, säger Jurek och sparkar honom mjukt på axeln.

– Förlåt, förlåt, kvider pappan och sätter sig darrande mot väggen.

Han kisar mot ljuset, håller på att falla åt sidan, men tar stöd med handen mot golvet. Blod har runnit från näsborrarna, över de spruckna läpparna och in i den vita skäggstubben.

Pappan tittar förvirrat på Jurek som vänder honom ryggen och går tillbaka mot datorn.

– Ger du honom vatten? frågar Saga.

Jurek sätter sig framför skärmen igen. De ljusa ögonen iakttar hennes ansikte.

– Varför bryr du dig så mycket om din pappa just nu? undrar han. För några år sedan visste du inte ens om han levde eller var död.

– Jag har alltid brytt mig om min pappa, säger hon och sväljer hårt. Och jag måste vara säker på att du släpper honom om jag ger dig det du vill ha.

– Bävern kör Lars-Erik till en bensinmack och där får han en telefon så att han kan ringa dig.

– Okej, viskar Saga.

Jurek lutar sig närmare skärmen och iakttar henne noga.

– Hur fick du reda på var min brors kvarlevor finns? frågar han efter en stund.

– Det kan jag inte svara på, säger hon och märker att datorn har börjat darra i hennes knä.

Tystnaden växer mellan dem igen. Jurek lutar huvudet mycket långsamt åt ena sidan utan att släppa henne med blicken.

– Hur vet jag att du inte lurar mig? frågar han stilla.

– För att du inte skulle ställa den frågan om du trodde det.

Jurek ler minimalt och Saga tänker att om hon har fel, om inte Jurek och pappan finns här i grustaget så genomför hon bytet ändå. Hon ljuger om att hon vet var broderns kropp finns, säger att den förvaras i en hemlig frys på Karolinska institutet.

Jurek reser sig och tar med sig datorn när han lämnar rummet där pappan ligger. Saga hinner skymta ett litet rum med

grova betongväggar innan han stänger och låser en kraftig ståldörr och börjar gå genom en mörk kulvert.

– Vi är snart färdiga med varandra, säger han in i datorn. Men jag måste träffa dig en sista gång och få veta varför någon tog Igors kropp.

– Jag lovar att du kommer att få dina svar, säger hon. Ska jag åka till Lidingö golfklubb direkt?

– Du får en ny adress, svarar han och avbryter sedan kommunikationen.

SAGA TAR SNABBT på sig kamouflagekläder och skyddsväst, spänner hölstret med pistolen om höfterna och får på sig ryggsäcken. Hon tar ut kompassriktningen och börjar springa genom skogen.

Det avbländade ljuset från ficklampan drar upp en grå stig över den svarta marken. I det skakande skenet väjer hon för träd och hoppar över väldiga rötter.

Om fyrahundra meter måste hon släcka lampan och då kommer det att bli mycket mörkt.

Hon räknar stegen och vänder sig om, håller ner ansiktet och pressar sig baklänges genom täta snår och fortsätter sedan springa.

Hon saktar in när det bara är hundra meter kvar till Jennifers position, andas genom näsan, kontrollerar kompassriktningen, släcker lampan och böjer sig under en tung granruska.

Försiktigt tar hon sig framåt, håller ut ena handen, styr förbi ett träd och halkar till på en sten.

Till vänster skymtar hon ljuset från en strålkastare i grustaget, men den är för avlägsen för att hjälpa dem att se.

Det surrar till i telefonen, hon stannar, drar in kall luft i lungorna, öppnar fickan, tar upp den och läser textmeddelandet:

”Järfälla ishall klockan tre.”

Hon fortsätter framåt och tänker att hon kan ta sig till ishallen på femton minuter med bil. Om hon har fel eller om de av någon anledning missar Jurek åker hon dit ensam och fortsätter spelet som om ingenting hänt.

När marken börjar slutta nedåt saktar hon in ytterligare och går försiktigt för att inte höras, för inte knäcka någon gren eller sätta stenar i rullning.

Trots att Saga vet var Jennifer befinner sig har hon svårt att upptäcka henne. Hon har skurit kvistar och byggt ett skyttevärn, har kamouflagekläder och nät på hjälmen, ligger på mage med benen brett isär och pipan till prickskyttegeväret genom en tuva utblommad ljung.

Saga närmar sig hukande och märker att Jennifer hör henne utan att släppa nattsiktet med blicken en sekund.

Det går inte att se gästarbetarbostäderna i mörkret i grustaget fyrahundra meter bort.

Inte ens konturerna.

Allt är svart.

Saga vet att det finns ett stängsel mot stupet ner till det väldiga schaktets botten nästan femtio meter under markens ursprungliga nivå.

Kanske två kilometer bort syns en strålkastare på en mast, den är inte mer än en vit punkt på den svarta himlen.

Det råder radiotystnad fram till slutlig order om att skjuta eller avbryta.

Saga lägger sig på mage en liten bit ifrån Jennifer, känner doften av barr och fuktig jord, för undan en gren från ansiktet och tar snabbt upp bildförstärkaren ur väskan.

Den ser ut som en modern kikare, men tar till vara på det lilla ljus som finns trots att det mänskliga ögat bara registrerar mörker.

En mikrokanalplatta mångdubblar elektronerna som frigörs av de infallande fotonerna och återskapar en avläsbar fosforbild.

Saga tittar rakt in i mörkret och ser en strålande, smaragdgrön värld. Huvudparten av ljuset som bildförstärkaren fångar upp verkar komma från den avlägsna strålkastaren på masten. Det är i skenet från den som huslängan och den spruckna asfaltsplanen framträder.

Det var här man började gräva upp sand i industriell skala för länge sedan, det var här Jureks pappa hamnade när han hade flytt till Sverige.

De gamla gästarbetarbostäderna har varit obebodda i många år. Några tycks nästan intakta medan andra är ruiner, knappt mer än en grund. Nästan alla fönster är utslagna, tak har rasat ner mellan väggarna och högarna av tegelstenar är överväxta.

En kråka kraxar avlägset.

Saga avsöker målområdet, följer huslängans fasad, iakttar det höga ogräset och högarna av skräp och rasmassor.

Allt är självlysande grönt och märkligt plastiskt.

Skuggorna får marken att röra sig som vattenytan i en hamnbassäng.

I skogen tvärs över anar hon en av de andra skyttarna, den ljusa cirkeln intill marken måste vara kikarsiktets lins, det stämmer med Linus position.

Jurek har inte hunnit ut ännu, men snart kommer han.

Det finns inga parkerade bilar i närheten, kanske har han ställt den i industriområdet vid motorvägen, kanske i Rotebro, men i vilket fall som helst måste han börja gå härifrån ganska snart om han ska hinna till ishallen i tid.

Saga känner efter så att pistolen är kvar i hölstret och tittar hastigt på Jennifer, urskiljer lite av hennes kind och ena ögonbryn i det minimala spillet av ljus från nattsiktet.

Saga avsöker återigen längan i bildförstärkaren. Hon iakttar del efter del, dörrar, infallna väggar, högar av tegelstenar. Den gröna världen är underligt livlös.

Hon stannar till.

Ett stearinljus ser ut att brinna i ett fönster.

Hon är på väg att bryta tystnaden när hon förstår vad det är hon i själva verket ser. Ljuset från strålkastaren speglas i en glasskärva som sitter kvar i den annars tomma fönsterbågen.

Hon måste samla sig.

Det finns inte utrymme för några misstag.

Koncentrerat avsöker hon den sista bostaden i längan – den som nästan är jämnad med marken – innan hon börjar om.

Det är så tyst att hon hör varje gång Jennifer sväljer.

Saga vet inte hur skyttarnas nattsikten reagerar på Jureks mattsvarta vindjacka, om han kommer att slukas av skuggorna till följd av de skarpa kontrasterna.

Det kommer att göra det långt svårare att träffa rent.

Han är smal och kan röra sig med förbluffande snabbhet.

De kommer inte att ha många sekunder på sig att placera hårkorset över hans bröst och krama avtryckaren.

Det knakar till i skogen, som om en gren knäcktes.

Saga tittar bakåt in i mörkret och blir plötsligt orolig för tunnlar och andra ingångar, att Jurek skulle kunna lämna grustaget genom en dold utgång.

Kanske har hon begått ett stort misstag. Tänk om hon har förstört möjligheten till utväxlingen genom att gapa efter för mycket.

Hennes pappa är nedbruten av smärta och uttorkning.

Valeria är antagligen i sämre skick – om hon fortfarande lever.

Ambulanser väntar vid trafikplats Bredden.

Två helikoptrar är i luften över Kallhäll. De kan inte höras hit, men det tar dem bara en och en halv minut att flyga till grustaget.

Mossan frasar svagt under henne när hon flyttar ena armbågen åt sidan.

Saga iakttar huslängan igen, går från dörr till dörr och gör sedan en hastig panorering åt sidan och tittar på infarten från Älvsundavägen. Skräp har dumpats i sluttningen. Den halvt överväxta grusvägen leder fram till ett byggstängsel som ska hindra intrång på det farliga området. En skylt med namnet på vaktbolaget har lossnat och ligger i gräset. Längre bort syns de rostiga resterna av en bil, sly har vuxit upp genom chassit.

Saga vänder kikaren mot gästarbetarbostäderna igen. Allt är fruset i toner av pistage och sjögräs.

Nere i grustakten står sållningsmaskiner och jättelika stenkrossanläggningar med stillastående rullband och ännu längre bort syns infarten från Norrvikenleden, med expeditionen och den väldiga vågen för lastbilarna.

Jurek måste vara här, tänker hon. Han låste den grova ståldörren om pappa. Det såg ut som ett gammalt skyddsrum med sandigt betonggolv.

Men samtidigt finns det mer än sextiofemtusen skyddsrum i Sverige.

Han kan vara var som helst.

Tänk om hon övertolkade sina iakttagelser. Det får inte vara så. Hon har gått igenom listan hundratals gånger och både Verner och Pollock höll med henne om att insatsen var befogad.

Saga börjar av någon anledning tänka på i somras när hon och Pellerina hittade en död svala i trädgården i Enskede. Pellerina fyllde den grunda graven med blommor och smultron innan hon försiktigt la ner fågeln.

Ett trasigt plastskynke gungar i en dörröppning.

Vinden verkar tillta, går susande genom skogen bakom dem.

Ett starkt ljus gör plötsligt hela landskapet överexponerat, som skenet från en ljudlös explosion.

SAGA SÄNKER BILDFÖRSTÄRKAREN och ser en bil som svängt av från den stora vägen och rullar fram mot stängslet. Ljuset från framlyktorna far över målarfärgsburkar, smutsiga tomflaskor, rester av bildäck, en vit spis med öppen ugnslucka.

Kvinnan i passagerarsätet kopplar loss säkerhetsbältet.

Den unge mannen säger någonting.

Saga förstår inte vad de gör, det ser ut som om kvinnan försöker klättra över förarens ben. Stripigt blont hår hänger över hennes ansikte. Hon tar stöd mot ratten med ena handen och vänder sig runt, lyfter klänningen över en vit stjärt och sätter sig gränsle över mannen.

Det är inte sant, tänker Saga.

De kan förstöra hela insatsen.

Saga avsöker husen igen, ser ett hoppande ljussken i ögonvrån, blickar snabbt mot bilen och förstår att killen filmar samlaget med sin telefon.

Dörren till den tredje bostaden har öppnats, kanske beror det på den tilltagande vinden.

Jennifer andas långsamt.

Insatsen måste avblåsas snart.

Det stora ljuset fyller landskapet igen, gör det lysande vitt. Bilen backar ut, de är redan klara, vindrutan är immig.

Det blev ingen långfilm precis, tänker Saga medan hon iakt-tar fönstret till den bostad där Jureks far hängde sig själv.

Tiden håller på att rinna ut. De borde ha sett Jurek vid det här laget.

Saga hör Jennifer andas snabbare, panorerer hastigt över hela målområdet igen, men allt tycks stilla.

En gammal sängbotten och blöta kartonger.

Ett platt sjuk av betong ligger på asfaltsplanen. Det är brutet på mitten och rostiga armeringsjärn syns i sprickan.

Vinden har ökat så mycket att Jennifer justerar siktet med två klick åt höger.

Saga tittar på klockan.

Hon kan stanna fyra minuter till innan hon måste ge sig av mot ishallen.

Sannolikheten för att Jurek befinner sig här har minskat drastiskt.

En stor fågel rör sig bland de översta grenarna ovanför dem.

Hon försöker se någonting i det djupgröna mörkret bakom längan, bilden flyter runt i långsamma kramper kring byggnaden.

Det är hög tid att gå nu om hon ska hinna till mötesplatsen, det vet hon, men avsöker ändå området igen, lika strukturerat som tidigare.

Segment för segment dröjer hon vid faderns gamla bostad, ser hur den solkiga gardinen darrar lite i fönsterdraget. Hon flyttar fokus till nästa bostad precis när någonting fångar hennes uppmärksamhet längst bort i längan. Hon panorerer till huset som helt rasat samman.

Det mörkgröna ljuset strömmar åt sidan över husgrunden, resterna av en bärande vägg, nedrasat tegel och en liggande takbjälke.

Saga håller andan.

Bilden flyter inåt igen och redan innan den stabiliseras ser hon rörelsen strax över marken.

– Bortesta huset, säger Saga och hör att Jennifer flyttar gevärspipan genom ljungen.

En smal människa kommer upp från underjorden, steg för steg för steg.

Det måste finnas en trappa där.

– Jag ser honom, svarar Jennifer lågt.

Mannen rätar på sig, blir en smal siluett mot det ljusgröna skenet från den avlägsna strålkastaren.

Det är först när han fortsätter framåt som Saga blir säker på att det är han. Mossgröna skiftningar flyter runt hans konturer, men sedan ser hon tydligt den svarta vindjackan och den tomma ärmen som fladdrar.

– Eld, säger Saga över radion och stirrar på den darrande bilden.

Han är på väg mot skogsbrynet och kommer alldeles snart försvinna bakom nästa hus.

De har inte ens tre sekunder på sig.

Huvan är uppfälld men jackan är fortfarande oknäppt. Den rutiga skjortan syns när vinden tar tag i den lösa ärmen.

– Eld, upprepar hon samtidigt som Jennifer avfyrar geväret.

Saga ser träffen, ganska högt upp på bålen, hon är nästan säker på att den helmantlade kulan gick rakt igenom kroppen.

Jurek tar ett litet steg åt sidan och fortsätter sedan bortåt.

Ekot från vapnet studsar mot fasaden rakt fram.

Saga kan inte andas, hon håller på att tappa kikaren, blickar ner mot huslängan, men allt är mörkt, ingenting syns.

Med skakande händer får hon upp bildförstärkaren igen. Linus avfyrar sitt vapen från andra hållet.

Blod skvätter ut bakom Jurek.

Han stannar.

Hon ser det tydligt.

Jennifer skjuter igen och träffar honom absolut mitt i bröstet. Han faller ner på sidan som ett avlivat djur och ligger sedan stilla.

– Mål ett nere, mål ett nere, rapporterar Saga till ledningen samtidigt som hon reser sig.

Hon släpper bildförstärkaren på marken och rusar ut genom skogsbrynet och nerför sluttningen.

Stenar lossnar och rullar med henne.

Hon struntar i riskerna, i Bäckarna.

Medan hon springer drar hon pistolen.

Hon kan inte se honom längre, men upprepar för sig själv att han måste vara död, han måste vara död.

Hukande fortsätter hon efter fasaden, lossar ficklampan från bältet och tänds den, kliver över en gammal lådhurts och ser sedan kroppen i det skakande skenet.

Den ligger kvar.

Hon böjer sig under en nerfallen takstol, snubblar, tar stöd mot fasaden med handen och kliver över en blöt bäddmadrass.

Stormningsgruppen kommer springande bakom henne. Saga hör rasslet av deras utrustning, dunsarna av kängorna, men släpper inte kroppen med blicken.

Han ligger halvt vriden på mage utmed grundmuren, blod har stänkt på högen av tegelstenar.

Hon tycker plötsligt att han lyfter huvudet, att nacken spänns och bakhuvudet höjs, bara en sekund.

Hennes hjärta slår alldeles för hårt.

Kolven är hal i hennes svettiga hand.

Joonas ord om att Jurek var en barnsoldat blixtrar igenom hennes hjärna. Han står vid sidan av smärtan och gör vad han måste för att överleva.

Hon fortsätter framåt och föreställer sig hur han kryper ner i sitt hål igen och försvinner.

Ett plastskynke fladdrar fram och skymmer sikten.

Hon stannar, håller ficklampan intill pistolen, försöker hitta en skottlinje, ser ljuset fångas av plasten, skymtar honom på marken och avfyrar tre skott.

Hon ser kroppen skälva till av träffarna och känner rekylens stötar dröja kvar i höger axel.

Hon fortsätter framåt, håller undan plasten med ena handen, försöker blinka bort bländningen från mynningsflamman.

Bedövningen från knallarna pyser som badskum i hennes öron.

En glastruta spricker under hennes högra känga.

Hon kommer fram och håller fortfarande pistolen beredd när hon sparkar över den livlösa kroppen på rygg och ser sin pappas ansikte.

Hon förstår inte.

Det är inte Jurek, det är hennes pappa som ligger där, det är hennes pappa de har skjutit.

Han är död, hon har dödat honom.

Marken gungar och hon faller ner på knä.

Allting rasar samman kring henne.

Saga sträcker fram sin hand och fingertopparna når den skägiga kinden precis när det svartnar för hennes ögon.

SAGA SITTER HELT stilla på en stol i ett behandlingsrum på Karolinska sjukhusets akutmottagning. Filten från ambulansen ligger fortfarande över hennes axlar.

Nathan Pollock står bredvid henne och försöker få henne att dricka vatten ur en plastmugg.

Hennes skyddsväst och ryggsäck blev kvar i grustaget, men hon har fortfarande sina kamouflagekläder på sig.

Pistolen i hölstret vid höften är dold under filten.

Hon är blek och kallsvettig. Pannan är smutsig och kinderna strimmiga av tårar. Hennes läppar är ljusa som aluminium och pupillerna märkligt vidgade.

Hon svarar inte på några av läkarens frågor och verkar inte ens notera att han lirkar fram hennes arm från filten och tar pulsen.

Handen är slapp och brunt blod syns under hennes naglar.

Sjukhuset har ett tätt samarbete med Kunskapscentrum för katastrofpsykiatri och Kris- och traumacentrum.

Läkaren reser sig upp, tar fram sin telefon och ringer till en av de jourhavande psykiatrikerna.

Saga hör vad han säger om dissociation och amnesi, men orkar inte protestera, det är meningslöst.

Hon behöver bara samla sig en liten stund innan hon fortsätter.

Läkaren lämnar dem och stänger dörren efter sig.

Nathan sätter sig på knä framför henne och försöker le mot Sagas frusna ansikte.

– Du hörde vad han sa, du är ett offer och det är väldigt vanligt med skuld känslor när man har överlevt...

– Va? mumlar hon.

– Det är inte ditt fel, du är ett offer, det fanns ingenting du kunde göra.

Saga tittar på golvet och reporna och spåren efter små gummihjul och minns vagt att hon skrek att det var hennes fel när de tvingade henne in i ambulansen. Hon grät och upprepade att Jurek hade rätt, att hon hade struntat i om pappan levde eller var död.

– Det var en fälla, säger Nathan mjukt och försöker fånga hennes inåtvända blick.

Jurek hade inte råkat försäga sig om grustaget. Det hela var planerat i detalj. Han hade sett till att hon såg sanden som rann ut från protesen.

Förmodligen bestämde han sig i det ögonblick hon försökte nå den dolda pistolen i sitt kök. Det var då han visste med säkerhet att hon ville döda honom.

Spelet ändrade mål och riktning.

Jurek förstod precis hur hon tänkte.

Han visste hur bakhållet skulle se ut och hur han skulle locka in henne i sin fruktansvärda fälla.

Det var i grund och botten bara ett trolleritrick, en illusion – den rutiga skjortan under vindjackan.

Pappans nyckelben och axelled var brutna och armen hårt tejpad bakom hans rygg så att skjortärmen skulle hänga lös.

Jurek ledde hennes pappa uppför trappan och släppte honom fri innan han själv lämnade platsen via en gång till pumpstationen i skogsbrynet. Han hade grävt ut passagen under gammalt bråte och hopfallna byggnader.

Med hjälp av sina spårhundar kunde polisen rekonstruera Jureks flyktväg genom skogen utmed kanten till grustaget och fram till kolonilotterna vid Smedby.

Saga låg på knä hos sin döda pappa. Tiden sträcktes ut i ett

stort, gapande hål. Hon var inte längre medveten om insatsstyrkan som stormade och säkrade lägenheterna i längan. De tog sig nerför trapporna, avsökte gångarna och forcerade ståldörrarna till skyddsrummet.

Ingen var där.

Varken Jurek, Bävern eller Valeria.

Det fanns inga fler skyddsrum, teknikerna hade inte missat något utrymme.

Insatsstyrkan borrade till och med upp det armerade betonggolvet men det fanns ingenting annat än sand under skyddsrummet.

För att lura Saga hade Jurek haft hennes pappa i samma skyddsrum som hans bror hade använt för de tidigare offren.

Var Jureks riktiga gömställe finns är fortfarande okänt.

Skenet från lysrörsarmaturen i taket faller över Sagas ansikte nästan rakt uppifrån. Torra tallbarr hänger i håret. Pärlor av svett flyter samman och rinner nerför hennes kind.

En sköterska kommer in och presenterar sig, ber Nathan lämna dem ensamma och säger till Saga att hon ska få lite lugnande så att hon kan sova en stund.

Han reser sig och kramar försiktigt hennes axel innan han går.

Medan sköterskan förbereder sprutan med Stesolid Novum börjar Saga tänka på ögonlocken igen, att de är genomskinliga, att man aldrig får förlora sin vaksamhet.

– Jag måste...

Hon tystnar och reser sig långsamt från stolen, håller undan sköterskan med handen och går ut ur rummet.

Med filten om axlarna lämnar hon akutavdelningen. Hon går i den kalla morgonluften mellan de väldiga byggnaderna och ut från sjukhusets område.

Saga vet vad hon måste göra, vad hon borde ha gjort för länge sedan.

Hon måste hämta Pellerina, lämna landet och gömma sig någonstans.

Karlbergs vita slott lyser i morgondiset när hon går på bron över järnvägsspåren. Framför den breda slottstrappan faller filten av henne, men hon märker det inte.

Hennes gråspräckliga kamouflagekläder är mörka av blod på ärmarna och bröstet.

Hon satt med sin pappa i famnen och tryckte hans huvud mot sitt hjärta tills ambulanspersonalen kom.

Via den lilla Ekelundsbron kommer hon till Stadshagen och fortsätter sedan längs Kungsholms strand fram till P O Hallmans gata.

Saga ringer på porttelefonen men får inget svar. Hon ska precis ringa på igen när hon ångrar sig.

Hon förstår inte längre vad hon gör här.

Pellerina är säkrare i denna lägenhet än utanför.

Det är ingen fara med henne.

Egentligen skulle Saga bara vilja krama henne, få höra hennes kloka ord, känna hennes kärlek.

Hon håller tillbaka tårarna och drar upp pistolen, kontrollerar magasinet och mekanismen.

Sedan börjar hon gå i riktning mot polishuset.

Hon har bara en uppgift som inte kan vänta. Hon måste hitta en ny hårdhet inom sig, spåra Jurek och döda honom.

JOONA LÄGGER NER nattsiktet på bordet och blickar ut över markerna. Inga lampor är tända i den avlägsna granngården, men långt bort lyser en bit av himlen blekt. Diset i luften fångar upp stadens ljus.

Det ser ut som om hela Weert står i lågor.

På andra sidan det dunkla rummet byter Rinus bevakningszon, drar fram en stol till fönstret och öppnar luckan.

Lumi står framför monitorn.

Hon har inte talat med Joona på två dagar, ser inte på honom och svarar bara fåordigt på direkta frågor.

Joona panorerer långsamt med siktet utmed gräset under den gamla bussen, passerar de främre hjulen, fortsätter uppför framlyktorna, vindrutan och upp över det platta taket.

Stjärnhimlen anas bara som genom tyg.

Joona tänker på tiden i Nattavaara förra gången de gömde sig för Jurek. Han tränade sin dotter för att hon skulle vara så förberedd som möjligt om det värsta skulle hända.

De kom nära varandra.

Han minns den glasklara svarta himlen och hur han lärde henne att navigera efter stjärnorna.

På den norra hemisfären kan man alltid ta ut riktningen efter Polstjärnan.

Den ligger rakt norrut och rör sig inte efter jordens rotation på samma sätt som andra stjärnor.

– Kan du fortfarande hitta Polstjärnan? frågar han.

Hon svarar inte.

– Lumi?

– Ja.

– Den är den yttersta svanstippen på Lilla björn, man följer bara...

– Jag bryr mig inte, avbryter hon.

– Nej, säger Joona.

Han tar upp gevärets sikte igen och avsöker bit för bit sektorn. De får inte börja slarva, inbilla sig att ingenting kan hända.

I går läste han om en stor polisinsats söder om Stockholm i en av tidningarna, men det framgick inte någonstans vad den hade handlat om.

Han vet inte längre hur många gånger han letat efter ett meddelande från Nathan, att någon av kvällstidningarna ska ta upp ett obekräftat rykte om att en dittills okänd seriemördare dödades vid insatsen.

Men eftersom ingen skriver om detta måste Joona förutsätta att Jurek Walter fortfarande lever.

Han måste skydda Lumi, men om svensk polis inte lyckas stoppa Jurek snart kommer de att dra ner på Valerias beskydd.

Det här är inte hållbart länge till.

Joona tänker på allt material kring Jurek som han gått igenom under åren. Han lät till och med översätta faderns alla brev från Leninsk till familjen i Novosibirsk.

Vadim Levanov var raketingenjör och väldigt intresserad av rymdforskning. Joona minns ett brev som handlade om amerikanen George O. Abells upptäckt av Medusanebulosan.

Den ingår i Tvillingarnas stjärnbild.

På den tiden trodde man att den var en rest av en supernova, men i själva verket är den en planetarisk nebulosa – gas som slungats ut från en röd jättestjärna precis i slutskedet av dess existens.

Joona tänker på hur Vadim Levanovs brev ångade av fascination när han förklarade att Tvillingarnas stjärnbild kommer att

förändras snart eftersom en nebulosa av det här slaget har en så kort livslängd – bara en miljon år.

Joona flyttar sig till zon 3, öppnar luckan och låter blicken vandra mellan telemasten och träddungen.

– Pappa, du gjorde antagligen rätt förra gången, säger Lumi och tar ett tungt andetag. Jurek hade en medhjälpare... det var därför Samuel Mendels familj försvann trots att Jurek var isolerad. Vi vet att det var så nu. Och jag förstår att... att du antagligen räddade mitt liv och mammas liv genom att kapa alla band till oss.

Joona ger henne tid medan han iakttar träddungen där den dolda luckan till flyktvägen finns. En plastpåse har blåst in och fastnat i snåren.

– Men det var ändå ett högt pris, fortsätter Lumi. Mamma vande sig, blev en sörjande människa... för henne sattes livet på paus... Jag var ett barn, jag anpassade mig, glömde bort dig.

Joona avsöker kanten till skogsdungen. En skopa till en stor frontlastare ligger på marken. Han brukar dröja vid den länge eftersom den utgör en bra plats för en prickskytt.

– Lyssnar du? frågar hon.

– Ja, svarar han och lägger ner kikarsiktet.

Han stänger luckan, vänder sig om och möter hennes blanka ögon i det dunkla rummet. När det bruna håret hänger ner i pannan är hon en avbild av Summa.

– Ibland blev jag retad för att jag inte hade en pappa, säger hon. Det låter gammaldags, men ensamma mammor var faktiskt inte så vanliga där... och vi hade inte en enda bild på dig, hur skulle jag kunna förklara det?

– Det var nödvändigt, svarar Joona.

– Enligt dig, fyller hon i.

– Ja.

– Kan du inte bara försöka förstå hur det känns för mig? Du ringer och kräver att jag släpper allt och... skit samma, jag ska inte tjata om det, säger hon. Men allt det här, för att du har fått

för dig att Jurek trots allt inte är död. Kanske har du rätt den här gången också – det vet vi inte – men nu är förutsättningarna annorlunda eftersom jag är vuxen och fattar mina egna beslut.

– Det är rätt, säger han lågt.

Hon lämnar monitorn och går fram till honom. Står där med armarna om sig själv, drar efter andan och fortsätter sedan tala.

– Jag menar, livet handlar inte bara om att överleva, utan om att leva, säger hon. Även om jag har sagt en massa saker för att jag har varit arg så vet jag att du är rädd om mig, att du gör det här för min skull och jag är inte otacksam, det är jag inte, även om jag inte är lika övertygad som du om att Jurek är tillbaka från de döda.

– Men det är han, säger Joona.

– Okej, men oavsett det... någon gång måste man liksom ta ett beslut – hur ska jag förhålla mig till rädslan?

– Men om du dör? Om han tar dig?

– Då är det så, säger hon och möter hans blick.

– Jag kan inte acceptera det.

Hon suckar och går tillbaka till monitorn.

Rinus sitter alldeles stilla med kikaren mot sin bevakningszon. Även om han inte talar svenska förstår han att hålla sig utanför.

Joona öppnar luckan till zon 2 och blickar ut över åkrarna mot Eindhoven. Växthuset är så avlägset att det bara syns som ett nålstick av ljus. Han tar upp gevärets mörkersikte och tittar på det. En självlysande tacka av guld. Trots maximal fokaldistans går det inte att urskilja om de mörka formationerna bakom glaset bara är växter eller om det står någon där.

Han vet att han inte kan tvinga Lumi att stanna här. Han kan försöka övertala henne, men i slutändan är det ändå hennes beslut.

Hon kommer snart att återvända till Paris oavsett vad han säger. Innan dess måste någon stoppa Jurek Walter.

En gång som barn var Joona på ön Oxxangar vid den finska kusten, det var kväll och vattnet var alldeles blankt i viken.

Han gick som vanligt längs stranden och letade efter flaskpost.

Kanske tjugo meter från land simmade en sjöfågel, det var en gräsand, en brun hona med fem små ungar på en liten nervös rad.

Han vet inte varför han inte kunnat glömma detta.

En av ungarna hade kommit efter och blev attackerad av en mås. Mamman återvände till den ensamma ungen och jagade bort den stora fågeln. Men då angrep en annan mås resten av ungarna.

Joona skrek och försökte skrämma bort måsarna.

Mamman återvände snattrande till de fyra ungarna, men då var den första måsen redan över den ensamma ungen och fick tag i den med näbben.

Andhonan störtade tillbaka och måsen tappade ungen. Den blödde från halsen och pep med sin ljusa röst.

Joona hittade stenar och försökte kasta dem på måsarna, men nådde inte fram.

Mamman var förtvivlad. Den andra måsen angrep genast de fyra ungarna igen, hackade dem med näbben och försökte få med sig en av dem. Mamman var tvungen att ge upp. Hon lämnade den ensamma ungen för att rädda de fyra andra. Den första måsen vände brant i luften, dök ner över den skadade ungen, hackade den, fick tag i den ena lilla vingen och flög iväg med den.

Det är exakt detta Jurek utnyttjar.

Joona byter plats, öppnar luckan till zon 1 och blickar ut på det gamla bostadshuset och den smala infartsvägen. Han hinner inte ta upp kikarsiktet innan han upptäcker ett gungande ljus.

– En bil, säger han.

Rinus börjar systematiskt avsöka övriga zoner medan Lumi

utan ett ord matar in fem patroner i ett prickskyttegevär och ger det till Joona.

Han monterar snabbt siktet, lägger upp geväret i fönstret och iakttar bilen som närmar sig på den smala vägen. Lyktorna gungar med groparna i asfalten. Han kan se åtminstone två personer genom vindrutan.

– Två personer, säger han. De stannar framför bommen.

Strålkastarnas sken lyser upp vägen nästan ända fram till boningshuset. Ena dörren öppnas och en kvinna lämnar bilen. Hon ser sig om, kliver över diket och går några steg ut i hagen, knäpper upp jeansen, hasar ner dem tillsammans med trosorna till anklarna och sätter sig på huk med benen brett isär.

– Bara en kisspaus, säger Joona, sänker geväret och lossar siktet utan att släppa de båda personerna med blicken.

Den andra personen sitter kvar. Ljuset från instrumentpanelen lyser upp undersidan av näsan och ögonbrynen.

Kvinnan reser sig och börjar knäppa jeansen, går tillbaka mot bilen och efterlämnar en bit toalettpapper på marken.

Lumi mumlar något och går ut till köket medan Joona följer den backande bilen med siktet.

När ljusen försvunnit matar han ut patronerna ur geväret igen och lägger tillbaka vapnet.

Joona går över golvet, för undan draperiet, passerar trappan, öppnar dörren och går in i köket. Lumi står framför den surrande mikrovågsugnen. Den plingar till och tystnar. Hon öppnar luckan, lyfter ut en plastmugg med rykande snabbnudlar och ställer den på bordet.

– Du har rätt, säger Joona. Jag är rädd för Jurek, jag är rädd för att förlora dig och det är exakt det han utnyttjar... Jag har varit säker på att det enda sättet att skydda dig är att försvinna, gömma sig... du vet, allt det här.

– Pappa, jag menar bara att det inte kommer att fungera i längden, säger hon och sätter sig vid bordet.

– Jag vet det, jag förstår det, det är klart, men om du går med

på att stanna här ett litet tag till åker jag tillbaka till Sverige och möter Jurek.

– Varför säger du så? säger hon och försöker svälja ner gråten.

– Det här blev fel, jag måste erkänna det, jag hade trott att Saga och Nathan skulle spåra Jurek ganska fort... Jag menar, han är inne i en aktiv fas och de har allt material, en massa resurser, men... jag har ingen aning om varför det inte gick som jag hoppades.

– Vad tänker du göra?

– Jag vet inte, jag har bara förstått att jag inte kan fly från det här uppdraget, det är min sak att stoppa Jurek.

– Nej.

Han ser en stund på hennes ansikte, den sänkta blicken, den ledsna munnen, handen om den ångande nudelburken, ätpinnarna på bordet.

– Det blir bra, säger han nästan ljudlöst och återvänder till övervakningsrummet genom draperiet.

Rinus har flyttat sin stol till zon 3. Han sänker kikaren och lyssnar stilla medan Joona berättar om de nya planerna.

– Jag har tränat dig och du kommer att göra bra ifrån dig, säger Rinus på sitt dystra sätt.

– Om jag fortfarande är välkommen efter allting så hälsar jag gärna på dig och Patrik i vår.

– Bara du står ut med att han kommer att kalla dig för Tom of Finland, säger Rinus och för första gången på flera dagar syns en glimt av ett leende i hans ärrade ansikte.

*

Det är redan gryning när Lumi följer med Joona till bilen. Bommen är förd åt sidan och den smala asfaltsvägen ligger som en silvertråd rakt över den fuktiga ängen.

De blickar bort mot den stora vägen.

Tunna segel av dimma hänger över åkrarna.

Joonas plan är att köra ner till Sydfrankrike igen och sätta sig på första möjliga flyg till Sverige för att ta sig tillbaka till Stockholm så fort det bara går utan att avslöja gömstället.

De är båda medvetna om att det är hög tid för honom att komma iväg. Lumi är blek om kinderna och nästippen är röd.

– Förlåt pappa för att jag har varit så hemsk, säger hon.

– Det har du inte, ler han.

– Jo.

– Du hade rätt, det var bra att du inte gav dig, säger han.

– Fast jag menade inte att du skulle åka nu direkt, vi kan stanna här ett tag till, det är inga problem, säger hon och sväljer hårt.

Han stryker bort tårar från hennes kinder.

– Du ska inte vara ledsen, det blir bra.

– Nej, det blir det inte.

– Lumi.

– Vi stannar, snälla pappa, vi...

Hennes röst bryts och orden går över i uppriven gråt. Joona kramar henne och hon håller honom hårt.

– Jag orkar inte, säger hon.

– Lumi, viskar han mot hennes huvud. Jag älskar dig över allting, jag är stolt över den du är, jag önskar inget hellre än att jag får vara en del av ditt liv, men nu måste jag göra det här.

Han håller henne stilla tills hon har gråtit ut och börjat andas lugnare.

– Jag älskar dig, pappa, säger hon mellan snyftningarna.

När de till slut släpper taget om varandra återvänder den obehagliga verkligheten, den smala vägen och den väntande bilen.

Lumi snyter sig och stoppar näsduken i fickan. Hon ler och försöker vara samlad. Deras andetag syns i den kalla luften.

– Kom ihåg att du inte är skyldig, inte på något enda sätt, om det här går fel, säger Joona. Det är inte ditt ansvar, det är bara mitt val och jag gör det här för att jag faktiskt tror att det är det bästa.

Hon nickar och han går till förarplatsen och öppnar dörren.

– Kom tillbaka till mig, säger hon lågt.

Han ser henne i ögonen och sätter sig sedan i bilen.

Motorn går igång och baklyktorna färgar vägen under hennes fötter röd.

Lumi står kvar med handen för munnen och ser efter honom.

Bilen försvinner bort.

När hon inte längre kan se honom stänger hon bommen, trycker ner den rostiga spiken som sprint och börjar gå tillbaka till verkstaden.

SABRINA SJÖWALL KAN sitt jobb och är införstådd med situationen, men har inte fått insyn i detaljerna kring varför personsäkerhetsenheten bedömer att hotet mot den lilla flickan Pellerina Bauer är så allvarligt att andra säkerhetsåtgärder är otillräckliga.

Den enskilt viktigaste aspekten av vittnesskydd är att hålla adressen hemlig.

Flickans placering finns inte i några register eller rapporter. Det är bara de direkt inblandade vid polisen som känner till adressen.

Bostaden på nionde våningen omfattar fem rum och kök. Det är givetvis onödigt stort för bara ett barn, men ibland skyddas hela familjer här.

Ytterdörren liknar alla andra i trapphuset men just den här skulle i praktiken stå emot ett raketgevär.

Boendet ska kännas så normalt som möjligt. Inredningen är enkel men trivsamt med bruna skinnsoffor och pläddar, trägolv och mjuka mattor.

Allt förefaller normalt även om världen utanför får en svårångad mjukhet genom fönstren av termoplast.

Sabrina är civilklädd, men bär en Sig Sauer P226 Legion vid höften och har den mobila Rakelenheten hängande över vänster axel på jackan.

Hon har blå ögon och mörkbrunt hår i en fläta på ryggen. Trots att hon har ont i knäna springer hon varje morgon, går på gym och tränar dynamiskt pistolskytte.

Hon är en och åttio lång, har kraftiga höfter och stor byst. Hon har alltid kämpat med sin vikt och sedan hon slutade med sötsaker efter sommaren har hon gått ner fyra kilo. Hon försöker hålla ordning på kalorierna, men står inte ut med att gå omkring hungrig, det gör henne svag och okoncentrerad.

Sedan sex år tillbaka arbetar Sabrina Sjöwall för personsäkerhetsenheten i Stockholm och har haft den här typen av uppdrag ett tjugotal gånger, men det är första gången hon ska vara i just denna bostad.

Att vara livvakt för någon som beviljats det så kallade vittnesskyddsprogrammet är extremt krävande. Den sociala biten väger lika mycket som den tekniska. Man har det yttersta ansvaret för att hålla skyddsobjektet i mental balans.

Sabrina ropar på Pellerina att det är kvällsmat.

På varsin tallrik har hon lagt upp fiskpinnar och ris, gröna ärtor och crème fraiche med saffran och tomat.

Pellerina kommer springande med sina lurviga innetofflor och trampar avsiktligt på tröskeln till köket för att höra den pipa. Kanske är det de små spikarna av mässing eller så har träet spruckit i kanten, men av någon anledning kommer en liten ljus ton varje gång man sätter ner foten på tröskeln.

Sabrina har aldrig umgåtts med någon med Downs syndrom tidigare, har egentligen varit lite rädd för dem, inte vetat vad hon ska säga.

Men Pellerina är fantastisk.

Det är tydligt att flickan kämpar för att dölja sin oro för pappan och storasystern Saga, men plötsligt kan hon bara förklara att pappan är kardiolog och att han ibland är tvungen att jobba på nätterna.

Förr fick hon gå på nattdagis, men nu brukar Saga sova över istället.

Pellerina funderar mycket på sin försvunne pappa, hon är rädd för att han har ramlat med cykeln och brutit benet, tänker att det är därför han inte kunnat hämta henne.

Pellerina äter fyra fiskpinnar men rör inte ärtorna, radar bara upp dem i en halvcirkel längs tallrikens kant.

– Min pappa är en höna och jag brukar mata honom med ärtor och majs, berättar hon.

När Sabrina har tagit hand om köket är det dags för *Idol* i vardagsrummet. Pellerina tar av sig glasögonen och drar fram fåtöljens fotpall till Sabrina. Hon är domare och ska sitta på den medan Pellerina mimar och dansar till sånger av Ariana Grande.

En timme senare lägger sig Pellerina efter att ha borstat tänderna och kissat.

Sabrina drar för gardinerna i sovrummet. De gungar lite och upphängningskrokarna klirrar mot takskenan.

– Man kan vara mörkrädd fast man är tolv år, säger Pellerina lågt.

– Det är klart, svarar Sabrina och sätter sig på Pellerinas sängkant. Jag är trettiotvå år och blir fortfarande mörkrädd ibland.

– Jag också, viskar hon och pillar på Sabrinas silverkors.

Pellerina berättar att hon har fått ett kedjebrev som skrämt henne. Om man inte skickar vidare kommer clownflickorna och gör en illa på natten. Sabrina lugnar henne och får henne till slut att skratta. De säger godnatt och kommer sedan överens om att dörren ska stå på glänt och att lampan ska vara tänd i badrummet.

Sabrina går över den mjuka mattan genom vardagsrummet, ut i hallen och kontrollerar att ytterdörren är låst trots att hon egentligen visste att den var det.

Hon vet inte varför hon har gått runt med ett obehag i kroppen i dag, en föräning vrider sig i hennes maggrop.

Hon hämtar ett glas och den stora plastflaskan med sockerfri Coca-Cola i köket, återvänder till vardagsrummet, sätter sig i soffan och ser slutet på *Bonde söker fru*.

Det är så fånigt att hon blir alldeles varm i ansiktet och måste ta av sig jackan.

Hon fläktar sig leende med handen och lutar sig sedan tillbaka.

Det bleka ljuset från teven stöter över hennes lite dystra ansikte. Skuggan av hennes skuldror och huvud växlar i styrka på väggen bakom henne.

Hon går ut i köket och tar en smörgås vid furubordet, gör det hon måste göra på Facebook och Instagram och går sedan och borstar tänderna.

Kanske beror obehaget i magen på att hon alltid nås av sin egen ensamhet när hon har uppdrag av det här slaget.

Hon är en ganska blyg person.

Hennes syster försöker få henne att dejta via internet.

Ingen vill vara ensam, men Sabrina har samtidigt ett behov av det.

Det går inte att förklara.

Ofta drabbas hon av social utmattning.

Som när hennes granne plötsligt frågade om hon ville komma över och äta middag med honom.

Hon lyckades klara sig ur situationen utan att verka alltför konstig, sa att hon hade lovat att hjälpa sin mamma med kartongen med julpynt.

Tanken på samtalet med grannen har plågat henne i veckor, nu törs hon knappt gå ut i trapphuset.

Kanske har skyggheten med jobbet att göra, kanske behöver hon verkligen få vara ensam när hon är ledig, sova i sin egen säng utan att ta hänsyn till någon annan.

Mamman tar också mycket tid trots att hon har flyttat till ett serviceboende. Hon har en egen lägenhet med tillgång till matservering och en träffpunkt med aktiviteter.

Mamman har alltid sökt sig till nyandliga sammanhang. Det har gjort henne glad, gjutit liv i henne. Men när hon flyttade till serviceboendet anslöt hon sig till en grupp spiritister.

Sabrina vet inte vad hon ska tycka om det. Hennes mamma har berättat att hon har fått kontakt med sin döde pappa och att han är väldigt arg.

Han skäller på alla och kallar henne för slampa och fnask.

Sabrina ärvde det stora silverkorset från sin morfar. Hon är egentligen inte kristen, men hon bär det alltid, kanske som en sorts skyddande talisman.

Sabrina har försökt fråga ut mamman om vem spiritisternas medium är, men har bara fått veta att det är en av tanterna på boendet.

Medier brukar erbjuda tröst och försoning.

Det här låter som ett maktspel, ett angrepp.

Sabrina är ledsen för mammans skull, att hon blir lurad att tro att hennes egen pappa är arg på henne.

Det är sorgligt.

För tre veckor sedan sa morfar åt hennes mamma att hänga sig själv.

Då fick Sabrina nog, förklarade att hon skulle polisanmäla mediet och serviceboendet och att hon inte tänker hälsa på mamman fler gånger om hon inte slutar med spiritisterna.

I söndags var hon där ändå.

Mamman hade skaffat en ny peruk med små ljusbruna lockar ner till axlarna. Det liknar inte på något sätt det hår hon en gång hade.

Mamman bjöd på "afternoon tea" och hade ställt fram kaka-fatet med tre våningar.

De tittade i gamla fotoalbum från när Sabrina var liten, de letade sig bakåt i tiden, till mammans bröllop och student-skivan.

Men när de kom till en svartvit bild på morfar ville hennes mamma inte bläddra vidare.

Hon höll fast i albumet utan att säga något.

Sabrina hade aldrig sett den bilden förut.

Hennes morfar stod under en stege som var lutad mot ett hus och hade en arg rynka i pannan. Han var klädd i en kons-tig smalaxlad rock med silverkorset utanpå och höll sin hatt i handen.

Sabrina försökte få sin mamma att bläddra vidare, men hon

ville inte, satt bara där i sin fula peruk och stirrade på bilden.

Innan Sabrina lägger sig går hon en runda i lägenheten, tittar till flickan och kontrollerar alla fönster, fortsätter ut i hallen, slår på monitorn så att hon kan se porten och trapphuset precis utanför pansardörren.

En barnvagn står på andra sidan hissen.

I går natt hade det ringt på porttelefonen nere på gatan, men ingen var där, antagligen var det bara någon som tryckte fel.

Sabrina stänger av monitorn, går in i sitt sovrum, sätter telefonen på laddning, lägger sig på sängen fullt påklädd med pistolen i hölstret och släcker sedan sänglampan.

Telefonens skärm fortsätter att lysa en stund och slocknar sedan. Hon stirrar upp i taket, sluter ögonen och tänker på att hon blir avlöst i morgon.

SABRINA SJÖWALL RYCKER till och öppnar ögonen i mörkret. Adrenalin sprider sig i hennes kropp.

Någon bultar hårt på ytterdörren.

Hon lämnar sängen, vinglar till och tar stöd mot väggen med handen.

– Vad fan är klockan egentligen?

Hon rättar till korset om halsen och passerar Pellerinas rum, fortsätter ut i det mörka vardagsrummet och går in i fotpallen med en dov duns.

Hennes jacka ligger kvar i soffan.

Det bultar på dörren igen.

Sabrina kliar sig på magen och lägger handen på den hölstrade pistolen när hon går ut i hallen.

Hon tänder lampan i taket för att se knapparna och aktiverar monitorn på väggen bredvid dörrtelefonen.

Den svartvita bilden blinkar till och blir skarp.

Det är hennes mamma.

Hennes mamma står i trapphuset och bultar på dörren.

Hon har den lockiga peruken på sig och stirrar in i kameran.

Ansiktet syns i skenet från porttelefonens knappar men trapphuset bakom henne är fullständigt mörkt.

Hur i all världen har hennes mamma hittat hit?

På något sätt har hon tagit sig in genom porten, åkt hissen upp och står nu utanför lägenhetens dörr.

Sabrina sväljer hårt och trycker på knappen till mikrofonen.

– Mamma, vad gör du här?

Hennes mamma ser sig om, hon förstår inte var dotterns röst kommer ifrån och bultar sedan på dörren igen.

– Hur kunde du hitta hit?

Hennes mamma visar upp en papperslapp där hon skrivit ner adressen och stoppar sedan tillbaka den i handväskan.

Sabrina försöker förstå hur det har gått till. Hon besökte sin mamma när hon fick uppdraget. Hon måste ha upprepat adressen högt i telefon och mamman måste ha trott att hon sa den till henne.

När mamman tar ett steg bakåt slukas hon nästan av mörkret i trapphuset. Ansiktet blir bara en grå skugga.

– Mamma, du måste åka hem, säger Sabrina.

– Jag slog mig, jag...

Hon lutar sig fram i ljuset igen, rör vid sitt huvud under peruken och visar sina blodiga fingrar.

– Men gud, var har hänt, säger Sabrina och låser upp.

Hon trycker ner handtaget, tittar till på mamman i monitorn och ser en smal man närma sig från mörkret mycket snabbt.

Hon har bara öppnat en decimeter och börjar dra igen dörren samtidigt som hon känner att någon tar tag i handtaget på andra sidan.

– Inte dö, skriker mamman. Han lovade att...

Sabrina tar spjörn med ena handen mot dörrposten och drar med alla krafter. Hon förstår inte vad som händer. Den andra personen är för stark, öppningen vidgas långsamt.

Hon kommer inte att lyckas hålla emot, hon kvider, handtaget är på väg att glida ur hennes svettiga hand.

Sabrina försöker slita igen dörren en sista gång.

Det är omöjligt.

Hon släpper taget och rusar in i lägenheten, snubblar över Pellerinas lurviga innetofflor och stöter axeln i väggen så att en inglasad plansch går i golvet.

Sabrina springer rakt genom det mörka vardagsrummet och in till Pellerina, drar undan täcket, lyfter upp den varma flickan,

hyschar och bär henne snabbt genom korridoren, förbi sitt eget sovrum och in i badrummet.

Ljudlöst stänger hon dörren, låser och släcker.

– Pellerina, du måste vara helt tyst nu, kan du vara det?

Hon känner att flickan darrar.

– Ja, viskar hon.

– Du ska ligga i badkaret hela tiden och inte titta upp – vi låtsas att det är en säng som du sover i, säger Sabrina.

Hon lägger ner några stora handdukar i badkaret och lyfter sedan flickan över kanten och ser till att hon lägger sig.

– Är det flickorna? frågar Pellerina i mörkret.

– Det är ingen fara, jag tar hand om det här, försök bara att vara tyst.

Pellerina hade berättat att en väns kusin blev blind, spikarna satt kvar i ögonen, det hade stått i tidningen, men polisen hade inte hittat clownflickorna, för de gömde sig i skogen.

Sabrina hade lugnat henne och förklarat att det bara var påhittat, man säger att det är på riktigt, men det är det inte, det var samma sak när hon var liten.

Hon tog ett roligt exempel och fick Pellerina att skratta innan de sa godnatt.

Sabrina flyttar sig undan från dörren, knäpper upp hölstret och drar fram sin tjänstepistol, matar fram en patron i loppet och lossar på säkringen.

– Går det bra, Pellerina? Ligger du ner?

– Ja, viskar flickan.

Sabrina är medveten om att hennes mobila Rakelenhet finns i jackan som hon glömde kvar i soffan i går. Hon ska egentligen alltid bära med sig den för att kunna komma i omedelbar kontakt med sambandscentralen.

Det här fick inte hända.

Hon har slarvat.

Hennes telefon ligger på sängbordet och är helt synlig. Om mannen gått in dit har han antagligen tagit den.

Hon kan inte förstå hur hon kunde luras till att öppna dörren.

Hon trodde att hennes mamma hade ramlat och behövde hjälp.

Men någon måste ha avslöjat skyddslägenheten, sett henne gå in, spårat hennes mamma och hämtat henne på serviceboendet.

En dov klang hörs från badkaret när Pellerina rör på sig.

– Du måste ligga stilla, viskar Sabrina.

Sabrina tänker på den smale mannen som kom fram ur mörkret och dörrhandtaget som gled ur hennes hand.

Långsamt vänjer sig hennes ögon vid mörkret. Ett mycket svagt ljus från den tända taklampan i hallen når ända in till dem.

Skenet syns som en vattnig strimma under badrumsdörren. Tillräckligt för att avslöja om någon står precis utanför.

SABRINA STÅR ABSOLUT stilla i det mörka badrummet och stirrar på ljuset under dörren.

Hon andas så tyst hon förmår och känner hur svett rinner nerför ryggen.

Ett metalliskt klirr hörs från lägenheten.

Mannen måste vara inne i Pellerinas sovrum. Hon hör hur krokarna skrapar mot metallskenan vid taket när han drar undan gardinen.

Sabrina lägger örat mot badrumsdörren.

Han söker igenom Pellerinas rum. Magnetlåset i garderoben klickar när dörren öppnas, tomma plastgalgar skramlar mot varandra.

Så hörs fotstegen igen, men det är omöjligt att avläsa riktningen.

Sabrina riktar pistolen mot dörren och flyttar sig undan. Hon tittar på den obrutna strimman av ljus intill golvet.

Hjärtat slår snabbt.

Mannen söker systematiskt igenom lägenheten och han kommer att hitta dem inom några minuter. Hon måste hämta Rakelenheten från sin jacka på soffan, återvända till badrummet och få ut ett larm.

Om han inte är beväpnad med skjutvapen kan hon antagligen hålla honom ifrån sig tills hon får understöd.

Hon förstår att han går över vardagsrumsgolvet nu. Stegen försvinner när han passerar mattan och sedan hörs de igen.

Han är på väg mot hallen, de andra sovrummen och kanske köket.

– Vänta här, viskar hon mot Pellerina.

Sabrina tvekar en sekund, vrider sedan låset, trycker ner handtaget och puttar försiktigt upp dörren.

Pistolmynningen är riktad mot dörröppningen, hennes finger ligger på avtryckaren medan den andra handen för dörrbladet åt sidan.

Sabrina går ut, sveper runt med vapnet och säkrar korridoren.

Det stora silverkorset gungar mellan hennes bröst.

Hon stänger till badrummet, blickar bort i den dunkla gången mot de båda dörrarna till sovrummen och öppningen mot vardagsrummet.

Allt är stilla.

Sabrina passerar den första dörren och ser att hennes mobiltelefon är borta. Hon fortsätter framåt och flyttar hela tiden blicken mellan vardagsrummet och dörren som står på glänt.

Hon stirrar på den svarta glipan mot Pellerinas rum och ryser till när hon passerar den.

Långsamt närmar hon sig vardagsrummet.

Trägolvet knäpper bakom henne.

Varje dörröppning är en farlig passage.

Hon går tätt intill ena väggen i korridoren. Pistolen är riktad framåt och nu ser hon den mjuka vardagsrumsmattan och lite av soffan där jackan borde ligga.

Sabrina blickar bakåt och tycker sig se att handtaget till badrummet sjunker några centimeter.

Hon fortsätter framåt. Det finns inget annat att göra. Hon måste ta sig in i vardagsrummet trots att mannen kanske väntar på henne innanför dörröppningen.

Allt är tyst.

Sabrina böjer på armarna, håller vapnet närmare ansiktet och försöker behålla kontrollen över sin andning.

Tröskeln till köket piper till.

Mannen måste ha trampat på den.

Hon reagerar omedelbart, tar hastigt de sista stegen genom korridoren och skyndar sig in i det mörka vardagsrummet.

Hon säkrar de närmaste väggarna, går ner på ett knä och riktar vapnet från höger till vänster över rummet.

Skenet från taklampan i hallen når ut över golvet ända till den halvslutna dörren till köket.

Blodiga skoavtryck på parketten leder i båda riktningarna.

Sabrina reser sig, går runt den stora soffan och ser att Rakel-enheten sitter kvar på jackans vänstra axel.

Precis när hon sträcker sig efter den hör hon en stol slamra in i matbordet.

Köksdörren slår upp och Sabrina sjunker ner bakom soffan.

Hans steg närmar sig.

Hon tittar på pistolen i sin högra hand. Pipan vilar direkt mot den mjuka mattan.

Hennes andetag är alldeles för snabba.

Han är inne i vardagsrummet nu, stegen är långsammare över trägolvet och tystnar helt när han går över mattan.

Han är bara tre meter bort.

Sabrina försöker hasa ljudlöst åt sidan så att han inte ska se henne om han fortsätter rakt genom rummet i riktning mot badrummet där Pellerina befinner sig.

Hennes puls dånar i öronen och det är svårt att höra vad han gör.

Det låter som om han går in i fotpallen.

Då närmar han sig soffan, rakt mot henne.

Hon förstår att hon blir avslöjad snart. Om han bara fortsätter några steg till kommer han att se henne där på golvet.

Det är nu det måste ske.

Hon reser sig snabbt och håller pistolen med båda händerna.

Men det är ingen där, hon sveper runt med vapnet.

Han är borta.

Hon måste ha hört fel.

Med darrande händer lossar hon Rakelenheten från jackan och börjar gå mot Pellerina.

Det rör sig bara om ett par sekunder, men det är ändå för sent när hon inser att han har krupit ner på andra sidan soffan..

Han har redan rest sig, är precis bakom henne.

Hon sveper runt med pistolen, men hennes hand stoppas tvärt och ett knivblad stöts rakt upp i hennes armhåla.

Pistolen slår i mattan, voltar och glider ut på trägolvet.

Smärtan i armhålan är så intensiv att Sabrina inte förmår göra motstånd när mannen sliter henne åt sidan samtidigt som han sparkar undan hennes ben.

Hon faller handlöst och landar snett över soffbordet. Kanten bränner till som ett slag från ett basebollträ över ryggen.

Fruktskålen krossas.

Hon tumlar ner på golvet, försöker ta emot sig med handen men slår bakhuvudet i golvet.

Apelsiner dunsar ner på mattan.

Hon flämtar och försöker komma upp.

Hett blod pulserar ut från hennes armhåla.

Det låter som om hon står på stranden framför ett hav, men hon förstår att det bara är hennes egen andhämtning, att hon är på väg in i cirkulatorisk chock.

Mannen trampar henne tungt på axeln och ser på henne. Hans rynkiga ansikte är fullkomligt lugnt.

Han böjer sig ner och flyttar undan det tunga silverkorset för att inte skada knivens klinga, håller henne stilla och slår sedan ner bladet mellan hennes bröst, genom bröstbenet och rakt in i hennes hjärta.

En stor våg rullar in och vågkammen bryts med ett frasande ljud.

Mannen reser sig.

Sabrina ser bara en suddig skepnad, en smal gestalt.

Han hämtade en kniv i köket, brydde sig inte ens om att vara beväpnad när han kom hit.

Hon tänker på fotografiet av morfar när han står under stegen och sedan slår vågen över henne och allt blir svart och kallt.

VID INFLYGNINGEN ÖVER Stockholm ser Joona att landet ligger under ett täcke av snö, men att de stora sjöarna fortfarande är öppna och svarta. I tunga blyertsfärger avlöser glesa skogar och åkrar varandra.

Efter att ha passerat passkontrollen går Joona till en förvaringsbox, knappar in koden och tar ut väskan med sina identitetshandlingar och nycklarna till övernattningslägheten på Rörstrandsgatan. Han byter tillbaka till sin riktiga identitet och tar en taxi till fordonsutlämningen i Lunda industriområde.

Efter att ha betalat förvaringsavgiften sätter han sig i bilen och låser upp handskfacket.

Pistolen ligger kvar.

Skymningen har redan börjat falla när Joona kommer fram till Rättsmedicinska institutionen. En hängande gatlyktgungar i blåsten och ljuset rör sig fram och tillbaka över den nästan tomma parkeringsplatsen.

Joona lämnar bilen och knäpper kavajen över axelhölstret medan han går in genom entrén med stora steg.

Nålen har precis dragit av sig engångshandskarna när Joona kommer in i den stora obduktionssalen.

– Kommer du? frågar Joona.

– Vet du vad som har hänt här, Joona? svarar Nålen och släpper handskarna i en papperskorg.

– Det enda jag vet är att Jurek fortfarande lever, du får berätta i bilen.

– Sätt dig ner, säger Nålen med sin hesa röst och pekar på en metallstol.

– Jag vill komma iväg direkt, säger Joona otåligt men hejdar sig när han ser uttrycket i professorns ansikte.

Nålen ser på honom med ledsna ögon, drar efter andan och börjar berätta vad som hänt sedan Joona åkte.

Joona står stilla och hör Nålen förklara att ingen trodde på att Jurek Walter låg bakom mordet på grund av filmen från Vitryssland där mannen som kallas Bävern dödade en vakt.

När Nålen tar av sig glasögonen och säger att Valeria aldrig fick något beskydd överhuvudtaget sätter sig Joona tungt på stolen och håller för ansiktet med båda händerna.

Nålen försöker förklara att man avfärdade Joonas teori eftersom allt tycktes motsäga den: bilder, metod och vittnesmål pekade på Bävern som ensam förövare.

Det var först när kyrkvaktmästaren hittades i en grav som Jureks namn kom upp igen. Nu vet de att vaktmästarens syster hade tagit hand om Jureks skador och amputerat hans arm.

Joonas ansikte är slutet och de ljusgrå ögonen glimmar som glas när han sänker händerna och möter Nålens trötta blick.

– Jag måste gå, säger han lågt men sitter ändå kvar.

Nålen fortsätter att berätta om händelserna i växthuset och på förskolan. Joona nickar långsamt medan han lyssnar på omständigheterna kring Sagas pappas död.

När Nålen berättar att Pellerina är försvunnen och att hennes livvakt har dödats reser sig Joona, lämnar salen och går snabbt mot utgången.

Nålen springer ifatt honom på parkeringsplatsen och sätter sig på passagerarplatsen i samma ögonblick som motorn går igång.

Vinterkvällen är dystert och främmande, som om någon rivit sönder verkligheten och ersatt den med en ensam och övergiven värld.

De kör på blöta och mörka gator, förbi parker där klätterställningarna står tomma i kylan.

Under den korta resan till polishuset återger Nålen det lilla som Saga har berättat från sina möten med Jurek Walter.

– Hon vill inte prata, skriver inte ens rapporter, förklarar Nålen tungt. Det verkar som om hon tar på sig skulden för allt som hänt.

För ett antal år sedan utnyttjade Jurek henne för att rymma från den rättspsykiatriska säkerhetsenheten, men å andra sidan fick hon ur honom information som ledde till hans tvillingbrors död.

Det börjar falla regntung snö över vattnet intill Klarastrandsleden. Bilarnas ljus dras ut i oljiga streck.

Nu har Jurek återvänt från döden och tagit hennes närmaste som han brukar – och samtidigt har han frångått sitt mönster, tänker Joona medan han lyssnar på Nålen.

Han lurade henne att döda sin egen pappa.

Det är ofattbart grymt.

Men Jurek Walter är inte sadist.

Först tänker Joona att Jureks annorlunda beteende beror på att han är fascinerad av Sagas skönhet och mörker.

Kanske gjorde det extra ont att just hon försökte bedra honom? Var det därför han hämnades så hårt?

– Nej, viskar Joona.

Det här sträcker sig längre än så, Jurek har skapat en dramaturgi för att få henne ur balans.

Ingen kan värja sig för Jurek, inte han, inte någon annan.

De kör över Sankt Eriksbron och närmar sig Kronobergsparken med den gamla mosaiska gravplatsen där Samuel Mendel är begravd med sin familj.

Snö blåser utmed vägen rakt mot dem. Trots att de saktar in känns det som om de färdas framåt med hög hastighet.

Joona parkerar utanför polishuset och går in genom den stora glasentrén tillsammans med Nålen.

De åker upp med hissen och passerar Joonas eget rum, knackar på dörren till mötesrummet och går in.

Saga Bauer reagerar knappt när hon får se honom. Hon tittar bara hastigt upp innan hon fortsätter skriva olika namn på en whiteboardtavla.

– Saga, jag beklagar, jag har fått veta vad som . . .

– Jag vill inte prata om det, avbryter hon.

Nathan reser sig från datorn och går fram och skakar hand med Nålen och Joona. Hans ansikte är härjat och det ser ut som om han ska börja gråta. Han försöker säga något, men tystnar och döljer munnen med handen.

Joona vänder sig mot Saga igen och ser att hon skriver upp namnen på alla som hittats i gravar i den ordning de anmäldes försvunna.

– Vad tänker du att det där ska leda till? frågar han.

– Ingenting, viskar hon.

– Vi är ganska många som jobbar på det här nu, berättar Nathan. Ledningen är med, hela riksmordsgruppen, tekniker, ett stort spaningsarbete, det kokar . . .

– Medan vi rotar i kartongerna, säger Saga utan att se på dem.

– Jag hör vad du säger, svarar Joona. Men vi är samlade nu, de fyra personer som vet mest om Jurek Walter i hela världen.

Saga sänker tuschpennan och ser på honom med rödsprängda ögon. Hennes läppar är spruckna, ena kinden och halsen är täckta av gulnade blåmärken.

– Det är för sent, säger hon tomt. Du kom tillbaka för sent.

– Inte om vi kan rädda din syster och Valeria, svarar han.

NATHAN HAR BESTÄLLT upp sallader och de äter medan de jobbar. Nålen sitter i telefon med en kollega i Odense medan han spetsar salladsblad på plastgaffeln.

Skrivbordslampan är framdragen och lyser på innehållet i en av Joonas kartonger: fuktskadade lappar, suddiga bilder, utskrifter från folkbokföringen, brev med kyrilliska bokstäver i mjuk blyerts.

Snöregn faller frasande mot de små fönstren och rinner ner på det smutsiga fönsterblecket.

Saga rör inte maten men dricker lite mineralvatten samtidigt som hon skickar en formell förfrågan till polisen i Sankt Petersburg om att få tillgång till deras rapporter.

Joona dukar undan, ställer in Sagas sallad i pentryts kylskåp och fortsätter sedan att gå igenom varje detalj av den nya förundersökningen.

Han rör sig längs väggen med de uppsatta fotografierna från de nya brottsplatserna och stannar framför bilderna från parken i Vitryssland.

– Jurek är inte slumpmässig, även om det ibland ser ut så, säger Joona. Men han är en människa och han gör misstag... Vissa misstag är fällor, andra är dörrar... men jag vet att han finns i detaljerna, han tänker i mönster.

Nathan fortsätter att lägga in nytt material i databasen. Efter en stund tar han upp frågan om det är dags att gå ut stort i media och vädja till Jurek att inte skada Pellerina.

Ingen orkar säga emot honom trots att de alla vet att det vore meningslöst.

Saga ställer sig i fönstret och blickar ut.

– Vi har inte tid att vara ledsna, det får vänta, säger Joona.

– Okej, suckar hon.

– Jag förstår att det är fruktansvärt jobbigt, men vi behöver dig just nu, förklarar han.

– Vad skulle jag kunna göra?

– Du talade med honom tre gånger och kanske...

– Fast det leder ingenstans, utbrister hon. Vi kommer inte hitta ett skit, jag trodde att jag hade en chans, men det hade jag inte, han var totalt överlägsen.

– Det kan kännas så.

– Han får en att tro på lögner, han får en att förlora fotfästet, fortsätter hon och gnider hårt ena ögonbrynet. Jag tror att jag är ganska smart, men jag gjorde alla fel man kan göra.

– Han gör också fel, säger Joona. Det går att avläsa honom...

– Nej, det gör det inte.

Nathan reser sig från stolen, lossar på slipsen och knäpper upp de översta knapparna i skjortan.

– Joona vill att vi ska försöka komma åt hur Jurek tänker, säger han. Alla människor har regler och system... han samlade en massa gravar i Lill-Jansskogen, jag menar, varför just där, det är egentligen inte praktiskt, hur kunde han hålla ordning på alla kistor och tunnor?

Saga sveper ner en bunt med rapporter från ett av borden.

– Det här är bara dumt, säger hon med skälvande röst. Det är inte vi som sätter upp reglerna, varför låtsas ni det, vi har förlorat och vi måste göra som han säger.

– Vad säger han? frågar Joona. Du har inte berättat vad han...

– Sluta, avbryter hon. Det enda jag behöver veta är vad du har gjort av Igors kropp, det är det han kräver... jag skiter i allt annat, jag måste få tillbaka Pellerina, hon är mörkrädd, förstår du, hon är...

– Saga, säger Joona. Det handlar inte om Igors kropp, den delen hör till lögnerna, manipulationen.

– Nej, det är viktigt för honom, gråter hon.

– Det är inte viktigt, han är inte sentimental eller religiös, han bryr sig inte om några kvarlevor.

Joona tänker att Jurek överdrev sitt intresse för broderns kropp eftersom han redan från början visste att Joona hade tagit den.

Det var bara därför han sa sig vara beredd att byta pappan mot brodern.

Tanken var att om Saga började leta efter kroppen skulle hon upptäcka att det var Joona som hade tagit den. Hon skulle bli tvungen att kontakta honom för att få tillbaka sin pappa och därmed avslöja hans gömställe.

Det var skickligt och grymt spelat.

Det var en nådlös plan och den skulle antagligen ha lyckats om Saga haft en aning om var han gömde sig.

Hon var bara ett redskap igen.

Joona tittar på Sagas stressade ansikte och tänker: Det är mig Jurek är fixerad vid och han behövde en medhjälpare som kunde dela denna fixering. Det är därför mitt nummer fanns i den tyska pedofilens telefon, det är därför gravskändaren tog Summas kranium. Bävern är den som Jurek valde – det finns inga gränser för vad han är beredd att göra.

– Jag har pratat med Jurek, fortsätter Saga med spänd röst. Han vill att Igor ska ligga i en grav och jag måste kunna svara på var kroppen finns om han ringer igen.

– Han kommer inte att ringa – han ljög för dig om han sa det.

– Bra, då var allt bara lögn, säger hon lågt, stryker bort tårarna och sätter sig igen.

– Inte allt – det är därför du måste berätta om era samtal.

– Det är meningslöst, jag har jävligt bra minne, men Jurek är på en annan nivå. Han kommer ihåg exakt allt jag har sagt till honom, från det första ordet på isoleringen, det är fan inte

klokt, varje tonfall, varje gest... Vi har inte en chans, vi har inte nått in en millimeter.

– Förra gången råkade han nämna Leninsk, det räckte, vi stoppade honom, säger Joona.

– Det var bara tur.

– Nej, det var du som gjorde det, du fick honom att prata, han ville ner i katakomberna och råkade ge dig någonting han inte hade planerat.

– Det var så jag tänkte den här gången, säger hon lågt. Men han lurade mig, allting var bara fällor.

– Har du skrivit ner era samtal?

Hon viker undan med blicken.

– Jag ville inte det, viskar hon.

– Men du kommer ihåg dem?

– Sluta, mumlar hon och biter i läppen som börjat darra.

– Jag vet att du kommer ihåg allting om du försöker.

– Det räcker nu, säger hon högre och röda prickar börjar synas i hennes panna.

– Berätta var han bor, säger Joona med skarp röst.

– Vem?

– Jurek.

– Om jag visste det skulle jag...

– Men vad tror du? avbryter han. Du har pratat med honom och borde...

– Jag vet inte, skriker Saga.

– Kanske gör du det, envisas Joona.

– Sluta!

– Säg bara vad du tänker när...

– Jag vill inte, jag vill inte, gråter hon.

– Saga, jag kommer att ställa frågor och du ska försöka svara.

– Jag klarar inte av mer skit nu.

– Det gör du visst.

– Var snäll mot henne, säger Nathan.

– Håll käften, säger Joona och ställer sig framför Saga. Du

pratade med Jurek och jag vill veta var han gömmer sig.

– Vi går ut så länge, säger Nålen.

– Ni stannar, säger Joona snabbt.

Saga stirrar på honom med uppspärrade ögon. Hennes andetag är tunga, som om hon sprungit långt och blivit utmattad.

– Jag orkar inte tänka på honom, förstår du? förklarar hon. Jag blev förnedrad, jag står inte ut med mig själv...

– Tänk på honom ändå, pressar Joona.

Saga drar efter andan och ser ner i golvet.

– Okej, det spelar ingen roll, säger hon. Jag fick för mig att han bodde i ett hus eftersom han reagerade annorlunda när jag sa det, men det var säkert bara en fälla det också.

– Vad sa du exakt?

Hon lyfter blicken och ser på honom med sina trötta, blå ögon.

– Jag sa att jag trodde att han hade ett hus och att det förmodligen inte låg helt avsides eftersom han tyckte att det var för riskabelt att låta Bävern bo där.

– Vad sa han då?

– Han utnyttjade bara det jag hade sagt, vände på det och fick mig att tro att han gömde sig i grustaget. Det kändes logiskt. För det är någonting med honom och de platser han bott på.

– Ja, det är det, säger Joona.

Joona fortsätter utmed de olika kartorna, böjer sig ner och plockar upp en pärm med registerutdrag, hyreskontrakt och slutskatssedlar från en av kartongerna.

– Kanske för att han flydde från Leninsk, utvisades från Sverige, hamnade i fel land och fick leta sig tillbaka, säger Nathan lågt.

– Jurek bodde aldrig i lägenheten i Södertälje, säger Joona medan han bläddrar i pärmen. Det fanns inga personliga tillhörigheter där, inga spår efter honom... antagligen hämtade han bara posten på hallgolvet.

– Och han bodde inte i grustaget heller, det var bara en

lögn, fortsätter Nathan. Vi gick in med schaktmaskiner... gästarbetarbostäderna är rivna och hela området uppgrävt, det finns inga fler skyddsrum.

– Men som barn bodde han där, det vet vi, säger Joona tankfullt.

– Ja, viskar Saga.

– Och under sin läkningsprocess bodde han hemma hos kyrkvaktmästarens syster, påminner Nathan.

– Jurek var nästan död när Cornelia hittade honom... allt finns i hennes journal, varje detalj från operationerna, förklarar Nålen.

– Inskriven under namnet Andersson... som är Sveriges vanligaste efternamn, bara för att retas med oss, suckar Nathan.

– Han retas inte, säger Joona.

– Men vi kan inte fråga alla Andersson efter alibin, säger Nålen.

TIMMARNÄ GÅR OCH arbetet att strukturera det stora materialet på olika sätt fortsätter under tystnad.

Joona blåser på kaffet och tittar på kartan över Europa och de markerade fynd- och mordplatserna efter de bortvalda medhjälparna.

Ljuset blinkar till i rummet som av ett kort elavbrott.

Han vänder sig mot kartan över Norra Djurgården och ser på nålarna som markerar varje individuell grav i Lill-Jansskogen och industriområdet.

– Hur kunde Jurek minnas gravarnas placeringar i mörkret? frågar Joona.

Nathan letar efter sina läsglasögon bland papperen på bordet men har dem som vanligt i pannan.

– Vi har försökt med koordinater och primtal, kört det genom de bästa program vi har, geometri, trigonometri och så vidare.

– Han är inte matematiker, säger Joona och betraktar mönstret av gravar.

– Det finns inget jävla system, suckar Saga.

– Vänta, säger Joona snabbt utan att släppa kartan med blicken.

– Kan vi inte bara erkänna det? viskar hon.

– Nej.

– Det räcker inte med din envishet, säger Saga. Det är dags att backa, vi måste börja vädja om hjälp från allmänheten.

Joona går längs väggen, tittar på bilderna från grustaget, Cornelias hus och lägenheten i Södertälje.

– Ibland förstår jag hans sätt att tänka, säger han lågt och tänker att det är som om han är på väg att avläsa underströmmarna, snudda vid svaren.

Han återvänder till kartan över Lill-Jansskogen, följer det gamla järnvägsspåret med pekfingret och tittar på nålarna som markerar varje enskild grav.

– Ligger de bara slumpvis? frågar Nålen.

– Det är Tvillingarna, säger Joona och börjar dra ut nålarna.

– Va? Vad säger du?

– Stjärnbilden, säger Joona och drar fler nålar. Det är därför han kan minnas var gravarna ligger.

Joona får ut den sista nålen, tar ner kartan från väggen och håller upp den mot lampan så att ljuset skiner genom de små hålen i papperet.

– Kommer du ihåg Jureks pappas brev om Medusanebulosan? frågar Joona.

– Ja, svarar Nathan.

– Den ingår i Tvillingarnas stjärnbild.

Joona lägger ner kartan på bordet och ritar upp linjerna mellan de små hålen: bilden liknar en hållristning av två människor som håller varandra i hand.

– Tvillingarnas stjärnbild, säger Nålen långsamt.

Saga ställer sig bakom Nathan för att se när han tar fram ett fotografi på stjärnbilden på datorn, förstorar den en aning, lägger kartan mot skärmen och förstorar bilden lite till. Hålen i kartan där gravarna fanns ligger nu exakt över stjärnorna.

– Det här är galet, ler Nathan och ser på de andra.

– Vi tog hans löpare, mumlar Saga.

Hon sjunker ner på en stol och stryker långsamt med handen över bordet.

– Saga... ni är fortfarande nere i katakomberna tillsammans, säger Joona. Och det är ditt drag igen, det är ditt drag.

– Nu vet vi att det är möjligt att genomskåda honom, säger Nålen hest. Han följde ett mönster...

– En ordning, säger Saga lågt.

– Va? frågar Nathan.

Hon sväljer och sluter ögonen för att samla sina ord.

– Moral saknar all betydelse för honom, det vet vi, det är ingenting, säger hon och möter Joonas blick. Men han förhåller sig till en sorts ordning.

– Vad tänker du på? frågar Joonas.

Hon gnider sig hårt i pannan.

– Jag vet inte varför jag sa det, suckar hon.

– Men gå tillbaka, gå tillbaka, säger han snabbt. Vad tänkte du när du använde ordet ordning? Det är inte bara ett ord. Vilken sorts ordning syftade du på?

Hon skakar på huvudet, lägger armarna om sig själv, vänder blicken ner mot golvet och sitter tyst en lång stund innan hon talar.

– När vi satt på säkerhetsenheten pratade jag och Jurek med varandra... om hur det var när han för första gången dödade en människa, börjar hon och tittar upp.

– Han sa att det var som att äta någonting han inte trodde var ätbart, säger Joonas.

– Ja, men nu, när jag mötte honom på äldreboendet, jämförde han dödandet med kroppsarbete... Han är ju ingen lustmördare, men jag frågade honom om det aldrig någonsin känts bra att döda.

Hon blir tyst igen.

– Det hade det inte, säger Joonas.

Saga möter hans blick.

– Nej, men den första, den allra första han dödade i Sverige efter pappans självmord... han sa att det gjorde honom lugn, som om han hade löst en gåta... En gåta om hur han skulle kunna återställa ordningen, tänkte jag... för det var då han förstod att han inte bara skulle döda de skyldiga utan istället ta allt ifrån dem.

– Vet vi vem han dödade först i Sverige? frågar Nathan.

– Nej, svarar Nålen. Vi har fortfarande hittat alldeles för få kroppar.

– Kan... kan det första offret ha hetat Andersson? frågar Saga och stryker handen över munnen.

– Du tänker att Jurek sa till Cornelia att han hette Andersson på grund av det, säger Joona. Att han tog sitt nya namn efter det första offret.

– Precis som han en gång i tiden tog namnet Jurek Walter innan han återvände till Sverige.

– Bra tänkt, Saga, säger Joona. Våldigt bra.

Hon nickar med febrig blick och ser på Nathan som börjar söka efter namnet i Jureks våldiga akt.

– Ingen Andersson, ingenting, viskar Nathan framför datorn.

– Då är det ett okänt offer, säger Joona.

– Kom igen, vi måste tänka, säger Saga och drar skålvande efter andan. När Jurek återvänder till Sverige efter alla år och hittar sin pappa död, när han förstår att han hängt sig i sin ensamhet... vem är den första han tänker på då, vem vill han förintä?

– De personer som fattade beslutet om att separera Jurek och hans bror från pappan, handläggarna på Utlänningskommissionen, föreslår Nålen.

– Det är ingen av dem, de tog sina liv flera år senare, de är med på listan, säger Joona.

– Så vem dödar han först? frågar Nålen.

– Kanske förmannen på grustaget, det hade jag gjort, kolla honom... han som tog Jurek och hans bror, säger Saga och stryker sig över munnen med handryggen. Jag menar, det var faktiskt han som startade allt, han hade bara kunnat säga till pappan att hålla ordning på barnen, det är så man gör, det hade kunnat stanna vid det.

– Kan vi hitta hans namn? frågar Nathan och klickar sig fram i datorn.

– Det måste gå, säger Saga.

Nålen börjar söka igenom de gamla rapporterna i sin silvriga dator.

– Jag vet att jag har de där anteckningarna, säger Joona och lyfter upp en bunt kollegieblock ur en kartong.

– Jan Andersson, säger Nålen och tittar upp från datorn.

– Hette förmannen det? frågar Saga andlöst.

– Ja, men det är fel, säger Nålen. Han var inte det första offret...

– Va?

– För han lever, säger Nålen och läser vidare. Jan Andersson och hans familj lever fortfarande, det är därför han hamnat utanför utredningen.

– Skulle Jurek ha missat vem det var som anmälde familjen till polisen? frågar Nathan skeptiskt.

– Jan Andersson är i alla fall pensionär numera, dottern bor i Trelleborg, fortsätter Nålen. Hustrun har gått bort, men hans bror lever, har en stor familj i Lerum.

– Jag tror Jan Andersson har varit död i många år, säger Joona långsamt.

– Vad säger du nu? frågar Nålen.

– Jurek har inte bara lånat hans namn, utan hela hans identitet, säger Joona. Det är därför det ser ut som om han fortfarande lever.

– Du menar att Jurek tar ut hans pension, betalar hans räkningar...

– Ja.

– I så fall bor han antagligen i hans hus i Stigtorp, säger Nålen och vänder datorn mot dem.

VALERIA FRYSER DYGNET runt och har tappat känslan i fötterna. Mörkret och tystnaden under gillestugans golv har gjort att hon förlorat sin tidsuppfattning. Trycksåren på ryggen väcker henne hela tiden.

För att hushålla med vattnet väntar hon varje gång tills törsten blivit outhärdlig innan hon dricker. Det förlänger hennes möjlighet att hittas, men har också gjort henne svag.

Hon tänker att någon vid det här laget måste ha förstått vad som hänt i hennes växthus, sett blodet och kroppen i bilen. Hennes söner har säkert kontakt med polisen och alla söker antagligen efter henne nu.

Valeria ligger och lyssnar efter människorna, slumrar till och drömmer om en vattenfylld roddbåt när hon vaknar av att hon hör en flickröst alldeles nära.

– Pappa? Pappa?

Valeria dricker en mun vatten för att få tillbaka sin röst.

– Pappa? Saga?

– Hallå? säger Valeria och harklar sig försiktigt. Hör du mig?

Flickan tystnar tvärt.

– Jag heter Valeria och jag är också instängd... precis bredvid dig.

– Jag fryser, säger flickan.

– Jag också, jag fryser också, men vi ska klara oss ut härifrån... Vad heter du?

– Pellerina Bauer.

– Du ropade på Saga, känner du Saga Bauer?

– Saga är min syster, säger flickan. Hon kommer att rädda mig, för hon är polis.

– Vem var det som tog dig, Pellerina – vet du det?

– Nej.

– Såg du honom?

– Han är gammal, men jätte, jättesnabb... Sabrina passade mig när han kom, jag gömde mig i badkaret och var tyst som en mus, men han hittade mig ändå.

– Vad hände?

– Jag vet inte, jag vaknade och då var det alldeles mörkt... jag är tolv år, men jag är ändå lite mörkrädd.

– Jag var också mörkrädd när jag var tolv, men du behöver inte vara rädd nu, tänk på att jag finns här hela tiden och du kan prata med mig så mycket du vill.

Valeria har insett att mannen och kvinnan som gav henne vattnet tror att hon är farlig. Jurek måste ha ljugit för dem och skrämt dem. De tror att de är säkra så länge de sköter sitt uppdrag, så länge de vaktar henne och håller henne i en kista. Men Pellerina är bara ett barn. Det är svårt att förstå vad Jurek kan ha sagt som får dem att behandla henne på det här sättet.

Tiden går i mörkret under huset. De långa timmarna flyter ihop. Valeria har feber och ont i huvudet, Pellerina fryser och är väldigt törstig.

Det enda de kan göra är att härda ut i väntan på räddningen.

Först berättade Valeria om sina växthus för att göra Pellerina lugn, beskrev de olika plantorna, fruktträden och hallonbuskarna. Nu hittar hon istället på en lång saga om en flicka som heter Daisy och hennes hundvalp.

Valpen har trillat ner i ett hål och Daisy letar överallt efter den. Pellerina pratar direkt till hunden, försöker trösta och förklara att flickan kommer att hitta honom snart.

Valeria har förstått att Pellerina hade fått någon sorts skyddat boende när Jurek kom. Det innebär att hennes försvinnande inte har skett obemärkt. Polisen vet vad som hänt och sökandet efter flickan är antagligen intensivt. Det börjar bli bråttom. Valeria känner att hennes allmäntillstånd försämras ganska snabbt nu och ett barn klarar sig inte länge utan vätska.

Hon berättar om hur Daisy letar på det ena stället efter det andra och hittar hela tiden olika spår: hundens leksak, benet och halsbandet.

Valeria somnar till mitt i sagan och vaknar av att någon går på golvet i gillestugan över dem.

Ett skrapande ljud hörs när golvpartiet lyfts undan.

– Var beredd, jag öppnar nu, säger kvinnan med skarp röst.

– Jag är beredd, säger mannen.

– Skjut om hon kommer upp.

Valerias tankar rusar medan hon hör dem lossa spännrem-marna kring den andra kistan. De är rädda för Pellerina också. Vad har Jurek egentligen sagt?

– Öppna nu, säger mannen.

De petar upp locket.

– Håll henne nere, skriker kvinnan.

– Jag försöker, jag försöker, svarar dottern.

– Släpp ut mig, snyftar Pellerina.

– Slå henne! ropar mamman. Slå henne i ansiktet!

En hård smäll hörs och Pellerina kvider plågat.

– Ligg stilla, ryter mannen.

– Hallå, ropar Valeria. Vad håller ni på med?

– Ge henne vattenflaskan nu.

Nya dunsar hörs och Pellerina gråter högt.

– Ta det lugnt, Anna-Lena, säger mannen.

– Det var för helvete hon som brände honom, det var hon som...

– Jag vill inte vara här, gråter Pellerina.

– Drick bara, fräser kvinnan.

– Jag vill inte, jag vill inte, gråter Pellerina. Jag vill komma hem till...

Pellerina suckar till av ett hårt slag och hostar sedan.

– Hon blöder, viskar dottern.

– Hör ni mig? ropar Valeria. Varför gör ni illa ett barn?

– Du ska bara vara tyst, skriker kvinnan.

– Kan ni svara på varför ni har en liten flicka här nere? frågar Valeria. Hon heter Pellerina och...

– Lyssna inte på henne, avbryter kvinnan.

Valeria resonerar med sig själv för att förstå konsekvenserna innan hon fortsätter, men det finns inte tid att tänka och hon bestämmer sig för att försöka.

– Pellerina har ingenting med det här att göra, hennes pappa tog en överdos och hon hänger bara med mig tills han kommer ut från behandlingshemmet.

– Vi vet allting, säger mannen.

– Bra, för jag tänker inte skylla ifrån mig, säger Valeria snabbt. Jag är narkoman... och jag var helt jävla desperat när det här hände.

– Vad säger hon? frågar dottern.

– Jag är så ledsen för det jag gjort, jag lovar...

– Tyst med dig, skriker kvinnan.

De stänger locket till Pellerinas kista igen och Valeria hör dem dra åt spännremmarna.

– Mannen som ni har träffat, han heter Jurek... han vill bara ha betalt, jag vet inte vad han ska göra med mig, men det är mitt eget fel, jag har lånat en massa till smack och bara smitit iväg... Jag fattar att ni vill göra illa mig, men om ni låter Pellerina dö är ni fan inte bättre än jag.

– Han sa att vi inte fick lyssna på dem, viskar tonårsflickan.

– När abstinensen går igång får man panik, det är något annat som tar över, man gör vad som helst för ett halvt gram... Jag brände honom för att få pengar, hans telefon... Pellerina vet ingenting om det här.

– Han sa att det var hon, missfostret som brände in bokstäverna i Axels ansikte, säger tonårsflickan.

– Nej, det var jag, hon kan inte ens skriva... jag brände in bokstäverna för att han skulle ta ut pengar på en bankomat.

– Skjut henne, skjut henne genom locket, gråter kvinnan.

– Lugna dig, säger mannen. Vi kan inte det, du vet vad vi måste göra.

– Ge mig geväret, säger kvinnan, jag skjuter henne nu.

– Det räcker, ryter mannen.

Kvinnan gråter och går bort över golvet.

– Det är kallt här nere och vi fryser, säger Valeria. Jag tror inte att Jurek vill att jag dör, för då kan jag inte betala tillbaka alla pengar jag är skyldig.

– Vad fan ska vi göra? frågar mannen dämpat.

Hon hör att de börjar skjuta fram golvpartiet över hålet till kryppgrunden igen.

– Pellerina är bara ett barn, hennes föräldrar är missbrukare, fortsätter Valeria med starkare röst. Jag vet inte varför ni är dumma mot henne... om hon inte får komma upp måste ni ge henne varma kläder och mat.

Tårarna börjar rinna när stegen försvinner bort över gillestugans golv och allt blir tyst igen.

– Drick vatten även om de var dumma mot dig, säger hon genom mörkret.

Pellerina svarar inte.

– Slog de dig med pinnen? Pellerina? Var de dumma? Hör du mig? Du förstår väl att jag ljög för dem när jag sa att jag hade bränt en pojke. De trodde att du hade gjort det, men jag vet att det inte är sant. Det är inte bra att ljuga, man ska inte göra det, men jag gjorde det för att de ska släppa ut dig. Ibland måste man säga konstiga saker. Men jag lovar att jag aldrig har skadat någon på riktigt... har du det?

– Nej, viskar flickan.

– Men de tror det, det är därför de inte släpper ut oss.

EFTER EN SNABB genomgång lämnar Nationella insatsstyrkan sin basstation i Solna.

Två svarta skåpbilar och en vit ledningsbuss kör i hög hastighet bakom en svart Volvo förbi Rinkeby och Tensta.

Nålen har åkt hem, men Nathan Pollock befinner sig i den vita bussen tillsammans med styrkans operativa ledning.

Joona Linna kör den första bilen i karavanen och Saga Bauer sitter bredvid honom med slutna ögon. De har båda fått direkta order om att hålla sig i bakgrunden och inte delta i själva insatsen.

– Saga, hur mår du egentligen? säger Joona.

– Bra, svarar hon kort.

– Du vet att du kan lämna över det här till mig?

– Det enda jag vet är att jag måste hitta min syster, svarar hon dämpat.

Både Saga och Joona har svårt att tro att de kommer att finna Jurek i huset, men de har ändå en pyrande känsla av en sorts övertag, av att det trots allt inte är omöjligt att besegra Jurek.

Joona har avslöjat en avgörande del av Jureks system.

Vad som såg ut som en kaotisk eller ohyggligt komplicerad metod följde bara ett enkelt mönster: stjärnornas förhållande till varandra i en stjärnbild som Jurek och hans tvillingbror kände samhörighet med.

Det är perfekt på alla plan.

Stjärnorna som utgör tvillingarnas huvuden i stjärnbilden heter Castor och Pollux. Enligt den grekiska myten var Castor och Pollux tvillingbröder som uppfostrades av gudarna.

En enda sak skilde dem åt.

Pollux var odödlig medan Castor var dödlig.

När Castor stupade i ett krig gick Pollux till Zeus och bad om att få dela döden med sin bror och att brodern i sin tur skulle få dela odödligheten med honom.

Tvillingarna vistas därför i underjorden hos Hades varannan dag.

Det dammiga ogräset mot ett vägräcke rycker i vinddraget och en chipspåse lyfter från marken.

Karavanen av bilar kör över bron vid Stäket, passerar en idrottsplats och tar avfarten vid Kungsängen.

I Sagas knä ligger en karta där två hus är inringade i rött.

Trots att hon förlorade schackpartiet mot Jurek lyckades hon fånga upp de sanningar som lögnerna stödde sig på.

Hon förstod att Jureks första mord intog en speciell position i hans psyke. Han fick en känsla av att det fanns ett sätt för honom att återställa rättvisan.

Saga lyckades koppla ihop det första mordet med det anonyma namnet Andersson.

Joona insåg att han kanske tagit över det första offrets hela identitet.

Nathan spårade Jan Anderssons dotter Karin som arbetar på mäklarfirman Bjurfors i Trelleborg. När han kontaktade henne berättade hon att hon inte hade talat med sin pappa på tjugo år. Han hade alltid varit en alkoholiserad enstöring, men varje år skickade han ett julkort till henne. Det gör han fortfarande och det är det enda livstecknet. Förr försökte hon ringa honom, men han svarade inte och ringde aldrig tillbaka. Hon skrev brev och bjöd hem honom på dop och kräftskivor, men fick inga svar och gav till slut upp.

Tre av bilarna svänger av vid den lilla orten Brunna medan den fjärde fortsätter upp till den militära anläggningen vid Granhammar slott.

Den pensionerade förmannen Jan Andersson äger två små

hus i Stigtorp utanför Kungsängen. Byggnaderna ligger lite avsides, men inte ensligt.

För många år sedan dödade Jurek honom och stal hans identitet och bostad. Han tar emot hans pension och betalar hans räkningar. Det är denna identitet han använder när han behöver visa legitimation eller resa utomlands.

Den frusna marken sluttar ner mot vattnet. På de brantaste partierna är klipporna nakna men annars är granskogen tät och mörk.

Fordonen stannar på en skogsväg strax norr om Stigtorp. Saga sitter kvar medan Joona går ut för att tala med insatsstyrkan som ska storma huset.

Ett tjugotal meter in i skogen finns en bergssluttning där man kan överblicka det lilla samhället, elva hus i fyra klungor.

En vit skåpbil står på grusplanen framför de tre byggnaderna som hör till Hultströms traktortjänst.

De två husen som ägs av Jan Andersson trycker sig mot det mörka skogsbrynet.

Insatsstyrkan kan ta sig ner till Stigtorp på mindre än fem minuter.

Operatörerna från den andra skåpbilen har redan delat upp sig. Den ena gruppen väntar i en RIB-båt i Garnsviken och den andra närmar sig de två husen till fots genom skogen.

När Joona kommer fram till insatsstyrkan sitter operatörerna på marken i sina tunga skyddsvästar och småpratar. Det ryker ur deras munnar i den isande luften. De har alla sina automatkarbiner i knäet, den mest kompakta varianten i Heckler & Kochs G36-serie.

En av dem lägger sig ner på rygg och blundar som om han försökte sova, en annan äter torkad frukt och bjuder den som sitter närmast.

Männen måste kunna skifta snabbt mellan extremt krävande situationer och vila, högt adrenalinpåslag och avslappning.

Gruppledaren som kallas för Thor på grund av sitt stora

skägg har ett märkligt mjukt sätt. Joona hör honom dela ut uppgifter till operatörerna med en dämpad sängkammarröst.

– Var det bara jag som satt och kollade på matchen när larmet gick? säger en av dem.

– Alltid samma sak, ler en annan. Så fort man tänder grillen eller tar ut en flaska öl ur kylan.

– Det här är fest för mig, säger en operatör med rött hår.

– Absolut, bara skithögen sitter och trycker i stugan, säger den förste.

– Ta inte för lätt på uppdraget, säger Joona.

– Du fattar kanske inte att det här är exakt det vi har tränat på i flera år, att gå in och oskadliggöra en gisslantagare, svarar mannen med rött hår och tittar till på Thor.

– Jag hoppas att det blir så, men det är inte vad jag tror, säger Joona ärligt.

– Kom, säger Thor till honom.

De går undan och ställer sig bakom den svarta skåpbilen. Trafikljuden från motorvägen förs hit av vinden.

– Vad håller du på med? frågar Thor mjukt.

– Jurek Walter är farlig, svarar Joona.

– Vi har fått veta det.

– Bra, säger Joona.

Han ser sig själv avspeglad i bilens svarta lack, klädd i grå kostym bredvid den tungt utrustade polisen.

– Var det någonting mer? frågar Thor.

– Jag respekterar er grupp, allt jag har sett, ni är duktiga... men Jurek är långt farligare än ni tror.

– Jag ska ta upp det med gruppen.

– Och om ni vill är jag beredd att följa med er.

– Tack, men vi klarar oss, säger Thor och klappar Joona leende på axeln. Jag menar, vi talar om en eller maximalt två förövare, eller hur?

Joona tittar till på en av operatörerna som står på knä och kelar med en polishund.

– Jurek är en äldre man nu, säger Joona långsamt. Men han har en erfarenhet av strid som ingen av er kommer i närheten av... Han har varit soldat i en massa år, dödat hundratals... och innan dess var han barnsoldat, han vet ingenting annat.

– Okej, viskar Thor.

– Om han befinner sig i det här huset kommer de flesta av er att dö, säger Joona och ser honom i ögonen.

– Det hoppas jag inte, svarar Thor utan att vika undan med blicken. Men vi har redan tagit avsked från våra familjer.

– Jag vet.

Insatsstyrkans alla operatörer har spelat in filmer till sina anhöriga om de skulle omkomma. Filmerna är sparade på usb-minnen och förvaras i förseglade kuvert i ett kassaskåp i högkvarteret.

Thor öppnar skåpbilens bakdörrar och lastar ut en låda med distraktionsgranater och svarar sedan på ett anrop från insatsledaren.

Det andra teamet är på plats.

Operatörerna reser sig tyst och får på sig balaklava och hjälm. Automatkarbinerna gungar ljudlöst i sina läderremmar.

THOR OCH HANS grupp följer den branta vägen ner mot vattnet. De håller ett ungefärligt avstånd på fyra meter mellan varandra.

Vägen är täckt av barr och kottar. Vattnet i diket har frusit, temperaturen har fallit minst tio grader på ett dygn.

Thor kan inte låta bli att tänka på den långa kommissarien, den finska accenten och allvaret i rösten.

De flesta som möter insatsstyrkan brukar vara imponerade, men Joonas Linna såg bara deras svaghet och verkade orolig för deras skull.

Det provocerade Thor.

Han brukar inte låta sig provoceras.

I ett barnsligt försök att verka modig eller vuxen svarade han att de redan tagit avsked från sina familjer.

Han vet mycket väl att varken han eller någon annan i hans grupp är beredd på att dö.

De håller alla tanken på döden ifrån sig och hävdar inför sig själva att de tar dessa risker för att världen ska bli en säkrare plats.

Thor tänker på filmen med det korta avskedet. De fick mallar till hjälp, så att de skulle kunna förbereda sig inför inspelningen. Situationen var långt ifrån naturlig och han lät antagligen avstängd när han sa hej då till sin mamma och till sin hustru Liza.

Han vet att han såg in i kameran när han vände sig till Liza. Han talade långsamt som man skulle, upprepade flera gånger att han älskar henne och sa förlåt för att han gjort henne besviken.

Det var först när han talade direkt till sin dotter som tårarna

kom. En avgrund öppnade sig helt oväntat. Tindra är för liten för att förstå. Det enda han kunde göra var att försöka förklara för henne vem han är, så att hon skulle ha kvar någonting av honom när hon blir större.

Gruppen når en T-korsning och svänger till höger precis när marken planar ut. Efter bara trehundra meter öppnar sig skogen för den flacka gläntan med de utspridda husen.

Ytor av grus och gulnat gräs sluttar ner mot det oroliga vattnet.

Thor vilar fingret på automatkarbinens bygel.

Han tecknar åt gruppen att sprida sig åt sidorna och passerar tätt intill en rostig dieseltank på lättbetongblock.

En hund skäller inne i ett av husen som används av Hultströms traktortjänst, men polishunden reagerar inte, rör inte ens på öronen, fortsätter bara tätt intill Thor.

Den höga garagebyggnaden av korrugerad plåt skymmer sikten när de går utmed ena gaveln. Thor vänder vapnet snabbt runt hörnet och ser en bakvagn till en dumper i gul metall. Några hundra meter bort ligger en villa precis vid vattnet. De upprörda vågorna skummar över en blöt brygga.

Gruppen fortsätter framåt. Gruset krasar under deras tunga kängor, utrusningen rasslar dämpat när de rör sig.

De båda husen som Jurek Walter har tagit över ligger längst bort i gläntan. Den främsta byggnaden skymmer den andra nästan helt. Än så länge kan Thor bara skymta tegeltaket och parabolantennen.

Fönstret i det närmsta huset är mörkt och avspeglar den molniga himlen.

Thors grupp gör ingen hemlighet av att de närmar sig.

Det har ingen betydelse om de blir upptäckta eftersom alla flyktvägar är avskurna. Terrängen är brant nästan överallt med nakna klippor och stup. Skogen utmed stranden är den enda möjliga flyktvägen, men där befinner sig den andra insatsstyrkan.

Thors order är att storma husen, rädda gisslan och oskadliggöra förövaren.

Han går rakt fram med vapnet höjt medan han iakttar det främsta huset.

Putsen har rasat ner från gaveln och blottlagt teglet. En smutsig spetsgardin hänger i det enda fönstret.

Hunden börjar flämta stressat och höjer nosen.

– Vad är det som är fel? viskar Thor och förflyttar sig försiktigt åt sidan över gårdsplanen så att han ska kunna se det andra huset.

Han tittar till på den smutsiga spetsgardinen igen.

Hade han sett en rörelse genom den?

Hjärtat slår lite hårdare.

Han stannar och vänder vapnet mot fönstret.

Det var ingenting.

Han ska precis fortsätta gå när han ser en skugga bakom gardinen, en snabb förflyttning i det lilla rummet.

Hastigt tecknar han åt gruppen att de har en möjlig fiende framför sig.

Thor går långsamt framåt och ser i ögonvrån hur en av operatörerna flyttar sig åt vänster och en annan går ner på ena knäet.

Thors hårkors gungar över fönstret med den flagande spröjsen.

En skugga syns mot gardinen och sedan ett huvud.

Han är på väg att krama avtryckaren när han förstår att det är ett rådjur som står inne i rummet.

Genom spetsgardinen ser han att djurets spetsade öron vinklas oroligt. Utandningsluften står som ett moln kring den svarta nosen.

Han sträcker ut armen rakt åt sidan med knuten hand och gruppen breddas omedelbart, delar sig och passerar huset på båda sidorna.

Plötsligt rasslar klövarna till när rådjuret vänder blixtnabbt, störtar ut och försvinner in i skogen.

Thor kommer runt det lilla huset och ser att ena gaveln saknas.

Massor av löv har blåst in och ogräs och sly växer från det öppna golvet.

Han vänder vapnet mot nästa byggnad.

En röd stuga med glasveranda ligger halvt dold bland träden, som om den är på väg att slukas upp av skogen.

Huset är åldrat men verkar intakt.

Det vita listverket har flagnat och det nakna, fuktiga träet börjar bli grönt av mossor.

Mörkblå rullgardiner täcker alla fönster.

Uteplatsen är en naken cementplatta i skydd från vinden vid sidan av huset. Regnvattnet har frusit till is i en klotgrill som står framför ytterdörren bredvid en plaststol som blåst omkull.

Alla vet vad som förväntas av dem.

När dörren är forcerad ska Thor gå in tillsammans med två andra män.

Han trycker sig mot väggen vid sidan av dörren.

Två av hans män siktar på huset med sina automatkarbiner medan han tar på sig skyddsmasken och monterar vapenljuset.

I samma stund som insatsledaren ger den slutliga ordern om att storma byggnaden krossas fönstren av tårgasgranater.

Detonationerna suckar till nästan samfälligt.

Glasskärvor faller till marken.

Den bleka röken syns mellan rullgardinerna och glaset på verandan.

Thor är redan svettig i ansiktet.

En av operatörerna sågar upp ytterdörren med en väldig vinkelslip.

Distaktionsgranater exploderar med kraftiga knallar och bländande sken.

Dörrbladet lyfts bort och Thor går in i huset.

Vapenljuset öppnar en rökfylld tunnel genom hallen och in i köket.

Två operatörer följer honom och säkrar skottvinklarna åt sidorna.

Han känner redan hur tårgasen bränner mot den nakna huden i skarven till masken.

Avlägsna hundskall hörs igen.

Thor tänker på den vackra polisen som väntade i bilen. Han kunde inte låta bli att titta åt hennes håll.

Vindrutan avspeglade trädtopparna mot den vita himlen. Bakom himlen syntes hennes sorgsna ansikte, drömligt.

Hon var som en oljemålning som påminner om döden och livets förgänglighet.

Efter att ha säkrat kök och badrum närmar sig Thor sovrummets slutna dörr. Golvbrädorna knakar under hans tyngd. Han tecknar åt en av operatörerna som omedelbart går fram och ställer sig mot väggen.

Vapenljuset darrar över handtaget och låsbrickan av mässing.

Thor andas snabbare, känner inte att han får i sig tillräckligt med syre.

Han räknar ner från tre, lägger fingret på avtryckaren och går sedan fram och sparkar upp dörren. Ett grått moln väller ut över honom och under några sekunder ser han ingenting.

NÄR JOONA OCH Saga kommer ner till Jan Anderssons hus är insatsen över. Nationella insatsstyrkan fortsätter att söka igenom resten av området med hunden.

Alla visste att sannolikheten för att överraska och oskadliggöra Jurek inte var särskilt stor, men eftersom deras primära mål gick ut på att rädda Pellerina och Valeria var de tvungna att genomföra insatsen omedelbart.

Joona tittar in i det första huset genom den nerfallna gaveln när han passerar. Påsar med gräsfrön och matjord står på golvet, grillverktyg hänger på en spik i väggen, en rostig foderautomat gungar i takets lampkrok.

Thor står framför ytterdörren till det större huset med gasmasken i ena handen. Han är rödflammig om halsen och ögonen rinner.

– Vi lever, allihop, säger han med hes röst när han får se Joona.

– Det gör mig glad.

– Ni får placera ett spaningsteam här och kalla in oss om han kommer tillbaka.

– Han kommer inte hit fler gånger, svarar Joona.

– Du har inte varit inne. Är du ens säker på att det här är hans ställe? Vi hittade inga vapen, ingenting.

Joona går fram och sparkar omkull klotgrillen. Isen splittras och det svarta vattnet plaskar ut och rinner undan. Tillsammans med de blöta sotflagorna i gräset ligger en vakuumförpackad pistol.

Thors blekt blå ögon stirrar på vapnet.

– Hur visste du det?

– Jurek grillar inte, svarar Joona och drar fram sin Colt Combat och osäkrar den.

Det var ett bra gömställe för ett reservvapen, lättåtkomligt vid en hastig flykt. Jurek hade rullat ut grillen från det förfallna huset, men låtit stekspadar och tänger hänga kvar.

Vinden kommer från vattnet och ingen skulle stå och grilla framför dörren när uteplatsen ligger i lä.

Saga lossar sin Glock från axelhölstret och följer efter Joona in i huset.

Golvet knarrar i den dunkla hallen. En ensam militärrock hänger på en krok och ett par leriga stövlar står på ett galler.

De fortsätter in i köket. Rullgardinen är nerriven och tårgaspatronen ligger bland glassplittret på det slitna linoleumgolvet.

På den smutsiga spisen står en stekpanna med ett tjockt lager flott, gråblekt som stearin. En kaffemugg, gaffel och en tallrik som torkats ren står kvar på bordet ute på glasverandan.

Under alla fönster ligger döda flugor och getingar.

Joona öppnar kylskåpet och hittar smör och färska ägg. Saga tar fram en brödpåse från skafferiet, håller upp den mot fönstret och tittar på stämpeln.

– Det bakades i går, säger hon snabbt.

Joona går ut i hallen igen. Försiktigt petar han upp badrumsdörren med pistolens pipa. På handfatskanten ligger några brandgula rakhyvlar av plast. En tandborste står i ett strimmigt glas intill vattenkranen.

Saga går in i sovrummet.

På en byrå av mörkt trä står fotografier uppradade.

De föreställer Jan Anderssons släkt, hans dotter och hustru.

Joona kommer in efter henne, hölstrar pistolen och ser att tårgaspatronen ligger mitt i den obäddade sängen.

– Han har bott här i alla år, men inte ändrat på ett skit, inte en detalj, säger Saga och öppnar garderoben. Han har sovit i

sängen, eller hur? Han har fyllt på kylskåpet och hängt in sina kläder i garderoben bredvid Jan Anderssons.

De söker igenom rummet trots att de innerst inne vet att det inte kommer att leda någonvart.

I sängbordslådan ligger en Bibel, läsglasögon och en ask med Albyl. Joona känner under lådan och bläddrar igenom Bibeln.

I två timmar letar de efter kartor, adresser eller vad som helst som skulle kunna leda till Valeria och Pellerina.

Deras pyrande känsla av att äntligen vara tätt inpå Jurek falnar sakta.

När Joona och Saga kommer ut igen är insatsstyrkan försvunnen. Alla föremål och redskap som fanns i det lilla huset ligger nu uppradade på uteplatsen. Nathan har flyttat plaststolen och sitter mitt bland säckar och hinkar i skydd från den kalla vinden.

– Insatsstyrkan har varit inne i alla hus, pratat med de grannar som var hemma, säger han. Jurek verkar ha hållit sig för sig själv, de har bara sett honom på avstånd ett fåtal gånger under alla år.

Saga går långsamt längs gräsklippare, målarburkar och kartonger med gamla digitalboxar.

– Om det finns någonting som kan leda vidare – då borde det ha funnits här, säger Saga. Det här är hans plats, huset, det är helt tydligt att vi har hittat hans plats.

– Och det är därför det inte finns några gravar på området... precis som det inte fanns några gravar i grustaget, säger Joona.

– Bostäderna och gravfälten är åtskilda, nickar Nathan.

– Ja, suckar Saga.

– Vi har tekniker som undersöker Jan Anderssons bankkonto för att försöka koppla ihop inköp med platser, säger Nathan.

– Det kommer inte att ge någonting, säger Joona och blickar bort mot den täta skogen bakom dem.

– Men kom igen, någonstans finns Pellerina och Valeria – det måste gå att hitta dem, säger Saga.

– Vi vet att han använde sig av ett stjärntecken för att hålla ordning på kistorna i Lill-Jansskogen, tänker Nathan högt. Det innebär att han använder sig av system och att vi kan avkoda dem.

– Vi känner honom, vi närmar oss, fortsätter Joona. Han tog förmannens identitet, kallade sig Andersson...

– För det var exakt här allting vände för honom, säger Saga.

– Men var fan finns resten av gravarna? frågar Nathan.

Saga tar upp kartan och vecklar ut den. Det stora papperet prasslar i den kalla vinden. De tittar på husen i gläntan, vägen genom skogen, det lilla samhället närmare Kungsängen.

Joona betraktar den röda cirkeln kring de båda husen, den smala fjärden, bron och vägen i riktning mot Jakobsberg och Rotebro.

– Han har gjort det igen, säger han dämpat.

– Vad då? frågar Saga.

– Tvillingarna, det är bara en annan skala, den här gången är stjärnbilden mycket, mycket större, svarar Joona och pekar på den röda cirkeln på kartan. Här är vi, det här har varit Jureks hem i alla år, det är hit han har återvänt; den här platsen är Pollux, den ena tvillingens huvud...

– Långsammare, ber Nathan.

– Titta nu, säger Joona och ringar in arbetarbarackerna i grustaget i Rotebro. Det här är Castor, den andra tvillingens huvud. Det var ju där Jureks bror bodde. Det är samma sak igen, han använder sig av samma stjärnbild hela tiden, samma inre bild.

– Som ett mind palace, säger Nathan.

På fri hand ritar Joona ut de andra stjärnorna som utgör konstellationen och drar sedan streck mellan dem så att stjärnbilden blir synlig: tvillingpojarna lutar nästan huvudena ihop och håller varandra i hand.

– Den här stjärnan, i grustaget, det är Igors huvud, upprepar Joona. Och i den här skalan ligger hans vänstra hand på Lill-Jansskogen i Stockholm.

– För att han vaktade gravarna, viskar Saga.

– Det här är koordinaterna vi letat efter, säger Joona och pekar på kartan. Vi har sjutton exakta platser och tre av dem har vi redan undersökt. Jag lovar att Pellerina och Valeria finns någonstans bland dem som är kvar.

EMILIA BÄR EN svart kimono och har det röda håret i en lös uppsättning efter duschen. Huden under det tunna siden-tyget är ångande varm. I ena handen håller hon en kantstött skolbok med titeln *Matematik 3* som hon hittade på köksbordet.

Hennes styvson Dorian som går sista året på gymnasiet är på sitt rum och gör läxorna tillsammans med en klasskamrat.

Den stulna hotellskylten med orden Do Not Disturb har fallit av handtaget till hans dörr.

Emilia öppnar och går in i en trång passage med ett par boxningshandskar på väggen, kliver över jackorna på golvet och fortsätter runt hörnet till själva rummet.

Vågskvalp och rytmiska suckar hörs svagt.

Dorian och hans kompis sitter på golvet med ryggen mot henne, de har inte märkt att hon har kommit in i rummet.

Hon stannar när hon ser att de tittar på porr i en bärbar dator: på skärmen syns en blond kvinna som har sex med två män samtidigt.

Emilia kan inte låta bli att betrakta pojkarna i smyg. Hon står stilla och ser på deras allvarliga ansikten snett bakifrån. Ögonen är vidgade och deras byxor stramar över skreven.

Kvinnan på filmen blir tagen bakifrån av den ena mannen och tar emot den andra i munnen.

Emilia stirrar på de unga männen framför skärmen, drar sig långsamt bakåt och råkar stöta till en skateboard med foten.

Dorian stänger snabbt datorn.

Hon vänder in mot dem igen, låtsas som ingenting, säger att de glömt matteboken i köket och går fram till dem.

De är båda generade, lutar sig fram och döljer sina skrev, tackar för boken och säger att de ska fortsätta plugga nu.

– Dorian? Vad håller ni på med? ler hon.

– Ingenting, svarar han snabbt.

– Jag ser ju att du gömmer någonting.

– Nej.

– Ta bort händerna, säger hon med en liten stränghet i rösten.

Dorian rodnar om kinderna, men gör som hon säger. Jean-
sen är så utspända av hans erektion att gylfens fall pressats
undan och blottar dragkedjan. Emilia sätter sig på huk med ett
skämtsamt bekymrat uttryck i ansiktet, precis innan allvaret
hinner ifatt henne.

– Vad är det här? frågar hon och sväljer hårt.

Hon lägger handen försiktigt över styvsonens skrev och försöker hålla tillbaka sin ökade andhämtning när hon kramar styvnaden. Den blonde vännen stirrar på dem. Han kan inte förstå vad som händer.

– Får jag se? viskar hon och drar två fingrar över det spända jeanstyget.

Dorian slår ner blicken, lossar den översta knappen och börjar öppna blixtlåset när bilden stannar.

Regissören stoppar filmens grovklippta inledning och stänger programmet i datorn. Han håller på att träckla ihop en första version eftersom producenten ska komma förbi i dag för att se hur långt de har hunnit.

Emilia återvänder från logen till studion i en tjock frottébadrock. Hennes mascara har lämnat en rad svarta punkter strax under ena ögonbrynet.

Hon ser att regissören lägger sina läsglasögon bredvid datorn och säger någonting till Ralf som sköter kamerorna.

De har kommit efter i inspelnings schemat, men Ralf verkar

inte stressad. Emilia har träffat honom många gånger. Han är över sextio år och har varit gift med samma kvinna i mer än tjugo år. Han har ett solbränt och plufsigt ansikte. T-shirten med texten The Smiths spänner över magen och han bär blekta jeans med brunt läderbälte, knäskydd och svarta crocs på fötterna.

Emilia har inte jobbat med regissören tidigare. Han är stressad och har tydligen mest hållit på med reklamfilm. Han har ett stort svart skägg och rakat huvud, är klädd i vita Adidasbyxor och blå skjorta med mörka fläckar av svett under armarna.

Swedeeep Pictures är ett nystartat produktionsbolag som fortfarande letar efter egna lokaler.

Det här är ingen riktig studio, utan en gammal industrilokal med slipat betonggolv. Kanske har den fungerat som lager för någon grossist tidigare. Bredvid ytterdörren hängde en smutsig reklamskylt med en bild på en rökande läkare.

Det är ingen idealisk inspelningsplats, men de hyrda kamerorna håller hög kvalité och kulisserna i inspelningsrummet ser bra ut. Antagligen kommer de från någon riktig teveproduktion, lånade eller stulna från ett lager.

Inspelningspassen vid sexscenerna är mellan trettio och sextio sekunder och sedan tar man tio minuters paus.

Det skulle aldrig fungera annars.

Emilia har spottat ut nikotintuggummit och druckit lite mineralvatten.

De långa sugscenerna är klara.

Enligt manuset suger hon först styvsonen och sedan vännen medan styvsonen slickar henne.

Nu ska de ha vaginal penetration, därefter anal penetration och sug och till sist dubbel penetration och avslutande sprut i ansiktet.

Originellt, hade hon mumlat vid genomgången.

Regissören och Ralf riggade hela morgonen och när hon kom vid elva gick de igenom dagens scenerier med henne.

Det är ju inga höga krav på skådespeleriet, men hon blir ändå regisserad.

Titta mot dörren, titta på honom, sträck på vristerna.

Le när du säger att hans pappa är på jobbet.

Det är som i sagorna, alltid styvmamman som för med sig det farliga.

De filmar oftast med tre kameror förutom när de tar extrema närbilder. Då använder Ralf bara en kamera och stabilisator.

Den nya killen kallar sig för Dorian. Han är bara tjugo år, har kort, mörkt hår, ljusgröna ögon och tatuerade armar.

Hon har kontrollerat hans friskhetsintyg, det var utfärdat i måndags av samma läkare som hon går till.

Dorian kom in efter det att den andre killen fick sparken första dagen. Producenten blev arg och släpade ut honom i håret för att han rotade bland sakerna i förrådet bredvid logerna.

Producenten var med på den första inspelningsdagen och berättade att de hade fått tillåtelse att låna lokalerna av en vän till honom och upprepade att det var något de måste respektera.

Vännen har lite saker kvar i förrådet bredvid damernas loge. Dörren har inget lås, men ingen får lov att gå in där, det är ett förtroende.

Emilia hade tänkt att vännen antagligen inte kände till att han lånade ut sin lokal.

Producenten gick fram till var och en av dem, såg dem i ögonen och sa att det var absolut förbjudet att gå in i förrådet.

Emilia föredrar professionella motspelare, de som bara gör sitt jobb.

Det besvärligaste med nybörjare är att de ibland tror att det handlar om sex och anstränger sig för att göra henne upphetsad.

Hon har jobbat med killar som trott att hon kan få orgasm under en inspelning.

Sannolikheten för det är inte speciellt stor.

I början var hon faktiskt i närheten ett par gånger när hennes exman var motspelare. Det var han som fick henne att

börja i den här branschen. Innan hon träffade honom hade hon inget självförtroende och hade försökt ta livet av sig och magpumpats.

Det är klart att hon känner vad som händer, det är klart att nerverna stimuleras vid vaginala samlag, men det finns absolut ingen upphetsning, hon blir inte blodfylld eller våt.

Det handlar bara om pengar.

Och till skillnad från killarna får hon i alla fall bra betalt. Varför de gör det har hon aldrig förstått. Att vara med i en porrfilm är ju inte någon merit i speciellt många sammanhang.

Personligen undviker hon att se på filmerna, det får henne bara att känna sig främmande för sig själv. Hon kommer ihåg första gången hon stod med vid en klippning och såg en väldig och glänsande penis försvinna in i henne.

Det är samma sak hela tiden.

Emilia har tänkt ganska mycket på en artikel hon läste nyligen, om två kvinnliga regissörer som gjorde feministiska porrfilmer. Hon blev nyfiken och funderade på att kontakta dem, men sedan vågade hon inte, var rädd för att de skulle förakta henne.

Emilia hänger av sig badrocken och lägger sig på sängen igen. Fotbollsplanschen på fondväggen har ramlat ner, men det spelar ingen roll nu eftersom de ska fortsätta med närbilder.

Hon tar plasttuben och sprutar in nytt glidslem i sin vagina. Sminkösen kommer fram, torkar bort det som hamnat bredvid och pudrar igen.

Dorian står bredvid sängen och masturberar för att få tillbaka sin erektion, hans ansikte är slutet och ryggen krummande.

Hettan från lamporna får henne att rysa innan hon blir varm.

Medan hon väntar på att Dorian ska bli färdig låter hon blicken glida över kulisserna, lamporna, reflexskärmarna, softboxarna.

Hon tittar på raden av små fönster vid taket och ser att en bit silverglänsande julgransglitter vajar från ett litet galler i väggen.

Regissören och Ralf väntar tysta. Det finns ingenting att säga, alla vet vad de ska göra.

Dorian svettas medan han masturberar och sminkösen går fram och torkar hans kinder och bröstkorg och lägger på nytt puder.

Inga fluffers längre, tänker Emilia. Det är synd om männen, de får sköta sig själva, äta en massa Viagra och runka.

Sprutet är lätt att fejka, men erektionen måste de klara av.

Emilia är nog med att inte ta ansvar för killar med problem, hon försöker hålla sig utanför och gör sitt bästa att dölja sin irritation och otålighet när de tar för lång tid på sig.

Dorian är söt och vill så gärna prestera.

Tidigare på dagen var det också svårt för honom, han hade kalla händer, darrade och mumlade för sig själv.

– Kom nu, säger hon mjukt.

– Det här funkar inte, svarar han och ser vädjande på henne.

– Idiot, mumlar regissören.

Ralf suckar och rättar till ena knäskyddet.

– Kom nu, det är okej, säger hon. Vi låtsas att det bara är du och jag...

Dorian går runt sängen och lägger sig över henne, hon hjälper honom in och håller kvar hans halvslaka penis.

– Du har en jätteskön kuk på riktigt, viskar hon.

– Det här går inte, säger Ralf och börjar lossa kameran från stabilisatorn.

Dorian ligger tungt på henne med skäggstubben mot hennes kind och rör försiktigt på höfterna.

– Nu är det bara du och jag, viskar Emilia.

Hon känner hans stegrade hjärtslag och kramar honom trots att det är emot hennes regler. Hon brukar bara slappna av maximalt för att inte bli trött, för att undvika skador.

– Sluta inte nu.

Emilia stönar i hans öra och känner att han växer och blir hård.

– Det är jätteskönt, gud, ljuger hon och fångar Ralfs blick.
– Okej, kameran rullar, säger regissören.
– Ligg på sidan, säger Ralf och ställer sig på knä med kameran framför sängen.

– Fortsätt, fortsätt, jag kommer snart, viskar hon.

– På sidan, upprepar regissören.

Dorian stönar kvidande och hon känner honom spruta, tre hårda kaskader och sedan blir hans rygg genomsvettig under hennes hand. Hans kropp slappnar av och han blir tung och rullar över på sidan och viskar förlåt.

– Det är fan inte sant, säger regissören trött.

Emilia sjunker ner på rygg och kan inte låta bli att skratta, men tystnar när hon upptäcker att den storvuxne producenten har kommit in i studion.

Han står precis innanför dörren i en svart regnrock. Tunn snö ligger på hans kraftiga axlar.

Hon blir alldeles kall i kroppen när hon tänker på vad hon gjorde i går. Utan att titta åt producentens håll lämnar hon sängen och tar badrocken från kroken. Dorians sats rinner längs insidan av hennes ena lår.

Emilia vet inte varför orden om det förbjudna förrådet fick motsatt effekt på henne. Kanske är det så enkelt att hon inte gillar att bli behandlad som ett barn.

När Ralf behövde en längre paus för att säkerhetskopiera minneskortet gick hon ut i korridoren, passerade sin loge och stannade framför metalldörren.

Där låsets cylinder skulle sitta fanns bara ett hål. Hon tänkte att hon skulle böja sig fram och titta in, men tryckte istället ner handtaget och puttade upp dörren.

Hon kunde inte låta bli trots det som hände hennes första motspelare.

Förrådsrummet var mörkt, men längst in till vänster anade hon någonting.

En dammig doft av nysågat trä låg i luften.

Hon tände ficklampan i telefonen och det kritvita skenet rörde sig darrande över de nakna betongväggarna.

Längst in låg en mörkblå presenning över någonting som kunde vara möbler eller lådor.

Emilia hörde att regissören fortfarande pratade med de båda killarna i deras loge, tvekade en sekund och smög sedan in i förrådet.

Hon tog tag i presenningens ena hörn, men den var alldeles för tung för att lyfta med bara en hand.

Hon la ner mobilen på golvet. Det kalla ljuset sken rakt upp i taket.

Med hjälp av båda händerna lyckades hon lyfta ena hörnet av presenningen och vika undan det.

Hon tog snabbt upp telefonen och riktade ljuset.

En likkista av omålad plywood låg över två sågbockar.

På golvet under den stod en cirkelsåg och grå kartonger med spik och vinkeljärn, reglar och buntar med grov faner.

Hon böjde sig ner och riktade ljuset längre in under presenningen. Bredvid en rad stora, blå plasttunnor låg en halvfärdig kista i barnstorlek.

TEMPERATUREN HAR FALLIT till minus sexton grader. Värmen inomhus får det att hetta i Joonas ansikte när han skyn-
dar genom korridoren. Pistolen gungar mot revbenen under
kavajen. Ett informationspapper om årets julinsamling lossnar
från anslagstavlan och singlar ner på golvet när han passerar.

Carlos står vid akvariet och har precis matat sina tjocka
guldfiskar när Joona öppnar dörren.

– Nej, ni måste dela med er, säger Carlos och knäcker på
glaset till akvariet.

Joona ringde honom redan från bilen och berättade att de
hade knäckt Jureks kod och därmed hade en möjlighet att rädda
Pellerina och Valeria.

Han begärde en omedelbar och samordnad insats från
Stockholmspolisen, Nationella insatsstyrkan och Särskilda
operationsgruppen på adresserna för de fjorton återstående
stjärnorna.

Carlos lyssnade och sa att han förstod, men eftersom det
i så fall skulle röra sig om den största polisinsatsen i svensk
historia var han tvungen att gå via Rikspolisstyrelsen och be
om klartecken från Justitiedepartementet.

– Har du pratat med dem nu? frågar Joona.

Carlos släpper fiskarna med blicken, sätter sig på sin stol
och suckar.

– Jag förklarade att ni hade hittat fjorton adresser där Jurek
Walter kanske finns... Jag nämnde inte stjärnbilden, jag tror
inte att det hade varit till vår fördel.

– Antagligen inte.

– Du ska veta att jag försökte, fortsätter Carlos besvärat. Jag betonade allvaret och så vidare, men justitieministern var mycket tydlig. Han ger inte sitt stöd till fler insatser... Vänta, Joona, jag vet vad du anser... men försök att se på det från hans håll, det här handlar om människorov och inte terrorism.

– Men vi...

– Det finns ingen hotbild, allmänheten är inte i fara, avbryter Carlos.

– Ring och säg att jag tror att vi kan minska insatsen till åtta platser.

Carlos skakar på huvudet.

– Det blir inga fler insatser överhuvudtaget, inte förrän vi har absoluta bevis för var Jurek eller hans offer befinner sig.

Joona blickar ut genom fönstret bakom Carlos, på parkens mörka trädkronor och de frostiga gräskullarna.

– Det här var inte bra, säger Joona dämpat.

– Ni har redan använt insatsstyrkan två gånger den här veckan, påminner Carlos. Helt utan resultat.

– Jag vet.

– Du måste förstå det här.

– Nej, säger Joona och ser honom i ögonen.

Carlos slår ner blicken, stryker med ena handen över skrivbordsskivan och tittar sedan upp igen.

– Jag kan återinsätta dig i tjänst om du vill, säger han.

– Bra, svarar Joona och lämnar chefens kontor.

Han tar hissen till våning tio, går snabbt genom korridoren och öppnar dörren till utredningsrummet.

Nathan och Saga har med hjälp av en tekniker skapat en exakt karta genom att passa in stjärnbilden efter huset i Stigtorp och gästarbetarbostäderna i grustaget. Det var bara 200 meter mellan tvillingarnas huvuden i Lill-Jansskogen, nu är det 8 000 meter mellan huvudena och över 86 000 meter från huvud till fot.

– Tvillingarna är fyra gånger så långa som Manhattan, konstaterar Nathan.

De har hängt kartan på väggen bredvid fotografierna av grustaget, bilderna av Bavern och de olika brottsplatserna.

Jureks bror Igor symboliseras av Castor som vilar sin hand på huvudet till den mindre varianten av Tvillingarnas stjärnbild i Lill-Jansskogen. Magen är på Ekerö och fötterna nere i Tumba och Södertälje.

Saga tar sin jacka från kroken på väggen och drar ut mössan som hon pulat in i ärmen.

– Skriv ut exakta adresser och koordinater, säger Joona.

– Vi tar ett möte med alla team så fort det bara går, svarar Nathan och reser sig upp från sin plats vid det stora bordet. Jag behöver åtminstone tre ledningsbussar.

– Vänta, jag glömde säga att vi får klara oss själva, säger Joona.

– Okej, suckar Saga.

– Så det är alltså över innan vi börjat, säger Nathan och sjunker ner på stolen igen.

– Ingenting är över, vi fortsätter, säger Joona. Den enda skillnaden är att vi får undersöka en plats i taget, bara vi.

– Fjorton stjärnor, säger Nathan.

Saga lägger jackan och mössan på bordet, tar listan från skrivaren och ger den till Joona.

– Ni är med på den här tanken... att Pollux i Tvillingarnas stjärnbild symboliserar Jurek, för att huvudstjärnan ligger över hans hus.

– Och den andra tvillingen...

– Castor, flikar Joona in.

– Hans huvud motsvarar Igors hus i grustaget, avslutar hon.

– Och det intressanta är att Castors hand i den stora stjärnbilden ligger över gravarna som Igor skötte i verkligheten, säger Joona.

– Ja.

– Därför tänker jag att det finns en symbolisk logik, att stjärnorna är mer än bara koordinater för Jurek.

– Jag håller med, säger Saga.

– Och eftersom vi måste välja snabbt... tänker jag enligt samma logik, att Jurek har övergett de stjärnor som ingår i Castor nu när Igor är död.

– Då har vi åtta platser kvar, säger Nathan.

– Titta på Pollux igen, säger Joonas. Var finns Valeria och Pellerina?

– Jag skulle börja med händerna, säger Saga.

– Den ena handen ligger på en byggnad i ett industriområde i Järfälla, den andra på ett sommarhus strax söder om Bro, visar Nathan.

– Joonas? frågar Saga.

– Vi åker till industriområdet, säger han. Det är där bröderna håller varandra i hand, som om den döde brodern lämnar över ansvaret att vakta gravarna till Jurek.

Saga och Nathan säger inget mer, de tre lämnar halvspringande rummet och får på sig jackorna ute i korridoren.

Saga och Joonas åker i en bil och Nathan i en annan. På E18 kommer de båda bilarna som mest upp i 160 kilometer i timmen, men när de lämnar Viksjöleden är de nere på halva hastigheten.

Nu följer de instruktionerna från navigationssystemet och kör på Järfällavägen utmed pendeltågspåren och in i ett nedgånget industriområde.

Skräp har blåst in i ogräset längs de höga stängslan.

De passerar låga byggnader av plåt och betong, parkeringsytor med ISO-containrar, travar av lastpallar och avställda husvagnar.

Vid en skylt om bilservice saktar de in och svänger till höger.

Långsamt rullar de mellan de livlösa husen med lastbilar, gamla släpvagnar och flaggstänger med smutsiga företagsflaggor. De stannar på den tomma parkeringsplatsen utanför JC:s Bilservice.

En reklamskylt har blåst omkull.

De tre lämnar bilarna.

Det är mycket kallt, ett snöoväder närmar sig från Ryssland, SMHI har utfärdat en klass två-varning.

De får på sig skyddsvästarna och kontrollerar sedan sina vapen. Nathan lyfter ut en Benelli M4 Super 90 från sitt bagageutrymme. Det är ett halvautomatiskt hagelgevär som används av insatsstyrkor runt om i världen.

Joona tar väskan med bultsaxen, bräckjärnet, låspistolen och vinkelslipen.

Saga kontrollerar sin Glock och hölstrar den.

Nathan lindar en vindtät jacka kring vapnet.

De börjar gå.

Industribyggnaden på Åkervägen 14 ägs av ett exportföretag som är registrerat i Polen utan klara ägarförhållanden.

Huset ligger exakt där stjärnan som förbinder de båda tvillingarnas händer hamnade när stjärnbilden passades in på kartan.

Inga människor syns till på området.

Asfalten är bucklig av frostsador och tunga fordon.

Bakom höga stängsel med tre rader taggtråd på krönet ligger den slitna byggnaden. Strax under zinktaget löper en rad av små fönster längs hela långsidan. Vid ena gaveln finns en ramp till en lastkaj och en stor rullbar port av metall för godshantering.

Kräkor skrävar kring en sopcontainer bortom vändplanen.

Infarten till nummer fjorton blockeras av en gallergrind med en dekal från ett larmbolag.

Joona ställer ner tygväskan, tar bultsaxen och klipper upp låset. Det faller klirrande ner på marken och Joona sparkar

undan delarna i diket, öppnar grinden och går in på området.

Ett pendeltåg passerar bakom byggnaden och får buskarna mot staketet att svaja.

På väggen bredvid ytterdörren hänger en bucklig plåtskylt med reklam för cigarettmärket Camel. Rost från skruvhålen har runnit ner över ansiktet på en rökande läkare.

De stannar till och lyssnar, men ingenting hörs inifrån byggnaden.

Saga öppnar snabbt låset med en dyrkpistol.

Nathan lindar av vindjackan från geväret.

Joona lägger ner tygväskan med bultsaxen på marken, drar fram sin pistol, ser kollegorna i ögonen, öppnar dörren och går in.

Han avsöker den trånga tamburen.

Där finns ingenting annat än en tom hatthylla och ett elskåp med keramiska säkringar.

Huvudströmbrytaren är avstängd.

Saga och Nathan följer tätt efter honom när han går fram till nästa dörr. Han hör Nathans andhämtning bakom sig.

Joona håller pistolen i ansiktshöjd och gör sig beredd att säkra höger sida i rummet medan Saga tar vänster och Nathan fortsätter rakt fram.

Försiktigt trycker Joona ner handtaget, knuffar upp dörren och riktar vapnet in i den stora lokalen.

De räknar ner sekunderna från tre.

Ljuset utifrån når in genom raden av små fönster intill taket. En rad av lysande fläckar ligger i ett band över det tomma betonggolvet.

Saga följer efter Joona in och säkrar undan för undan de farliga vinklarna tillsammans med honom.

Nathan går rakt ut på golvet och sveper runt med bössans pipa.

Det stora rummet är tomt.

Stegen ekar mellan de nakna väggarna.

Joona vänder sig om.

Rummets ena kortsida består nästan bara av en väldig port av horisontala lameller av metall som kan hissas upp under taket.

Det finns ingenting här, golvet är rensopat.

En bit julgransglitter har fastnat i ventilationsgallret och rör sig ryckigt i luftflödet.

Utan ett ord korsar de golvet och går in i en mörkare korridor. Enligt samma mönster som förut avsöker de två tomma rum med anslutande badrum.

Att döma av skadorna på plastmattorna har det någon gång stått duschkabiner över golvbrunnarna.

Det sista rummet är ett tomt förråd med lite sågspån på golvet.

De återvänder till det stora rummet. Joona går ut mitt på golvet, vänder sig runt och tittar på de små fönstren, de tomma väggarna.

– Jag kollar på baksidan, säger Saga och går iväg.

– Har det här stället överhuvudtaget någonting med Jurek att göra? frågar Nathan.

– Ja, svarar Joona lågt.

– Jag menar bara att hela tanken med stjärnbilden kanske inte stämmer, säger Nathan.

Joona svarar inte, går bara fram till den rullbara porten mot lastkajen. Golvet är repat och tröskeln av stål bucklig.

Han följer listen av svart gummi med blicken och vänder sig mot det stora rummet igen.

Partiklar av damm svävar genom solstrimmorna.

Golvet är alldeles rent, det är inte bara sopat, det är nyligen skurat.

Joona går fram till golvbrunnen, lägger sig på knä och känner lukten av klor.

Han petar loss gallret, drar upp vattenlåset och ser att det är rengjort.

Nathan mumlar att han går ut.

Joona reser sig och blickar bort mot porten till lastkajen igen och följer sedan långsamt efter Nathan.

Vid den öppna dörren mot tamburen stannar han till. Det är mörkare i den här delen av lokalen.

Joona tittar på gångjärnen och dörrbladet. Han stänger och öppnar dörren igen.

Ett långt hårstrå sitter fast i en av skruvarna som håller tröskeln på plats.

Joona flyttar sig åt sidan, ställer sig tätt intill väggen och ser på dörrpostens kant.

Två decimeter över golvet syns tre små mörka ovaler.

Först tror han bara att det är kvistar i träet som lyser igenom färgen, men vinklarna på ovalerna får honom att böja sig ner och fotografera med blix.

Hörnet lyser upp och blir dunkelt igen.

Ett vasst skrapande, gnisslande hörs utifrån. Som om en traktor drar skopan över asfalten.

Joona förstorar bilden i mobilen och ser att ovalerna är tre fingeravtryck i blod.

Någon har släpats genom dörren och försökt hålla sig fast.

Han ser inget blod i tamburen, men en heltäckande matta har dragits bort ganska nyligen.

Remsor av klister ligger kvar på betongen.

Joona går ut i den kalla luften och ser ett trettiotal kråkor utanför en vit industribyggnad längre bort. De skränar kring en sopcontainer som håller på att lyftas på en lastbil med skärande ljud.

Saga kommer runt hörnet till den tomma lokalen. Hon skakar på huvudet och ser ut att kämpa mot tårarna.

Flera av kråkorna landar där containern nyss stod och börjar hacka på marken.

Lastbilen rullar genom VVS-företagets grindar och svänger långsamt in på Åkervägen.

Joona springer ut på vägen, ställer sig mitt på körbanan och tecknar åt lastbilen att stanna.

Det tunga fordonet saktar in, rullar mullrande fram mot Joona och bromsar pysande.

Chauffören hissar ner fönstret och tittar ut.

– Vad fan är det för problem? ropar han.

– Jag är kommissarie på polisens Nationella operativa avdelning och...

– Har jag brutit några lagar?

– Dra nyckeln ur tändningslåset och släng ut den på marken.

– Jag betalar din lön och...

– Annars måste jag skjuta sönder dina däck, säger Joona och lossar pistolen från axelhölstret.

Det klirrar till när nycklarna träffar asfalten.

– Tack, säger Joona och klättrar upp på lastbilen.

Han hakar loss den tunga stålbommen på sopcontainern, öppnar luckan och nås av en mättad stank.

Långt ner under gamla avloppsrör, muffar och packningar, blöta kartonger och en sprucken toalettstol ligger sex svarta sopsäckar.

Blod täcker hela containerns botten.

Ur en reva i en av plastsäckarna sticker en naken arm ut, bruten vid armbågen, mörkbrun av inre blödningar.

Handen är liten, men inte ett barns.

Det är sex sopsäckar stora nog att rymma en kropp var.

Sex människor dödades där tvillingarna håller varandra i hand.

Lokalen tvättades noga och kropparna dumpades i en sopcontainer.

Joona tar fram mobilen och ringer upp Nålen. Medan signalerna går fram tittar han ner i containern igen, iakttar den brutna armbågen och underarmens konstiga vinkel. Han tänker på de blodiga avtrycken på dörrposten, tittar på den bleka handen som vilar mot den svarta plasten och ser att två av fingrarna rör sig långsamt.

VALERIA VAKNAR I mörkret med sprängande huvudvärk. De har satt på henne tjocka sockor och lagt en filt över henne. Ändå fryser hon så att hon skakar.

– Pellerina? Fryser du?

Valeria letar och hittar vattenflaskan, skruvar av kapsylen och dricker de sista dropparna.

– Pellerina? säger hon med högre röst. Är du där?

När flickan inte svarar ler Valeria så stort att de torra läpparna spricker. De har tagit upp henne i huset. Hon förstår det. Det måste vara så. Eftersom hon själv har fått en filt är kommunikationen påbörjad. Det var en chansning att låtsas vara narkoman, det hade kunnat gå fel.

Hon vet fortfarande inte vad de tror att hon har gjort, men om hon hade sagt sanningen och förnekat allting hade de aldrig lyssnat på henne.

Valeria vet inte var det kom ifrån, men hon började använda sin erfarenhet från tiden som narkoman för att låta trovärdig.

Hon är säker på att de såg de fula ärren i hennes armveck.

Valeria har aldrig dolt dem eller försökt plastikoperera dem eftersom hon tycker att hon förtjänar det förakt som hon ibland möter i andras ansikten.

Hennes egen skam är ändå så mycket större.

Familjen hade antagligen hela tiden haft svårt att tro på Pellerinas inblandning. När Valeria erkände att de båda straffades för hennes narkotikaskulder blev alltmer begripligt för dem – och samtidigt moraliskt komplicerat.

Senast de öppnade golvet och kistan hade hon satt sig upp trots att de skrek åt henne att ligga kvar, kallade henne knarkarhora och sa att de skulle skjuta huvudet av henne.

– Gör det då, hade hon svarat. Då får ni ta över skulderna till Jurek.

– Håll bara käften, sa kvinnan.

– Ni ska veta att jag är så ledsen för allt jag...

– Ska vi förlåta dig? avbröt mannen. Är det det du tror? Du är värdelös, du är inte en människa.

– Sluta prata med henne, viskade kvinnan.

– Jag vill inte göra hemska saker, sa Valeria. Det var när jag inte fick låna mer och abstinensen bara slog in som jag blev desperat... Man är inte rädd för aids eller överdoser, att få stryk och bli våldtagen... man är rädd för abstinensen, det är som att hamna i helvetet.

– Hoppas att du är där nu, sa mannen.

– Det har blivit väldigt kallt, jag har ingen känsl i benen längre... Jag tror inte att jag klarar nästa natt...

– Det är inte vårt problem, sa kvinnan och vägde yxan i handen.

– Har Jurek sagt att ni ska döda oss?

– Vi ska bara vakta er, svarade mannen.

– Vi skulle inte prata med henne, ropade tonårsflickan.

– Jag vill inte skrämma Pellerina, fortsatte Valeria. Men hon är liten och fryser snart ihjäl – det förstår ni, eller hur?

– Lägg dig ner nu, sa mannen och tog ett steg mot henne med geväret höjt.

Han var så nära att hon såg de blonda hårstråna på hans armar.

– Jag menar bara att ni kan ta upp oss i huset, jag är så svag att jag antagligen inte kan stå upp längre... bind mig, ni är beväpnade...

De slängde ner en plastpåse med matrester i hennes kista, petade igen locket och drog åt spännbanden igen.

Valeria var för kraftlös för att få upp knuten med fingrarna och blev istället tvungen att slita upp plasten med hjälp av tänderna.

Hon åt lite av den kokta potatisen och korvbitarna, höll på att kräkas, men koncentrerade sig på att behålla maten.

Det blev varmt i magen, tankarna flöt iväg på ett underligt sätt och hon förstod att maten var förgiftad, att de sövde eller dödade henne i denna stund.

I några sekunder drömde hon om en rosa kolibri och ett vackert kinesiskt draperi som rörde sig i vinden innan hon ryckte till och öppnade ögonen i mörkret.

Kanterna kring kistans lock började glöda i vitt och blått. Hon tyckte att hon hörde lösa spännremmar falla till den torra marken under huset, klirret av vinscharna.

Drogat tänkte hon att de öppnade Pellerinas kista. Hon hörde hennes trötta gråt när de lyfte upp henne i gillestugan.

Valeria vet inte hur länge hon har sovit.

Det känns som ett dygn.

Huvudet värker och munnen är torr.

Hon förstår att de drogade henne för att våga ta på henne kläder. De måste ha trott på hennes berättelse om heroinmissbruket och att Pellerina inte brände någon i ansiktet.

Pellerina är inte kvar här nere, kanske har de till och med släppt ut henne. Nu måste Valeria försöka rädda sig själv, försöka vända historien mot Jurek, få dem att förstå att han utnyttjade henne.

SAGA TVÄTTAR ANSIKTET över handfatet på en av Karolinska sjukhusets toaletter på intensivakuten på fjärde våningen.

Hon upprepar för sig själv att hon måste samla sig. Men tårarna kommer igen och hon sätter sig på toalettlocket och försöker andas långsamt.

– Jag klarar av det här, viskar hon.

Hon hade varit på baksidan av industribyggnaden, sparkat i en hög av frysta höstlöv och börjat gå längs staketet mot järnvägsspåren när hon hörde Joona ropa att han hade hittat kroppar i en sopcontainer.

Ett pendeltåg störtade förbi.

Det var som om hon trampade igenom isen på en sjö och sjönk ner i det kalla vattnet.

Ogräset skakade i vinddraget och skräp och stoft virvlade upp.

Rädslan var som en omslutande, dånande trötthet.

En möjlighet att kapitulera, att lägga sig ner på marken för att stanna tiden.

Men hon höll sig fast i det låga stängslet mot banvallen.

Och när hon förstod att Joona ropade att en av dem fortfarande var vid liv började hon gå som i djup sand.

Hon märkte inte att hon tappade sin väska. Den måste bara ha glidit av hennes axel.

Det enda hon tänkte på var att hon borde ha låtit Jurek döda henne.

Allting var hennes fel.

Svarta kråkor satt på marken utanför VVS-företaget.

Saga rundade hörnet, kom ut på den asfalterade vägen, såg lastbilen med containern på flaket och anade föraren genom vindrutan.

Joonas ropade någonting igen och Nathan vände sig mot henne. Hon såg sin egen rädsla i hans ansikte. Han kom emot henne, höll lugnande upp sina händer och stoppade henne på vägen, bad henne vänta.

– Min syster, mumlade hon och försökte ta sig fram.

– Vänta, snälla, du måste...

– Vem är det som lever?

– Jag vet inte, ambulansen är på väg och...

– Pellerina, skrek hon.

Hon tänker på hur Nathan höll om henne och upprepade att hon måste vänta och sedan satt hon och frös i Joonas bil några hundra meter bort.

Tre polisbilar och sex ambulanser kom till platsen.

Det blå ljuset från sirenerna flög över fasader och stängsel, kastade snabba skuggor över asfalten och de vildvuxna buskarna.

Genom vindrutan följde hon ambulanspersonalens arbete.

Först var stämningen kring lastbilen intensiv, uppjagad.

Men alla utom den nakna kvinnan var döda. Saga förstod det på sättet de hanterade kropparna.

Tre personer stod nere i containern, klippte upp sopsäckarna och lyfte ut kropp efter kropp.

Saga försökte se om någon av de döda var ett barn, men hon satt för långt bort, hennes blick var skymd. En ambulans backade ut och uniformerade poliser spärrade av området.

Hon kunde bara skymta de tilltygade liken som lyftes ur containern och radades upp på marken. Hon såg ett smalt ben som dunsade in i containerns rostiga kant, en svart sopsäck satt fastklistrad på ryggen av en kraftig man.

Den första ambulansen lämnade området med kvinnan. Hon

hörde den slå på sirenerna när den kom ut på Järfällavägen.

Saga kunde inte avgöra om Valeria var med bland de döda, om det var Pellerina som låg längst bort i raden utan kläder.

Hon öppnade bildörren och gick ut. Hon ville inte, men hon var tvungen.

Marken rörde sig som vatten under hennes fötter, flytande blå, strömmande. Hon visste inte om hon skulle klara av att gå fram.

Joona stod vid sidan av räddningspersonalen. Han märkte inte att hon närmade sig. Hon försökte avläsa hans ansikte.

Han såg ledsen ut, sammanbiten.

Saga gick fram till avspärrningsbandet. En uniformerad polis kände igen henne och släppte förbi henne.

Hon hörde sig själv tacka, fortsatte fram och stannade några steg från liken, blodiga och skrämmande bleka.

Varken Pellerina eller Valeria var bland de döda.

Hon var tvungen att kontrollera saken flera gånger.

Den bortersta kroppen var en naken man i tjugoårsåldern, med gröna ögon och mörkt hår. Hans hals var avskuren och han hade krosskador i ansiktet och på sidan av huvudet.

Saga vinglade till, tog stöd mot stängslet och gick sedan undan genom ogräset, fortsatte upp till asfaltsvägen igen och lutade sig med båda händerna mot motorhuven till en polisbil.

Hon såg sitt ansikte drömligt avspeglat i den vita lacken och tänkte att hon måste gå tillbaka och hjälpa till. När hon vände sig om såg hon ambulanspersonalen lyfta över den nakne mannen på en bår.

Hon sjönk ner på huk med ryggen mot polisbilens ena framhjul, höll för sitt ansikte och grät av lättnad och tacksamhet för att ingen av de döda var Pellerina.

Joona kom och satte sig på marken bredvid henne. Han hade med sig en filt från en ambulans och la den om henne.

– Jag trodde att hon var en av de döda, sa hon och torkade bort tårar med båda händerna.

– Man får känna lättnad även om andra har drabbats.

– Jag vet, det är bara så... Det här är inte likt mig, men jag kan bara inte... jag kan inte uthärda tanken på att någon skulle göra henne illa, sa hon och försökte svälja klumpen i halsen. Pellerina är den finaste och klokaste...

– Vi ska hitta henne.

– Vad är planen nu? frågade Saga och försökte samla sig.

– Om de kan rädda livet på kvinnan måste jag prata med henne, sa Joona. Och efter det åker jag till det där sommarhuset där Pollux håller sin andra hand.

– Jag följer med, sa hon men satt kvar när han reste sig upp.

– Du vet att du inte behöver det, sa Joona.

– Jag måste, svarade hon och tvingade sig upp från marken.

Saga sköljer sitt ansikte över handfatet igen, torkar sig med pappersservetter och lämnar toaletten på sjukhuset. Medan hon går genom korridoren tänker hon på alla de andra människorna – föräldrarna, barnen, hustrurna, pojkvännerna och syskonen till de döda i containern – som kommer att få det fruktansvärda beskedet i dag. Denna gång fick hon ett uppskov, hon kan fortfarande hoppas på ett lyckligt slut.

*

Den medvetslösa kvinnan som identifierats som Emilia Torn har förts till Karolinska sjukhusets intensivakut där akutläkaren har fattat beslut om att hon ska sövas ner. Hennes båda armar och ena ben är brutna, hon har allvarliga krosskador i bakhuvudet, är biten i halsen, knivskuren i magen och har förlorat mycket blod.

Joona kommer springande med skyddskläder i handen precis när läkaren är på väg in i operationssalen.

– Vänta, säger han. Får jag fråga om det finns en möjlighet att tala med patienten. Jag är polis och...

– Då vet du hur det fungerar, avbryter läkaren.

- Det handlar om att rädda liv.
- Hon är redan sederad och ska sövas akut för att...
- Det var jag som hittade henne och jag behöver bara några få minuter, avbryter Joona och kränger på sig skyddstunikan.
- Jag kan inte låta dig hejda vårt arbete, säger läkaren. Men du hinner göra ett försök innan vi intuberar.

De går in i salen där de koncentrerade förberedelserna redan pågår. En anestesisjuksköterska desinficerar kvinnans ljumske ovanför benet som inte är brutet och för sedan in en kateter i venen.

Kvinnans ansikte är gulblekt och blicken glansig av morfin. Torkat blod har klistrat fast hennes röda hår mot kinden. De brutna armarna är blåfläckiga av inre blödningar.

- Emilia? Hör du mig?
- Va? svarar hon nästan ljudlöst.
- Fanns det ett barn i lokalen, en liten flicka? frågar han.
- Nej, viskar hon.
- Tänk efter, en flicka med Downs syndrom?
- Jag fattar inte, han dödade Ralf... han stampade i hans ansikte, skar halsen av pojkarna, slog sönder mina ben och...
- Vem? Vem var det som gjorde det här?
- Producenten, han var helt galen, han...
- Vet du vad han heter?
- Auskultera hjärta och lungor, säger läkaren och granskar koldioxidmätaren.

Emilia hostar svagt och mörkt blod syns mellan hennes läppar.

- Vet du hur jag kan få tag på producenten?
- Vem fan är du egentligen? mumlar hon.
- Jag heter Joona Linna och är kommissarie på...
- Det är dig allting handlar om, säger hon och andas rosslande.
- Vad menar du?
- Han skrek det hela tiden, du ska trampas ner i marken, du ska...

Hennes kropp börjar skaka och hon hostar ut blod över sin haka och bröstborg. Joono flyttar sig undan för att ge plats åt teamet av läkare och sköterskor. Han lämnar salen, drar av sig skyddskläderna och går snabbt genom korridoren till väntrummet.

Saga och Nathan sitter bredvid varandra i en soffa och tittar i sina telefoner. Sagos ansikte är spänt och ögonen blodsprängda.

– Det verkar inte som om Pellerina var där, säger Joono.

Saga nickar inåtvänt, stoppar undan telefonen och möter hans blick. Nathan flyttar undan stället med broschyrer från det lilla bordet och lägger upp kartan med Tvillingarnas stjärnbild inritad.

– Det finns sju platser kvar, säger han. Vi börjar väl med den andra handen, det är den där sommarstugan.

– Vi har kanske tänkt fel, säger Joono.

– Vad menar du?

– Jag är säker på att vi kommer att hitta någonting där, men det här är personligt för Jurek, han har sagt att han vill trampa på mig.

– Du tänker på fötterna, säger Nathan och möter Joonas blick.

De lutar sig över kartan och granskar den. Stjärnan som utgör Pollux vänstra fot är mitt på en bilväg i Södertälje. Men den högra foten är placerad rakt på en villa norr om Nykvarn.

UNDER TIDEN DE befann sig på sjukhuset har ovädret hunnit svepa in över hela Stockholm med enorma mängder snö och temperaturen har fallit ytterligare.

I tätt snöfall kör Joona mycket fort på Europaväg 20 i riktning mot Nykvarn. Strängar av snö löper mellan filerna och längs vägrenen.

Saga kontrollerar pistolens mekanism och trycker sedan in magasinet.

Joona byter fil och kör om en lastbil på fel sida.

Ett sjok av smutsig snö slår över motorhuven och vindrutan.

Huset som tvillingen Pollux trampar på ägs enligt fastighetsregistret av ett medelålders par med två barn.

Tommy och Anna-Lena Nordin driver tillsammans en egen firma som sysslar med rekrytering till företag. Dottern Miriam är femton år och går på Täljegymnasiet, sonen Axel är åtta år och går på Björkeaskolan inne i Nykvarn.

Joona pressar upp farten lite och det dånar i bilens kupé av den höga hastigheten.

Strax före trafikplats Almnäs ser de blåljus pulsera i backspegeln. Joona saktar in och svänger ut på vägrenen.

Nathan ler från baksätet med det halvautomatiska hagelgeväret i knäet.

Polisbilen stannar bakom dem och efter en stund öppnas framdörrarna och två uniformerade poliser kommer ut. Kvinnan närmar sig vaggande med utspänt bröst och mannen knäpper upp hölstret till pistolen.

De har stoppat en smutsig BMW som körde i 180 kilometer i timmen. De vet redan att bilen är registrerad på en man som är villkorligt frigiven från en säkerhetsanstalt och de kommer snart att upptäcka att de tre personerna som sitter i den är tungt beväpnade.

Med tanke på utgångsläget tog det inte lång tid för Ingrid och Jim på Södertäljepolisens att omvärdera situationen.

Joonas ville först inte ta emot deras erbjudande om understöd eftersom de inte visste hur farlig insatsen kunde bli.

– De är erfarna poliser, sa Nathan. Och vi har blivit lovade understöd så fort vi har bevis på var Jurek finns... Vi behöver dem för att bli insläppta.

Nu sitter Saga i polisbilens baksäte och repeterar den minut-operativa taktiken för den kommande insatsen med de båda poliserna.

De följer efter Joonas BMW på Gamla Strängnäs vägen.

Snö ryker efter de båda bilarna.

Ingrid och Jim har kaffetermos och en påse med lussekatter mellan sig.

De kör utmed Vidbynäs vidsträckta golfbana med snötäckta bunkrar och greener medan Saga fortsätter att redogöra för alternativa scenarier.

– Det farligaste är antagligen om Jurek och Bävern har tagit över huset, beväpnat sig och sitter och väntar på det här besöket, säger hon.

Polisbilen håller på att få sladd när de svänger av till höger vid Turinge kyrka och följer efter BMW:n på en smal väg.

– Bara vi slipper triathlon, säger Jim med kraftig dialekt som låter som västgötska.

– Ingenting är värre än triathlon, svarar Ingrid med samma dialekt.

De ber om ursäkt och försöker leende förklara för Saga att de ibland leker att de är två gubbar från Skaraborg som heter Sture och Sten.

- Motion är det värsta de vet, ler Ingrid.
- Vi hittade på dem när vi började träna triathlon ihop, berättar Jim. Vi har hållit på i fyra år, coachar varandra...
- Och nu är Sture och Sten livrädda eftersom vi har anmält oss till ett fulldistanslopp i franska Alperna.
- Ingenting är värre än triathlon, säger han.
- Förlåt, vi är så töntiga, skrattar Ingrid.
- Vi är väl inte töntiga, svarar Jim med den överdrivna dialekten.

De måste köra runt hela golfbanan för att ta sig till huset i Mindal. Efter herrgården finns det inte längre några bilspår i snön. Brandgula stavar markerar vägens ytterkanter mot diken och terräng.

*

Joona och Nathan svänger in till vägkanten. Det knarrar när snön pressas samman under däckens precis innan de stannar.

Så fort polisbilen med Saga har passerat dem lämnar de sin bil, kliver över diket och går upp i skogen för att ta sig runt huset utan att bli sedda.

Det är nästan tjugo minusgrader och kölden nyper dem i ansiktet och får ögonen att tåras.

Mellan träden är snön inte alls lika djup, den är frasig och full av nerfallna barr och kottar, små håligheter och uppstickande kvistar.

Medan de går söker Joona med blicken efter luftrör från gravar, upptrampad snö och jordig barmark.

Snöflingor faller mellan träden.

Efter femton minuter skymtar de husets baksida mellan träden. De fortsätter försiktigt framåt för att sedan stanna i skogsbrynet.

Snöfallet bäddar in landskapet i en bedövande tystnad.

Huset är ganska stort och modernt, byggt i två våningar

med svart plåttak och fasad av grå panel.

Ingenting vittnar om våld och död.

Snön över baksidans gräsmatta ligger orörd, mjukt välvd över planteringar och trädgårdsmöbler.

Joona tar fram kikaren och börjar granska fönster efter fönster. Gardinerna är fördragna på övervåningen.

Han dröjer kvar med blicken vid fönstren men ser inga luft-rörelser eller skuggor.

Allt är stilla och ändå oroande utan att han kan sätta fingret på varför.

Han vinklar kikaren nedåt och ser att vallar av snö har blåst upp mot verandadörrarna på markplan. Bakom det frostiga glaset syns ett sällskapsrum med en soffa, två fåtöljer och en eldstad i slipad betong.

Plädarna ligger vikta över armstöden, glasbordet är avtorkat.

Joona sänker kikaren och tittar på Nathan. Hans ansikte är allvarligt och näsan röd av kyla.

– Ingenting? frågar Nathan huttrande.

– Nej, svarar Joona och kommer sedan på vad som oroat honom.

Det var inte något han såg, utan det som saknades i bilden. En vanlig medelklassfamilj med två barn som inte har tagit fram någon juldekoration den tolfte december. Det finns inga adventsljusstakar eller stjärnor i fönstren, inga ljusslingor eller pynt i trädgården.

*

Polisbilen har kört hela vägen fram till huset i Mindal och parkerat på den översnöade infarten.

Saga och de båda kollegorna sitter kvar och iakttar huset.

Snön faller tätare nu.

Genom ett fönster ser de att en flicka med hörlurar sitter i köket framför sina läxböcker.

Snön på garageinfarten är orörd. Inga bilar har kommit eller åkt sedan snötäcket började lägga sig.

Dubbelgaragets ena port är öppen. Saga kan skymta en golfbil, solblekta dynor till utemöbler, en väldig grill, gräsklippare och en spade med rostigt blad.

Det knastrar till i Rakelenheten och Joonas röst bryter tystnaden i bilen.

Han befinner sig tillsammans med Nathan på andra sidan av huset. De ser inga människor och ingenting som är anmärkningsvärt förutom avsaknaden av julpynt. De håller sig dolda i skogen, men är beredda att gå in genom bakdörren.

Saga lämnar bilen tillsammans med de båda uniformerade kollegorna. Ingrid börjar hosta när hon drar in den kalla luften i lungorna.

– Går det bra? frågar Jim dämpat.

Hon nickar och de tre fortsätter mot huset. Genom fönstret ser de en man plocka ut blanka bestick ur en diskmaskin.

Han är klädd i pastellblå skjorta med uppkavlade ärmar.

De stannar framför ytterdörren, stampar snön från skorna och ringer på.

Saga flyttar sig åt sidan, stoppar handen innanför jackan och tar tag i pistolen.

Andhämtningen är som rök kring munnarna.

Det bränner av kylan i ansiktet.

Steg hörs inifrån, någon närmar sig dörren.

Saga tänker på att det finns en möjlighet att Jurek eller Bävern befinner sig i huset, att Pellerina och Valeria ligger begravda i trädgården eller skogen bakom huset.

Låset klickar och dörren öppnas av mannen från köket. Han är solbränd, har en blond mustasch och trötta ringar under ögonen.

Han står i strumporna på ett vitt marmorgolv. Bakom honom syns en bred tappa som leder upp till övervåningen och ner till källaren.

– Är du Tommy Nordin? frågar Saga.
– Ja, svarar han och ser frågande på henne.
– Vi har fått in en anmälan om bråk.
– Bråk?
– Vi behöver komma in och tala med dig och din fru.
– Men det är ingen som har bråkat här, svarar mannen långsamt.

– Vi måste ändå prata med er eftersom vi fått in en anmälan, säger Saga.

Flickan som satt vid köksbordet kommer ut i hallen. Hennes rörelser är egendomligt dåsiga. Hon har tagit av sig hörlurarna. Det raka blonda håret hänger efter kinderna och hon har fyllt i sina ögonbryn och sminkat över finnarna på hakan. Hennes läppar är smala och hon är klädd i jeans, vita strumpor och en pikétröja från Hollister med smutsig krage.

– Fråga Mimmi, säger mannen och nickar mot flickan. Fråga henne... Jag och Anna-Lena har separerat, jag har inte träffat henne på två månader, hon har flyttat till Solna med vår son.

– Är det bara ni två hemma?

– Ja, svarar pappan.

– Då har du ingenting emot att vi kommer in och ser oss omkring, säger Jim.

– Måste ni inte ha beslut från en åklagare för det?

– Nej, svarar Saga kort.

– Vi kan hålla förhör och gripa en person utan anhållningsbeslut, förklarar Ingrid.

– Det låter som ett hot, säger mannen och ger plats åt dem att komma in.

INNE I HALLEN knäpper Saga upp jackan helt för att snabbt komma åt pistolen i axelhölstret.

Hon blåser på sina nerkylda fingrar och följer trappan med blicken.

Ljuset är släckt både på övervåningen och i källaren.

Ingrid stöder sig mot väggen med ena handen medan hon torkar av skorna på dörrmattan.

Det skramlar till när Jim råkar stöta till en sopborste som hänger på skaftet till en vit skyffel av plast.

Damm och hårstrån syns i de täta stråna.

De följer efter pappan genom dörren till ett stort kök med öppen planlösning. Matsalen är avskild från köket med ett vitt tyg som hänger från golv till tak.

– Vi har en hemmabio som väsnas ganska mycket, säger pappan och drar tungan över raden av framtänder.

Flickan säger ingenting utan återvänder långsamt till sin plats vid köksön och sätter sig på barstolen framför läxböckerna.

Saga tänker att Joona har rätt. Trots att pappan och mamman har separerat är det märkligt att de inte alls har dekorerat köket eller matsalen inför julen.

Det känns som om tiden har stannat här inne.

Vita orkidéer står i fönstren.

Den snötäckta golfbanan syns mellan träden.

En dörr av skrovligt glas leder mot vardagsrummet och en trädörr står halvöppen mot en korridor.

– Ska ni ha kaffe också? frågar mannen.

– Nej, tack, svarar Saga.

Det tunna draperiet mot matsalen är halvt genomskinligt och böljar vilsamt av minsta luftrörelse.

Mannen börjar plocka ur diskmaskinen och radar upp rena glas på marmorbänken.

– Låt det vara så länge, säger Saga.

Han vänder sig om och ser på henne med en skarp rynka mellan ögonbrynen.

– Har ni haft besök den senaste tiden? frågar hon.

– Vad menar du med besök?

– Vad tror du?

Han kliar sig på ena överarmen och fortsätter sedan att plocka ut glas ur diskmaskinen.

Saga iakttar honom, flyttar sig åt sidan och ser att svett har brutit fram i hans ansikte.

– Inga besök?

Hon för undan draperiet med handen och går in i matsalen, passerar ett stort bord med stenskiva och vänder sig mot Tommy Nordin igen.

– Om det inte var bråk i familjen – vad var det i så fall? frågar Saga mot draperiet.

– Vi tittar på film har jag sagt, säger pappan.

Genom tyget ser köket ut att ligga i tät dimma. Saga ser att flickan ger sin pappa en olycklig blick.

– Varje dag? frågar Saga.

– Det är olika.

– Vilka dagar den här veckan?

Ingrid sträcker på sig och spänner ut bröstet i uniformen och Jim står med ena handen på bältet och iakttar mannen.

Saga går fram till ett av fönstren mot den snötäckta trädgården. Flingor singlar ner och uppgår i det vita. Granarnas grenar är nertyngda. Hon lutar sig närmare glaset och känner kylan strömma igenom rutan. Ett band av mörka fotspår leder

från infarten, runt garaget och bort till en översnöad lekstuga.

Hennes hjärta börjar slå snabbare.

Vad gör de i lekstugan?

De många fotspåren tyder på att de har varit där flera gånger.

Hon återvänder förbi draperiet till köket, går runt köksön och känner att hennes hand darrar när hon lägger den på marmorskivan.

Försiktigt för hon in den andra handen under jackan och tar tag om pistolen.

Från den här positionen kan hon bevaka både far och dotter och samtidigt överblicka dörrarna mot vardagsrummet, korridoren och hallen.

– När slutade du vara i lekstugan? frågar Saga flickan.

– Jag vet inte, svarar hon lågt och fortsätter stirra i böckerna.

– Efter den första sommaren? föreslår Saga.

– Ja, nickar flickan utan att möta Sagas blick.

– Så vad har ni i lekstugan? frågar Saga flickan.

– Ingenting, svarar hon lågt.

– Titta ut, säger Saga. Det är fotspår i snön.

Flickan tittar inte, håller bara blicken sänkt mot uppslaget i boken.

– Grannen har två flickor som kommer hit ibland, viskar hon.

– På vintern? frågar Saga och släpper taget om pistolen.

– Ja, nickar flickan utan att möta Sagas blick.

– Nu får ni vara klara snart, säger pappan och stryker sig hårt med handen i nacken.

– Det är vi, svarar Jim vänligt.

– Du kan börja med att visa ert sovrum för min kollega, säger Saga.

– Alltså, jag tycker inte om det här... det är kränkande, jag har inte gjort någonting.

Flickan sänker huvudet en aning och håller för sina öron, men verkar komma på sig själv och lägger ner händerna på bordet igen.

– Vi ser oss omkring och sen lämnar vi er ifred, säger Jim.

Saga tycker plötsligt att hon hör dunsar genom väggarna. Hon håller andan och lyssnar, men allt är tyst igen. Kanske var det bara snö som rasade från taket.

Pappan torkar händerna på en rutig handduk, slänger den på bänken och går mot hallen.

Hans mörkblå strumpor är så nötta att de vita hälarna lyser igenom.

Jim ger Ingrid en blick och följer sedan med pappan ut ur köket. De båda männens steg hörs in i köket när de går uppför trappan till övervåningen.

Flickan har inte bläddrat i sin skolbok en enda gång. Hon stirrar fortfarande ner på det inledande uppslaget om Sveriges stormaktstid.

– Du heter Miriam, säger Saga.

– Ja, svarar hon och sväljer hårt. Jag kallas för Mimmi.

– Går du på gymnasiet?

– Första ring.

Ingrid har gått fram till den skrovliga glasdörren mot vardagsrummet.

– Vilket program? frågar Saga.

– Sam... alltså, samhällsvetenskap.

– Hörde du dunsarna?

Flickan skakar på huvudet och Saga ser att hon har smutsiga plåster kring båda tummarna.

– Vilket år säger man att stormaktstiden började? frågar Saga.

– Va?

– Vilket århundrade?

– Jag kommer inte ihåg, mumlar flickan och sluter boken.

– Kommer du ihåg om ni har haft besök här den senaste veckan? fortsätter Saga.

– Jag tror inte det, säger hon entonigt.

– Mimmi, säger Saga och tar ett steg närmare henne. Jag

är kommissarie, jag känner att det har hänt någonting här.

Flickan har bitit på sin penna, änden är flisig och söndertuggad. Hon fortsätter att stirra ner i bordet.

- Vad är det som har hänt här? envisas Saga.
- Ingenting, viskar Mimmi som för sig själv.
- Varför har ni ingen juldekoration? frågar Ingrid vänligt.
- Va?
- Varför har ni inga adventsstjärnor, inga pepparkakor?

Flickan skakar på huvudet som om frågan var irriterande irrelevant.

Saga tänker att det här kanske bara är en helt vanlig familj som ännu inte dragits in i Jureks värld, en familj som är lyckligt ovetande om att en av tvillingarnas stjärnor ligger rakt över deras hus.

Men samtidigt är det tydligt att de döljer någonting. Det finns en stormande känsla av panik i deras ögon.

- Kan du visa ditt rum för mig? säger hon.
- Det är där, säger hon med en gest mot dörren till korridoren.

- Visa mig.

Flickan reser sig utan ett ord.

- Vem är det som spelar golf? frågar Ingrid medan de börjar gå.

- Hela familjen, men jag jobbar extra som privatlärare åt barn.

Saga och Ingrid följer efter flickan genom dörren till korridoren. Det är en ganska lång gång som slutar med ett badrum. En tunn linje av vitt LED-ljus löper längs hela golvssockeln på vänster sida.

Två dörrar leder till barnens rum. Enligt skyltarna är det första Axels och det andra Mimmis.

Saga känner att golvet är iskallt utanför pojkens rum. Ett papper med texten "Tillträde förbjudet" är fäst med gulnad tejp under namnskylden.

Saga gestikulerar åt Ingrid att vänta i korridoren medan hon följer med Mimmi in i hennes rum.

De går förbi en smal dörr till en klädkammare under trappan till övervåningen. Flickan trycker automatiskt igen dörren när hon passerar.

På väggen över den obäddade sängen hänger en plansch på en tård David Bowie som håller upp en tjock bok med en svart stjärna, som en domedagspräst.

På sängbordet ligger en karta sömntabletter.

Över hörnet på en stolsrygg hänger en halloweenmask som föreställer någon sorts zombie: ett blodigt kranium tränger ut ur den sönderbrutna munnen på en man.

– Prinsesstiden är slut, säger Saga.

– Ja, svarar flickan.

Det låter som om någon bultar på en dörr långt borta.

– Hörde du? frågar Saga och ser på henne.

– Nej, säger flickan med släpig röst.

Saga vänder blicken mot fönstret. Stora flingor faller tätt genom skenet inifrån rummet.

– Är det bara du och din pappa här?

Flickan svarar inte, petar bara inbundet på den skrämmande masken.

Det knakar till från övervåningen och Saga tänker att Jim och pappan är på väg mot trappan igen.

– Sätt dig på sängen, säger hon.

Resårbotten gnäller till när flickan gör som hon säger. De vita strumporna är alldeles smutsiga på undersidan.

– Mimmi... du förstår att du måste berätta för mig vad det är som har hänt, säger Saga allvarligt.

– Det är kanske bättre om jag dör, viskar flickan.

INGRID STÅR I korridoren och hör Saga Bauers lugna röst inifrån flickans rum. Hon tänker på att familjen har tagit skada av skilsmässan, förlorat sin glädje.

Ingrid tittar tvekande på dörren till Axels rum, hon förstod inte om kommissarien ville att hon skulle gå in dit eller bara vänta.

Damm glider utmed korridorens golv, lyser i det vita skenet från LED-listen.

Hon trycker ner handtaget och går in i pojkens rum.

Det är mörkt och kallt.

Ett svagt skrapande, rasslande ljud hörs.

Stora modellflygplan hänger i nylonlinor från taket. Hon provar strömbrytaren, men lampan fungerar inte.

Genom väggen hör Ingrid att Saga Bauer pratar med dottern.

En stark lukt av gamla blommor ligger i luften.

Hon fortsätter in. Uniformen knarrar av kroppens rörelser.

Fönstret är uppställt och rycker i den iskalla vinden. Haken rasslar i fästet och gardinerna buktar.

Papper har blåst ner från skrivbordet.

Någonting är fruktansvärt fel.

Flygplanen gungar i en ny luftrörelse och dörren mot korridoren sluter sig. Det knarrar i garderoben.

Ingrid tittar till på en plansch på superhjälten Wonder Woman med skölden på ryggen och fortsätter längre in i rummet.

På sängen ligger en pojke och stirrar på henne med brunröda ögon.

Han är nästan helt täckt av blommor.

Ansiktet är fullt av svarta brännmärken och den grönfärgade buken är uppblåst av gaser.

Han har varit död i en vecka, kanske mer.

– Bauer, du borde nog se det här, ropar Ingrid högt.

Gardinen buktar in igen och sjunker mjukt tillbaka.

I ögonvrån ser Ingrid att garderobsdörren öppnas. Hon ryser över ryggen, vänder sig runt och hinner precis notera det stränga draget över kvinnans mun innan yxan träffar henne i ansiktet. Ingrids bakhuvud stöter i väggen mot planschen med superhjälten. Det grova bladet går så djupt in i hennes hjärna att allt blir mörkt och tyst. Hon märker inte ens att benen viker sig under henne, att hon hamnar på rygg med nacken i en skarp vinkel mot väggen medan blodet svallar ut på golvet.

*

Efter sina ord om att det kanske vore bättre om hon dog sluter sig flickan helt och hållet. Hon svarar inte på fler frågor, sitter bara tigande med sänkt ansikte. När Saga hör kollegan ropa på henne, säger hon till Mimmi att sitta kvar och vänta tills hon är tillbaka.

– Lova att du stannar här, säger Saga.

En hård duns i väggen hörs och anslagstavlan över Mimmis skrivbord skälver till.

Mimmi ser på Saga med skräckslagna ögon och håller för öronen med båda händerna.

Saga går ut i korridoren, men Ingrid är inte där. Hon tittar i riktning mot köket och upptäcker att dörren till pojkens rum står på glänt.

– Ingrid, säger hon dämpat.

Saga närmar sig, känner den kalla vinden från det mörka rummet, tvekar och går sedan över tröskeln. Gardinerna

fladdrar i det öppna fönstret, snö yr in och blomblad glider utmed golvet.

Bakom den tunga doften från hyacinter finns ett stråk av död.

Det är inte en medveten iakttagelse, men den gör henne ändå uppmärksam.

En blek reflex glider längs ena väggen.

Saga tar ett steg in och uppfattar samtidigt yxan som svingas från sidan.

Alla år som boxare får henne att tolka riktningen på slaget rätt. Hon sänker instinktivt huvudet och glider snett bakåt. Yxans blad passerar hennes ansikte, går rakt in i gipsväggen och fastnar i en bakomliggande regel.

Saga snubblar ut i korridoren innan kvinnan hinner rycka loss yxan. Hon räddar balansen med ena handen mot väggen, slår igen dörren och backar undan medan hon drar fram sin Glock ur hölstret.

Hon riktar vapnet mot dörren, backar undan ytterligare och kastar en blick över axeln.

Ingen befinner sig bakom henne.

Dörren mot badrummet är stängd, men ljuset är tätt där inne.

– Ingrid? frågar hon med höjd röst.

Ingen svarar och Saga vänder snabbt blicken mot pojakens rum igen.

Utan ett ljud har kvinnan tagit sig ut i korridoren. Hon står stilla och ser på Saga med yxan över ena axeln. Ansiktet är slutet, sammanbitet. Små prickar av blod är spridda över kvinnans glasögon, hals och båda armarna.

Saga backar långsamt, höjer vapnet och flyttar fingret från bygeln.

– Polis! ropar hon och kramar avtryckaren förbi det första hacket. Stanna och lägg ner yxan på golvet!

I stället för att göra som hon säger börjar kvinnan gå rakt mot henne. Hon andas genom näsan och närmar sig med stora kliv.

Saga ger pistolen stöd med vänsterhanden, sänker hastigt kornet och skjuter henne i låret. Kulan går rakt igenom muskeln och blod skvätter ut bakom henne. Kvinnan stönar till men fortsätter haltande framåt.

Byxbenet mörknar av blod.

Saga backar in i badrumsdörren.

Kvinnans läppar smalnar när hon fortsätter framåt. Hon höjer yxan och råkar dra ner taklampan.

Den slocknar och slår i golvet.

Saga skjuter kvinnan två gånger i bröstet. Rekylen får höger skulderblad att stöta in i dörren.

Krutgaserna skingras.

Kvinnan stannar, tar stöd mot väggen med ena handen, tappar yxan och sätter sig tungt på golvet. De blodiga glasögonen trillar ner i hennes knä, huvudet faller framåt och rycker några gånger i sidled.

*

I samma sekund som det första skottet hörs sparkar Joona in den smala gångdörren till sällskapsrummet. Det smäller till när låset brister. Dörren slår upp, rutorna krossas och glassplittor slungas ut över parkettgolvet.

Joona springer in med draget vapen. Nathan sliter bort sopsäcken från hagelgeväret och följer efter.

Joona vänder pistolen mot soffan tills han kommit runt den och siktar sedan mot dörren till köket.

Nathan riktar vapnet bakåt för att säkra deras ryggar medan de skyndar utmed eldstaden.

Deras avspeglade gestalter flyter över fönsterpartiet mot den mörka skogsranden.

Joona hejdar sig framför dörren och möter Nathans blick.

– Vi går in tillsammans, säger han dämpat. Du tar vänster sida, nittiofem grader.

Han tecknar nedräkningen med fingrarna och öppnar sedan dörren till köket. De springer in och säkrar de farliga vinklarna systematiskt.

Det är tomt.

Joona tecknar åt Nathan att bevaka dörren mot hallen medan han går runt en köksö med skolböcker och mobiltelefon.

Han vänder vapnet mot matsalen bakom draperiet.

Vågor av luftrörelserna från dem går över det stora tyget.

Mörkret har fallit i trädgården utanför och det är svårt att se genom draperiet. Joona kan bara ana bordet, stolarna och serveringsskåpet.

Två pistolskott hörs från korridoren.

– Vad fan är det som händer? viskar Nathan och ser sig om.

Joona går in bakom tyget, men siktar samtidigt på dörren mot gången. Han tittar mot Nathan och ser att han vänt sig bort från hallen precis när dörren öppnas bakom hans rygg.

– Hallen, ropar Joona.

Nathan hinner bara vända sig ett kvarts varv innan pappan kommer in i köket och avfyrar sitt hagelgevär mot honom.

Svärmen av kulor sliter bort hela bakhuvudet på Nathan.

Blod och hjärnsubstans skvätter ut på köksön och upp över draperiet.

Joona skyndar fram med stora steg medan Nathan faller.

Hans pistol är riktad mot pappans bröst, skottlinjen genom det tunna tyget är perfekt, men Joona skjuter inte.

Nathans döda kropp slår tungt i golvet och blir liggande på sidan.

Utan att släppa taget om geväret stryker pappan bort blod som stänkt över hans mun med ena axeln.

Han upptäcker inte Joona förrän han passerar det vita tyget.

Innan pappan hinner rikta vapnet mot honom knuffar Joona upp gevärspipan med ena handen och slår honom med sin pistolkolv över ansiktet.

Hagelskottet går av, rakt upp i taket.

Mannen vinglar åt sidan och försöker dra åt sig vapnet.

Knallen ringer i öronen och gipssmulor och damm yr ner över dem båda.

Joona vräker in höger armbåge mot mannens kind.

Träffen är våldsam.

Huvudet dunsar in i väggen och mannen går ner på ena knäet. Han är inte ens medveten om att Joona har ryckt åt sig hagelgeväret.

Blod rinner över mustaschen ur båda näsborrarna och blicken är förvirrad. Han stöder sig mot väggen med handen och försöker resa sig upp. Joona tar ett steg fram och sparkar honom rakt i bröstkorgen så att han kastas bakåt och glider på rygg över golvet.

– Ligg ner, säger Joona och stampar sönder gevärspipan.

Mannen återfår hostande andan när tunga steg hörs i trappan från övervåningen. Joona vänder blixtsnabbt pistolen mot hallen. Det är Jim som kommer in. Han är blek i ansiktet och blod rinner efter ena kinden.

– Fan, jag blev nerslagen, mumlar han och stannar i dörröppningen när han ser Nathans kropp.

SAGA KLIVER ÖVER den döda kvinnan när hon hör ett hagelgevär avfyras i köket. Hon riktar pistolen mot dörren och går tyst fram i korridoren. Kornet darrar till minimalt när geväret avfyras en andra gång.

Saga väntar några sekunder, går sedan till Axels rum, ser pojkens kropp i sängen och konstaterar att kollegan är död innan hon återvänder till Mimmis rum.

Allt är tyst.

Flickan har öppnat fönstret och klättrat ut. Hon har bara strumpor på sig. Avtrycken i snön från hennes fötter leder i en båge runt huset.

Saga tar upp sin radioenhet och anropar Joona i direkt-mode. När hon får höra att Nathan är död vill hon bara lägga sig ner och gråta.

Men samtidigt förstår hon att familjens vansinne innebär att Jurek har varit här.

Och om Jurek har varit här kan de veta någonting om Pellerina och Valeria.

Saga förklarar fort för Joona vad som hänt, att den lille pojken, Ingrid och mamman är döda och att hon tänker följa efter dottern.

– Gör det, hitta henne, säger han.

Det snöar kraftigare nu och fotspåren kommer snart att fyllas och försvinna.

Saga håller undan fönstret med handen, klättrar upp och sätter sig på fönsterkarmen. Det svarta blecket knakar när hon

flyttar sig längre ut, stöter ifrån med händerna och hoppar.

Hon landar mjukt i snön och tar ett steg framåt för att inte falla.

Flickan har kanske fem minuters försprång, men spåren syns fortfarande.

Saga springer runt huset och känner vätan från snön som hamnar i skorna och innanför byxbenen.

Bakom garaget har snö blåst upp i höga vallar. Hon pulsar fram med pistolen i handen. Det är mörkare här, som om skogen sprider ett svart sken in över tomten.

Lekstugan är faluröd med vita knutar och svart takpapp, vita foder och spetsgardiner i fönstren.

De gamla fotspåren kan bara anas under nysnön som en liten bäckfåra, men de nya syns fortfarande tydligt.

Det är mörkt inne i lekstugan, men alla spår leder rakt fram till den lilla dörren med färgad glastruta.

Saga går fram genom snön, ser sig över axeln, ställer sig bredvid dörren och knackar på.

– Mimmi? Kom ut nu.

Hon knackar på igen, väntar några sekunder innan hon sträcker sig från sidan och trycker ner handtaget.

Hon drar och trycker, men dörren är låst.

– Mimmi, kan du öppna? Jag vill bara prata med dig, jag tror att du kan hjälpa mig.

Saga tycker sig höra något, ett svagt hasande över golvet, en tyngd som långsamt förflyttas.

– Jag måste komma in, säger hon.

Hon slår sönder den lilla rutan i dörren med pistolen, hör skärvorna klirra till golvet på insidan och sveper längs fönsterbågen med pipan för att få bort de värsta skärvorna.

Det är helt mörkt i stugan.

En unken lukt når ut när hon försöker få in armen. Jackan hasar upp en bit innan det tar stopp.

Öppningen är för liten.

Saga tar av sig jackan och tröjan, slänger plaggen på marken.

Hon har bara en vit undertröja på överkroppen. Sportbehåån syns genom det tunna bomullstyget. Hennes smala armar med skarpt tecknade muskler är fulla av blåmärken och rispor.

Kylan är underligt skarp mot hennes nakna skinn och varje snöflinga som landar på henne bränner som en gnista från ett tomtebloss.

Hon försöker se genom hålet i dörren.

Ingen rör på sig där inne.

Saga håller pistolen i höger hand och närmar sig öppningen försiktigt.

Så fort hon för in armen börjar flickan skrika, så högt att rösten spricker. Saga försöker nå låset, men måste längre ner.

Flickan tystnar tvärt.

Saga lutar sig mot dörren, skär sig i armhålan, når ner till handtaget på insidan och hittar nyckeln som sitter i låset.

Med stelfrusna fingrar försöker hon vrida den runt. Hon hör det hasande ljudet över golvet igen men tvingar sig själv att fortsätta.

Hon tappar taget, hittar nyckeln med fingertopparna och gör ett nytt försök. Låset klickar till och Saga drar försiktigt ut armen igen.

Hon trycker ner handtaget, öppnar dörren och flyttar sig undan.

Allt är tyst.

Det är för mörkt för att hon ska kunna urskilja något inne i lekstugan.

– Mimmi, jag kommer in nu, säger Saga.

Hon hukar sig och måste ta stöd med den fria handen mot golvet för att ta sig under den låga dörrposten.

Det luktar smuts och fuktiga kläder.

I mörkret krockar Saga med en liten möbel, sjunker ner på huk och ser en leksaksspis med kottar i en kastrull.

– Vi måste tala, säger hon dämpat.

En bylsig gestalt rör på sig en aning i ena hörnet. Flickan sitter på golvet omsvept av filter och håller för öronen.

När Saga vänjer sig vid mörkret kan hon urskilja flickans bleka ansikte, ögonens blanka rädsla och de sammanpressade läpparna.

*

Joona släpar ut pappan i matsalen och låser fast honom med handfångslen kring ett av benen till det tunga bordet. Sedan river han ner en sektion av draperiet och lägger det över Nathans kropp.

Nathan har varit hans vän och kollega sedan Joona började på Rikskriminalpolisen. Han har ingen aning om hur många gånger som han genom åren har sökt upp Nathan bara för att få sitta ner och samla tankarna ihop med honom.

Joona ser att blod redan har trängt igenom tyget över Nathans huvud. En tunn båge av blod drogs upp av den kubanska klacken i fallet.

Jim har satt sig på en av de höga stolarna vid matbordet. Han är blek och svettig i ansiktet och har öppnat uniformen i halsen.

– Ambulanser och polis är på väg, säger Joona till Jim. Men du får gärna hjälpa Saga att leta efter flickan, hon får inte försvinna.

– Va?

– Om du klarar av det.

– Jag måste bara... jag tror att jag hörde vad Bauer sa, säger han. Är Ingrid död? Har de dödat henne? Är det sant?

– Jag beklagar, svarar Joona. Jag är så ledsen.

– Nej, men... vi blev varnade, du försökte hindra oss, säger han och drar en hand hårt över ansiktet. Vad fan är det för fel på de här människorna? Vi försöker bara hjälpa dem och de...

– Jag vet, avbryter Joona lugnt.

– Jag fattar det bara inte, mumlar Jim och ser på Joona som

om han inte kan minnas vem han är. Jag går efter flickan, säger han och vinglar till när han reser sig från stolen.

– Tänk på att hon bara är ett barn, säger Joona.

Jim svarar inte, han lossar ficklampan från bältet medan han går ut i hallen. Ytterdörren öppnas och slår igen lite för hårt.

Resten av draperiet kommer i gungning av luftrörelsen.

Joona är säker på att Valeria och Pellerina är begravda här någonstans. En hundförare är på väg hit. Om de fortfarande lever är det väldigt bråttom nu. Temperaturen har fallit från noll till minus nitton på ett dygn.

Joona går runt bordet, blickar ut över det snötäckta landskapet och vänder sig sedan till mannen. Han ligger med kinden mot golvet. Den blonda mustaschen är mörk av blod och ena ögat har svullnat igen.

– Du kommer alldeles snart att föras till arresten och begäras häktad, säger Joona. Men om du hjälper mig nu är det möjligt att ditt läge förbättras en aning.

– Ni fattar ingenting, sluddrar mannen.

– Jag vet att Valeria de Castro och Pellerina Bauer finns här någonstans.

– Det var självförsvar, överlevnad...

– Tommy, säger Joona och sjunker ner på huk för att möta mannens blick. Jag lät bli att skjuta dig eftersom jag behöver svar... jag vet att ni har träffat Jurek Walter. Du måste berätta vad han har fått er att göra.

SAGA HAR KRÄNGT på sig jackan igen i den trånga, kalla lekstugan. Hon erbjöd Mimmi sin tröja, men fick inget svar.

Det är uppenbart att flickan gömt sig här många gånger, hon har filter och en sovsäck, det luktar gammal urin från en hink i hörnet och golvet är fullt av tomma kakpåsar, läskedrycksburkar och godispapper.

– Varför gömmer du dig här?

– Vet inte, säger flickan tomt.

– För att du inte orkar med det som har hänt i huset?

Mimmi rycker omärkligt på axlarna.

– Vi är egentligen här för att vi letar efter en kvinna och en flicka, Valeria och Pellerina.

– Jaha.

Saga tar fram mobilen och visar några bilder på dem. Mimmi tittar bara hastigt och slår sedan ner blicken. Hennes ansikte ser ut att vara skulpterat av is i det kalla skenet från skärmen.

– Känner du igen dem? frågar hon.

– Nej, svarar flickan och vänder bort ansiktet.

– Titta igen.

– Jag vill inte.

Det blir alldeles mörkt i lekstugan när Saga släcker skärmen och stoppar telefonen i jackans innerficka.

– Det ni har hållit på med här är över, från och med nu kommer det att bli en jobbig tid, med polis och sociala myndigheter, men hur det slutar för dig avgörs av dina svar här och nu.

– Jaha.

– Ska vi gå tillbaka till huset?

– Jag orkar inte, viskar hon med skälvande röst.

– Jag förstår det, jag hittade din lillebror, säger Saga.

Mimmi börjar gråta precis när ett hoppande ljussken når in i lekstugans mörker. Saga kryper fram till fönstret och hör knastret av spindelnät som dras sönder när hon för undan gardinen.

Det är Jim som närmar sig lekstugan med en ficklampa i handen.

Skenet bildar en virvlande tunnel som stöter ner i snötäcket för varje steg.

Han följer hennes och flickans fotspår.

– Bauer? Är du där?

– Vi är här inne, ropar hon tillbaka.

Tunga steg hörs utanför, dörren öppnas och Jim kryper in i lekstugan. Han andas flämtande och lägger ficklampan i dock-sängen. Skenet går genom spjälorna och fyller det lilla rummet. Inredningen är gammal och fuktskadad, de rosa tapeterna är buckliga, spindelnät hänger från den trasiga taklampan och döda flugor ligger i fönstren.

– Jag skulle leta efter er, mumlar han och råkar knuffa omkull spisen när han sätter sig på golvet.

Det knakar i lekstugan när han vänder sig och tränger sig fram till flickan. Han andas darrande och genomskinligt snor rinner från näsan.

– Det var du – eller hur? Du dödade min kollega, säger han med skärrad röst och plötsligt trycker han sin pistol mot flickans huvud.

– Jim, ta bort fingret från avtryckaren, säger Saga snabbt.

– Var du tvungen att döda Ingrid? frågar han med gråt i rösten.

– Lugna dig, Jim, säger Saga samlat. Ta bort fingret från avtryckaren och lägg ner vapnet.

Pistolen darrar till framför flickans ansikte. Jim är svettig i pannan och ögonen är uppspärade.

– Hur känns det nu? frågar han uppjagat och stöter mynningen mot henne så att hennes huvud gungar till.

– Snälla, gör det inte, säger Saga. Jag vet att du är upprörd, men det var inte...

– Hur känns det? skriker han.

– Bra, svarar flickan och ser honom i ögonen.

Pistolen skälver till i hans hand igen.

– Lyssna, Jim, det var inte Mimmi som dödade Ingrid, säger Saga.

– Men det...

– Det var hennes mamma som gjorde det, förklarar Saga. Hon var där inne, vi visste inte det, hon hade gömt sig.

– Hennes mamma?

– Hon hade gömt sig i pojkens rum.

– Vad fan är det för fel på er, säger han svagt och sänker vapnet.

Saga tar pistolen ur hans hand, säkrar den, drar ut magasinet och matar ut kulan i loppet.

– Gå ut nu och se till att ambulanserna hittar hit, säger hon.

Han stryker bort snor med handryggen, kryper ut igen, slår huvudet i dörrposten och stänger dörren efter sig.

– Jag är ledsen för att han hotade dig, han kommer att bli anmäld och sluta som polis, men man kan göra hemska saker när någon som är väldigt viktig för en dör.

Mimmi nickar svagt och ser på henne.

– Jag vet att du kan hjälpa mig, säger Saga.

– Du fattar inte, det går inte.

– Titta en gång till, säger Saga och visar bilderna på Valeria och Pellerina.

– Jag vet vilka de är, fräser hon och slår undan mobilen. De var de som gjorde det, fattar du inte, de brände honom och dödade honom... Ska de slippa straff? Det är inte rätt, de har förstört allting...

Saga sätter sig på golvet bredvid henne och lägger ena armen

om hennes axlar. Med låg röst berättar Mimmi om mannen från den ryska säkerhetstjänsten. Hon minns inte hans namn, men han hade spårat kvinnan och flickan hela vägen genom Ukraina, till Polen och hit. De är båda allvarligt psykiskt sjuka. De träffades på Serbskiinstitutet som de rymde ifrån. De har en pakt, reser runt, blir fixerade vid vissa familjer och dödar alla, en efter en.

– De börjar alltid med det minsta barnet, viskar hon.

– Var finns de nu? Vet du det?

Hon drar darrande efter andan och förklarar att mannen från den ryska säkerhetstjänsten ska föra dem ut från Sverige och ställa dem inför rätta i Ryssland.

– Jag vet att man inte ska göra så här, men i Sverige skulle de bara få vård och släppas direkt och då skulle de åka hit och döda oss... i Ryssland kommer de sitta i Straffkoloni 56 i resten av sina liv.

Saga visar en bild på Jurek i sin telefon.

– Är det här mannen?

Mimmi slår ner blicken och nickar.

– Vet du var Valeria och Pellerina befinner sig nu?

– Nej, säger hon svagt.

– Jag måste hitta dem, för de har aldrig dödat någon...

– Min lillebror, de dödade honom, de brände honom i ansiktet, bröt armarna och...

Hon börjar storgråta med öppen mun.

– Men Mimmi, såg du det? Med egna ögon?

Flickan bara fortsätter gråta.

– Du såg aldrig vem som dödade din lillebror – eller hur?

Mimmi lugnar sig, andas ryckvis och hickande.

– Han berättade allting, snyftar hon. Varje detalj, han var så ledsen för att han inte hade hunnit hit i tid för att rädda Axel.

– Den här mannen jobbar inte för säkerhetstjänsten, det var han som dödade din bror och någonstans ligger Valeria och Pellerina i varsin grav... för det är så han gör.

Flickan reser sig halvt och kräks i hinken, andas flämtande och kräks igen. Hon sätter sig tungt, lutar sig mot väggen och torkar munnen med tröjans ärm.

– Visa mig, säger Saga.

*

Joona ställer sig återigen i matsalsfönstret och tittar på lekstugan. Skenet från Jims ficklampa strålar ut genom den öppna dörren och de tre fönstren och sprider sig som ett kors av ljus över snön.

Fotspåren är helt försvunna nu.

Avspeglad i glaset syns det stora bordet och mannen på golvet. Han ligger på sidan med händerna över huvudet. Joona har förklarat att de snart har kriminalsökhundar på plats, men mannen säger ingenting trots att Joona anar att han börjat förstå sitt misstag.

Ljuset i lekstugan rör plötsligt på sig och Saga kryper ut med ficklampan. Hon vänder sig om, hjälper flickan ut och ger henne stöd.

De går tillsammans genom den djupa snön mot huset.

Trots det svaga ljuset och röken från deras andetag ser Joona förändringen i deras allvarliga ansikten.

Han möter dem i hallen och följer med dem nerför trappan till en gillestuga med bruna skinnmöbler och biljardbord.

Det är lågt i tak och luktar svagt av källare.

Flickan försöker knuffa undan biljardbordet och Joona ställer sig bredvid henne och hjälper till.

De små metallhjuln under benen till det tunga bordet gör djupa spår i den persiska mattan.

Alla är tysta.

Långsamt rullar den tunga möbeln undan och stöter hårt i väggen. Ramen i en tavla skallrar till och en kula dunsar mot sargen.

Joona och Mimmi drar bort den stora mattan åt andra hållet.

En rektangel på två gånger en meter är slarvigt uppsågad i brädgolvet. Joona tar fram sin kniv, petar upp ena kanten, får tag med fingrarna och lyfter upp skivan.

Hela husets trossbotten med isolering och bjälkar följer med.

Han får ett nytt grepp, river sig på underarmen och släpar undan golvsektionen.

Flickan har sjunkit ner bredvid biljardbordet med händerna för öronen.

Joona går fram till öppningen och känner iskall luft flöda upp.

– Gud, viskar han.

– Skynda dig, skynda dig, kvider Saga.

På marken under huset står två omålade kistor med spännremmar runt locken. Sågspån och flisor ligger kring dem. Det enda som hörs är Sagas snabba andhämtning.

JOONA VÄNTAR PÅ besked på akutmottagningen på Karolinska sjukhuset i Huddinge. Han går rastlöst fram och tillbaka genom korridoren.

Han vet inte för vilken gång i ordningen som han passerar de båda stolarna med slitna sitsar utanför akutrummet och bordet med foldrar med patientinformation.

Hans hår är rufsigt, ansiktet är trött och oroligt, ögonen intensivt silvergrå och hans skjorta och byxor är skrynkliga. Han har tvättat bort det värsta av blodet och dammet från ansiktet och händerna.

Osorterade bilder från tumultet i gillestugan slungas hela tiden mot honom. Plötsliga fragment i det skakande skenet från ficklampan rusar genom hans hjärna.

Det är så fruktansvärt.

Nathans våldsamma död, de två kistorna under huset, stan-ken från kropparna, skräcken i ambulanssjukvårdarnas ögon och tonårsflickans skrik när hon släpades bort av en kvinnlig polis.

För kanske fyrtionde gången stannar Joona till vid de svarta dörrarna med fönster i slutet av sjukhuskorridoren, ser ryggarna på de båda uniformerade poliserna som håller vakt utanför avdelningen, vänder och börjar gå tillbaka.

Säkerheten på sjukhuset är hög: sexton poliser bevakar avdelningen, men Joona vet att ingenting är över förrän de har tagit Jurek Walter.

Dörrarna i den andra änden av korridoren öppnas auto-

matiskt och en gammal kvinna rullas in i en akutpatientvagn.

Joona tänker på Sagas panik.

Hon höll ficklampan med båda händerna, men kunde inte stå stilla. Skuggorna skakade och gav sig iväg i aggressiva stötar uppför väggarna.

Hennes ångest var som ett fångat djurs, det fanns ingenstans hon kunde ta vägen med den.

Joona fortsätter längs korridoren. Fyra horisontala trälistor löper utmed väggarna för att ta upp stötarna från sängarna. Armaturen i taket glänser som disiga moln i det grå plastgolvet.

Han kan inte sluta tänka på det.

Vinscharna smällde till när de öppnades, han slet i spännremmarna och skrapade ryggen mot det uppsågade golvet.

Det hårda ljuset från ficklampan gick genom dammet som hans skor trampade upp från den torra marken.

Han tog tag med båda händerna och stjälppte det första kistlocket åt sidan.

Valeria låg där med en grå filt över sig som ett lik i en svepning efter en jordbävning.

Det magra, smutsiga ansiktet var stilla, läpparna hade spruckit och ögonen var slutna.

Hon reagerade först när det hårda ljuset träffade henne rakt i ansiktet och började famla i luften med ena handen efter locket.

– Inte mer, grät hon och försökte ta sig upp.

– Valeria, det är jag, det är Joona, sa han. Vi har hittat dig, vi är här nu.

Hon skakade i hela kroppen, förstod inte att det var han, försökte slå sig fri och träffade honom på munnen med underarmen.

Han gav henne stöd och filten föll av henne när hon klättrade över kistans kant. Hon blinkade i ljuset, bländad och förvirrad, höll på att falla och började sedan krypa mot den andra kistan.

– Pellerina, kved hon medan hon försökte få upp locket.

Hon var svag och kunde inte använda sina svullna händer;

naglarna var sönderbrutna och fingertopparna blodiga.

– Öppna kistan, skrek Saga. Du måste öppna kistan.

Joona stannar i korridoren och lutar sig med båda händerna mot väggen. Två undersköterskor i ljusblå kläder skyndar förbi honom.

Han tittar ner på tejpreamsorna på golvet som visar var britsar och patientvagnar ska lämnas men han ser bara den mörka gillestugan: gula jackor med breda reflexband, blöta kängor, hur han drog undan Valeria från den andra kistan och lyfte upp henne till den första anestesisijsköterskan som kom ner i gillestugan.

En sjukvårdare började gråta.

Båren stötte in i trappans vägg och färgflagor föll till golvet.

Saga tappade ficklampan, den slog i den uppsågade kanten, föll ner på den torra marken bredvid Valerias kista och rullade in under huset.

Joona skar upp remmarna kring den andra kistan, släppte kniven till marken och välte undan locket.

Saga skrek så att hennes röst sprack, någon försökte hålla undan henne, hon slog sig fri och föll ner på knä vid kanten till det uppsågade hålet och viskade sin systers namn.

I kistan låg Pellerina i bylsiga byxor och en blå dunjacka. Det bleka ansiktet var helt stilla och hon reagerade inte på ljuset från ambulanspersonalens lampor.

Den lilla runda munnen var insjunken, kindbenen spetsiga.

Joona lyfte försiktigt upp Pellerinas kropp ur kistan, höll henne som ett sovande barn mot sin bröstkorg, med handen om nacken och hennes huvud mot sin kind. Han hörde inget hjärtslag, kände ingen puls.

– Jag vill inte, grät Saga.

En ny bår bars nerför trapporna när Joona uppfattade ett svagt pysande från Pellerinas mun.

– Jag tror att hon lever... Skynda er, hon lever, ropade han. Ta emot henne, hon är fruktansvärt nerkyld.

Han trampade över tomma plastflaskor och påsar i den andra kistan, vinglade framåt och lyfte upp flickan till två ambulanssjukvårdare. De la henne mjukt på båren. Saga klappade henne på kinderna och upprepade gång på gång att allt skulle bli bra nu.

Joona går till slutet av korridoren igen, tittar på de båda poliserna, vänder och fortsätter tillbaka mot akutrummets dörr.

Han drar handen genom håret och sätter sig på den ena stolen. Ryggstödet knakar när han lutar sig mot det och vilar bakhuvudet mot väggen.

Han har precis rest sig upp igen när dörren öppnas och en läkare i vit kortärmad skjorta och vita byxor kommer ut.

– Joona Linna? säger hon.

– Är hon vaken?

– Jag försökte säga att hon borde vänta med besök, men hon vill absolut träffa dig.

– Hur mår hon?

– Det är för tidigt att säga, hon är väldigt svag.

Läkaren förklarar att de fortfarande väntar på provsvar men att hennes bedömning är att Valerias tillstånd inte längre är livshotande. Hon kom in med sepsis, akut vätskebrist, näringsbrist och framförallt hypotermi. Hennes kroppstemperatur var nere på 32 grader i ambulansen, men på fem timmar har de med hjälp av varmluft och intern uppvärmning fått upp den till en normal nivå. Hennes tår och händer var förfrusna, men kommer inte behöva amputeras som man först trodde.

Joona tackar läkaren, knackar försiktigt på dörren och går in.

Valeria ligger i en sjukhussäng med uppfällda grindar på sidorna. Hennes ansikte är blekt och avmagrat. Hon är kopplad till saturationsmätare, EKG och blodtrycksmonitorering, får syretillskott genom näsan och har katetrar i båda armvecken.

– Valeria, säger han försiktigt.

Han går fram och rör vid hennes hand. Hon höjer sin trötta blick och ser på honom.

– Tack för att du hittade mig... snuttjavel, ler hon.

– De säger att du kommer att bli bra.

– Jag mår redan bra.

Hon plutar med munnen, han lutar sig ner och kysser henne. De ser på varandra och blir allvarliga igen.

– De säger ingenting till mig om Pellerina, säger hon lågt.

– Inte till mig heller... hon hade ingen puls när vi hittade henne.

Valerias ögonlock är tunga och hon sluter dem trött. Hennes mörka lockar ligger utspridda över kudden och mot den tunna skivan av furu som sitter infattad i sängens kromade gavel.

– Vad hände i huset? frågar hon och öppnar ögonen igen. Varför gjorde de som de gjorde... jag menar, mot oss?

– Det är för tidigt att prata. Du behöver vila. Jag sitter här hos dig.

Valeria fuktar de såriga läpparna.

– Fast jag måste få veta, säger hon. Jag förstod att de var arga på oss, tyckte att det var vårt fel att sonen dött.

– Det låter som något Jurek kan ha sagt, men jag vet inte, det var Saga som förhörde flickan i familjen, säger Joona och drar fram en stol till hennes säng.

Han hinner precis berätta att Nathan och en kollega från Södertäljepolisens dödade under insatsen när Saga kommer in i rummet. Det syns att hon har gråtit mycket, hennes ögon är röda och svullna.

– Pellerina är sövd, förklarar hon med dämpad röst. Läget är kritiskt, de har fått upp värmen, men de har problem med hjärtat, det slår alldeles för fort...

Sagas röst grumlas och hon sväljer hårt.

– De använde hjärtstartare för att lugna ner det... Tänk om hon aldrig vaknar upp? viskar hon efter en stund. Då är kistan det sista hon var med om... mörkret, ensamheten.

– Vi pratade hela tiden, berättar Valeria och hostar svagt.

– Gjorde ni det? frågar Saga och ser på henne med förtvivlad blick.

– Hon var inte rädd, jag lovar, det var hon inte, fortsätter Valeria. Hon frös och var törstig... men vi låg bredvid varandra och hon behövde bara säga mitt namn så svarade jag... hon var säker på att du skulle rädda henne och det gjorde du.

– Hon vet inte att jag kom, viskar Saga.

– Jag tror att hon vet det, säger Valeria.

– Jag känner att jag måste gå tillbaka nu, säger Saga lågt och snyter sig.

– Det är klart, säger Joona.

– Du hörde att Södertörns åklagarkammare har begärt pappan häktad? frågar Saga och slänger papperet i sopkorgen vid handfatet.

– Ja, säger Joona.

– Varför gjorde de så här mot oss egentligen? frågar Valeria.

– Det var Jurek, han krossade den här familjen fullständigt, säger Saga. De har inte gjort honom någonting, men han behövde platsen, han behövde deras lojalitet under några veckor... Så han slog ihjäl deras minsta barn och skyllde det på dig och Pellerina, fick dem att hata er.

– Det är så fruktansvärt, viskar Valeria och hostar svagt igen. Kan ingen bara stoppa honom?

– Jo, svarar Joona.

– Inte du, du har gjort ditt, det räcker, säger hon snabbt.

– Valeria, jag stannar här tills du mår bättre, säger Joona. Men ingenting är över, Jurek Walter är inte färdig, han kommer tillbaka efter dig... du behöver inte vara rädd nu, vi har sexton poliser här på sjukhuset och det håller honom borta... men förr eller senare kommer nivån på bevakningen sjunka.

– Vad tänker du göra? frågar Saga.

– Jag fortsätter med stjärnbilden... det är en chansning, men den stjärna som utgör själva hjärtat, Pollux hjärta... den ligger rakt över en liten ö i Mälaren.

– Du förstår att du inte kan göra det här ensam, säger Saga tungt. Jag skulle gärna följa med, det vet du, men jag måste

stanna hos Pellerina, jag måste finnas där när hon vaknar.

– Jag klarar det.

– Lyssna på henne, säger Valeria upprört.

– Joona, inte ensam, upprepar Saga. Det är för farligt, det vet du, du måste för helvete prata med Carlos.

– Det är ingen idé.

– Ett tajt team från Nationella insatsstyrkan, vädjar Saga.

– Nej, säger Joona.

– Men Rinus Advocaat – kan du inte ringa honom? Han är säkert här på några timmar, säger Saga.

Joonas ansikte stelnar till och han lägger ena handen långsamt på sängens kromade kant.

– Jag trodde inte att du kände till Rinus, säger han lågt.

– Du pratade om honom efter Disas död, förklarar Saga. Du var ju nästan död själv, men jag förstod att du litade på honom, kan du inte be honom om hjälp?

– Nej, svarar Joona och ser på henne med ögon som aldrig har varit mörkare än nu.

– Sluta, säger Saga med rädd röst. Joona? Säg att det inte är sant.

– Hur illa är det? frågar han skrovligt.

– När Jurek tog Pellerina, jag fick panik och försökte få tag på dig, jag var tvungen.

– Saga, säger Joona och reser sig tungt.

– Jag hade panik, säger hon nästan ohörbart. Jag tänkte att du skulle berätta var kvarlevorna efter brodern fanns.

– Vad gjorde du? frågar Joona.

Hon stryker sig hårt över ögonen för att få bort tårarna.

– Det är kanske ingenting, men jag tänkte att om man ska gömma sig måste man få hjälp... Nålen gör vad som helst för dig, men han är inte hård på det sättet... därför tänkte jag på Rinus, jag ringde hem till honom i Amsterdam, talade med en man som hette Patrik... han sa att Rinus var på jobbet och jag lämnade mitt nummer... ingen har ringt tillbaka.

– Kan Jurek ha kommit åt din telefon?

– Förlåt, viskar Saga.

– Då tar han min dotter snart, säger Joona och börjar gå mot dörren.

– Spring, säger Valeria.

Joona hör Saga säga förlåt igen från akutrummet precis innan dörren stängs bakom honom.

LUMI FLYTTAR NATTSIKTET systematiskt över den första zonens mittparti, dröjer vid buskarna och de gamla trädgårds-möblerna intill det övergivna boningshuset.

Allt är överjordiskt stilla denna natt.

Hon tittar på den igenspikade dörren och de fuktskadade plywoodskivorna framför fönstren.

För att få en överblick igen sänker hon siktet och tittar ut. Hon måste hela tiden behålla sin koncentration.

Det har varit minusgrader de senaste dagarna och nu är det ovanligt stjärnklart för att vara mitt i Europa.

Utan nattsiktet syns inte det gamla huset i mörkret. Ibland blinkar strålkastare till från långtradarna på motorvägen genom buskar och grenverk.

Grått sken ligger som en glaskupa över den närmaste orten Maarheeze och längre bort fångas stadsljuset från Weert upp av partiklarna i luften och svävar som ett färglöst norrsken på natthimlen.

Lumi höjer siktet igen och börjar om helt nära verkstaden, panorerer utmed den överväxta maskindelen som ligger i diket. Hon har alltid tyckt att den ser ut som en väldig hårrulle, en papiljott.

Det är den roterande haspeln längst fram på en skördetröska.

Långsamt följer hon den gropiga grusvägen från verkstaden med blicken, hela vägen runt hagen och fram till bommen där hon sa hej då till sin pappa.

Det hade varit gryning och dimmigt över åkrarna.

Hon tänker på hur hon förlorade taget om sin egen självsäkerhet och började gråta.

Medan hon avsöker den smala vägen upp mot Rijksweg släpper hon än en gång in den ångestfyllda tanken på att hon skickade iväg sin pappa på ett uppdrag som han kanske inte återvänder från, rakt mot den person han velat gömma sig för.

Den första dagen som hon var ensam med Rinus i verkstaden var spänd och tyst.

De skötte sina sysslor, följde schemat, men märkte att när en av dem hade gått av ett skift, ätit, duschat och sovit var det fortfarande mycket tid över.

De började hålla varandra sällskap, hämta kaffe till varandra, sitta och småprata och så småningom började de samtala på allvar.

Rinus förstod att hon var ledsen efter bråken med sin pappa och berättade om när han för första gången för många år sedan hörde talas om Jurek Walter.

– Joona ringde mig över en krypterad linje och jag berättade om det här stället, jag vet att han ville åka hit, att han ville gömma sig tillsammans med er, men han gjorde till slut ett annat val... Du måste ha varit fyra år när du lämnade Sverige.

– Tre, svarade hon.

– Men du lever, du har ett liv.

Hon nickade i mörkret och tittade sedan på det avlägsna växthuset med kikarsiktet.

– Jag har ett liv nu... jag växte upp med min mamma i Helsinki och var ganska blyg, sa hon. Och nu bor jag i Paris och har en massa vänner, det går inte att fatta... Jag har en jättesnygg pojkvän, jag trodde aldrig att det skulle hända, jag menar, jag har alltid tänkt, du vet, vem skulle vilja ha mig.

– Ungdom är slöseri på ungdomar, muttrade Rinus.

– Kanske det.

– Vet Joona om att du har en pojkvän?

– Jag har nämnt det.

– Bra, nickade han.

Lumi tänker på detta första samtal med Rinus medan hon flyttar stolen och nattsiktet till zon 3. Utan stress går hon och hämtar vattenflaskan, filten och sist prickskyttegeväret som hon lägger framför sig på golvet intill väggen.

Hon sätter sig och blickar ut i mörkret. Det enda som syns genom luckan är telemastens röda lanterna och det suddiga skenet från Eindhoven, staden som ligger ungefär tjugo kilometer bort.

Nära centralstationen finns ett studenthotell där Joona har hyrt ett rum till henne om hon skulle behöva fly härifrån.

Lumi hinner precis ta upp siktet igen när Rinus kommer in i rummet med två burkar Coca-Cola och varma popcorn i en påse. Hans skift börjar inte ännu, men han brukar dyka upp ungefär en timme för tidigt för att umgås.

– Kunde du sova?

– Med ett öga i taget, skojar han och ger henne den ena burken.

– Tack.

Hon ställer burken på golvet intill geväret och börjar avsöka den närmaste delen av zonen, grusplanen och det förfallna taggtrådsstängslet mot hagen.

Rinus äter popcorn framför monitorn som visar garagets insida och det närmaste området runt verkstaden.

Hon följer sitt inarbetade ruttmönster över hagen och bort till träddungen med flyktvägens dolda utgång.

– Jag tänkte på det du sa i morse, att du ändå har pratat med din pappa, haft långa samtal, säger Rinus. Det hade jag aldrig med min... Sjra, hette han, har jag sagt det? Det heter man bara här nere... han var aldrig norr om Waal. Vi var väldigt katolska och... jag vet inte, pappa ville bara väl, men för mig var det ett fängelse, kyrkan, fastan.

– Och din mamma?

– Hon har hälsat på mig och Patrik ett par gånger i Amster-

dam, men jag tror aldrig att hon verkligen tagit in att han är mitt livs kärlek, även om jag har sagt att vi ska gifta oss.

Lumi återvänder med nattsiktet till den stora traktorskopan som ligger i kanten till dungen.

– Innan jag träffade Laurent var jag ihop med en äldre man som var gift, en gallerist, berättar hon.

– Det har jag också provat, säger Rinus och ställer popcorn-påsen på golvet. Inte en gallerist, men en äldre man...

– Pappakomplex, ler hon.

– Jag var jättesmickrad i början, imponerad av allt han sa... men det fungerade inte, för han höll på och förminskade mig och mina åsikter hela tiden.

Lumi suckar instämmande.

– Jag bröt med galleristen när han ville installera mig i en lägenhet som han hyrde... jag skulle liksom vara tillgänglig som älskarinna när det passade in i hans liv.

– Laurent är bättre, säger Rinus.

– Ja, det är han... Han har en del att jobba på fortfarande, men han är bra.

Precis klockan två tar Rinus över Lumis stol och flyttar den till zon 5. Hon ger honom nattsiktet och geväret och blir sedan stående bakom honom med Coca-Cola-burken i handen.

– Vad händer på skolan nu när du är borta?

– Jag vet inte, det är meningen att jag ska göra ett grafiskt projekt på temat "dysfunktionell sammansmältning", svarar hon.

– Vad är det? frågar Rinus.

– Ingen aning, ler hon. Det är antagligen det man ska utforska.

– Jag tänker direkt på familjer, som alltid... för på sätt och vis passar man aldrig ihop, men jag vet inte.

– Det är kanske lite för lätt.

– Kärlek... eller sex, föreslår han.

– Bra, Rinus, ler Lumi.

– Det är som ett kreativt rus, skojar han och fläktar sig med handen.

Hon skrattar, tittar på klockan och förklarar att hon kommer in med kvällsmaten när hon har tränat och börjar sedan gå utmed skottgluggarna mot garaget. Hon för undan draperiet, rundar trappan till undervåningen, öppnar dörren och passerar köket.

Det är varmt i hennes rum och hon sänker termostaten på radiatorn en aning. Hon hittar ett par rena trosor och tar sedan väskan med träningskläder från golvet.

När hon återvänder hör hon golvet i korridoren knäppa till bakom sig. Hon får för sig att hon har tappat något, stannar och vänder sig om.

Det enda hon ser är den slutna dörren till det sista sovrummet och den igensatta nödutgången med orden Stairway to Heaven.

Hon går förbi köket igen, genom dörren till trappan och fortsätter ner till undervåningen.

När hon har passerat förråden för mat och vapen hör hon hur det tickar från elskåpet bredvid klädkammaren.

En av de första dagarna provade hon att tränga sig in mellan de hängande kläderna för att kontrollera flyktvägen. Hon har fällt undan den grova stålbommen, öppnat dörren och känt den svala källarluften från kulverten i ansiktet.

Nu ställer hon väskan på träbänken i omklädningsrummet, byter om till träningskläder och hänger upp sina cargobyxor, tröjan och linnet på en av krokarna.

Hon sätter upp foten på sittbänken och knyter ena skon, ser att en lös träribba höjer sig några centimeter i den andra änden och tänker av ren vana att hon kan vrida loss den om hon behöver ett tillhygge.

Lumi går in i träningsrummet, cyklar en timme i ganska högt tempo och gör sedan armhävningar och situps på det kalla golvet innan hon återvänder till omklädningsrummet, drar av sig de svettiga kläderna och går in i badrummet.

Hon låser och känner på dörren. Våtrumsmattan är kall under fötterna och hon fryser så att huden knottrar sig över hela kroppen.

Varje gång hon duschar kontrollerar hon badrumsskåpet, tar ut plastfickan med pistolen och försäkrar sig om att den är laddad. Egentligen har den ett för trångt sikte för att passa henne. Spalten mellan korn och sikte ska inte vara så liten när snabbhet är viktigare än absolut precision.

Hon lägger tillbaka vapnet, stänger spegelluckan och ser på sitt trötta ansikte.

Taklampan flimrar till.

Ett tunt lager damm ligger på ovansidan av den vita glaskupan. Skenet sprider sig i taket som en suddig cirkel.

Med höger hand för Lumi undan det vita duschdraperiet, vrider på vattnet och flyttar sig bort från strålarna ur taksilen.

Bara män kan välja bort möjligheten till handdusch när de bygger badrum, tänker hon.

De första stänken syns som grå ringar på det vita polyester-tyget. Det brusande ljudet fyller badrummet. Hon väntar tills värmen från vattnet ångar ut mot henne och spegeln börjar bli immig.

LUMI GÅR IN i duschen, drar igen draperiet och ryser över hela kroppen när det heta vattnet flödar över henne.

Hon tänker på Laurent, hur han brukar sitta naken i hennes säng och klinka på gitarren med en cigarett mellan läpparna.

Strålarna dånar mot hennes huvud, duschväggarna och draperiet.

Hon börjar bli varm, musklerna slappnar av efter att ha varit statiskt anspända i så många timmar.

Ett skrapande ljud hörs genom väggarna och Lumi för undan duschdraperiet lite och tittar på dörrens vred.

Svalare luft når in till henne.

Droppar av kondens sitter som små pärlor på handfatet och toalettstolen.

Efter duschen ska hon koka spagetti, öppna en burk med pesto och kanske ta ett halvt glas vin innan hon lägger sig.

Hon tvålar in sig under armarna, runt bröstet och ljumskarna.

Löddret rinner nerför hennes mage och ben och försvinner i golvbrunnen.

Det vita duschdraperiet blir en aning genomskinligt när det är vått.

Kommoden av trä under handfatet syns som en mörk skugga. Som en hukande människa.

Lumi tittar på det svarta glittret under gallret och tänker på sin pappa. Hon känner sig orolig för att han inte har hört av sig ännu.

Hon lutar huvudet bakåt, blundar och låter vattnet skölja över ansiktet och rinna in i öronen.

Genom det dova mullret tycker hon att hon hör röster, män som skriker av smärta.

Hon stryker vatten ur ögonen, spottar och tittar på det darande duschdraperiet igen, på skuggan under handfatet.

Det är bara kommoden.

Hon sträcker sig efter schampoflaskan när ljuset blinkar till i badrummet.

Det flimrar, försvagas en aning och sedan blir det plötsligt fullständigt mörkt.

Hennes hjärta börjar slå hårt.

Hon stänger av duschen, för undan draperiet och lyssnar.

Allt som hörs är dropparna som fortsätter falla till våtrums-mattan.

Snabbt torkar hon sig i mörkret, tar pistolen ur skåpet, osäkrar den, hittar låsvredet och öppnar försiktigt mot omklädningsrummet.

Det knäpper svagt i gångjärnen när dörren svänger upp.

Det är lika mörkt där ute.

Hon letar sig fram till sin väska, klär sig hastigt och tar pistolen igen.

Ljudlöst korsar hon golvet, hukar, öppnar dörren och tittar ut.

Hela undervåningen är beckmörk.

Hon lyssnar och tycker sig höra steg på övervåningen.

Hon lägger ena handen på väggen och följer den fram till elskåpet, öppnar metalluckan, trevar över säkringar och jordfelsbrytare.

Alla reglage är uppfällda som de ska vara.

Det ska inte vara möjligt att kapa strömmen hit med mindre än att skaffa en grävmaskin och leta på måfå tills man hittar kabeln.

Hon vänder sig om.

Grått ljus stöter in mellan väggarna.

Det kommer från övervåningen.

Steg hörs i trappan.

Ett flackande sken når ner.

Hon flyttar sig hastigt undan, trycker sig mot väggen och höjer vapnet eftersom hon förstår att hon inte kommer att hinna in i klädkammaren utan att bli sedd.

Hennes tröja har blivit våt och kall över ryggen av hennes fuktiga hår.

Det är Rinus som kommer ner med ficklampan i ena handen och pistolen i den andra.

– Jag är här, säger hon i mörkret och vänder pistolens mynning mot golvet.

– Lumi?

Hans röst är vaksam men han låter inte rädd.

– Jag kollade proppskåpet, förklarar hon. Inga säkringar har gått, ingenting.

De går uppför trappan igen, förbi draperiet och in i bevakningsrummet. Monitorn som är kopplad till övervakningskamerorna har slocknat.

Medan Rinus flyttar sig mellan de olika zonerna öppnar Lumi en trälåda och byter pistolen mot en G36 Kurz. Det är en bra automatkarbin som är lätt att hantera i trånga utrymmen. Hon trycker snabbt in ett magasin och stoppar ner två extra i byxornas benfickor.

– Okej, det är totalt elavbrott söderut, säger Rinus och lägger ner kikaren. Både Maarheeze och Weert är mörka.

– Jag blev faktiskt lite rädd, erkänner Lumi och går fram till honom. Jag stod i duschen när det blev kolsvart.

– Jag vill att vi behåller stabsläget tillsvidare, säger han.

– Okej, säger hon och går till zon 5.

I kikarsiktet tittar hon på granngården med den parkerade bussen. Inga ljus syns i fönstren, allt är mörkt.

Fortare än vanligt avsöker hon zonens hagar, diken och stängsel innan hon byter plats.

Hon vinklar ner nattsiktet och följer långsamt grusvägen från verkstaden runt hagen och upp till den stängda bommen.

Plötsligt stannar hon till, det är nästan instinktivt.

Hon hade sett en rörelse.

Ögonen registrerade den och hon reagerade innan synintrycket nådde medvetandet.

Hon söker sig tillbaka längs den tomma grusvägen och börjar om.

Ett par hundra meter från bommen saktar hon in.

Det är någonting i diket.

Ogräset rör på sig.

Hon drar efter andan när en svart katt dyker upp och springer över vägen.

– Strömmen borde komma tillbaka snart, säger Rinus bakom henne.

– Vi får hoppas det, svarar hon.

Larmsystemet har automatiskt växlat över till batteridrift och klarar sig ungefär två dygn, men övervakningskamerorna är utslagna och den hydrauliska porten fungerar inte utan elektricitet.

Lumi höjer siktet igen, tittar på det övergivna boningshuset, buskarna och de gamla trädgårdsmöblerna, dörren och de igen-spikade fönstren, den nerfallna hängrännen och tunnan med regnvatten.

Torra löv blåser över gårdsplanen.

Hon ska precis börja avsöka vägen upp till Rijksweg när hon ser att vägbommen är förd åt sidan.

– Rinus, säger hon och ryser över hela ryggen.

Genom nattsiktet ser hon bilen som närmar sig med ljusen släckta.

– En bil, fortsätter hon. En bil har passerat vägbommen med släckta lyktor.

Hon kan inte urskilja förarens ansikte. Rinus är redan framme hos henne och lånar siktet.

- Det är Jurek Walter, säger han kort.
- Det är inte säkert.
- Lumi, det är nu det händer. Se till att du har din flyktväska, säger han och tar snabbt på sig en skyddsväst.

DE HÖR BÅDA två motorljudet från bilen som närmar sig verkstaden med släckta lyktor. På något sätt har Jurek Walter hittat deras gömställe och förstört hela ställverket utanför Weert för att kapa deras eltillförsel.

Lumi svärtar ansiktet och torkar av händerna på en trasa, får på sig den vindtäta kamouflagejackan och byter till grova sportskor av fluorplast. Hon släpper inte bilen med blicken medan hon fäller ut axelstödet till automatkarbinen och fäster nattsiktet på picatinnyskenan.

Rinus rör sig snabbt i det avbländade ficklampsskenet framför ammunitionslådorna. Lite av ljuset faller över en öppen kartong med 5,56x45mm Nato-patroner. De spetsiga topparna av koppar glimmar svagt.

Otaliga gånger har de gått igenom taktiken för ett stort antal scenarier. Lumi vet att hon kan ta sin ryggsäck och använda flyktvägen direkt, men samtidigt är det tydligt att Jurek vill att de ska se honom närma sig. Det är inte säkert att han befinner sig i bilen. Kanske står han där ute och bevakar omgivningarna med en värmekamera och väntar på att hon ska fly från sitt gömställe som en kanin.

Rinus lyfter upp en plastback med magasin – matade med olika kombinationer av spårljus, pansarbrytande och skarp ammunition – och bär med sig den till ett av fönstren.

Den här modellen av magasin är genomskinlig för att man ska kunna se vilken sorts ammunition de innehåller, men Rinus

har ändå ett eget system för märkning som är möjligt att identifiera med fingertopparna i totalt mörker.

Bilen närmar sig långsamt över grusplanen i en vinkel som kräver att Lumi eller Rinus öppnar fönsterluckan helt och hänger ut med överkroppen för att kunna sikta på den med ett vapen.

– Hur många kan de vara i bilen? frågar Lumi.

– Jag gissar på två, säger han.

– Men vi klarar åtta, det har vi sagt.

Rinus viker undan ett plastsdynke och släpar ut en trälåda på golvet.

– Det enda som är svårt att hantera är om han försöker bränna ner huset, säger han och öppnar trälådan. Men din pappa har sagt att det inte är troligt eftersom Jurek vill att du lever när han tar dig.

Rinus lyfter upp tre tackor med sprängdeg, lägger de två första i den gröna tygväskan, drar fram kniven, skär den sista i två delar, rakt igenom skyddspapperet, och stryker av knivbladet mot byxorna.

En svag doft av ammoniak kommer från den färska snittytan.

Ur en mindre kartong tar han upp fyra ryska tändrör med kraftiga detonatorer och slänger emballagen på golvet.

– Jag tror inte att han försöker forcera dörren där nere... det tar för lång tid att skaffa sprängmedel eller granatgevär i Nederländerna.

– Du tänker att han har med sig en stege?

– Jag vet inte, han löser det, säger Rinus och släcker ficklampan igen. För om jag skulle ta mig in här skulle jag välja nödutgången... och jag skulle utgå ifrån att den är bevakad och minerad.

– Ja.

Rinus tänker därför inte minera själva dörren utan istället korridoren en bit in. Han går snabbt fram, famlar i mörkret med handen, hittar draperiet och viker undan det, skyndar

förbi trappan och den knarrande dörren. Han tänder ficklampan igen, springer fram till Lumis sovrum och lägger ner väskan på golvet.

Han tittar till på den igensatta nödutgången i slutet av korridoren, bedömer steglängd och rörelsemönster.

Precis bakom dörrposten till Lumis rum fäster han en hel tacka av sprängdeg med silvertejp ungefär en meter över golvet.

Laddningen är fullständigt osynlig från korridoren och kraftig nog för att blåsa ut halva övervåningen.

Han trycker in tändrörets detonator i den grå degen, lyfter ner tavlan med det religiösa motivet från korridorens motstående vägg, fäster en nylonlina i skruven och hänger upp tavlan igen, spänner linan över gången, snett ner till sprängdegen, och knyter den kring tändrörets huvudsprint, lossar säkringen och flyttar sig sedan försiktigt undan.

Om man står stilla och vinklar ficklampan på olika sätt kan man efter en stund ana blänket i den genomskinliga linan.

Annars är den omöjlig att upptäcka.

Man måste ta sig fram mycket långsamt, decimeter för decimeter.

I samma ögonblick som man känner linan strama mot kroppen är det för sent.

Det räcker med tre centimeter för att sprinten ska dras loss och utlösa fjädern med slagstiftet.

Rinus gör en likadan fälla strax efter dörren till Joonas rum, placerar en tacka bredvid brandsläckaren på väggen och spänner linan genom en ögleskruv i golvsockeln och rakt över korridoren.

Han backar till köket och konstruerar snabbt en falsk fälla genom att spänna en lina två decimeter över korridorens golv och fästa den i en kasse med tomflaskor precis innanför dörren.

Det kommer att ta tid att desarmera den också.

Han fortsätter bakåt, stänger den knarrande dörren mot korridoren, kastar en blick på trappan till undervåningen, tejp

fast en halv tacka sprängdeg i ansiktshöjd, trycker in detonatorn, spänner en lina från sprinten till dörrhandtaget och drar sedan ut säkringen.

Han släcker ficklampan och återvänder till bevakningsrummet. Han vet att Jurek är extremt erfaren, men för en hel bombgrupp skulle det ta många timmar att desarmera den här passagen.

– Han kör runt verkstaden, säger Lumi dämpat och hör hur löst grus rasslar mot bilens underrede.

Hon flyttar sig åt sidan för att kunna följa bilen med blicken. Den saktar in och stannar utanför garagedörrarna, fortfarande i en vinkel som gör att den inte kan beskjutas från någon av luckorna.

– Bilen har stannat, säger hon.

Bara en liten del av den bakre stötfångaren och luckan till bagageutrymmet är synlig från deras håll.

– Vad gör han?

– Det går inte att se, bilen står bara, det går inte att se om han sitter kvar.

Rinus byter till ett magasin som han märkt med röd tejp i ett kryss eftersom var tionde patron har en sats av fosfor som efterlämnar ett spår av ljus i mörkret.

Där ute går bilen på tomgång, det låga varvet mullrar svagt. Den lösa garagedörren gnisslar i vinden.

Lumi av söker omgivningarna igen. En tom flaska spolarvätska rullar över planen. De nakna grenarna vid taggtrådsstängslet darrar.

Bilen börjar varva i friläge.

En fågel flaxar upp och försvinner bort.

Molnet av avgaser växer och följer med vinden mot hagarna.

Bilen backar en meter, stannar och fortsätter varva.

Han vill att vi ska se det här, tänker hon.

Plötsligt växlar han och gasar så att grus sprutar upp bakom bilen. En smäll hörs när den kör rakt genom garagedörrarna,

följt av en tung klang och krasande ljud när den möter pansarväggen och stannar.

Motorn tystnar.

Det slamrar till när garagets dörrblad lossnar från gångjärnet, slår i marken och välter.

Lumi går snabbt över golvet och tittar genom en av skottgluggarna. Garaget är mörkt och tyst. En lukt av metall och bensin når upp till henne.

– Håll dig undan, säger Rinus och går fram till nästa glugg.

Ljudlöst för han ut automatkarbinens pipa, vinklar den nedåt och väntar några sekunder innan han lutar sig fram och tittar i nattsiktet.

Återgivningen är kornig och flytande.

Som genom grumligt vatten ser han en bil med hoptryckt framparti. Plåten är knycklig och vindrutan utslagen. Små glimrande kuber av glas ligger över motorhuven.

I den mörka kupén urskiljer han rundningen av ett huvud på förarplatsen.

Han lägger automatiskt ett finger på avtryckaren, men det går inte att skjuta från den här vinkeln.

– Vad händer? frågar Lumi bredvid honom.

– Jag vet inte.

Han flyttar sig till den borttersta gluggen, för ut pipan, väntar och tittar sedan i siktet. Höger framskärm har lossnat och ligger på garagets golv. Vindrutetorkaren rör sig slappt fram och tillbaka trots att glaset är borta.

Rinus lägger fingret på avtryckaren igen och råkar stöta till gluggens kant med pipan så att en metallisk klang hörs.

Långsamt vinklar han vapnet upp mot förarplatsen och ser att en hand ligger på ratten.

Med siktet följer han raden av vita knappar på en blodig skjorta till kragen och guldkedjan i halsgropen.

Och sedan ser han ansiktet.

Det är Patrik.

Han är skadad men lever. Blod rinner från näsan över munnen. Han har tappat glasögonen och blinkar långsamt.

Rinus är absolut säker på att han inte berättade för Patrik vart han skulle. Han sa bara att det rörde sig om ett uppdrag i tjänsten och nämnde aldrig att han skulle gå under jorden tillsammans med Joona och Lumi.

Men han vet att Patrik känner till verkstaden sedan många år. Som både judisk och homosexuell blev han lite paranoid när de högerpopulistiska strömningarna i landet hade medvind. När det var som värst tog Rinus honom till verkstaden för att ge honom en känsla av trygghet, för att visa att det fanns en plan om allt gick fel.

RINUS HJÄRTA SLÅR hårt av ångest och siktet darrar. Sekunderna går. Patrik öppnar munnen minimalt som han brukar göra när han sover.

Med fingret på avtryckaren börjar Rinus leta efter Jurek, söker med nattsiktet i kupén, i det dunkla baksätet och runt bilens sidor.

Mörkret pulserar under bilen.

Golvet ser blött ut.

Det främre däckets lerigt, böjda skärivor från lyktorna ligger som snäckskal på en strand.

Plötsligt blir bilden bländande vit och Rinus flyttar instinktivt undan ansiktet.

Bländningen hänger kvar framför hans blick i mörkret.

Lumi flyttar sig mellan zonerna för att övervaka omgivningarna.

Rinus tittar ner i garaget igen vid sidan av siktet och ser ett hoppande sken bredvid bilen.

Det stöter upp över väggen, oroligt som en fångad fågel.

Någonting verkar brinna.

Rinus byter hastigt till en annan skottglugg och tittar ner. En brinnande remsa tyg hänger ut från bilens bensintank.

– Patrik, ropar han genom gluggen. Du måste ut ur bilen!

Han springer tillbaka till den förra skottgluggen. I det hoppande ljuset ser han att Patrik har öppnat sina trötta ögon.

– Patrik! skriker han. Bilen exploderar snart. Lämna garaget, du måste ta dig ut ur...

Explosionen kommer i två hårda stötar. Garaget fylls av eld. Plåtdelar och glas slungas upp i taket och ut på gårdsplanen.

Rinus snubblar bakåt.

Flammorna slår in genom alla gluggar.

Det smattrar från garaget när delarna regnar ner över golvet. Elden dånar tungt och flämtande.

– Var Patrik kvar i bilen? frågar Lumi med skärrad röst.

Rinus nickar och ser på henne med underligt livlösa ögon innan han går fram och stänger gluggarna en efter en.

Lumi flyttar sig snabbt till nästa zon och öppnar luckan. På två ställen utanför verkstaden syns brandgula eldar med oljesvarta rökpelare.

– Han bränner gamla däck, säger Lumi.

Hon kränger på sig den lätta ryggsäcken och tänker att Jurek försöker avleda deras uppmärksamhet eller distrahera eventuella värmekameror.

Han kommer att göra en inbrytning snart, tänker hon och flyttar till nästa zon.

Vad väntar han på?

I flammorna från ett brinnande däck ser hon att skördetröskans stora haspel inte ligger kvar i diket. Gult ängsgräs är uppslitet och ett djupt spår löper snett över grusplanen runt huset.

Hårda dunsar hörs bortifrån korridoren med sovrummen. Resonansen ekar genom husets stomme.

Rinus hänger ett antal handgranater i bältet.

Det knakar till och sedan blir det tyst i några sekunder innan nya dunsar hörs och kontaktlarmet till nödutgången börjar tjuta.

– Han är inne – eller hur? frågar Lumi trots att hon redan vet.

Adrenalinpåslaget kommer omedelbart och hennes hjärna blir isande klar. Jurek har rest haspeln från skördetröskan mot väggen som en stege, brutit upp dörren och tagit sig in.

– Följ med mig, ber hon.

Rinus vänder sig bara bort och stänger av larmet. Det blir skrämmande tyst igen och i nästa ögonblick hörs ett klirrande

från flaskorna i köket. Jurek har desarmerat de två första fällorna och passerat den falska på bara några sekunder.

– Tack för allting, viskar hon.

Han står med ryggen mot henne, nickar för sig själv och vänder sig sedan om och möter hennes blick utan att kunna le.

Lumi för undan draperiet, noterar sprängdegen som tejplats vid dörren mot korridoren och skyndar sig nerför trappan.

Så fort hon är borta monterar Rinus fort en sista fälla vid draperiet, drar linan tätt intill tyget en meter över golvet och lirkar ut säkringen, backar och intar sin position.

Ett skrapande ljud hörs och sedan öppnas dörren till korridoren med ett mjukt knarrande.

Explosionen uteblir.

Jurek måste ha öppnat dörren minimalt, fört ut ett tunt knivblad i springan, svept uppåt och skurit av linan.

Rinus förstår inte hur han kan hitta och desarmera fällorna så fort.

Det är som om han haft en ritning och vetat exakt var minorna placerats och hur de konstruerats.

I automatkarbinens nattsikte ser Rinus en liten vågrörelse över draperiet och sedan glansen från ett knivblad. Det glider upp i springan mellan tyg och vägg och skär av linan till hans sista sprängladdning.

Rinus skjuter genom draperiet i en nedåtriktad diagonal.

Knallarna från automatelden fyller rummet, mynningsflamman blinkar och han känner rekylens välbekanta stötar mot axeln.

De tomma hylsorna klirrar i golvet.

Rinus räknar patronerna, stoppar vid den nionde, siktar på sprängdegen och avfyrar det tionde skottet.

Den brinnande lyssatsen efterlämnar ett rött spår i mörkret.

Sprängdegen briserar omedelbart.

Han försöker ta betäckning, men detonationshastigheten är fruktansvärt hög.

Tryckvågen stöter till i Rinus bröst och han slår bakhuvudet i väggen.

Hela väggpartiet kring draperiet slits sönder, golvplankor fläks upp, spillror yr genom rummet, räcket till trappan och dörren mot korridoren är borta.

Rinus kommer upp på ett knä – medan träflisor och murbruk regnar över honom – och tömmer magasinet på tre sekunder.

Han skjuter genom resterna av väggen och den uppslitna öppningen mot köket.

Snabbt rullar han åt sidan, rycker ut magasinet och trycker in ett nytt, men det är för sent.

En smal man springer mot honom intill ena väggen.

Rinus drar kniven och reser sig i samma rörelse, hugger i en oväntad linje snett underifrån.

Men mannen styr undan hans hand och slår in ett tunt stickvapen i hans sida, strax nedanför skyddsvästens spännband.

Under revbenen, upp mot levern.

Rinus ignorerar smärtan, byter bara riktning på kniven och siktar på halsen samtidigt som Jurek tar ett steg bakåt och rycker ut sprinten.

Detonatorn exploderar nästan ljudlöst inne i Rinus.

Benen viker sig och han rasar hårt i golvet, ögonlocken darrar medan blod flödar ut ur det lilla hålet i hans sida.

Först nu förstår han vad som hänt.

Det var inget vanligt stickvapen.

När Jurek desarmerade en av fällorna tog han med sig det ryska tändröret och satte ihop det med ett knivblad eller en spik.

Rinus höjer huvudet en aning och ser att Jurek står i fönstret med nattsiktet från hans automatkarbin.

Smärtan i sidan är som en ohygglig kramp.

Golvet är redan blött av blod.

Han sänker huvudet igen, flämtar av ansträngningen och lossar en handgranat från bältet för att spränga dem båda.

Men det är redan för sent.

Jurek är på väg mot trappan till undervåningen. Om han känner till flyktvägen kommer han att se Lumi när hon springer över åkrarna.

LUMI VIKER IN axelstödet till automatkarbinen, stänger dörren till klädkammaren efter sig, kliver över papperskassarna med skor, tränger sig fram mellan de hängande kläderna och fäller undan bommen till ståldörren.

Precis när hon går in i den lilla hallen hör hon hackande automateld och sedan en kraftig explosion.

Hon stänger försiktigt och låser efter sig.

Ytterligare automateld tickar som ett tidtagarur i väggarna och därefter blir det helt tyst.

Lumis händer darrar när hon tänder ficklampan. Hon skyn-
dar nerför den smala betongtrappan till ett mindre rum med en ståldörr.

För att få upp den tunga dörren måste hon stöta till den med axeln. Med ett gnällande ljud svänger den upp och hon lyser in i en trång passage med väggar av jord. Taket av brädor hålls upp av kraftiga stöttor. Stenar och jord har fallit ner i små drivor över de löst liggande plankorna på golvet.

Skenet från ficklampan gungar till när hon urskiljer mynningen till ett väldigt betongrör.

Trots att Rinus har beskrivit flyktvägen som "a tubular section" på tvåhundrafton meter hade hon inte förstått att gången bokstavligen var ett nergrävt rör.

En underjordisk passage som bara behöver fungera en enda gång.

Det är en enkel lösning.

Antagligen är det bara anslutningen mellan huset och dagvattenröret som är problematisk.

Den känns farlig som en gammal gruvgång.

Lumi låter ståldörren sluta sig och går hastigt över de vickande plankorna, böjer sig ner och fortsätter in i röret.

Hon springer hukande.

Ryggsäcken skrapar mot taket.

Hon räknar stegen medan hon tar sig fram så fort det går.

Ficklampsskenet fångas upp av skarvarna mellan rördelarna i den långa sektionen och lyser som tunna ringar framför henne.

Karbinens pipa slår klingande in i väggen.

Hon snubblar över en skarv, faller framåt, tar emot sig med händerna och spräcker ficklampans glas. När hon reser sig igen känner hon en skarp smärta från ena knäet och haltar framåt.

Blod rinner varmt nerför hennes smalben innanför byxorna.

Ficklampan fungerar, men skenet är brutet.

Hon tänker på explosionen och automatelden, vet att hon måste förutsätta att det är bråttom och tvingar sig att börja springa igen.

Jurek kan mycket väl vara död.

Rinus är extremt erfaren. Hon har sett hans händer montera ihop vapen på några sekunder medan han berättar för henne om Patriks alla systrar.

Han har lärt henne hur man gör ett osynligt pistolhölster av en stålgalge och en ljuddämpare av en plastflaska, ett aluminiumnät och lite stålull.

Hon har iakttagit honom när han tränat knivtekniker i mörkret och sett den enorma precisionen och snabbheten i momenten.

Det känns inte som om någon skulle kunna besegra honom i närstrid och ändå måste hon förutsätta motsatsen, förutsätta att hon faktiskt flyr för sitt liv.

Ficklampans sken hoppar strax framför henne och glimmar till i vattnet som rinner i botten av röret.

Plötsligt tycker hon sig höra steg bakom sig och känner hur det trycker till i hjärtat av ångest. Antagligen är det bara hennes eget eko som fortplantar sig i röret. Ändå stannar hon och släcker darrande lampan, vänder vapnet bakåt, faller ut axelstödet och tittar i nattsiktet.

Ingenting syns, det är fullständigt svart eftersom det inte finns något ambient ljus här nere som kan förstärkas.

Hon väntar och försöker blinka bort svetten som rinner in i hennes ögon.

Det enda som hörs är hennes egna andetag.

Hon faller in axelstödet igen, vänder sig om och trycker på knappen till ficklampan.

Den klickar till, men förblir mörk.

Hon provar igen, skakar den försiktigt, men ingenting händer.

Hon står med vidöppna ögon i ett fullständigt mörker.

Varsamt plockar hon bort resterna av det skadade glaset och känner på den lilla glödlampan, trycker in den en aning och provar knappen igen.

Ljuset återvänder, skiner snett upp i det låga taket som en suddig ellips.

Hukande och framåtböjd fortsätter hon att springa i röret.

Luften känns syrefattig och andetagerna är lite för korta.

Medan hon springer multiplicerar hon stegantal och steglängd och när hon förstår att hon inte borde ha mer än fyrtio meter kvar stannar hon till och lyser framåt.

Skenet är suddigt, men hon kan ändå se att mynningen är fylld av jord upp till taket. Anslutningen på den här sidan verkar ha rasat samman och täppt igen röret.

Hon försöker hålla sin andhämtning lugn, fortsätter fram, lägger ner ficklampan och automatkarbinen, kryper uppför jordhögen och börjar gräva med händerna. Med en stegrande känsla av panik vräker hon den lösa jorden bakåt.

Ryggen blir genomsvettig och hjärtat hamrar i bröstet.

Hon försöker säga sig att det är ett gott tecken att rasmassorna inte är hårt packade. Om det hade varit en sättning i hela det överliggande jordlagret skulle det vara omöjligt att gräva med bara händerna.

Det går inte att återvända och det är omöjligt att stanna här.

Hon river upp fingertopparna på en vass sten men slutar inte gräva.

Flämtande backar hon och för undan jord och stenar längre in i röret och fortsätter sedan gräva och kommer till slut igenom det översta lagret av högen.

Hon tar ficklampan, lyser in i passagen och ser att en av stöttorna har gett vika och skapat ett stort ras.

Bräddaket bågnar men håller fortfarande emot trycket uppförifrån.

Lumi vidgar öppningen och puttar sedan in vapen och rygg-säck i passagen och ålar sig efter.

Torr jord strilar ner över hennes nacke och rygg.

Så försiktigt hon kan kravlar hon genom anslutningen och in i ett litet rum med väggar av betong.

Nerrasad jord har nått halvvägs in över golvet.

Hon torkar av sina smutsiga händer på byxorna och börjar sedan klättra uppför en väggfast stege till en ställucka i taket. Med såriga fingrar lossar hon de rostiga spärrarna, drar bort den grova tvärslån och pressar uppåt med ena handen.

Luckan sitter fast.

Hon öppnar midjebältet till ryggsäcken och slår det runt sig själv och en av spjälorna till stegen för att kunna använda båda händerna.

Hon ser till att hon står stabilt, släpper taget om stegen, sätter handflatorna mot takluckan och använder både ben och armar för att pressa uppåt.

Det knastrar frostigt.

Hon flämtar, gör ett nytt försök och pressar igen. Stegens fästen i väggen knirrar och hennes muskler darrar. Långsamt

ger luckan vika. Jord rasar ner i hennes ansikte och gräs och mossa rivs upp.

Lumi släcker lampan och tar sig ut i den kalla luften, stänger luckan, sveper gräs och löv över den med handen och hasar bakåt nerför dungens bortre kant.

Hon vänder blicken mot stjärnhimlen och hittar Polstjärnan för att försäkra sig om riktningen.

Hukande börjar hon springa över den mörka åkern. Efter femhundra meter gömmer hon sig i ett dike och blickar bakåt för första gången.

Bildäcken brinner fortfarande på grusplanen, ett svajande sken syns över plåtväggarna, men annars är allt mörkt och stilla. Hon växlar till automatkarbinens treskottsläge och avsöker sedan åkern och dungen med nattsiktet innan hon fortsätter springa.

Några fåglar flaxar upp bredvid henne och hon sjunker omedelbart ner på marken, kravlar åt sidan och ner i en djupare plogfåra.

Efter några sekunder vänder hon vapnet mot huset, tittar i siktet, ser skördetröskans haspel stå lutad mot väggen.

Marken gungar i skenet från de brinnande däcken.

Hon sänker vapnet och tittar över siktet på huset. De båda eldarna lutar sig åt sidan i vinden och när de rätar upp sig igen tycker hon sig se en smal gestalt.

Snabbt höjer hon vapnet och tittar i siktet, men nu syns bara den vita elden och husets pulserande fasad.

Utan att se sig om fler gånger springer hon över den hårda åkermarken utmed ett dike, klättrar över ett elstängsel och korsar en hage.

På avstånd passerar hon det mörka växthuset som hon så många gånger har betraktat från huset.

Löv trycker mot det mörka glaset.

En oljetunna står bredvid dörren.

Lumi följer grusvägen upp till Europaväg 25 och börjar sedan gå parallellt med den.

Hon håller automatkarbinen dold för de bilar som passerar.

Det smutsiga ogräset darrar i vinddraget och ett gammalt mjölkpaket hasar några decimeter.

Utan att stanna sliter hon åt sig torrt gräs från vägrenen och torkar av sig i ansiktet. Den skarpa smärtan i knäet har blivit stummare och ersatts av molande värk.

Hennes pappa hade rätt.

Jurek Walter hittade dem.

Hon vet att det är så och ändå har hennes hjärna svårt att förstå att allt detta händer, att det faktiskt händer.

Det har börjat ljusna när hon närmar sig Eindhoven.

Skräp och löv ligger i drivor utmed ett bullerplank.

Marken skakar till när en långtradare kör förbi.

Hon passerar haltande en väldig rondell, fortsätter genom ett mindre skogsområde och kommer in i en stadsdel med äldre bebyggelse.

Bostadshus med bruna tegelväggar och vita snickerier.

Gatorna är fortfarande tomma, men staden håller på att vakna.

En nästan tom buss lämnar en hållplats.

Lumi stryker blodet från handen på byxorna och börjar montera isär vapnet medan hon går.

Hon slänger magasinet i en dagvattenbrunn, slutstycket i en annan och resten av vapnet i en container med rivningsmassor.

När hon har passerat ringvägen kring Eindhoven går hon in i en port, vänder sig bort från gatan och kränger av sig ryggsäcken, tittar snabbt igenom plastfickan med pass, hotellnyckel och kontanter, tar sedan upp pistolen och kontrollerar att magasinet är fullt.

Hon gömmer pistolen innanför jackan medan hon fortsätter gå.

En ung sophämtare hoppar ner från förarplatsen och blir sedan stående bredvid den dånande bilen och stirrar på henne.

Hon vänder sig bort innan han hinner säga något och springer två kvarter.

Med stora steg går hon sedan längs raden av stängda affärer, korsar en grumlig kanal, fortsätter genom stadskärnan och mot bangården, går förbi cykelparkeringen utanför stationen och fram till entrén till studenthotellet.

Lumi går in och passerar den bjärt gula lobbyn med rosa girlanger och ljusblå soffor.

Hon är smutsig och blodig.

Håret hänger i stripor, munnen är hårt sluten och ögonen märkligt intensiva i det svartstrimmiga ansiktet.

Några ungdomar som står i foajén med hjärtformade bal-longer tystnar tvärt när de ser henne. Som om hon inte ens noterar dem går Lumi bara rakt igenom gruppen och fram till hissarna.

EFTER ATT HA lämnat sjukhuset flög Joona direkt till Antwerpen, hyrde en svart Mercedes-Benz och körde rakt österut på Europaväg 34. Det var tidig morgon och fortfarande alldeles mörkt. Motorvägen var nästan tom och han kunde utan problem hålla en hastighet på 180 kilometer i timmen.

Jurek bröt ner Saga för att lura henne att ta kontakt med mig, tänker Joona medan han kör.

Genom att hävda att allt handlade om broderns kropp, att han var beredd på byteshandel, fick han henne att tro att hon hade ett övertag.

Men det enda han var ute efter var att hitta Lumis gömställe.

Gryningen är fortfarande långt bort.

Det flacka landskapet är svart.

Han närmar sig en silverblank tankbil, passerar och ser den försvinna i backspegeln.

Joona gick över en gräns när han sköt Jureks traumatiserade bror. Han var tvungen, men det gjorde hans själ mörkare.

Efter den rättsmedicinska obduktionen flyttades kvarlevorna till Karolinska institutets enhet för kirurgi för att användas i forskningssyfte.

Joona är medveten om att det var ett känslomässigt beslut när han stal kroppen, lät kremiera den och spred askan i samma gravlund som faderns aska spridits i.

Jurek har antagligen besökt platsen, sett broderns namnskylt intill faderns och förstått att det var Joona som gjorde detta.

Jurek visste att Sagas efterforskningar skulle leda till Joona.

Det var därför han påstod att han skulle byta hennes pappa mot informationen om var brodern fanns, tänker Joonas precis när han korsar gränsen till Nederländerna genom en viadukt.

Han passerar en bensinstation med stor parkeringsplats. Rader av långtradare och husbilar blinkar mellan träden.

Vägen är rak och himlen över det vidsträckta landskapet är mörk. Enstaka orter lyser som smycken av bärnsten.

Eftersom han sprang från sjukhuset och körde direkt till flygplatsen har han inte haft någon möjlighet att skaffa ett vapen. Han kan bara hoppas att han kommer före Jurek och kan ta med sig Lumi till en kollega i Berlin.

Motorvägen kantas av höga fackverksstolpar med kablar i fyra nivåer. Enstaka gårdar och industribyggnader blinkar förbi mellan träden.

Direkt efter en stor idrottsplats med rader av fotbollsplaner i nattbelysning lägger han sig i filen längst till höger och tar avfarten till Europaväg 25.

Saga insåg tidigt att hon var tvungen att fråga mig för att få veta vad som hänt med Igors kropp, tänker Joonas.

Men det var först när hennes pappa var död och Jurek hade tagit hennes syster som hon krackelerade och försökte få tag på mig.

Alla människor har en brytpunkt.

Joonas hjärta börjar slå tyngre när han ser att hela Maarheeze ligger i mörker. Det är ett stort strömavbrott.

Det ser ut att sträcka sig till Weert.

Antagligen omfattar det Rinus gömställe.

Han lämnar motorvägen, tvingas sänka hastigheten och följer den smala vägen som löper parallellt med den stora.

Hus och åkrar ligger i mörker.

Långt innan han når fram till den enskilda vägen ser han de svepande blå ljusen över asfalt och svarta trädstammar.

En vit polisskåpbil står parkerad bredvid infarten.

De snedställda strecken – brandgula och blå – över fram-

dörren och skärmen blinkar mellan buskarnas kala grenar.

Joona svänger och kör rakt genom avspärrningsbandet, dundrar fram på den smala vägen och närmar sig bostadshuset.

På andra sidan hagen ser han att det står fem polisbilar, två ambulanser och en brandbil utanför verkstaden.

För att inte riskera att blockera utfarten för ambulanserna svänger han brant runt framför det tillbommade huset och stannar intill de gamla trädgårdsmöblerna. Han lämnar bilen utan att stänga dörren och springer över hagen.

Garagets ena dörr ligger på marken och rester från en explosion syns på grusplanen och i det höga gräset.

Det blå ljuset jagar över plåtväggar, fordon och uniformerade poliser.

Joona förstår att han kommer för sent, att striden är över.

Det är poliser överallt, han hör dem tala i sina radioenheter, förstår att de försöker bedöma omfattningen för att sätta ihop en ledningsgrupp. Någon är rädd för att det finns mer sprängmedel på platsen och vill invänta bombpatrullen.

En stressad schäfer rycker i sitt koppel och skäller.

Joona passerar smälta rester av bildäck som brunnit och går fram till en av de uniformerade poliserna, legitimerar sig och säger att Interpol är inkopplat. Han låtsas inte höra att polisen ber honom vänta utan lyfter på avspärrningsbandet och fortsätter in i garaget.

Pansarväggarna är sotiga och stanken av eldsvåda är intensiv.

Mot den inre väggen står resterna av en utbränd bil.

Bensintanken har exploderat och slitit med sig stora delar av karossen.

En förkolnad kropp sitter på förarplatsen, märkligt vriden.

Joona går genom den uppsågade pansardörren.

Han öppnar skåpet till brandskyddsutrustningen, rycker åt sig yxan som hänger bredvid skumsläckaren och skyndar mot trappan.

Om Jurek är här måste han se till att han är död.

Dörren till klädkammaren och flyktvägen är stängd.

Röster hörs från övervåningen.

Trappstegen är fyllda av murbruk och flisat trä efter en explosion.

Det knastrar under hans skor.

Innerväggarna på övervåningen är nästan försvunna och de som fortfarande står är perforerade av kulor.

Ambulanspersonal lyfter upp en människa på en bår. Ena benet hänger slapt över kanten och han skymtar blodiga byxor och en militärkänga.

Yxan gungar i Joonas hand när han närmar sig mannen på båren.

Skenet från en pannlampa riktas nedåt och Joona får en svajande glimt av Rinus blodiga ansikte.

Joona kliver över en sotig regel, ställer ifrån sig yxan mot väggen och vinglar till av den plötsliga huvudvärken.

En hög ton ringer i öronen.

Rinus har andningsmask över mun och näsa. Ögonen stirrar upp i taket. Det ser ut som om han försöker förstå vad det är som händer.

– Löjtnant, säger Joona och stannar bredvid båren.

Med svag hand drar Rinus av sig andningsmasken och fuktar munnen. En ambulanssjukvårdare lyfter upp hans fot på båren och spänner bältet över låren.

– Han är efter henne, säger han nästan ohörbart och blundar sedan.

Joona rusar nerför trappan, ut genom garaget, förbi poliserna som vinkar fram den första ambulansen. Med paniken dånande i huvudet springer han över den frostglittrande hagen mot bilen.

JOONA BACKAR UT, bromsar och glider bakåt i gruset, växlar och gasar. Ett moln av upprivet damm lyfter från marken.

En polisbil står i vägen.

Joona girar och kör rakt igenom rosenbuskarna och över diket. Det smäller till och handskfacket slår upp, papper faller ut på golvet och passagerarsätet.

Han svänger in på den gropiga vägen och ökar hastigheten. Det gula ängsgräset piskar mot sidorna.

En polis håller på att spänna ett nytt avspärrningsband över vägen när Joona kör rakt igenom det.

Han svänger åt vänster vid piketbussen, sladdar ut på den smala vägen och upp på vägrenen, krossar en liten varningsskylt av trä och slår bilens högra sida mot vägräcket som skiljer den smala vägen och motorvägen åt.

Jord sprutar bakåt och däcken dundrar över den gropiga marken.

Bilen dunsar tillbaka på den smala vägen som löper parallellt med motorvägens mötande trafik.

Det ljusnar snart.

En grupp människor står och väntar på en busshållplats.

Joona pressar upp farten och passerar en traktor, når Maarheeze och kör nerför en backe. Han vrider ratten och svänger brant till höger in i en trång viadukt under motorvägen. Hastigheten är så hög att bilen glider i sidled över i mötande fil och slår sidan i betongväggen.

Fönstret bredvid Joona krossas och små glaskuber virvlar in genom kupén.

Han gasar hårdare och svänger vänster framför rondellen, rakt över infarten till en bensinstation.

En reklamskylt välter.

Jurek är van vid uppdrag bakom fiendelinjen och Lumi kommer inte att upptäcka att han följer efter henne, hon kommer att visa honom vägen till studenthotellet.

Joona kör om en hästtransport på påfarten, svänger upp på motorvägen, passerar en lastbil på vänster sida och pressar upp hastigheten maximalt.

Det dånar av vinden genom det krossade fönstret.

Han åker genom ett skogsområde och kommer in i Eindhoven.

Himlen har ljusnat en aning i öst och staden lyser i det sista mörkret.

Bruna tegelfasader blinkar förbi.

Han närmar sig hastigt en korsning, trafikljuset lyser rött, en bil har stannat och en buss närmar sig från höger.

Joona tutar och passerar den väntande bilen, kör rakt in i korsningen, gasar framför bussen, hör den bromsa och dåna förbi precis bakom.

Han korsar tre filer och girar in på Vestdijk, passerar över kanalen och lägger sig i bussfilen.

Stora moderna byggnader svischar förbi.

En budbil och två personbilar upptar de båda filerna framför honom.

De kör alldeles för långsamt.

Joonas gamla migrän exploderar bakom ena ögat. Det är bara ett förskäl, men han svajar till och håller på att styra ut i mötande fil innan han återfår kontrollen.

Han tutar, men bilarna har ingenstans att ta vägen.

Joona svänger in på den röda cykelbanan och passerar dem på insidan, slår av en papperskorg från en stolpe, ser den volta i backspegeln och krossa ett skyltfönster.

Bilen sladdar ut på vägen igen, däckan dundrar över kantstenen.

Han svänger brant åt höger med skrikande däck ut på 18 Septembertorget.

Kanske är allt redan för sent.

Joona korsar ett övergångsställe, bromsar och svänger vänster rakt över mötande fil och in på stationsplan.

Duvor flaxar upp från marken.

Eindhovens station är en platt byggnad med glasfasad precis bredvid studenthotellet.

Det är fortfarande för tidigt för de många morgonpendlarna. Bara ett fåtal människor rör sig innanför glasdörrarna.

En tiggare sitter på knä på en bit kartong bredvid en behållare för gratistidningar.

Joona svänger förbi raden av väntande taxibilar och stannar.

Glas rasar från hans kläder när han lämnar bilen och börjar springa mot hotellet.

Automatiskt söker han med blicken efter någon sorts tillhygge.

En uniformerad polis står i stationens tomma arkad vid de gula biljettautomaterna. Han lutar sig fram och äter en smörgås i en påse.

Joona byter riktning och går mot honom. Polisen är en medelålders man med blonda polisonger och nästan vita ögonfransar.

Strimmar av sallad faller till marken.

Joona passerar snabbt två pelare och kommer in bakom polisen. Han sträcker sig fram, lossar spännet och rycker hans pistol ur hölstret.

Polisen vänder sig runt med mat i munnen. Ett par solglasögon sticker upp ur bröstfickan.

– Interpol, det är en nödsituation, säger Joona och blickar mot hotellet.

Han börjar gå när den uniformerade polisen tar tag i hans jacka. Joona vänder sig om och knuffar honom bakåt. Mannen

slår huvudet i väggen och smörgåsen faller till marken.

– Lyssna, det handlar om att rädda liv, säger Joona.

Polisen får loss batongen och slår, Joona stoppar armens rörelse men blir ändå träffad över kinden.

Joona kopplar sin arm kring mannens axel och vräker honom runt så att han voltar ner på rygg. Han stöder sig med en hand på marken och försöker ta sig upp när Joona stampar av hans ben vid knäet.

Polisen skriker rakt ut.

Joona tar hans radio, springer mot hotellet, slänger upp radion på det låga taket till ett växlingskontor och fortsätter runt en överfylld cykelparkering.

Han kontrollerar magasinet medan han springer fram till hotellets entré.

Det ser ut att innehålla åtta eller nio patroner.

Joona hör fortfarande polisens skrik när han går in i hotellet med stora steg.

Det är tidig morgon, men ett tjugotal ungdomar befinner sig redan i foajén och loungen.

Joona håller vapnet riktat mot golvet.

Två av hissarna är ur funktion och den tredje står stilla på våning åtta, den våning där Lumi har sitt rum.

Huvudvärken får det att blixtra till framför Joonas blick. Han öppnar dörren till trapphuset och börjar springa uppåt.

Stegen ekar efter honom.

Pulsan dånar i tinningarna när han kommer upp på våning åtta. Lårmusklerna stramar av ansträngningen och skjortan är svettig mot ryggen.

Han går snabbt genom korridoren, svänger runt ett hörn och råkar välta ett ställ med broschyrer om studenthotellets program.

– Wacht even.

En ung man ställer sig i vägen för Joona, pekar och verkar mena att han ska plocka upp broschyrerna.

Joona fortsätter rakt fram, knuffar honom åt sidan och passerar. En annan man som står i en dörröppning har sett dem. Han börjar argumentera aggressivt, men tystnar när Joona riktar pistolen mot hans ansikte.

En plingande ton hörs svagt.

Joona springer genom korridoren och fram till Lumis rum.

Låset är uppbrutet och rummet tomt.

Sängen är orörd, hennes väska står på en stol.

Papperskorgen har vält.

Joonas hjärta slår så hårt att det spränger i halsen.

Han lämnar hastigt rummet, fortsätter runt hörnet och möter Jureks bleka blick i slutet av korridoren.

Med ett rep över axeln drar han in ett stort inplastat paket i den väntande hissen.

Skenet från en vägglampa blänker till i protesens orörliga hand.

Joona höjer pistolen, men Jurek är redan borta.

Han börjar springa och hör att det plingar till när dörrarna sluter sig. Joona når fram och trycker på knappen, men hissen är redan på väg uppåt.

Den stannar överst, på våning tjugofyra.

Joona springer tillbaka till trapphuset och rusar uppåt.

Han vet att Jurek när som helst kan vrida nacken av Lumi. Men det vore inte tillräckligt för honom, det är inte så hans plan ser ut.

Sedan Joona grep Jurek för många år sedan har det funnits ett speciellt mörker mellan dem.

En stor del av sitt liv har Jurek varit inspärrad och isolerad.

Varje dag har han tänkt på hur han ska trampa ner Joona i marken.

Han ska ta alla som Joona älskar och begrava dem levande.

Joona ska ägna sitt liv åt att leta efter deras gravar, men till slut ge upp och hänga sig i sin ensamhet.

Det är så Jurek har föreställt sig sin hämnd.

Antagligen hade han planerat att ta med sig Lumi och gräva ner henne någonstans. Det är vad hans instinkt säger åt honom att göra, det är så hans känsla av ordning ser ut.

Men nu när Joona hann ifatt honom här på hotellet ändrade han snabbt sin plan precis som han gjorde förra gången, när han tog Disa, tänker Joona medan han springer uppför trappan.

JOONA KOMMER UPP till det översta våningsplanet, men fortsätter högre, springer uppför den sista och långt smalare trappan till taket. Han öppnar dörren, säkrar båda sidorna med pistolen och fortsätter ut i den kalla luften.

Solen håller på att gå upp över det vidsträckta landskapet. Staden breder ut sig i alla riktningar med glittrande glas och metall.

Det mesta av hotellets tak är skymt av den svarta byggnaden i mitten som inrymmer trapphusets översta avsats och hissarnas maskinrum.

Joona står med ryggen mot väggen, fortfarande andfådd.

Taket är täckt av ett lager rundslipade stenar och på dem har man lagt en smal gång av brädor som på en sandstrand.

Joona blickar runt och tar några steg.

Ingen är här.

Rostiga bultar håller fast en mast med en röd lampa längst upp. Vit fågelspillning har runnit nerför kanten till en skorstenstrumma.

Joona hinner tänka att han är lurad, att han måste återvända ner, när han ser spåret i gruset bredvid gången längre bort.

Någonting tungt har dragits över taket.

Joona börjar springa längs maskinrummets vägg med pistolen höjd. Han fortsätter ut på de lösa stenarna, riktar vapnet runt hörnet och hinner precis få en glimt av Jurek innan han försvinner runt nästa kant.

Jurek har svept in Lumi i industriplast. Joona vet inte om

hon kan andas, om hon lever. Jurek har lindat ett grovt rep runt paketet och format en sele som han har lagt över ena axeln för att kunna dra henne med sig.

Joona springer efter dem.

Stenarna rasslar mot varandra under fötterna.

Han kommer upp på brädgången igen, springer utmed maskinrummets långsida och fortsätter ut bakom en rad av grå parabolantennor.

Han har den uppgående solen i ryggen och ser sin utdragna skugga över de ljusa stenarna.

Långt bort släpar Jurek med sig Lumi mot takets kant mellan ventilationsaggregatet och en stor panel med solceller.

En smutsig flik av plasten har lossnat från repet och höjer sig i vinden.

Joona vet inte om Jurek är beväpnad.

Sirener hörs nerifrån.

Joona flyttar sig snabbt i sidled för att hitta en skottlinje.

Morgonljuset slår in i solpanelen och reflekteras bländande tillbaka.

Jurek försvinner som en skugga bakom det starka återskenet.

Joona stannar, håller pistolen med båda händerna och siktar förbi bländningen på den smala siluetten.

– Jurek, ropar han.

Kornet darrar medan han fortsätter åt sidan, når förbi bländningen och skjuter så fort han ser honom.

Han kramar avtryckaren tre gånger och träffar Jurek med tre skott i ryggen. De snärtande knallarna ekar bort över staden. Jurek vinglar framåt, vänder sig runt och drar upp Lumis pistol.

Joona skjuter tre skott till, rakt i bröstet på honom.

Jurek tappar pistolen mellan spjälorna i brädgången, vänder sig bort och fortsätter att släpa Lumi mot kanten.

Han måste ha tagit med sig en skyddsväst från Rinus verkstad.

Joona springer närmare.

Jurek är bakom ventilationsaggregatet nu. Fem stora fläktar snurrar innanför ett galler.

Joona ser honom igen, siktar lägre och skjuter honom i låret. Kulan går rakt igenom muskeln. Blodet skvätter ut framför honom, glittrande droppar genom en solstrimma.

Joona närmar sig med vapnet höjt och fingret på avtryckaren. Han ser bara Jurek i glimtar mellan skorstenar och fläkttrummor.

Lumi får i sig alldeles för lite luft, Joona ser att hon håller på att kvävas, läpparna är blå och ögonen uppspärade.

Svettigt hår pressas mot ansiktet under plasten.

Migränen knastrar till bakom Joonas ena öga och han håller på att falla.

Jurek har lyft upp Lumi och börjat halta mot takets låga kant.

Det här är hans nya plan.

Joona ska komma för sent igen.

Jurek vill att han ska vädja och hota och sedan se sin dotter falla.

Joona når runt aggregatet, siktar snabbt och skjuter Jurek i det andra benet. Kulan slår in i knävecket och går ut genom knäskålen.

Lumi rasar ner på de runda stenarna på taket. Jurek vinglar åt sidan, faller omkull på höften, rullar över på mage och försöker lyfta huvudet.

Joona springer fram medan han siktar på Jurek. Han drar bort Lumi från honom och sliter upp plasten över hennes ansikte.

Han hör henne dra efter luft och hosta när han återvänder till Jurek, trycker pistolen mot hans bakhuvud och kramar avtryckaren.

Vapnet klickar och klickar igen.

Joona drar ut magasinet.

Det är tomt.

En helikopter närmar sig, fler sirener hörs.

Människor har samlats nere på gatan utanför hotellet. De står och tittar upp, filmar med sina telefoner.

Joona återvänder till Lumi, lossar snabbt repet kring henne och sliter bort plasten.

Hon kommer att klara sig.

Jurek har satt sig upp med ryggen mot en skorstenstrumma. Armprotesen har lossnat och hänger löst vid hans höft i spännremmarna.

Han bryter loss en lång träflisa från brädgången.

Joona känner sin eld ryta inombords och kan inte hejda det som måste ske nu. Han släpar med sig det långa repet och ställer sig framför Jurek och knyter en löpsnara.

Jurek tittar på honom med sina ljusa ögon och släpper sedan den vassa träflisan. Det rynkiga ansiktet visar ingen smärta eller vrede.

Joona vidgar repetets ögla och ser att Jurek är på väg in i i cirkulatorisk chock på grund av blodförlusten.

– Jag är redan död, säger Jurek men försöker ändå hålla undan snaran med sin enda hand.

Joona fångar handen, vrider runt och bryter armen vid armbågen. Jurek stönar till, ser sedan på honom igen och fuktar munnen.

– Om du blickar in i en avgrund, blickar avgrunden samtidigt in i dig, säger han och gör ett meningslöst försök att vrida bort huvudet från snaran.

På andra försöket får Joona repet om hans hals, vrider knuten till nacken och drar åt så att Jureks andning blir väsande.

– Det räcker nu, pappa, sluta, flämtar Lumi bakom honom.

Joona går in på baksidan av solpanelerna och fäster repetets lösa ände kring en av de kraftiga stolparna.

Smattrandet från helikoptern närmar sig.

Joona släpar Jurek i repet fram till takets kant. Protesen följer med en bit men lossnar sedan. Jurek spänner halsen, hostar och försöker få i sig luft.

– Pappa, vad gör du? frågar Lumi med rädd röst. Polisen är på väg. Han kommer att sitta i fängelse i resten av sitt liv och...

Joona sliter upp Jurek på fötterna. Han är omtöcknad och kan nästan inte stå upp. Blod strömmar från skottsåren över hans skor.

Bangården glänser som repad kopparplåt långt där nere.

Röster hörs bortifrån trapphuset.

Det rycker i Jureks brutna arm.

Joona tar ett steg bakåt och blickar sedan in i Jureks ögon.

De har ett märkligt uttryck.

Det är som om Jurek letar efter någonting i Joonas blick eller försöker spegla sig i hans pupiller.

Lumi har gråtande vänt sig bort.

Jurek vinglar till och viskar något precis när Joona stöter honom med båda händerna i bröstet över kanten.

Lumi skriker.

Repet ringlar hastigt över de släta stenarna och nerför taket. Det sjunger till när det tar stopp och repet sträcks ut. Ett fönster krossas längre ner och skärvor singlar över åskådarna på trottoaren. Solpanelen bredvid Joona gungar framåt och det knastrar i den stora glasytan.

Joona går snabbt mot trapphuset, knuffar undan vaktmästaren som försöker stoppa honom och fortsätter nerför trapporna till våning tjugo. Han hör skriken redan innan han kommer ut i korridoren. En dörr till en av sviterna öppnas och en kvinna vinglar ut i bleka jeans och behå.

Joona passerar henne och fortsätter in i rummet, stänger och låser dörren efter sig.

Fönstret är krossat och splitter glittrar över den grå heltäckningsmattan och sängen.

Jurek gungar långsamt in genom fönstret och sedan ut igen.

Han är död, hela halskotpelaren är avsliten.

Blod rinner ur den djupa snörfåran.

Joona står framför Jurek och tittar på det magra, rynkiga ansiktet och de ljusa ögonen.

Kroppen vajar in i rummet igen.

Några glasskärvor lossnar från karmens överkant och klirrar ner på fönsterblecket.

Joona känner hur en ohygglig trötthet väller in över honom, de grumliga dyningarna efter en fruktansvärd kamp.

Jurek Walter är död.

Han kommer inte att återvända.

Kroppen gungar långsamt fram och tillbaka. Blodet från skottskadorna droppar från hans fötter och ritar upp ett spår på mattan och karmunderstycket.

Joona vet inte hur länge han har stått och stirrat på Jurek när låset till dörren rasslar bakom hans rygg.

Lumi kommer in i sviten och talar dämpat till honom. Hon förklarar att han måste följa med henne ut.

Joona betraktar Jureks grova hand, de smutsiga naglarna, underarmen och den blodiga skjortan.

– Det är över, pappa, viskar Lumi.

– Ja, svarar han och ser in i Jureks bleka ögon.

Lumi lägger armen om hans midja och för med sig honom ut ur rummet, förbi vaktmästaren med huvudnyckeln och de väntande poliserna.

VALERIA HALVSLUMRAR I sängen på intensivvårdsavdelningen och tänker på det korta mötet med Saga precis innan sjuksköterskan kom för att ge henne mer morfin.

Pellerinas tillstånd är förvärrat, hjärtat har börjat rusa igen och det verkar inte räcka med defibrillering.

Saga var blek, hade mörka ringar under ögonen och var så orolig att hon hade svårt att stå stilla vid sängen.

Hon var nästan manisk, strök gång på gång bort hår från sitt ansikte med ena handen och ville höra Valeria berätta om samtalen med Pellerina igen.

Valeria beskrev än en gång hur hon och Pellerina hade talat med varandra hela tiden och försäkrade att flickan inte hade varit rädd i sin kista.

– Det var nästan som om vi kunde hålla varandra i handen, hade Valeria sagt för att lugna Saga.

Hon nickade, men hade samtidigt svårt att lyssna.

När Valeria vaknade upp i kistan med en filt över sig och inte fick något svar från Pellerina tänkte hon att familjen hade trott på henne. Hon hade tagit på sig all skuld och hävdade att hon gjort vad som helst för mer heroin. Valeria var säker på att de hade tagit upp Pellerina i huset, men hon hade i själva verket förlorat medvetandet, det var därför hon inte svarade längre.

En sjuksköterska med flätor och silverring i ögonbrynet kom in och gav Valeria mer morfin för smärtorna i händerna och fötterna.

Saga försökte vänta, men blev sedan för stressad för att stanna och skyndade tillbaka till operationsavdelningen.

Nu planar Valerias smärta ut samtidigt som rummet mörknar av att pupillerna drar ihop sig.

Allt blir suddigt, liksom övertäckt av mörkgrå slöjor.

Lamporna får taggiga cirklar kring sig, som stora kugghjul av mässing.

Sjuksköterskan står bredvid sängen och kontrollerar kroppstemperatur och blodtryck.

Valeria kan inte längre urskilja hennes ansikte, det är bara mörkt och trådigt.

Hon har blivit varm i kroppen, behagligt pirrande.

Hon ser att plastknapparna har gulnat en aning i den vita skjortan när sköterskan böjer sig fram och förklarar någonting för henne. Valeria förstår allt hon säger, tänker att hon ska ställa en följdfråga, men glömmer sedan bort den.

Ögonlocken blir tyngre.

Poliserna har äntligen slutat prata om fotboll utanför hennes dörr.

Valeria vaknar till och öppnar ögonen, men ser fortfarande nästan ingenting.

En ny sköterska kontrollerar EKG och saturation. Hon vet inte hur länge hon har slumrat.

Hon försöker skärpa blicken och ser infusionsregulatorn och de blanka dropparna som tickar ner i slangen.

Allt glider isär igen och hon sluter ögonen medan sköterskan pysslar om henne. Valeria sover nästan när det ringer.

– Min telefon, mumlar hon svagt och öppnar ögonen.

Sköterskan tar telefonen från sängbordet och ger den till henne. Hon kan inte läsa på displayen, men accepterar ändå det inkommande samtalet.

– Valeria, svarar hon med svag röst.

– Det är jag, säger Joona. Hur mår du?

– Joona? upprepar hon.

– Hur mår du?

– Bra, bara lite drogad, men...

– Och Pellerina?

– Det har blivit sämre... hjärtat slår konstigt och rusar...
det är fruktansvärt, svarar hon.

– Har du pratat med Saga?

Valeria känner sig som ett barn när sköterskan står bredvid sängen och lugnt och metodiskt tvättar injektionsventilen med sprit.

Joona är långt borta, men hon känner att han är förändrad, att någonting har hänt med honom.

– Jag törs inte fråga om dig, säger hon tyst.

– Lumi mår bra, säger Joona.

– Tack gode gud.

– Ja.

Det blir tyst i telefonen. Det stora avståndet susar drömskt. Sköterskan kopplar på en spruta till injektionsventilen och kontrollerar kateterläget.

– Vad hände? frågar Valeria och ser blodet från venen stöta tillbaka i slangen och blandas med infusionsvätskan.

– Jurek är död.

– Är Jurek Walter död?

– Den här gången är han det... det är över, säger Joona.

– Du stoppade honom till slut.

– Ja.

Sköterskan ställer något på vagnen bredvid sängen och lämnar hastigt rummet med tre stora steg över golvet.

– Du är väl inte skadad? frågar Valeria och blundar igen.

– Nej, men jag blir kvar här ett tag, måste svara på lite frågor.

– Ska du hamna i fängelse igen? frågar hon och hör dörren sluta sig mjukt.

– Jag klarar mig, jag har stöd från Interpol och Internationella enheten, svarar han.

– Du låter ledsen, säger Valeria.

– Jag är bara orolig för dig och Saga och Pellerina... De har väl inte dragit ner på bevakningen?

– Det kryllar av poliser på sjukhuset, jag har två precis utanför dörren, dygnet runt, det känns som om jag sitter i fängelse igen.

– Valeria, du måste ha beskydd.

– Det bästa vore om du kom hem.

– Lumi åker tillbaka till Paris i morgon.

– Det vill jag också.

– Jag hämtar dig så fort jag är klar här.

– Måste bara byta till lite snyggare kläder.

– Jag älskar dig, säger han lågt.

– Jag har alltid älskat dig, svarar hon.

De avslutar samtalet. Valeria ler för sig själv. Ögonen bränner av trötthet under ögonlocken. Hon tänker på att Joona ska komma tillbaka och somnar med telefonen i handen.

När hon vaknar igen har effekten av morfinet avtagit och efterlämnat ett svagt illamående.

Poliserna utanför hennes dörr har börjat tala om fotboll och fotbollstränare igen.

Hon ligger på rygg, tittar rakt upp i taket.

Hennes pupiller har återfått sin naturliga storlek och synen fungerar igen.

Hon betraktar innertakets kvadratiska skivor.

En av dem har en grå fuktfläck som liknar ett fotografi på en av månens kratrar.

Hon är törstig, vänder huvudet mot sängbordet men fastnar istället med blicken på slangen som leder in i hennes vänstra armveck.

En spruta som är fylld av klar vätska är kopplad till venkatetern.

Hon minns sköterskan som var inne hos henne när hon talade med Joona.

Injektionen förbereddes, men genomfördes aldrig. Sköterskan lämnade bara rummet utan ett ord.

På metallvagnen bredvid sängen står en liten tom glasflaska. Valeria sträcker sig åt sidan, tar flaskan och vänder den runt i handen.

Ketalar 50 mg/ml, läser hon på etiketten.

Det är en injektionsvätska för nersövning under operationer.

Hon kan inte förstå varför de är på väg att söva henne. Ingen har berättat för henne om någon operation.

Medan hon talade med Joona hade hon kisat mot sköterskan som tvättade ventilen i slangen till hennes arm.

Hon minns inte ansiktet, det hade varit för otydligt.

Men hon hade fastnat med blicken på den vackra pärlan som gungade i örsnibben över henne.

Kritvit var den, med en gräddig glans kring sig.

Valeria tänker på att hon låg där och kände sig liten som ett barn när sköterskan var inne hos henne.

Men det var inte hon som var liten, det var sköterskan som var stor.

Minst två meter lång, tänker hon och ryser.

SAGA SITTER OCH väntar på den nya kardiologen i ett rum för anhöriga på hjärtklinikens akutavdelning. Hennes ansikte är spänt av oro och sömnbrist. En hopknycklad mugg av oblekt papper ligger på bordet framför henne.

Med en stressad handrörelse stryker hon bort hår från ena kinden och lutar sig åt sidan för att se hela korridoren.

– Det här går inte, viskar hon för sig själv.

Hon stirrar tomt på akvariet med små stim av neontetra och tänker på när Joona kom till hennes pappas hus för att varna henne. Så fort han hade förstått att Jurek levde sökte han upp henne och vädjade till henne att fly tillsammans med sin familj.

Hon minns att hon tyckte synd om honom, trodde att han tappat fotfästet och blivit paranoid.

När Joona förstod att hon inte tänkte gömma sig varnade han henne istället inför mötet med Jurek.

Saga reser sig från stolen och går ut i korridoren.

Hon minns att hon blev lite förnärmad av hans varningar och påpekade att hon faktiskt infiltrerat Jurek och talat med honom längre än vad Joona gjort.

Hon bortsåg ifrån att Joona levte med Jureks närvaro år efter år, att han speglat sig i honom varje dag för att överleva konfrontationen som väntade.

Det första rådet Joona gav henne var att hon skulle döda Jurek omedelbart utan hänsyn till några personliga konsekvenser.

Det andra handlade om att Jurek tänker och betar sig som en tvilling. I och med den nya medhjälparen kan han vara på två platser samtidigt.

Det sista rådet handlade om en hypotetisk situation där Jurek tagit någon av hennes familjemedlemmar.

– Om det sker, sa Joona, måste du minnas att inte ingå några avtal med honom eftersom de aldrig kan vara till din fördel. Han släpper inte taget och för varje överenskommelse ni gör hamnar du längre in i ryssjan.

Saga sätter sig igen och tänker på att Joona förklarade att Jureks plan är att ta ifrån henne alla människor hon bryr sig om. Men det är inte dem han vill ha. Det är hennes inre mörker han är ute efter.

Om hon bara hade lyssnat på något av de tre råden hade hon fortfarande haft kvar sitt liv.

Saga vet att hon förrådde Joona.

Det var ingenting hon ville, men när hon kontaktade Patrik ledde hon Jurek till Lumis gömställe.

Som om hon hade blivit utvald, som en sorts Judas som måste finnas för att balansera världen.

Hennes tankar avbryts när en kvinna i femtioårsåldern med blont axellångt hår och osminkat ansikte kommer fram och presenterar sig som Magdalena Herbstman. Hon är den kardiolog som tagit över ansvaret för Pellerina denna morgon.

– Jag förstår att du är orolig för din syster, säger hon och sätter sig.

– Den förra läkaren sa att hennes hjärta slår för fort för att hon blev nerkyld, säger Saga och biter ihop käkarna.

Herbstman nickar och veckar pannan.

– Det är mycket att ta in, men precis som du säger ledde nerkylningen till en allvarlig rytmrubbning i ena kammaren som kallas ventrikeltakykardi, VT... Och det är väldigt påfrestande för din syster när hjärtat rusar. Först bröt rusningarna sig själva, det är ofta så, men i natt blev hennes hjärtrusningar snabbare

och längre och vi försökte häva dem med defibrillering och rytmstabiliserande läkemedel.

– Jag trodde att det hjälpte, säger Saga och börjar studsa stressat med ena benet.

– Det gjorde det först... men störningen i kammaren är för allvarlig och hon har hamnat i ett tillstånd som kallas VT-storm, upprepade serier av snabba hjärtrusningar... Vi håller henne sövd och förbereder för ablation.

– Ablation? frågar Saga och stryker bort hår från ansiktet.

– Jag kommer att gå in med en kateter till hjärtat, försöka hitta just det område som ger fel impulser och skapa en vävnadsskada på det.

– Vad händer då?

– Jag vill bränna bort den lilla delen som ställer till problem och om det lyckas kommer hjärtat börja slå normalt igen.

– Menar du att hon kommer att klara sig?

– Jag brukar alltid säga som det är... din systers tillstånd är kritiskt, men jag lovar att jag kommer att göra mitt absolut yttersta, förklarar Herbstman och reser sig.

– Jag måste få vara med, säger Saga och ställer sig upp så hastigt att stolen slamrar in i väggen. Jag måste se vad som händer, jag blir galen av att bara vänta och vänta och titta på fiskarna.

– Du kan sitta tillsammans med min kliniska assistent.

– Tack, viskar Saga och följer med läkaren genom korridoren.

Saga tänker att hon ska fortsätta tala med kardiologen, få henne att förstå att hon och Pellerina är riktiga människor, inte bara patienter som passerar förbi, inte bara en del av en vanlig arbetsdag.

Kanske borde hon berätta att hennes pappa också var kardiolog och arbetade på Karolinska sjukhuset i Solna.

Det är möjligt att de kände varandra.

Saga visas genom en dörr till något som liknar ett avancerat kontrollrum till en inspelningsstudio med en massa skärmar och datorer.

Ur en högtalare hörs slamrande ljud och dämpade röster.
Allt känns som en dröm.

EKG-kurvor syns på olika monitorer. En ton markerar det jämna intervallet mellan sammandragningarna.

Hon hälsar på en äldre kvinna, men hör inte vad hon heter. Glasögonen hänger över bröstet i en guldkedja.

Saga mumlar sitt eget namn och går långsamt fram mot glasväggen.

Minst fem personer befinner sig i det starkt upplysta laboratoriet. Alla bär ljusblå kläder och ljusblå munskydd.

En liten människa ligger fullständigt stilla på operationsbordet.

Saga kan inte tro på att det är hennes syster.

Den äldre kvinnan säger någonting och drar fram en kontorsstol till Saga. Kardiologen har försvunnit ut till laboratoriet genom en dörr.

Saga stannar framför glasväggen.

Blått tyg ligger över Pellerinas höfter, överkroppen är naken och en andningsmask täcker hennes ansikte.

Saga stirrar på hennes lilla putande mage och begynnande bröst. Två defibrilleringsplattor är fastklistrade på bröstkorgen på varsin sida av hjärtat i en diagonal.

Saga stryker hår från ansiktet.

Hon tänker att om Pellerina blir bra innebär det att hon inte kom för sent, då lyckades hon trots allt rädda sin syster.

Om Pellerina överlever har det funnits en mening med allting.

Den äldre kvinnan står framför skärmarna, skriver något på en dator och säger sedan lugnande att det är hon som håller koll på allting.

– Du kan sätta dig, säger hon. För jag lovar att jag...

Hon avbryter sig, trycker på knappen till mikrofonen och säger till teamet i laboratoriet att en ny VT-storm är på väg.

Saga tittar på systemen, hon ligger fullständigt stilla, men på EKG-skärmarna ökar hjärtslagens hastighet explosionsartat.

Från laboratoriet hörs ett högfrekvent tjut när defibrillatorn laddar. Teamet backar sekunderna innan det smäller till.

Pellerinas kropp rycker kraftigt och blir sedan stilla.

Det såg ut som om någon slog henne i ryggen med ett basebollträ.

Hjärtat börjar rusa igen.

Systemet larmar.

Det smäller till och Pellerinas kropp studsar upp.

Saga vinglar åt sidan och famlar efter stöd mot bordet.

Defibrillatorn laddar vinande.

En ny smäll.

Systemens axlar stöts upp och hullet darrar till.

Den äldre kvinnan talar i mikrofonen, informerar laboratoriet om de olika parametrarna.

Hjärtat slår ännu snabbare.

Teamet backar ut från systemen och det smäller till igen.

Kroppen stöter uppåt.

Tårarna rinner efter Segas kinder.

Någon rättar till det blå tyget över Pellerinas höfter och flyttar sig undan sekunderna innan nästa smäll.

De defibrillerar systemen elva gånger för att bryta de återkommande VT-episoderna och till slut lugnar hennes hjärta ner sig och sinusrytmen återgår till det normala.

– Gud, viskar Saga och sjunker ner på stolen.

Hon stryker tårarna från kinderna och tänker på att allt som har hänt och händer i denna stund är hennes fel, hennes ansvar.

Det var hon som avslöjade Pellerinas gömställe för Jurek. Hon var förvirrad och bedövd efter pappans död och ville bara hämta sin syster och gömma henne.

Saga hade redan tryckt på porttelefonen när hon insåg att det var för farligt, men då var det för sent, hon hade redan visat honom vägen.

SAGA HAR REST sig igen och känner att hennes ben darrar när hon står framför glasväggen mot det ljusa laboratoriet och följer kardiologens lugna arbete.

Kardiologen har gått in med en kateter i Pellerinas högra ljumske, genom venen och upp till hjärtat för att hitta substratet, platsen där impulserna till hjärtrusningarna börjar.

Med röntgengennomlysning ser man kateterns exakta läge på en stor skärm.

Det verkar som att assistenten och kardiologen är ganska överens om var området som sänder ut fel signaler finns.

Saga förstår att det är bråttom innan nästa storm börjar.

Teamet är koncentrerat och arbetar under tystnad.

Alla vet vad de ska göra.

Kardiologen studerar en tredimensionell bild av Pellerinas hjärta och justerar långsamt katetern och börjar sedan ablationen.

En skarp och pinglande ton skär genom rummet när läkaren bränner sönder vävnad.

Katetern flyttas minimalt.

Saga upprepar för sig själv att Pellerina inte var mörkrädd i sin kista för att Valeria fanns där hos henne hela tiden.

Hon var inte mörkrädd då och är inte mörkrädd nu.

Den äldre kvinnan säger något med stressad röst i mikrofonen.

Saga tittar snabbt på EKG-skärmarna. Vågorna tättnar hastigt som symaskinsstygn.

– Förbered defibrillering, säger assistenten med höjd röst.

Kardiologen försöker in i det sista bränna ett nytt område, den ringande tonen blandas med det vinande ljudet från den laddande defibrillatorn.

Assistenten avläser och återger parametrarna i mikrofonen.

Teamet skingras och i nästa ögonblick smäller det till.

Pellerinas bröst stöter upp, huvudet gungar åt sidan.

En ny hjärtrusning börjar.

Saga förstår att Pellerina inte kommer att orka detta länge till.

På skärmarna syns det att hennes hjärta slår vansinnigt fort, men på operationsbädden ligger systemen stilla som om ingenting händer inuti henne.

Det smäller till igen och igen.

Hjärtat rusar.

Kardiologen svettas, talar snabbt med spänd röst, flyttar katetern och försöker abladera hjärtrusningen.

Narkosköterskans händer darrar när hon kontrollerar syresättningen.

Man gör ett nytt försök med hjärtstartaren.

Det smäller till, men rusningen fortsätter och plötsligt slutar hjärtat slå och kurvorna på EKG-skärmarna planas ut.

Små buktningar återstår som en svag rest av kontraktionen i förmaken och sedan bara raka streck.

Systemet larmar.

Teamet börjar ge Pellerina hjärtmassage. Kardiologen har tagit några steg åt sidan och dragit av sig munskyddet. Hon iakttar skärmarna med spänd blick en lång stund och går sedan därifrån.

Saga står kvar framför glasväggen och tittar på mannen som lagt sina händer över systemens bröstkorg och trycker ner den i en jämn takt.

Dörren öppnas och kardiologen kommer in. Hon går fram till Saga, säger att hon behöver tala med henne och ber henne följa med.

Saga svarar inte och drar åt sig armen när kardiologen lägger handen på den.

– Jag ville personligen berätta att vi inte lyckades hitta de områden som orsakar din systers ventrikeltakykardi, förklarar hon. Vi har försökt med allt, men vi kunde inte häva den sista rusningen.

– Försök igen, säger Saga.

– Jag är ledsen, men det är för sent för det. Vi kommer att avsluta alla försök till återupplivning nu.

Kardiologen lämnar henne vid glasväggen och försvinner ut. Mannen slutar med hjärtmassagen.

Saga slår med båda händerna på glasväggen.

Man tar loss hjärtstartarens plattor från Pellerinas kropp.

Saga vill skrika, men är tyst.

Hon vänder sig runt, går mot dörren, passerar assistenten, kan inte höra vad hon säger, utan fortsätter bara ut i laboratoriet.

Monitorerna stängs av och det blir tyst och ablationssladdarna dras ut från katetern.

Någon lyfter upp det ljusblå tyget över Pellerinas nakna överkropp.

Allt är alldeles för stilla.

Operationslamporna släcks.

Först känns det som om det blir helt mörkt, men rummet är fortfarande upplyst.

Teamet skingras åt sidorna som långsamma vattenringar.

Kvar ligger Pellerina i mitten.

Det knäpper i lampornas svalnande plasthöljen.

Saga närmar sig sin döda syster som i trans, tänker att de inte får sluta, inte ge upp. Hon märker inte att hon råkar gå in i en stol som rullar undan en bit.

Andningsmasken har lämnat rosa spår kring Pellerinas bleka ansikte.

Ni måste försöka igen, tänker Saga.

Hon fortsätter fram, knäna är på väg att vika sig.

Det är som om hon sträcker sig över ett helt hav innan hon når systemns slappa hand.

– Jag är här nu, viskar hon.

Systemen ser lugn ut, som om hon sover alldeles stilla, utan mardrömmar.

Saga hör att någon från teamet försöker förklara för henne att hjärtat inte klarade av den sista rusningen.

Rösten tonar ut och han lämnar henne ensam med sin syster.

Undersköterskorna plockar undan.

Saga har aldrig varit så här trött i hela sitt liv. Hon skulle vilja lägga sig bredvid systemen, men operationsbordet är för smalt.

Några droppar blod syns på plastgolvet intill ett instrumentbord med peanger, saxar och skalpeller.

Reflexer från de blanka metallföremålen syns i taket.

Saga vinglar till, tittar på systemns lilla hand i sin och sedan hennes insjunkna mun och rosa ögonlock.

Hon vet att allt är hennes fel, hon trodde att hon hade kontroll över situationen, trodde att hon kunde lura Jurek, men istället dödade hon sin egen pappa och avslöjade Pellerinas gömställe för Jurek.

Det är hennes fel att hon är död nu.

Saga lutar sig över systemen, smeker henne på kinden, rätar på ryggen och vänder sig bort.

Hon tar en skalpell från instrumentbordet och stapplar ut från operationssalen.

Två poliser håller fortfarande vakt vid dörren.

Hon hör inte vad de säger till henne utan fortsätter bara genom korridoren.

Ljuset från takarmaturen ligger som pölar av salt på plastgolvet framför henne.

De automatiska dörrarna i slutet av korridoren öppnar sig för en passerande grupp sköterskor.

Saga svänger till höger och går in på toaletten, låser dörren efter sig och fortsätter fram till handfatet.

Alla är döda, hennes mamma, pappa och syster.

Det är bara hennes fel, ingen annans.

Hon lägger skalpellens vassa egg mot sin vänstra handled och snittar. Bladet sjunker nästan motståndslöst genom hud och spända senor, ledband och muskelvävnad ner till benet.

När klingan går genom artären skvätter den första strålen blod upp på spegeln och kaklet.

Hon slänger skalpellen i soppåsen, vinklar armen och försöker hålla sig över handfatet.

Små röda droppar har stänkt över toalettens lock och vattenbehållare.

Hon flämtar till när en brännande smärta når henne från snittet.

Blodet pumpar ut i kraftiga stötar, far runt handfatets kanter innan det hittar ner i silen till avloppet.

Hjärtat slår snabbare och snabbare för att kompensera för det fallande trycket.

Hon måste ta stöd med den andra handen mot väggen för att hålla balansen.

En klisterdekal från Ung Vänster är halvt bortskrapad från spegeln.

Benen är på väg att ge vika.

Hon sätter sig på locket till toaletten och håller armen över handfatet. Fingrarna är iskalla.

Ett blått skoskydd ligger på golvet. Dagsljus når in i springan under dörren.

Hon andas hastigare, lutar huvudet bakåt mot väggen, blundar och känner lättnaden.

Det är hit hon har varit på väg i så många år.

En knackning hörs avlägset, som från en annan värld.

Pulsen dånar i öronen.

Hon tänker på ett framrusande tåg, dunsarna från rälsens

skarvar, krängningarna när de passerar växlar.

Armen faller ner från handfatet.

Saga öppnar ögonen och tittar främmande på de vita vägarna. Hon har glömt var hon befinner sig. Hon orkar inte lyfta armen igen. Blodet flödar över hennes hand och rakt ner på golvet.

Hon hör inte att knackningarna på dörren har övergått till bultningar.

Det dunkar brännande i snittet.

Hon andas flämtande och blundar igen.

En väldig ängel skrider in över golvet till en balsal. Med fullständigt ljudlösa steg går den rakt mot henne, slår huvudet mjukt i den stora takkronan så att den börjar gunga.

Fruktansvärd och vacker är den.

De tunga vingarna är hopfällda bakom ryggen.

Glasprismorna klirrar och tystnar.

Ängeln stannar framför henne och ser på henne med sin sorgsna och välkomnande blick.

Epilog

DET ÄR I mitten av maj och kvällen är överraskande blid. Bävern lämnar Grand Hôtel och tar vägen förbi Raoul Wallenbergs torg. Vikens vatten ligger nästan stilla i det simmiga ljuset.

Han går in på Riches lilla bar och tränger sig genom en grupp ungdomar. Musiken är alldeles för hög och samtalen redan enfaldiga.

Bävern är klädd i skrynklig linnekostym och en rosa skjorta som hasar upp ur byxorna och blottar hans hårlösa mage.

Blicken är lugn men pärlörhängena gungar oroligt när han sätter sig på en av de höga barstolarna.

– Vilken vårväll, säger han till kvinnan som sitter på stolen bredvid.

– Det är underbart, svarar hon artigt och fortsätter sedan samtalet med sin väninna.

När bartendern kommer fram till Bävern beställer han fem glas vodka av märket Finlandia.

Han tittar på kvinnans hand intill vinglasets fot, de vårdade naglarna och släta vigselringarna.

En gungande ellips av ljus rinner fram från flaskan. Bartendern radar upp de fem små glasen och fyller dem till brädden.

– Perfekt, säger Bävern och tömmer det första.

Han tittar på det lilla glaset i sin hand, rullar det mellan fingrarna och ställer det sedan på disken igen.

Bävern driver just nu en lås- och nyckelservice i Årsta, har lagt ett bud på en kemisk fabrik i Amiens i norra Frankrike och

håller på att bygga upp ett transportföretag i Göteborg.

Han känner värmen från spriten i magen och tänker på att han i vintras var inne hos Valeria de Castro på sjukhuset. Planen var att söva henne och ta henne till en grav på en ö i Mälaren. Eftersom hon var trött av morfinpåverkan och inte kände igen honom kunde han utan våldsamheter förbereda sprutan med anestetikum. Hon talade i telefon och lät som om hon höll på att somna.

Han skulle precis påbörja injektionen när han hörde henne säga att Jurek Walter var död.

Som han uppfattade det upprepade hon den information hon precis fått av den hon talade med.

Det lät som om orden var ett faktum, men han vet att han tänkte att det inte behövde vara sant bara för att det lät så.

– Du stoppade honom till slut, sa hon med sin trötta röst.

Det var precis efter dessa ord som han började höra det mekaniska tickandet inne i sitt huvud. Det rörde sig bara om några få sekunder. Han såg den stora urtavlan framför sig med de romerska siffrorna i brunt och guld.

Tick tack, tick tack.

Den snirkliga visaren flyttade sig ett hack och pekade på ettan i samma stund som han såg sitt eget ansikte.

Han hade tänkt att han skulle vända sig mot Valeria i sängen men fastnade istället med blicken i spegeln över handfatet.

Det tickade och visaren hann flytta sig till tvåan innan han såg hennes ansikte.

Han skulle dö före Valeria och var tvungen att gå.

Han hade redan gjort sin signatur på spegeln och lät den vara kvar som en gäckande hälsning som polisen aldrig kommer att förstå.

Det är ändå bara en lek.

Två skäggiga män ställer sig bredvid Bävern och beställer exklusiv starköl från ett litet svenskt bryggeri. Det är tydligt att den något äldre av dem är den andres chef. De står med

ryggarna mot disken och talar om kapitalplaceringar och försöker låta mer erfarna och insatta än de är.

Bävern tömmer det andra glaset och petar sedan av sig de bruna skorna på golvet mot bardisken.

– Du kan gärna behålla skorna på, säger den yngre mannen.

– Jag ber om ursäkt, svarar Bävern och ser honom i ögonen.

Jag samlar vätska och mina fötter har svullnat.

– Men då är det okej för oss andra, finar mannen.

Bävern nickar och för försiktigt det tredje lilla glaset till läpparna. Han dricker den brännande spriten i ett svep och ställer ner glaset.

Man kan lägga hela pusslet åt polisen och ge dem den sista biten, tänker han. Det är som att be en skalbagge lösa en fjärdegradsekvation.

– Snygga örhängen, säger den yngre mannen.

– Tack, svarar han. Jag bär dem som en hyllning till min syster.

– Jag driver med dig.

– Jag vet, svarar Bävern allvarligt. Det är ingen fara, det är lugnt.

Bävern lämnade sjukhuset, slängde identitetskortet, nycklarna och sköterskekläderna när han kom ut på Katrinebergsvägen.

Eftersom Jurek Walter räddade hans liv accepterade han de hårda straffen när han hade gjort fel.

Han tog själv av sig skjortan och gav honom bältet.

Men nu när han är död har Bävern raderat alla kopplingar till honom. Han brände ut datorer och telefoner, slängde efterforskningsmaterial och bilder, rengjorde och destruerade vapnen.

Den tiden är nästan över, tänker han och tömmer det sista glaset med vodka.

– Nästan, viskar han och krossar glaset i handen.

Det enda han har sparat i sin plånbok är ett litet färgfotografi. Vecket på mitten av det ligger som en sträng av snö rakt över halsen på Joona Linna.

P8-CAO-627

